

Джеймс Ролинс

Последната тайна на земята

За написването на тази история трябва да благодаря на много хора. На моя литературен агент Пеша Рубинстейн, която съзря някакъв блясък в недовършената чернова. На издателката си Лиза Койч, благодарение на чиито самоотвержени усилия моята история придоби сегашния си обработен вид. На пишещата група, която охотно се зае с фабулата и я направи по интересна; Крис Кроу, Денис Грейсън, Дейв Мийк, Джефри Мос, Джейн О'Рива, Стивън и Джуди Прей и Керълайн Уилямс. Специално държа да изразя благодарността си към Керолин Мак Крей за нейната помощ, критични бележки, обич и приятелство.

Накрая, нека спомена двама души, на които трябва да хвърля вината за написаното. Благодаря ви, мамо и татко!

БОЖЕ МОЙ, ТА ТОВА МЯСТО Е УЖАСНО!

Бележка, открита в дневника на Робърт Скот, неуспял да достигне
Южня полюс.

ВЪВЕДЕНИЕ

Планината Еребус, Антарктида

От единия до другия край на хоризонта континентът бе скован от син лед, излъскан от ураганните ветрове, които разнасяха малки ледени късчета из замръзналата пустош. Единствените създания, живеещи на повърхността, бяха отрупаните в мрачни ивици жълти лишееи, далеч по-стари от всеки от хората, командироваани в базата Мак Мърдо.

На три километра под Еребус, под дебели пластове от ледници, замръзнала почва и гранит, редник Питър Уомбли изтри потта от очите си. Мечтаеше за хладилника в каютата си, зареден с каса „Куърс“.

– Не мога да го разбера това място – каза той. – Горе е шибана виелица, а тук е по-горещо от курвенски задник.

– Ами ако престанеш да мислиш за това, няма да ти навреди – отвърна лейтенант Брайън Флатъри и откачи ръчния си фенер от транспортния мотоциклет. – Да вървим. До края на смяната трябва да калибрираме още три релета.

Питър взе фенерчето си, включи го, прорязвайки мрака със светлинен лъч, и последва лейтенанта.

– Внимавай къде стъпваш – каза Брайън, като освети с фенерчето си една пукнатина на дъното на пещерата.

Питър я заобиколи и я огледа с подозрение. Още в деня на пристигането си преди три месеца се бе научил да изпитва уважение към пещерите, наподобяващи пчелни пити. Надвеси се над края и и насочи светлинния лъч надолу. Светлината сякаш потъна в дъното на света. Той изтръпна, когато се замисли дали някъде тук имаше порта към ада.

– Изчакайте ме! – извика към лейтенанта.

– Ще отида до релето – отвърна Брайън и зае позиция пред входа на тунела с една транспортна шейна. – Давам ти петминутна почивка, докато се върна.

Питър въздъхна със скрито облекчение. Никак не обичаше „дупките, проядени от червеи“ – именно така войниците бяха кръстили гладките виещи се проходи. Бяха толкова тесни, че човек едва можеше да се провере през тях. През „дупките“, свързващи отделните пещери, можеше да се пътува единствено с моторна шейна.

Досуц като малко момче през зимата, Брайън легна по корем върху шейната с глава, насочена към отвора. Включи двигателя и отразеният в

стените на пещерата звук удвои и утрои силата на децибелите си. След като повдигна за последно палец нагоре, Брайън се изтласка към отвора. Шейната влезе в тесния тунел.

Питър приклепна, за да проследи по-добре движението на Брайън. Някъде в далечината шейната направи завой и светлините изчезнаха. След още няколко мига изчезна и звукът. Питър остана сам в пещерата.

С помощта на фенерчето си провери колко е часът. Брайън трябваше да се завърне след пет минути. Усмихна се. Можеше да се завърне дори и след двайсет минути, ако му се наложеше да разглоби свързочното реле и да подмени някои части. Значи Питър щеше да разполага с повече от достатъчно време. Измъкна от джоба цигара.

Настрои фенерчето на широк ъгъл, за да освети колкото се може по-голяма площ. Сетне се облегна на стената на пещерата, извади кибритена клечка и я запали. Всмукна дълбоко от посмачканата си цигара. Като отметна глава назад, с наслаждение пое дима в белите си дробове.

Изведнъж в пещерата се разнесе шум, сякаш някой стържеше камък.

– Майната му! – каза Питър, като насмалко не се задави от дима. Освети откритото пространство, като раздвижи фенерчето във всички посоки. Нищо. Просто празна пещера. Вслуша се напрегнато, но не чу нови звуци. Сенките продължаваха да подскочат на светлината на фенерчето. Внезапно му се стори, че е станало много по-студено и тъмно.

Погледна часовника си. Бяха изминали четири минути. Брайън вероятно вече се завръщаше. Питър размаза с крак угарката. Чакането щеше да му се стори дълго.

Брайън Флатъри затвори страничния, капак на ретранслаторната станция. Бе изправна. Оставаше да бъдат проверени само още две реле-та. С тези банални проверки можеха да се справят и подчинените му, но той държеше да направи това лично. Възприемаше едва доловимия шум от статично електричество като предизвикателство към професионалния му опит. Още една малка фина настройка, и всичко щеше да бъде доведено до съвършенство.

Завърна се при шейната и зае повторно позиция за пътуване. Включи я на скорост и приведе глава, когато влезе в тунела. Имаше усещането, че го поглъща змия. Гладките стени прелетяха покрай главата му, а фарът на шейната осветяваше пътя пред него. След минута се озова отново в пещерата, където бе оставил Питър.

Брайън загаси двигателя и се огледа. В пещерата нямаше никого, обаче наоколо се разнасяше добре позната миризма. Марихуана.

– Маmicата му! – възкликна Брайън. Като стана от шейната, повиши глас.

– Редник Уомбли! Раздвижи се и ела веднага тук!

Думите му отскочиха от стените. Питър не отговори. Брайън огледа пещерата с помощта на фенерчето си, но не откри никого. Двата мотоциклета, с които бяха дошли дотук, все още си бяха на мястото. Къде се бе скрило това копеле?

Отправи се към мотоциклетите. Левият му крак се подхлъзна върху нещо мокро. Той се опита да се залови с ръка за стената, но не успя да го стори. Като ругаеше, падна на гръб. Фенерчето му се затъркаля из пода на пещерата и след малко спря на едно място със светлината, насочена към него. Брайън усети как униформата му се просмуква от гореща влага. Стисна зъби и изруга.

След като се изправи, Брайън се опита да почисти с ръка намокрения панталон. След малко един редник щеше да отнесе як ритник по задника. Опита се да оправи измъкналата се от панталона риза, когато забеляза, че от ръцете му капе нещо. Изохка и отскочи назад, сякаш можеше да избяга от собствените си ръце.

Дланите му бяха оцветени от гореща кръв.

КНИГА ПЪРВА ЕКИП

Глава 1 Каньон Чако, щат Ню Мексико

Проклети гърмящи змии.

Ашли Картър изтръска праха от ботушите си, преди да се качи в своята ръждясала камионетка шевролет. Захвърли прашната си каубойска шапка на седалката до себе си и избърса веждите си с кърпа. Като се приведе над лоста за смяна на скоростите, отвори чекмеджето и извади оттам аптекката серум против ухапвания на змии.

С отсечено движение включи радиостанцията. От слушалката се разнесе пращане. Като си тананикаше тихо, махна опаковката на спринцовката и изтегли с нея необходимото количество противоотрова. Вече можеше да определя дозировката на око. Разтърси бутилката. Бе почти празна. Значи скоро щеше да и се наложи да отиде до Албукерке, за да купи още.

След като почисти кожата си с памуче, напоено със спирт, заби иглата в ръката си и примига, докато вкарваше кехлибарената течност в тялото си. После разслаби малко турникета и забърса с йод двете дупчици върху ръката си. Сетне направи превръзка.

Затегна повторно турникета и погледна часовника на таблото. След десет минути трябваше да разслаби турникета.

Взе слушалката и натисна страничното копче.

– Ранди, обади се. Приемам.

След като освободи копчето, отново се чу пращане.

– Ранди, обади се, ако обичаш. Приемам.

Съседът и Ранди все още бе в болнични, след като си бе наранил гърба в мината. През последните десет седмици си изкарваше по някой и друг необлагаем долар, като се грижеше през деня за сина и Джейсън. Тя запали двигателя и се отправи към успоредния коловоз, който минаваше за път. Радиото изпраща няколко пъти, преди от него да се разнесе звук.

– ... досега. Ашли, какво има? Нали трябваше да се прибереш преди час?

Тя взе слушалката.

– Съжалявам, Ранди. На разкопките в Анасази попаднах на нова обитавана пещера. Беше я закрило свлачище. Исках да я огледам, преди да се стъмни. Една тамошна змия обаче не беше на кеф. Сега ще трябва да се обадя на доктор Маршал. Ще се завърна след час. Би ли затоплил лазанята във фурната? Приемам.

Тя закачи слушалката върху станцията. От нея отново се разнесе прашене.

– Пак ли те ухапа змия? Та това ти е четвъртото ухапване от Коледа насам. Играеш си с огъня, Аш. С тези самотни разходки някой ден ще се затриеш. След като те види докторът обаче, прибирай се веднага. Тук те чакат няколко типове с вид на морски пехотинци.

Тя се намръщи. Сега пък в какво се бе провинила? Изстена и взе отново слушалката.

– За какво са дошли? Приемам.

– Не ги знам. Правят се на идиоти – отвърна след малко Ранди. – При това го вършат много убедително. Същински фатмаци – от пехотата. Направо да ги обикнеш.

– Точно те ми трябваша. Джейсън как реагира? Приемам.

– Джейсън е добре. Точно сега надува главата на един ефрейтор. Още малко, и ще убеди този глупак да му даде пищова си.

Тя удари по кормилото с опакото на ръката си.

– Какво правят тези копелета с оръжия в моя дом? Мамицата им, веднага идвам. Дръж фронта! След малко пристигам!

Тя никога не носеше оръжие. Дори и тук, в пустинята на Ню Мексико. Да не и казват Ашли, ако позволи на някакви инфантилни хлапаци да вкарват оръжие в дома и. Включи двигателя на скорост и колелата на автомобила захапах чакълестата повърхност.

С ръка, обхваната със синя превръзка на врата и, Ашли скочи от камионетката, прекоси кактусовата градина и с бързи крачки се отправи към група униформени мъже, разположили се под малкия зелен навес над входната врата на къщата, единственото място в радиус от стотина метра, където можеше да се открие сянка.

Когато затрополи по дървените стъпала, мъжете пред нея се отместиха. С изключение на един с бронзови нашивки на раменете, който не помръдна от мястото си. Тя се отправи направо към него.

– Какво, по дяволите, си позволявате? Как така ще нахлувате в

дома ми с джепане, достатъчно за унищожаването на виетнамско селце?
Тук има малко момче!

Офицерът присви устни. После свали слънчевите си очила и Ашли видя леденостудени сини очи, лишени от всякакви чувства.

– Аз съм майор Майкълсън, госпожо. Придружаваме доктор Блейкли.

Тя го погледна.

– Не познавам никакъв доктор Блейкли.

– Затова пък той ви познава, госпожо. Каза, че сте един от най-добрите палеоантрополози в страната. Поне го чух да казва това на президента.

– На кой президент?

Той я погледна безизразно.

– На президента на Съединените щати.

През униформените мъже се шумгуна кълбо от енергия с пясъчен цвят на косата.

– Мамо, ти се върна! Ела да видиш! – Синът и забеляза превръзката и я хвана за другата ръка.

– Ела!

Макар и главата му едва да достигаше до токите на коланите на военните, той ги разблъска безцеремонно.

Като се озърташе, тя позволи да бъде завлечена в къщата. Когато мрежестата врата против насекоми хлопна подир нея, тя се насочи към хола. Забеляза, че върху масата бе оставено кожено куфарче.

Откъм кухнята се носеха вълни с чесновото ухание на лазаня. Стомахът и се присви. Не бе яла от сутринта. Ранди, нахлузил омазнени ръкавици, се опитваше да измъкне от фурната бълбукащата лазаня, без да я разлее. Като наблюдаваше как огромният, подобен на мечка мъж, нахлузил престилка, се опитваше да се пребори с тавата с лазаня, Ашли не можа да съдържи усмивката си. Той се ококори насреща и.

Тъкмо понечи да отвори уста, за да го поздрави, когато момчето я дръпна за ръката.

– Хайде, мамо. Ела да видиш какво е донесъл доктор Блейкли. Много е пичовско.

– Внимавай с приказките си, господинчо. Знаеш, че не позволявам такива думи. Хайде сега ми обясни какво става – каза Ашли на Ранди, докато малкият я водеше към хола.

Синът и посочи черното куфарче.

– Държи го вътре – прошепна.

Вниманието и бе привлечено от шума на течаща вода, раздаващ се откъм тоалетната до хола. Вратата и се отвори и оттам излезе висок чернокож мъж, слаб като щека и облечен с костюм с жилетка. Бе възрастен и късо подстриганата му коса бе започнала да посребрява. Намести очилата си с телени рамки върху носа и се усмихва, когато забеляза Ашли. С бързи крачки се устреми към нея и протегна ръка.

– Професор Ашли Картър! По-красива сте, отколкото на снимката в миналогодишния брой на списание „Археология“!

Тя лесно разпознаваше фалшивите комплименти. Както бе цялата покрита с прах, с превръзка на ръката и с окаляни джинси, трудно можеше да бъде възприета за кралица на красотата.

– Оставете преструвките, докторе. За какво сте дошли?

Той прибра ръката си. За миг се ококори, а сетне усмивката му стана още по-широка.

– Вашият делови стил ме радва. Дори ми действа освежаващо. Имам едно предложение...

Не ме интересува – отвърна тя и му посочи вратата. – Заедно с дружинката си можете да се разкарате веднага. Все пак благодаря.

– Моля ви да ме изслу...

– Не ме карайте да ви изритвам оттук – отвърна Ашли и отново посочи мрежестата врата.

– Сто хиляди долара за два месеца работа.

– Просто се... – Ашли не довърши изречението и отпусна здравата си ръка. Изкашля се, погледна доктор Блейкли и присви вежди. – Слушам ви внимателно.

След развода и се бе наложило да полага доста усилия, за да осигури храна и покрив за двамата. Заплатата и едва стигаше за покриване на най-неотложните разходи. За финансиране на научните и трудове и дума не можеше да става.

– Почакайте! – рече тя изведнъж. – За нещо законно ли става дума? Такова предложение няма как да е законно.

– Уверявам ви, професор Картър, че става дума за нещо съвършено законно. И това е само началото. Гарантират ви се изключителни авторски права върху резултатите от изследванията. Както и назначение в който университет пожелаете.

Тя често бе мечтала за подобни неща след прекалено продължително хранене само с пица със салам и лук.

– Та как е възможно това? Нали университетите си имат правила, наредби, старшинство... Допустимо ли е?

– Става дума за проект, подкрепен от най-високопоставени хора. Бе ми дадена свободата да наемам, когото пожелае и при каквито условия поставя.

Докторът се настани на дивана и кръстоса крака. Протегнатите му ръце обхванаха цялото облегало.

– Реших да привлека вас – добави бавно.

– Защо? – попита Ашли все още с известна подозрителност.

Докторът се протегна и с ръка и даде знак да прояви малко търпение. Сетне взе куфарчето си и го разтвори. Като си служеше с двете ръце, внимателно измъкна от него кристална статуетка. После я обърна към нея.

Представляваше човешка фигура. Ако се съдеше по увисналите гърди и издутия от бременност корем, женска фигура. Слабата светлина прониза кристалната структура и отраженията и се завърнаха в ярки лъчисти снопове.

Даде на Ашли знак да поеме статуетката.

– Какво мислите?

Тя се поколеба, сякаш се боеше да не докосне крехката и красотата.

– Определено е примитивна. Изглежда, е някакъв символ на плодородието...

Доктор Блейкли закима енергично в знак на съгласие.

– Напълно сте права. А сега я огледайте по-отблизо. Подаде и тежката статуетка, като ръцете му потрепераха от напрежение.

– Моля ви да я разгледате. Тя се присегна към нея.

– Изваяна е от един-единствен диамант. Няма дори една пукнатина – поясни докторът.

Едва сега тя разбра присъствието на въоръжената охрана. Неволно отдръпна ръце от скъпоценната вещ.

– Страхотно – прошепна изумена.

Седнала на кухненската маса, Ашли Картър проследи с поглед как доктор Блейкли небрежно затвори мобифона си и го прибра в малкия джоб на самото си.

– И така, професор Картър, докде бяхме стигнали? – Проблем ли има? – попита Ашли, като забърса доматиения сос в чинията си с парченце чеснов хляб. Двамата седяха на зелената метална кухненска маса.

Докторът поклати глава.

– Ни най-малко. Просто проверявам как върви работата с привличането на още един член на екипа. Става дума за един австралийски пещерняк. Та докде бяхме стигнали? – повтори той с усмивка.

– Кои други хора ще участват в експедицията? – попита тя с уморен глас.

– Боя се, че това е поверителна информация. Мога обаче да ви съобща, че водим разговори с водещ канадски биолог и с египетски геолог. Предвидени са и още, още няколко души.

Ашли разбра, че с този начин на извличане на информация, няма да стигне доникъде.

– Добре. Да се върнем към диамантената статуя. Така м не ми казахте къде е открит този артефакт.

Той сложи пръст пред устните си.

– Тази информация също е поверителна. Може да се сподели само с хората, включени в изследването – отвърна и сгъна раираната памучна салфетка върху скута си.

– Докторе, бях останала с чувството, че ще разговаряме. Твърде пестелив сте в отговорите си.

– Навярно сте права. Все още обаче не сте ми дали недвусмислен отговор. Имате ли желание да се включите в моята изследователска група?

– Трябва ми повече информация. А и известно време, за да уредя деловите си ангажименти.

– За тези дреболии ще се погрижим ние.

Тя се замисли за Джейсън, който в момента вечеряше пред телевизора, като си взимаше от храната, поставена върху поднос от плетени пръчки.

– Имам син. Не мога просто така да го оставя. Той съвсем не е „дреболия“.

– Доколкото зная, имате и бивш съпруг. Някой си Скот Вандеркливе, ако си спомням добре.

– Никога няма да оставя Джейсън при него. Забравете това.

– В такъв случай ще имаме проблем – въздъхна тежко Блейкли.

Проблемът май се очертаваше като труден. Джейсън си бе имал неприятности в училище и Ашли се бе зарекла това лято да му задели повече време.

– Този въпрос не подлежи на разисквания – каза тя с колкото се може по-решителен глас. – Или Джейсън ще дойде с мен, или ще трябва да отклоня предложението.

Блейкли я изгледа, без да каже нищо.

– Идвал е с мен и при други разкопки. Знам, че ще се справи с положението.

– Не знам дали това би било разумно – каза той с плаха усмивка.

– Той е издръжливо и съобразително дете.

– Да разбирам ли, че ако се съглася с това ваше искане, ще се включите в екипа? – попита Блейкли лукаво. Замълча за миг, свали очилата си и разтри с пръсти вдлъбнатинките, които те бяха оставили върху носа му. Започна да разсъждава на глас – Предполагам, че би могъл да остане в базата Алфа. Тя е надеждно място. – Сетне намести отново очилата си и присегна ръка през масата. – Съгласен съм.

Облекчена, тя си отдъхна и стисна сухата му ръка.

– Защо настоявате толкова много да включите именно мен във вашия екип? – полюбопитства тя.

– Заради вашата специалност. Антропологията на първобитни хора, обитаващи планински скатове. Изследването ви на селището Гила бе блестящо.

– И все пак защо се спряхте именно на мен? Има и други палеоантрополози със сходни интереси.

– Поради няколко причини. – Той започна да съгва пръстите на ръцете си. – Първо, при други разкопки сте доказвали, че умеете да ръководите екипи. Второ, имате страхотен нюх за подробностите. Трето, упорството ви в разплитането на загадки е пословично. Четвърто, вие сте в чудесна физическа форма. Пето, спечелихте си моето уважение. Имате ли други въпроси?

Удовлетворена и леко смутена от отговора, тя поклати глава. Опита се да не се изчерви от смущение. Хората, работещи в нейната област, рядко получаваха похвали. Почувства известно неудобство и смени темата.

– Щом ще работим заедно, може би вече ще ми кажете къде сте открили този уникален артефакт. – Тя стана и се отправи към умивалника, за да измие чиниите. – Някъде в Африка, предполагам.

Той се усмихна.

– Не, в Антарктида.

Тя го погледна през рамо, опитвайки се да разбере дали той не се шегува.

– Върху този континент няма първобитни култури – каза тя. – Той е ледена пустиня.

Блейкли присви рамене.

– Не съм казал, че е открит върху него. Тя изпусни една чиния в умивалника.

– Къде в такъв случай?

Извърна се към гостенина, облегна се на умивалника и избърса ръцете си с влажна кърпа.

В отговор той просто посочи с пръст към пода.

Надолу.

Глава 2

Блек Рок, Австралия

Бенджамин Бръст проследи с поглед как една кафява хлебарка прекокси белия умивалник. Върна се при решетките и прокара ръка върху четината, израсла по бузите му през седмицата, откакто бе задържан. На това място вонята на стара пикоч, която се носеше в килията, се усещаше по-слабо. Униформеният военен тъмничар откъсна за миг поглед от списанието „ГК“, което държеше в скута си. Бенджамин му кимна. Тъмничарят не отговори на поздрава му и възобнови четенето.

За щастие Ханс Бидерман, клиентът на Бен, се възстановяваше бързо. И слава Богу. На Бен никак не му се искаше като капак на всичко да му лепнат и убийство по непредпазливост. Господин Бидерман още днес щеше да отлети обратно за Германия. За извършеното правонарушение му се размина само с леко мъмрене. В същото време за Бен, в качеството му на организатор на експедицията, се очертаваше един доста дълъг престой във военен затвор.

През изминалите пет години Бен се бе специализирал в придружаването на хора, разполагащи с достатъчно пари, за да досетят екзотични места и наблюдават редки гледки. Тези пътешествия често налагаха известно заобикаляне, а понякога и нарушаване на действащите разпоредби. Бен се бе профилирал в подземни приключения посещения на изоставени диамантени мини в Южна Африка, на развалините на манастири, погребани под Хималаите, и на подводни тунели по крайбрежието на Карибско море. Тук в Австралия, бе развеждал туристи в изумително красиви пещери, чието посещение от граждански лица бе забранено от военните.

Пещерите се намираха в периферията на военната база Блек Рок. Бяха открити и картографирани от самия Бен преди четири години, когато бе служил в базата.

Всичко си вървеше както трябва до момента, когато хер Бидерман, шкембестият германски клиент на Бен, се бе подхлъзнал и си бе счупил крака. Бен би го оставил да си изгние там, задето пренебрегна

предупрежденията му. Вместо това обаче се опита да измъкне нещастника от пещерата. Стенанията на хер Бидерман привлякоха военната полиция и Бен бе възнаграден за усилията си с арест.

Отстрани се от решетката и се отпусна върху проядения от молци матрак. Отметна глава назад и започна да изучава петната върху тавана. Чу как по коридора се разнесоха тежки стъпки и някой прошепна нещо на тъмничаря.

Тежкото списание тупна върху пода.

– Ей, там е, сър. Четвъртата откъм оня край.

На Бен се стори, че в гласа на тъмничаря се промъкнаха нотки на страх.

Тежките стъпки приближиха килията и секнаха пред нея. Бен се повдигна на лакти, за да види кой е застанал там. Разпозна лицето на бившия си командир. Плешива глава, нос като клон и пронизващи сиви очи.

– Полковник Матсън?

– Открай време имах предчувствието, че някой ден непременно ще се озовеш тук. Винаги си бил смутител на спокойствието – каза полковникът. Усмивката в ъглите на устните му обаче смекчаваше строгото му изражение. – Как се чувстваш тук?

– Като в „Хилтън“, сър. Само дето обслужването по стаите е малко мудно.

– То навсякъде е такова – вметна полковникът и даде знак на тъмничаря да отключи килията. – Елате с мен, сержант Бръст.

– Сега съм просто господин Бръст, сър.

– Няма значение какъв си – отвърна полковникът. – Предстои ни разговор.

– Да му сложа ли белезници, сър? – обади се тъмничарят. Бен дари полковник Матсън с най-невинния си поглед.

– Да – разпореди се полковник Матсън, – По-добре му сложи. На тези цивилни не трябва да се хваща вяра.

– Добре де, вие спечелихте – каза Бен и застана мирно. – Сержант Бръст се явява по заповед, сър.

Полковник Матсън кимна с разбиране и даде знак с ръка на тъмничаря да се отдръпне.

– Последвай ме, сержанте. Отиваме в моя кабинет. Бен го последва. Излязоха от затвора и след кратко шофиране пристигнаха в административната сграда. Кабинетът на полковника не се бе променил. Голямо дъбово бюро с петна, оставени от чашите с кафе. Знамена на Старата

гвардия покрай стените. Грамоти, покриващи страничната стена. По време на пътуването иначе напористият полковник издаваше известна неувереност и Бен остана с чувството, че му предстои да чуе нещо важно.

Полковникът покани Бен да седне, след което подпря лакти върху бюрото си и започна да го изучава. Лицето му бе каменно. Бен положи известни усилия, за да не започне да примигва. Накрая бившият му командир започна да говори с уморен глас.

– Какво, по дяволите, се случи с теб? Беше най-добрият измежду най-добрите, а просто напусна.

– Получих по-добра оферта.

– Каква? Да придружаваш невротизирани юпита, закаднели за силни усещания?

– Предпочитам да говоря за приключения. Освен това печеля достатъчно пари, за да опазя бащината си овцеферма от фалит.

– И освен това си спечелил репутацията на голям пещерняк. И аз научих за тази спасителна акция в Щатите. Та май си станал голям герой, така ли?

Бен присви рамене.

– Обаче ти не напусна армията заради това. Напусна заради Джек, нали?

Лицето на Бен изстина, когато чу името на приятеля си.

– Аз врявах в гвардията. И в честта. Врявах и във вас.

Полковник Матсън се намръщи.

– Понякога политическият натиск променя правилата и от честта не остава нищо.

– Не бе справедливо! – Бен гневно поклати глава. – Синът на министър-председателя отнесе съвсем основателно боя от Джек, след като се държа по този начин с неговата приятелка.

– Един министър-председател има могъщи приятели. Този бой не можеше да остане ненаказан.

– Не е така! – отвърна Бен и удари с юмрук върху стола. – На негово място и аз щях да направя същото. Изправянето му пред военен съд бе чист фарс!

Бен си пое дъх, преглътна и продължи с по-спокоен глас – Джек бе лишен от всичко, което съставляваше мъжкото му достойнство. Може ли след това да се учудвате, че напуснах?.

Матсън въздъхна, очевидно удовлетворен от чутото.

– Този път махалото се разклати в различна посока. Политическият

натиск е в твоя полза.

Бен присви вежди.

– Какво искате да кажете?

– Би трябвало да се престоря, че не съм получавал никакво писмо.

Ти ни създаде много неприятности и напълно заслужаваш да изкараш две години зад решетките.

– За какво писмо става дума?

– За писмо от командването. Наредват ни да те пуснем на свобода.

Що за шега? Нима щяха да го освободят просто така. Бен забеляза как върху лицето на Матсън премина сянката на тревога.

– Какво всъщност става, господин полковник?

– Има една уловка.

Имаше си хас пък да няма някаква уловка. Винаги имаше уловки.

– В замяна на това ще си задължен да се включиш в една международна експедиция. Един американски учен е настоял да бъдеш включен като консултант в изследването на пещера. Става дума за някаква много секретна операция. Не знам други подробности. Готови са да се откажат от всички обвинения срещу теб и да ти заплатят за работата. Ето го и писмото. – Полковникът подаде на Бен един лист.

Бен прочете набързо писмото, като задържа по-дълго погледа си върху числото, посочено в най-долния ред. Погледна многото нули и не посмя да повярва на очите си. Това не можеше да е вярно. След като всичко приключеше, можеше да стане пълноправен собственик на овцефермата. Нямаше да му се налага да се занимава с полулегални туристически пътешествия.

– Вижда ти се прекалено добро, за да е вярно, нали? – попита Матсън и положи ръце върху раменете на Бен. – На такова предложение обаче не може да се откаже.

Бен, неосвободил се от изумлението, кимна утвърдително.

– Нещо обаче ми подсказва, че трябва много да се пазиш, Бен – продължи полковникът, върна се зад бюрото и повторно седна. – От теб са се заинтересували големите момчета, а те имат склонността да мацкат малките хора. Не забравяй какво се случи с твоя приятел Джек.

Бен погледна отново числото, посочено в най-долната част на листа. Наистина всичко изглеждаше прекалено добро, за да е вярно.

След като се завърна в килията и закри лицето си с ръка, Бен потъна в сън и бързо бе погълнат от кошмар, който не бе сънувал от детството си. Отново бе малко момче и вървеше покрай дебели метър каменни колони в огромна пещера. Познаваше това място. Дядо му някога го бе

довеждал тук, за да му покаже рисунки на аборигените.

Пещерата не се бе изменила, но сега от каменните колони излизаха клони, натежали от плодове. Изпълнен с удивление, присегна към червен месест плод, но той се оказа много далеч. Когато отдръпна ръката си, усети във врата си нечий поглед. Извърна се, но не видя никого. Сега обаче отвсякъде го наблюдаваха много очи. С края на окото си долови някакво движение зад една голяма колона.

– Има ли някой тук? – извика той и бързо отиде зад колоната. Там имаше само празно пространство. – Има ли някой тук?

В главата му се появи думата „призраци“.

Започна да бяга...

Усети как нещо го следва и го вика. Не му обърна внимание и продължи да бяга, търсейки изход. Каменните стълбове се сгъстиха и забавиха движението му.

После усети как някой леко го докосна в основата на врата и прошепна нещо в ухото му.

– Ти си един от нас.

Той изкрещя и се събуди.

Събуди се върху нара, все още с разтуптяно сърце. Разтри слепоочията си. Дяволите да го вземат. Защо трябваше да се връща онзи стар кошмар? Затвори очи и си спомни, че този кошмар го бе навестил за пръв път след един спор с дядо си в Пещерата на аборигените, намираща се непосредствено до Дарвин.

– Не, това не е вярно – бе изплакал тогава тринайсетгодишният Бен с очи, изпълнени със сълзи, след като бе чул откровението.

– Това е свършено вярно, млади човече. И знай, че не обичам да ме наричат лъжец. – Дядо му извърна към него набръчканото си лице. – Знай, че тази пещера някога е била родово жилище на баба ми – повтори и след това го сръга в гърдите. – Твоя пряка родственица, както разбираш.

Мисълта, че в жилите му тече аборигенска кръв, тогава го ужаси. Заедно с приятелите си винаги се бе подигравал на тъмнокожите аборигенски деца в училището. А сега само с една дума го бяха обявили за един от тях. Поклати глава.

– Не съм никаква гадна чернилка!

Веднага отнесе шамар по бузата.

– Ще се държиш с уважение към прадедите си!

Дори и сега този спомен му бе неприятен. Като малък се бе срамувал от такова потекло. Аборигените тогава бяха смятани за граждани

втора категория, стоящи малко над животните. За негово щастие благодарение на натрупалата се в течение на поколения в него европейска кръв това му потекло лесно бе опазено в тайна. Тайната си остана в него. Именно тогава започнаха кошмарите.

Безброй нощи се бе събуждал с чаршафи, прилепнали към мокрото му тяло, и с очи, изпълнени със сълзи. Като стискаше чаршафите, молеше се никой да не узнае тайната му.

След време порасна и започна да уважава и цени това свое уникално потекло. Сънищата се прекратиха и бяха забравени, подобно на стари играчки, захвърлени в картонена кутия. Забравени, тъй като не бяха необходими.

Поклати глава от удивление. Защо трябваше тези сънища да се завръщат точно сега? Защо трябваше да се възраждат ужасите от детството му?

Вероятно е заради тази идиотска килия, реши и се зави по-плътно с протритото одеяло. Е, благодарение на писмото скоро щеше да се измъкне от това шибано място.

След трийсет дни в Блек Рок се получи телеграма от тайнствения благодетел на Бен и той само за двайсет часа се премести от мръсната килия в Австралия в апартамент в хотел „Шератон“ в Буенос Айрес, Аржентина.

Бен опита температурата на водата във ваната с крак. Зарадва се на топлината и се усмихна. Чудесно. След месец, прекаран в затвора в Блек Рок, през който се бе радвал единствено на хладни душеве, едва успяващи да проникнат в слоя мръсотия, просмукал се в порите му, една гореща вана щеше да бъде нещо като оргазъм. Вмъкна се във ваната и се потопи в горещата вода. Завъртя крана, регулиращ водните струи. Гъделичкащите струи започнаха да го масажират отвсякъде, като образуваха малък водовъртеж. Това наистина му подейства почти като оргазъм. Въздъхна, облегна се във ваната и остави тялото си да се отпусне и разхлаби.

На вратата се почука.

Бен не обърна внимание на почукването и се разположи по-удобно под струите.

Отново се почука, този път по-настоятелно.

С помощта на лактите си той се надигна във ваната.

– Кой е?

– Извинявайте, господине, но доктор Блейкли ви очаква в салон

„Пампас“ на партерния етаж – отвърна приглушен глас. – Останалите гости вече са се запътили натам.

– След пет минути идвам – отвърна Бен и разтри зачервените си очи. Измъкна се от горещата вана и от охлаждания от климатичната инсталация въздух голите му крака настръхнаха. След като облече стар кафяв спортен костюм, запъти се към заседателната зала.

За негова радост в предверието и имаше подвижен бар. Барманът, раздаващ пиенето, се бе скрил зад редица от бутилки. В залата вече имаше доста мъже и жени, събрали се на малки групи.

Огледа се. Никой не му обърна внимание. Не го вълнуваше липсата на официално посрещане. Огледа залата още веднъж и реши, че едно уиски ще му помогне да се включи по-лесно в „купона“. Запъти се към бара.

– Какво желаете, господине?

– Уиски и бира.

Подпря се на облицовката от черна изкуствена кожа на ръба на плота и огледа още веднъж стаята. Компанията не бе от тези, които му допадаха. Не се чуваше гръмогласен смях и нямаше нито разлети напитки, нито сърдити пияници. Скучна работа. След като изсипа уискито направо в стомаха си, остави празната чаша, понаслаждава се известно време на появилото се топло усещане и се зае с бирата.

Зад гърба си чу женски глас.

– Уиски, ако обичате. Чисто.

Бен се извърна, за да види кой има вкус, подобен на неговия. Жени, пиещи уиски, вече се срещаха по-рядко, отколкото кокоши зъби. Не остана разочарован.

Дамата, без да бърза, взе питието, поставено пред нея. Дълги пръсти и къси нокти. Чисти. Никакви пръстени. Никакви венчални халки – това беше добре. Бе висока колкото него – ръст, който не се срещаше често при жените. Кожата и бе бронзова с тъмен меден оттенък, свидетелстващ за дни, прекарани на слънце. Дъхът му обаче секна най-вече от дългата и черна коса, спускаща се на меки вълни до кръста и.

– Може ли да ви предложи още едно? – попита Бен, като наблегна на австралийския си акцент. Той винаги привличаше вниманието на дамите.

Тя повдигна лявата си вежда.

– Без пари са. Плаща фирмата. Усмивката му стана още по-сваляческа.

– В такъв случай да ви предложи две.

Тя просто го изгледа със зелените си очи. Подаде и ръка.

– Аз съм Бен Бръст. От Сидни.

– Разбрах го по произношението ви – поясни тя без следа от усмивка. – Само дето този провлечен селски говор ми напомня повече за Западна Австралия, отколкото за Нов Южен Уелс.

– Ами аз всъщност израснах в овцефермата на татко Перт, в Западна Австралия. Повечето хора обаче не могат да различат Сидни от...

– Така и си помислих – прекъсна го тя. Взе чашата си и даде да се разбере, че ще го напуска. – Заседанието скоро ще започне.

Той реши да направи един последен опит.

– А вие сте...!

– Ашли Картър – произнесе тя и премина покрай него.

Бен проследи с поглед вървежа и. Походката и определено не бе професорска. Той погълна остатъка от бирата си, докато се наслаждаваше на отдалечаването и.

Глава 3

Буенос Айрес, Аржентина

Ашли отиде до младия испанец, който трябваше да провери нейната самоличност. Той кимна и отвори вратата. В помещението имаше около петдесет места, от които само една четвърт бяха заети. Един разпоредител я отведе до запазено за нея място на първия ред и сетне изчезна. Като потрепера от студ, облечена в тънка пола и сако, изрази съжаление, че не бяха повишили температурата.

След като седна, мислите и се устремиха към събитията от миналите седмици. Тревогите и отново изплуваха на повърхността. Най-вече една.

Джейсън.

Не и бе приятно, че бе оставила сина си сам в хотелската стая. Този следобед се бе държал спокойно, без да показва обичайната си напористост. Ръцете и неволно стиснаха чантичката.

А и тази мисия. Бе получила единствено писмо с два самолетни билета и инструкции да побърза. „Всичко е уредено“, бе написано в писмото. Други подробности не се съобщаваха.

На креслото до нея се отпусна един мъж.

– Ха здрасти.

Тя го погледна. Отново австралиецът. Дявол да го вземе. Не

можеше ли да се порадва поне на минута спокойствие? Пустинните каньони на Ню Мексико никога не бяха и домилявали толкова.

– Позволете ми да направя още един опит. – Мъжът отново подаде ръка. – Аз съм Бенджамин Бръст.

Тъй като не искаше да го обиди, този път пое ръката му. А сега изчезвай – каза си наум.

Той се усмихна. Бели зъби на фона на загоряло лице, високи скули и бръчици, предизвикани от слънчевите лъчи в краищата на очите. Пълни устни.

– Та какво знаете за цялата тази история? – попита той.

С повдигане на рамене Ашли даде да се разбере, че не желае да води разговор, и се извърна в обратната посока.

– Много тайнствена ми се вижда тази история – промърмори Бен. Тя кимна в знак на съгласие.

– Навярно скоро ще научим нещо повече.

Той замълча. При все това тя не престана да усеща присъствието му. Одеколон с наситено ухание на мускус. Равномерно и дълбоко дишане.

Огледа се. Залата вече бе почти пълна. Бе започнало да става топло. Дано да пренастроят термостата.

– Имате ли му доверие? – прошепна той.

– Не – отвърна тя, гледайки пред себе си. Знаеше кого има предвид. – Ни най-малко.

Застанал до една врата, Блейкли гледеше как залата се изпълва. Неговият екип се бе събрал в петте кресла на първия ред. Даде знак на своя помощник Роланд да започва. Роланд кимна с разбиране и поднесе микрофон пред устата си.

– Дами и господа, моля ви да заемете местата си. След малко ще започнем.

След още няколко минути, през които се появиха закъснелите, вратите на залата бяха затворени, а светлината, леко отслабена. Блейкли се качи на подиума и застана зад осветената катедра. Избърса челото си с кърпа. Знаеше словото си наизуст и бе преценил всичките си думи.

Почука по микрофона с пръст, за да провери неговата изправност. Почукването бе възприето от присъстващите като знак да замълчат.

– Преди всичко благодаря ви за вашата отзивчивост – каза Блейкли и направи кратка пауза. – Знам, че за вас не е било лесно да прекъснете така внезапно делничните си занимания. Уверен съм обаче, че след

малко сами ще се убедите, че това прекъсване си е струвало труда.

Взе дистанционното управление на апарат за прожектиране на диапозитиви и натисна едно копче. На екрана се появи планина със заснежен връх, от който излизаше струйка мръсен дим.

– Това е планината Еребус, разположена на остров Рос, непосредствено до крайбрежието на Антарктида. Тя е един от трите вулкана на този континент. В основата и е разположена научноизследователската станция на САЩ Мак Мърдо. Живях в нея през последните пет години.

Натисна още веднъж копчето и на екрана се появиха група ниски метални постройки, прилепени към повърхността на сив ледник. Спътниковите антени по покривите им наподобяваха паяци.

– През последните десет години изучавах геотермалните източници в някои горещи разломи под планината и под съседното Море на Рос, които все още са активни. За тази цел ползвах помощта на Националната агенция за космически изследвания. Преди шест години тяхната трета совалка сканира с радиовълни земната кора в търсене на нефтени находища и други подобни джобове. Помолих да бъде сканирана и планината Еребус, при което бяха установени някои удивителни неща.

Натисна копчето и на екрана се появи структурата на кората под вулканичния конус.

– Както можете да видите, под Еребус е разположена сложна пещерна система, простираща се на стотици километри.

Превключи на следващия диапозитив.

– При по-обстоен оглед с помощта на сонар и радар бе установено наличието на огромна пещера, отделена от близкия разлом само от шестстотин метра скална маса. – С показалец посочи мрежата от разломи, водеща към огромната пещера. – Назовахме този обект „пещерата Алфа“. Диаметърът и е от близо осем километра. Подът и е разположен на три километра и половина под повърхността на континента. Това е три пъти по-голяма дълбочина от достигнатата доскоро от човек.

На следващата картина бе показана група от усмихнати мъже с мръсни и прашни лица, застанали пред огромен отвор с неравни краища.

– След три години работа успяхме с помощта на взривове и земекопни машини да си пробием път до тази пещера. Бе ни необходима още година, за да построим лагер на дъното и.

На снимката се виждаха осветени палатки и сглобяеми къщи. В средата им се извисяваше триетажна дървена сграда. Имаше още една, досущ като нея, само че недостроена.

– Това е базата Алфа – отбеляза Блейкли. – Работехме в обстановка на най-строга тайна. Достъпът до нея бе ограничен само за тесен кръг лица.

Следващият диaposитив накара присъстващите да възкликнат от удивление. Блейкли леко се усмихна.

– Дами и господа, предлагаме на вашето внимание една загадка.

Ашли, която дотогава си триеше очите и се прозяваше, чудейки се какво общо има цялата тази вулканична и минна дейност с нея, подскочи от креслото си. Това беше монтаж! Това, което видя на диaposитива, правеше километрова дупка в цялата общоприета антропологическа теория.

На фотографията на екрана се виждаше осветена част от стената на пещерата. В нея бе прокопана гъста мрежа от скални жилища, обхващаща площ с над сто метра височина. За разлика от добре планираните пещерни жилища на народността анасази, които тя бе изучавала в Ню Мексико, тези пещерни жилища бяха по-недодялани, по първични, едва ли не поредица от набързо прокопани пещери.

Блейкли изчака реакцията на зрителите да премине в тих шепот и едва тогава продължи.

– За нещастие не заварихме никого у дома – каза, и на тези му думи публиката реагира с нервен кикот. – За сметка на това обаче открихме няколко артефакта.

Показа нова поредица от диaposитиви. Една от тях бе диамантената фигурка, изобразяваща плодородието. Ашли бе като замаяна, когато се отпусна в креслото си.

– Доктор Блейкли, имам един въпрос!

Той и даде знак да го зададе и отпи малко вода от чашата си.

– Мястото датирано ли е?

Той допи водата и кимна утвърдително.

– Направихме обща радио въглеродна датировка. Можем с доста голяма степен на точност да заявим, че жилищата са на около пет цяло и два милиона години.

– Какво! – Ашли подскочи от креслото си за втори път. – Та това е невъзможно!

– Тази възраст бе потвърдена по самостоятелен път от няколко различни лаборатории – отвърна той с известно снизхождение.

Погледите на всички присъстващи сега се съсредоточиха върху Ашли. Техникът по осветлението дори я освети. Тя закри лицето си с

ръка.

– Но първите човекоподобни, имам предвид най-древните прадеди на съвременния човек, са се появили на планетата едва преди четири милиона години! При това въобще не са разполагали със сечивата и с общественото устройство, необходими за построяването на подобни жилища.

– Точно поради тази причина сега сме тук – отвърна той и повдигна рамене. Показа следващия диалог, на който се виждаше тунел в основата на стената, – Подобни тунели има на най-различни места в тази огромна пещера. Свързани са с други пещери и тунели. Смятаме, че в някой от тези проходи се крият отговорите на въпросите, зададени от професор Картър. Кой е построил тези жилища? Кой е изваял статуетките? Къде може да бъде открит сега?

Изумените от видяното зрители така и не реагираха. Ашли, все още неизлязла от шока, повторно се отпусна в креслото си.

– Комплектувах екип, който трябва да започне изследването. Да навлезе в дълбочина на тази плетеница от тунели и да разкрие какво има долу. Групата ще бъде ръководена от професор Ашли Картър, специалист по палеоантропология и археология. Останалите членове на групата са водещи специалисти в своите области.

Блейкли посочи с поглед русокоса жена, седнала на няколко стола от Ашли.

– В екипа е включена Линда Фюрстенбург, професор по биология от университета във Ванкувър. Тя ще има грижата да изучава уникалната биосфера, която открихме там, долу. Предвиден е и геолог. – Блейкли кимна към един арабин, седнал със скръстени крака отляво на Линда. – Г-н Халид Наджмон ще ни помогне в картографирането на богатствата, скрити под антарктическите ледове. Нищо чудно неговите открития да изменят представите ни за този континент.

Блейкли приключи, като посочи и останалите двама мъже, седнали на предната редица.

– Бенджамин Бръст, австралийски изследовател на пещери със световна известност, ще картографира тази изключително сложна пещерна система. Спретнатият мъж с униформа е майор Майкълсън от Морската пехота на САЩ. Заедно с други двама добре обучени военни ще придружава екипа и ще отговаря за неговото снабдяване и охрана.

Сетне махна с ръка още веднъж по посока на групата пред него.

– Дами и господа, представям ви нашия екип. Сред присъстващите се разнесоха шепот и ръкопляскания.

След още няколко обяснения и отговора заседанието приключи. Блейкли, видимо удовлетворен, се оттегли от катедрата, Когато отиде в съседното помещение, въздъхна и разхлаби вратовръзката си. Първата част от работата бе приключила. Роланд, негов помощник от петнайсет години, след малко също влезе в помещението с подноса диапозитиви в ръка. Блейкли му кимна.

– Всичко премина добре, сър – каза Роланд, докато прибираще диапозитивите в кутия. – Представителите на правителството останаха много доволни. Също и останалите, които финансираха начинанието.

– Прав си – отвърна Блейкли с уморена усмивка. – И аз мисля така.

После свали сакото си, захвърли го на един стол и седна на съседния.

– Никой от присъстващите не знаеше, че там вече бе изпратен един екип – отбеляза Роланд, докато прибираще прожекционния апарат в една кутия.

– Едва ли е необходимо да им се съобщава тази информация още сега – прецени Блейкли и повдигна рамене.

– Така е. Обаче какво ще стане, ако...

– Бъди спокоен. Този път се подготвихме много по-добре. Този екип няма да го изгубим.

Глава 4

За втори път през последните няколко месеца Ашли се сблъска лице в лице с майор Майкълсън. Макар този път да бе в парадна униформа, Ашли веднага разпозна в него Синеокия сякаш направен от пластмаса военен, който бе ескортирал доктор Блейкли до дома и.

– Хич не ми пука дали вие и вашите двама главорези ще придружавате моя екип, или не – каза му тя, като го притисна в един ъгъл непосредствено до изхода на залата. – Искам обаче нещо да ви е свършено ясно още отсега този екип ще го ръководя аз.

Майорът, застанал мирно, въобще не направи опит да се отдръпне.

– Госпожо, аз ще действам в съответствие със заповедите, които ми бяха дадени.

Тя не обичаше подобни изненади. Бе редно Блейкли от самото начало да я предупреди, че екипът и ще бъде придружен от въоръжена охрана.

– Това е научна мисия, а не военна – добави Ашли.

– Доктор Блейкли обясни, че ние ще ви придружим единствено в качеството си на охрана. Заради вашата лична сигурност.

– Добре – каза тя, като не откъсна поглед от очите му. – Но не забравяйте може вие да носите пищовите, но заповедите ще издавам аз. Ясно ли е?

– Вече ви казах, госпожо, че ми бяха дадени надлежните заповеди.

Тя стисна зъби, за да не избухне. Какво можеше да направи? Отстъпи една крачка.

– Добре, очаквам между нас да няма неразбирателство.

– Някакъв проблем ли има, госпожо? – попита Бен, появил се междувременно до левия и лакът. Усмиваше се, но когато обърна лице към майора, в усмивката му се, появи и строгост.

Ашли усети твърдия характер на Бен. Сегашната му реакция нямаше никаква връзка с доскорашното му по-скоро лековато поведение, Вероятно и на него не му е много приятна мисълта, че ще бъде заобиколен от pistolети, помисли си тя.

– Не – отвърна. – Просто изяснявахме някои неща.

– Чудесно. Всички ще изкараме лялото закопани заедно в трикилометрова дупка. Най-добре е да се сприятелим още отсега – каза Бен и протегна ръка към офицера.

Майор Майкълсън пренебрегна протегнатата ръка.

– Вие си вършете вашата работа, а аз ще отговарям за моята. – Кимна на Ашли и си тръгна.

– Голям симпатяга, нали? Веднага му пролича, че е общителен – каза Бен. Сарказмът в гласа му бе съвсем ясно доловим.

– Не се нуждаех от подкрепления.

– Моля?

– Мога да се справя с майор Майкълсън и без вашата помощ.

– Разбрах – отвърна обидено Бен. Съвсем ясно му личеше, че е засегнат от думите и – Не дойдох да ви спасявам. Разговарях с професор Фюрстенбург и с господин Наджмон. Решихме да отидем в хотелския бар. Просто дойдох да поканя и вас.

Ашли сведе поглед, смутена от собствената си грубост. Не трябваше да си изкарва яда на Бен. За нещастие именно той се бе оказал наблизо в момент, когато трябваше да си го изкара на някого.

– Съжалявам, че бях груба. Не исках да...

– Моля ви, не се безпокойте – прекъсна я той, отново усмихнат. – Австралийците сме дебелокожа порода. Та, ще ни придружите ли?

– Бих искала да се прибера в стаята си. Там е синът ми.

Бен повдигна вежди.

– Довели сте синът си? На колко е години?

– На единайсет – отвърна тя, готова да се отбранява. – И друг път ме е придружавал.

– Супер. Чудесно е да запознаеш собствените си деца с работата си – каза той. После посочи с поглед белия хотелски телефон на стената. – Защо не му се обадите оттук? Ако му няма нищо, елате с нас.

Тя бе очаквала да бъде укорена заради това, че бе помъкнала сина си през половината земно кълбо, така че неговият отговор донякъде я успокои. Може би идеята и Джейсън да я придружи в това изключително приключение бе напълно редна.

– Прав сте. Ей сега ще му позвъня.

От обаждането си установи, че Джейсън все още бе изцяло погълнат от играта „Нинтендо“. От слушалката се разнесоха писуканията и позвъняванията на видеоиграта.

– Мамо, сега нямам време да разговарям с теб. Почти стигнах до двайсет и трето равнище. Досега никога не съм го достигал. При това ми остават още три.

– Добре, добре, миличък. Мисля да отсъствам около час. Имаш ли нещо против?

– Нямам. Ела, когато си искаш. Хайде, че трябва да играя.

– Добре, поиграй си, миличък.

Сигналът прекъсна. Ашли въздъхна и се запъти към бара. Всъщност щеше да бъде добре да опознае колегите си по екип още отсега, преди да са се отправили на път.

„Макси“, хотелският бар, бе оформен във френски стил, с малки масички като на парижко кафене и интимни сепарета. Над бара висеше френско знаме. Бе вечер и барът бе претъпкан. Масичките бяха препълнени с кафе еспресо, кафе с мляко и с екзотични напитки. Независимо от европейския декор музиката бе латиноамериканска, шумна и ритмична.

В един далечен ъгъл имаше сепаре, заделено за екипа и. Ашли видя как Бен бе понесъл към него напитки. Като държеше в двете си ръце една бира и три коктейлни чаши, той успешно премина през гората от лакти и крака, като по-голямата част от напитките не се изля от чашите. Тя успя да се разположи в сепарето малко преди него.

Като седна до нея, той и подаде чаша.

– Ако си спомням добре, дамата предпочита уиски. В отговор тя се усмихна.

– Благодаря.

– Вие май вече се познавате – отбеляза египетският геолог Халид Наджмон, наместил се на другата страна на сепарето до Линда Фюрстенбург. На мургавото му и по своему красиво лице бе засияла усмивка. – Отдавна ли се познавате? – попита и отпи вино от чашата си.

– Не. Бяха ни настанили в две съседни кресла на заседанието – обясни Ашли. – Дотогава бяхме непознати един за друг. Бен се престори на обиден.

– „Непознати“ е мръсна дума.

– Е, докато господин Бръст носеше напитките, аз успях да се запозная по-отблизо с професор Фюрстенбург – каза Халид.

– Моля ви, наричайте ме Линда. – Тя поруменя леко и започна да намотава на пръста си кичур от русата си коса. Външно изглеждаше спокойна, но не преставаше да оглежда помещението е нервен поглед.

Халид кимна.

– Линда тъкмо ми обясняваше докторската си дисертация. Еволюционна биология. Изучавала е фосфоресциращи водорасли в пещерни системи. Страшно интересно.

– Виждал съм такива водорасли – каза Бен. – Виждал съм ги в една пещера в Мадагаскар. Светеха толкова силно, че едва ли не ти трябваша слънчеви очила.

– Това е *Rinchari luminarus* – уточни Линда. Великолепен вид. При това са разноцветни – добави и започна да разяснява по какво се отличават различните разновидности.

Ашли не следеше разговора. Предпочете да изучи Линда. Очите и бяха толкова сини, че изглеждаха изкуствени. Тялото и бе едро, меко с малки ръце с нежни детски пръсти. Контрастираше рязко със стегнатото твърдо тяло на Ашли. Никой не би описал Ашли като мека.

Халид така и не откъсна поглед от Линда и кимаше непрестанно с разбиране, докато тя продължаваше обясненията си. Очевидно бе впечатлен не само от генетическите мутации на светещите водорасли. Дори и лицето на Бен се бе озарило от усмивка.

Ашли се почувства като парче гранит до роза. Погълна уискито си. – ...и така се сдобих с докторската степен.

– Сега ми става ясно защо доктор Блейкли се е спрял на вас – внезапно се обади Ашли. От думите и двамата мъже сякаш излязоха от транс. – Вашите познания в областта на уникалните еволюции очевидно ще ни бъдат от голяма полза при изследванията.

Бен се изкашля.

– Това определено ще е плюс – каза той.

Халид също кимна утвърдително.

– Прав е.

Бен най-сетне отмести поглед от Линда.

– Халид, а каква е твоята специалност? Ти нали си геолог?

Халид отпи от чашата си, преди да отговори.

– Договорът за Антарктида от 1959 г.

– Това пък какво е? – попита Бен.

– Никой не е собственик на Антарктида. В договора от 1959 година бе обявено, че континентът ще се използва само за мирни научни цели. Един вид, ще е нещо като световен парк.

– Това го знам. Австралия има няколко бази там.

– Така е. Знаете ли обаче, че поради забраната да се търсят полезни изкопаеми, минералните богатства на Антарктида все още са неизвестни? Антарктида е едно голямо бяло петно.

Халид остави другите да поразсъждават върху думите му, преди да продължи.

– Е, договорът изтече през 1991 година. Търсенето на полезни изкопаеми на континента вече бе разрешено. С една-единствена ключова уговорка обаче земята трябва да бъде защитена от увреждания.

Едва сега на Ашли и стана ясно. Залогът беше наистина огромен.

– Значи благодарение на тези подземни тунели ти ще можеш да търсиш природните богатства на континента, без да има опасност да замърсиш повърхността му.

– Така е – отвърна той. – Каквото и да има там – нефт, полезни изкопаеми, скъпоценни камъни, – ще се превърне в собственост на правителството, което го открие.

– Като знам как правителството на САЩ обича да предявява териториални претенции – никак не се учудвам, че Националната фондация за развитие на науката бе толкова щедра към нас – каза Ашли. – С кого обаче все пак си имаме точно работа?

– Предполагам, че в случая се съчетават научни, делови и политически съображения – отвърна Халид и след малко се ухили, – Очевидно става дума за нещо, наподобяващо някогашния проект „Манхатън“ на вашето правителство.

Ашли се намръщи.

– Велика работа, няма що. Виж колко добре се получи.

– Какъв според теб е шансът да се открие нещо значително? – обърна се Линда към египтянина.

– Като имам предвид, че връх Еребус е единственият вулкан на планетата, в чийто пушек се съдържа златен прах, предполагам, че приходите ще покрият разходите по нашата експедиция.

– Злато във вулканичен дим. Доста смело твърдение – каза Бен.

– Това отдавна е установено и доказано – реагира Халид.

Останалите членове на екипа замълчаха, изумени от чутото.

Ашли настърхна. Блейкли бе пропуснал да ги информира и за този аспект от мисията им. Първо, въоръжена охрана, а сега и това.

– Това никак не ми харесва – отбеляза тя. – Ще се изнасилва континент. Кой ще извлече полза от това?

Линда я подкрепи с кимване.

Всички се умълчаха, погълнати от отрезвяващата новина.

Бен изведнъж наруши тягостното мълчание.

– Майната му! Хайде да танцуваме! Забравихме, че сме в родния град на тангото! Хайде! Буенос Айрес едва сега започва да се събужда!

Ашли се намръщи. Този австралийски овчар така и не ще да миряса, помисли си.

– Аз няма да мога да дойда. В стаята ме чака синът ми.

Халид също поклати глава.

– В моята страна не танцуваме танго.

Затова пък Линда засия.

– Аз ще дойда! Не ми се стои в този задушен хотел!

– Чудесно! – каза Бен. – Знам един бар в квартала Сан Телмо. Старовремски и автентичен.

Бен се измъкна от сепарето и подаде ръка на Линда.

– Очакват ни нощта и звездите! – произнесе патетично и леко се поклони.

Линда реагира със стеснителна усмивка на тази реплика.

Ашли забеляза как Халид присви вежди, докато двамата се отдалечаваха. Той промърмори нещо под носа си на арабски, взе си довиждане и също напусна масата.

Тя проследи с поглед как Бен извежда Линда от бара. Когато излязоха на улицата, оттам се разнесе звънкият и смях.

Ашли остана сама с остатъка от пиетието си. От високоговорителите на бара внезапно се разнесоха стенанията на танго. Тъжната музика я накара да се почувства още по-самотна.

КНИГА ВТОРА ПОД ЛЕДА

Глава 5

Пак съм в самолет, помисли си тъжно Ашли, прилепила нос на прозореца. Далеч под нея от единия до другия край на хоризонта се простираха ледници и гранитни зъбери.

Това бе последният етап от двудневното пътешествие. Вчера бяха прелетели хиляда и триста километра от Буенос Айрес до Есперанса, базата на аржентинската армия накрая на Антарктида. Там Ашли за пръв път вдъхна антарктически въздух и и се стори, че белите и дробове се изпълват с ледена вода. Прекараха нощта в местната казарма и на другия ден се качиха отново на аржентинския самолет. Блейкли бе обещал, че преди обяд ще достигнат назначението си – военноморската база на САЩ Мак Мърдо. Ашли изгаряше от желание да прекара повече от двайсет и четири часа извън самолет. Надигна се, за да провери дали Джейсън се държи добре. Бе се настанил до Бен и му обясняваше нещо оживено, като не пестеше ръкомаханията. Бяха се сприятелили, след като спаха заедно в мъжката спалня на казармата в Есперанса.

Бен забеляза погледа и и и се усмихна. Австралиецът показваше забележително търпение. Разказите на Джейсън понякога бяха много дълги.

– С него всичко е наред – каза седналият до нея майор Майкълсън.

Удивена, тя му се озъби.

– Не съм искала вашето мнение.

– Просто исках... – Той леко се намръщи. – Както и да е, няма значение.

Ашли захапа долната си устна. Човекът очевидно се бе опитал да я успокои.

– Съжалявам за думите си. Не исках да ви обидя. Но започнах да се чудя дали постъпих правилно, като доведох Джейсън тук.

Раменете на майора станаха по-малко напрегнати.

– Синът ви има характер. Ще се справи.

– Благодаря. Какво обаче ще прави Бен? Не се е включил в тази мисия, за да става детегледач.

Майорът се усмихна.

– Може би Джейсън ще успее да му предаде част от зрелостта си.

Тя се засмя.

– Този човек-наистина прилича на странстващ панаирджия.

– Обаче си разбира от работата – каза майорът, като кимна в посока към Бен. – Четох досието му. Известен спасител, специализирал се в спасяването в пещери. Преди две години спасил екип от опитни пещерняци в пещерата Лечугиля. Няколко дни и никога не успял да ги открие. Бен влязъл сам в пещерата и излязъл оттам със счупен крак и четири спасени пещерняци. Познава пещерите. Има сякаш шесто чувство за тях.

– Нямах представа, че... – Тя отново погледна Бен, който бе започнал да играе на карти с Джейсън. Замисли се върху току-що чуто.

– Вашето досие бе също много впечатляващо – каза майорът.

– Моето досие ли?

– Вие сякаш притежавате удивителната дарба да правите нови открития на разкопки, огледани от безброй експедиции.

Тя реагира на похвалата му само с повдигане на рамене. Майорът бе станал много по-разговорлив. А доскоро бе мълчалив и сдържан. Тя се обърна към него.

– Очевидно знаете много за нас. Самата аз обаче получих единствено билети и разписание на полета. Не знам дори собственото ви име.

– Казвам се Денис – представи се майорът. – Доктор Блейкли ще проведе пълен инструктаж на базата Алфа.

Значи майор Денис Майкълсън, помисли си тя. Със собствено име майорът вече почти приличаше на човешко същество. Тя се настани удобно в креслото си.

– Откъде сте, Денис?

– От Небраска. Нашата семейна ферма се намира непосредствено извън Норт Плат.

– Защо постъпихте в Морската пехота?

– С брат ми Хари се записахме заедно. Той-си пада много по машините само му дай коли и мотоциклети. Имаше желанието да се заеме с по-големи машини. Чувстваше се щастлив само тогава, когато ръцете му бяха изцапани с масло. – На лицето на Майкълсън се появи топла усмивка, когато спомена брат си.

– А вие? Вас кое ви откъсна от фермата?

– Трябваше да наглеждам Хари. А и както вече казах, фермата ни е непосредствено извън Норт Плат. А Норт Плат е извън света.

– И така, постъпихте на служба, за да видите свят. И сега сте тук, служите на дъното на света.

– Да – каза той почти ожесточено. – Норт Плат никога не ми е домилявал толкова, колкото в този момент.

– Защо тогава не напуснете армията и не се завърнете във фермата?

Лицето му внезапно помрачня. Той свъси черните си вежди и поклати глава, но не каза нищо. Опита се да научи още нещо от него.

– И как така се вързахте с тази скучна мисия? Да пазите група учени?

– Сам подадох молба да бъда включен в нея.

Тя се навъси. Такова решение изглеждаше необяснимо за професионален военен. Една командировка в най-затънтената част на света не носеше нито уважение, нито слава.

– Защо го направихте?

Той повдигна рамене.

– Имам причини – отвърна. Сетне разкопча колана си и стана, като промърмори, че трябва да отиде до тоалетната.

Останала без компания, тя започна отново да изучава пейзажа, простиращ се пред ските на самолета. Върху леда играеха отраженията на слънцето. Колкото повече опознаваше съкипниците си, толкова по-малко ги разбираше. Дали пък това бе нещо ново? Тя май така и не успяваше да разбира хората. Да вземем брака и. Нестихващ меден месец, продължил цели осем години, докато една сутрин, когато се завърна от утринни разкопки – бе и станало лошо, – завари съпруга си в семейното легло в компанията на неговата секретарка. Това я изненада. Дотогава не бе имало никакви предупредителни сигнали. Никакви следи от червило по ризата му или руси косми по самото му. За нея това си остана пълна мистерия.

Ашли сложи ръка на корема си. Изневярата на Скот не бе най-лошото в тази история. Тя си спомни изведнъж режещата болка и кръвоизлива. Емоционалното претоварване, предизвикано от изневярата му, бе станало причина тя да пометне. Загубата на детето насмалко не я уби. Не се лиши от разум единствено заради Джейсън, тогава седемгодишен.

Оттогава бяха изминали години, но все пак част от нея страдеше, когато си спомнеше за загубата си – Имаше предвид не само загубата на бебето, но и загубата на вяра в хората. Бе решила никога повече да бъде така доверчива, така уязвима.

Отпусна се в креслото и заби поглед в заскрежения прозорец. На самия край на хоризонта се виждаше кула от дим, тъмен образ на фона

на синьото небе. Изправи се от седалката. Докато самолетът продължаваше да бръмчи, появи се и източникът на сивия дим. Подобно на пробуждащ се гигант, от плоската равнина изникна планината Еребус.

Вътрешността на камиона додж вонеше на цигари, а самият камион подскочаше в такт със звуците, издавани от касета на Пърл Джем. Зад върха на планината Еребус се подаваше уморено обедно слънце. Шофьорът, млад моряк, движеше главата си в такт с музиката.

– Почти сме у дома – каза им през рамо. – След следващия леден завой сме там.

Пътят от Уилямс Фийлд до базата Мак Мърдо бе грубо издълбан в леда. При завоя камионът подскочи така силно, че ги заболяха зъбите. След това Ашли видя местоназначението им.

Забърса с ръкавица запотения прозорец. Забеляза, че и останалите членове на експедицията правят същото. Базата Мак Мърдо представляваше черно петно на фона на синия леден шелф, обкръжаващ Морето на Рос. На юг се виждаше промишлен комплекс от сиви сгради, зад който имаше огромно сметище. Камионът подскочи още веднъж покрай запалена кофа за боклук, от която се издигаше мазен дим към синьото небе.

Ниско над камиона прелетя вертолет на ВМС, от чийто шум прозорците задрънчаха. На самата база бръмчаха други хеликоптери. Ашли потупа шофьора по рамото.

– Тук винаги ли е така оживено?

Шофьорът направи знак с пръста си.

– Днес е сравнително спокоен ден.

Тя се отпусна отново на седалката си. Прекрасно. Блейкли се усмихна.

– Ще останем на повърхността само един-два часа. Оттам ще продължим направо към базата Алфа. Там е много по-спокойно.

Усмихна се закачливо и погледна през прозореца.

– Всъщност изкараш ли година-две тук, свикваш и с шума, и с мизмизмата. На мен почти ми липсват – добави той.

– Това място е прекалено замърсено за научна станция – каза намръщено Линда. – Тукашните биосистеми са много крехки.

Блейкли повдигна рамене.

– Отпуснали са ни десет милиона долара за почистване. Ще стане по-красиво.

– Надявам се да е така – отвърна Линда.

Камионът ги остави до циментена сграда. Ашли се загърна по-

плътно в анорака си. Вятърът изгаряше бузите и като горещ камшик. Кожата и можеше да замръзне за броени минути, ако не бе защитена. Съекипниците и бързо се устремиха към входа. Тя поиска да се увери, че Джейсън е пред нея. Никак не и се искаше да се загуби някъде.

Топлина. Отвътре сградата бе затоплена, но въздухът бе влажен и лепкав. Усещаше се силна воня на кисела пот. Присви нос и видя, че по коридора бяха закачени много разноцветни анораци.

Блейкли им каза да се съблекат тук.

– Никой няма да ви открадне анорациите. Тук за кражбата на анорак бясат.

Ашли помогна на Джейсън да съблече анорака си и го закачи до своя.

– Тук ще останем само за обяд, а после ще продължим направо към базата Алфа – продължи Блейкли. – Столовата се намира в края на този коридор. Нахранете се и си отдъхнете. Ще се срещнем тук след два часа. Непосредствено до столовата има стая за одих с маси за пинг-понг и билиард. Починете си.

– Вие няма ли да дойдете с нас? – попита Ашли.

– Не. Трябва да се срещна с командира на базата, за да уточня няколко последни подробности.

След като Блейкли ги напусна, останалите отидоха в столовата. Неколцина моряци ги погледнаха с интерес. Един млад мъж задържа поглед върху Ашли повече време, отколкото и бе приятно, и се наложи тя да го изгледа строго. Като цяло обаче моряците не бяха особено впечатлени от новодошлите. Ашли реши, че след като Мак Мърдо бе база на Националната фондация за научни изследвания, моряците бяха привикнали към постоянен приток на нови лица.

Ашли постави на подноса си две ябълки, дебел сандвич с месо и кутия мляко. Джейсън се бе опитал да зареди своя поднос с пудинги и сладкиши, но тя го накара да ги върне на мястото им.

– Първо ще обядваш, а чак след това ще можеш да хапнеш шоколадов пудинг или един сладкиш.

Джейсън се дотътри до масата с най-малкия сандвич, който можа да открие, без да откъсва поглед от щанда със сладкишите.

На тяхната маса седна Бен. Майор Майкълсън, Халид и Линда заеха съседната маса.

– Почти стигнахме – прошепна Бен на ухото и, докато сядаха. – Намираме се пред прага на един нов свят. Как е самочувствието ви, капитане?

Дали от думите му, или от дъха му, но я полазиха тръпки.

– Чувствам се добре – отвърна. – Все пак малко съм напрегната. Изгарям от нетърпение да погледна пещерите.

– И аз – каза той с широка усмивка и протегна към, нея трепереща ръка. – Ето, ръцете ми треперят, преди да се заема за работа.

Тя не можа да разбере дали той не се шегува.

– Да си толкова близо до целта винаги действа на нервните... – отбеляза тя.

– Знам как се чувствате – кимна Бен с разбиране. От две десетилетия ходя по пещерите. Това за мен е първата възможност да натрупам плячка в една нова система.

– Да натрупаш плячка? Какво означава това?

– Аз знам, мамо – каза унило седналият до нея Джейсън. Говореше с пълна уста. – Това е израз на пещерняците. Означава да си първият, който открива нещо ново.

– Ах да... Разбрах. – Тя се усмихна на сина си, пожелал да я впечатли със знанията си.

– Бен ми го обясни. Той и други неща ми разказа. Как се казваше това? Ах, да, девственият проход.

– Какво? – Ашли се обърна към Бен – Вие какви, по дяволите, неща сте разказвали на сина ми?

– Разказах му за девствените проходи – отвърна Бен, като с мъка съдържаше смеха си. – Това са проходи, през които дотогава не е преминавал човек. Така им викат.

– О, да! – каза тя, като изпита внезапен прилив на неудобство. – Аз пък си помислих...

Той я прекъсна с палава усмивка.

– Сетих се какво сте си помислили.

– Значи вие се смятате за следващия Нийл Армстронг?

– Кого имате предвид?

Тя отвърна със снизходителна усмивка на неговото невежество.

– Първия човек, стъпил на Луната. Този, който направи „една гигантска стъпка за човечеството“.

Очите на Бен засияха.

– Точно така! Искам да бъда първият човек, видял нещо дотогава непознато! По-вълнуващо нещо от това няма!

Тя си спомни за тайната гробница на анасазите, която бе открила. Спомни си как пулсът и се ускори и дъхът и секна, когато отместе последния камък, зад който се криеше тайното светилище на

първосвещеника. Спомни си влажното ухание на древната погребална камера. За слънцето, което огряваше шията и. Тогава бе първата, която видя тайна, неразкрита в течение на столетия. Сега предстоеше да открие нещо, укривано в течение на хилядолетия. Какво ли щеше да намери? От вълнение започна да чува собственото си сърцебиене. Да, тя разбираше чудесно възбудата на Бен.

– Ще сгреша ли, ако кажа, че и вие се гласите да натрупате плячка?
– попита той.

Тя се усмихна.

– Не. Никак. Надявам се, че ще ни остане време, за да разгледаме тези скални жилища. Готова съм дори да пропусна обяда, ако мога да ги видя още днес. – Отхапа голям залък от сандвича си и установи, че хлябът е влажен, а месото има вкус на гума. – Особено такъв обяд.

Бен се засмя – Военната кухня май много-много не ви допада?

Ашли стана.

– Ще отида да си взема малко пудинг и един сладкиш.

– Това не е честно, мамо! – извика Джейсън.

Джейсън забърса с пръст всички трошици от сладкиша, останали в чинийката му. След това облиза пръста си, наслаждавайки се на вкуса на шоколад.

– Мога ли да си взема още един сладкиш? – обърна се към майка си.

– Ти вече изяде два. Това е достатъчно. По-добре иди в тоалетната и се измий.

– Добре – отвърна Джейсън, промърмори нещо под носа си и стана от стола.

Бен се раздвижи.

– Искаш ли да поиграем малко бiliarд, след като се измиеш?

Лицето на Джейсън се оживи.

– Може ли, мамо?

– Може, но побързай, защото скоро ще тръгваме.

– След малко ще съм с теб, Бен – извика Джейсън и се затича от столовата в посока към тоалетната, разположена срещу нея. Там нямаше никого. Джейсън се вмъкна в средната клетка и започна да си разкопча-ва колана.

Докато се наместваше върху седалката, чу как вратата на тоалетната се отваря. Оттам нахлу шум, който секна веднага, след като вратата се затвори. Някой, подсвиркващ си тихо, се вмъкна в клетката отдясно на Джейсън. Без да престава да си подсвирква, остави раницата си на

пода. Непосредствено до Джейсън.

Джейсън проследи с широко разтворени очи как ръка, обрасла с черни косми, присегна към раницата и я разкопча. Чу драскането на кибритена клечка. След малко усети миризмата на запалена цигара. Последва шум от разкопчаването на колан, като подсвиркването не секна. Когато свирукацията седна, неволно подритна раницата си и тя падна. От нея в клетката на Джейсън се изсипа малка купчинка кубчета от вещество, наподобяващо сив пластилин, обвити в целофан. От съседната клетка последва порой от ругатни на непознат език. Джейсън проследи с поглед как ръката се присегна към пода и изправи раницата. Сетне тя бръкна и в неговата клетка и прибра кубчетата. Той едва успя да си повдигне краката навреме. Последваха още ругатни. Джейсън забеляза и края на нечий нос, когато човекът се наведе, за да провери дали е събрал всичките кубчета.

Точно в този миг вратата на мъжката тоалетна отново се отвори. Новодошлият се насочи към писоарите. Джейсън чу дръпването на цип, а след малко и добре познатото шуртене. Човекът при писоарите въздъхна. Джейсън чу как съседът му по клетка си закопчава панталоните и после взема раницата си.

Съседът му излезе от клетката.

Човекът при писоарите се обади и Джейсън разпозна акцента на Бен.

– Халид, приятелю, тук не е разрешено да се пуши.

– Знам де, знам, но тези американци са измислили толкова много забрани. Откъде да знам с коя да се съобразявам и с коя не? Искаш ли цигара?

– Благодаря ти, но точно сега ще играя билиард. Вратата на мъжката тоалетна се отвори и Халид излезе.

Джейсън стъпи на пода и се изправи. Докато закопчаваше колана си, огледа клетката. Египтянинът бе пропуснал да прибере едно от кубчетата в целофан. Бе се изтъркаляло до другия край на клетката. Джейсън се присегна и го взе, чудейки се какво да го прави. На допир наподобяваше твърд пластилин. Знаеше, че е редно да го върне на Халид, но в такъв случай той щеше да разбере, че Джейсън го е подслушвал. Тъкмо започна да го пъха в джоба си, когато вратата на клетката рязко се отвори.

– Ето те и теб! – каза Бен. – Майка ти бе започнала, да се страхува дали не си паднал в чинията.

Джейсън се ухили и довърши пъхането на пластилина в джоба.

– Ти какво криеш, приятелю? Да не си успял да докопаш трети сладкиш? – попита го усмихнато Бен.

– А, не, няма нищо – отвърна Джейсън и се засмя.

– Чудесно. Хайде да поиграем малко билиард.

Блейкли се озова под силен вятър, когато пресичаше територията на базата. Кабинетът на командира и се намираше в другия и край, далеч от сметището. Ако Блейкли не се нуждаеше толкова много от това проклето оборудване, щеше да продължи направо към базата Алфа. За съжаление всичките молби и увещания на Роланд бяха пренебрегнати от заинатилия се командир. Без тези проклети схеми свързочното оборудване нямаше да проработи.

Изкачи се по стълбите пред сградата на щаба и един часовой провери документите му. Блейкли го изгледа мрачно, докато чакаше. Един червен вертолет на ВМС на САЩ премина наблизо, като опръска будката на часовой с ледени парчета. Намръщеният часовой погледна Блейкли.

– Документите ви са наред, доктор Блейкли.

– Благодаря – отвърна Блейкли и влезе в сградата. Проклети правила. Закачи анорака си и тръгна по коридора. Кабинетът на командира се намираше в ъгловата стая на първи етаж. След малко Блейкли се озова при секретаря му, писар с очила с черна рамка и невоенна стойка.

– Трябва да разговарям с командира Сун – каза Блейкли още преди писарят да успее да си отвори устата.

– Имате ли уговорен час с него?

– Кажете му, че е дошъл доктор Блейкли. Той ще ме приеме.

– В момента е много зает.

Блейкли веднага разбираше кога го лъжат. Поклати глава.

– Предайте му, че съм тук.

– Само за момент – каза секретарят и натисна едно копче върху табло с жълти светлинки. Обърна се с гръб към Блейкли, когато говореше, но той успя да дочуе думите му.

– Извинете ме, сър, но тук е дошъл някой си доктор Блейкли и иска да разговаря с вас. Последва пауза, след което секретарят започна да говори още по-тихо – Опитах и това, сър, но той е много настойчив.

Последва още една пауза, при която лицето на секретаря почервения. Никак не бе трудно да се разбере, че в момента му триеха сол на главата. Разговорът приключи с едно „Тъй вярно, сър“. Секретарят с капчици пот на челото се обърна отново към Блейкли.

– Благодаря ви за търпението, сър. Командирът веднага ще ви приеме.

На Блейкли му стана жал за писаря. Докато заобикаляше бюрото му, успя да го утеши.

– Не се тревожи, синко. Всички знаят, че Сун е задник.

– Пожелавам ви късмет – отвърна секретарят с измъчена усмивка.

Човек сам създава късмета си, помисли си Блейкли, когато отвори вратата, водеща към кабинета.

Командир Сун се бе разположил зад огромно махагоново бюро, така силно лакирано, че изглеждаше мокро. Пред него имаше няколко разтворени папки. Той побутна една от тях с пръст към Блейкли с жест, издаващ погнуса.

– Прочетох молбата ти, Ендрю.

Блейкли никак не обичаше да се обръщат към него с малкото му име, особено пък самодоволни бюрократи като Сун. Не за пръв път си кръстосваха шпагите. В качеството на старши изследовател в Националната фондация за развитие на науката Блейкли неведнъж бе имал проблеми със Сун, старши офицер от ВМС. Нерядко между науката и военните възникваха конфликти особено когато ставаше дума за вещи, съхранявани в бедните складове на тази отдалечена база. Враждебността между двамата се засили, след като Блейкли откри диамантения идол. Все още си спомняше как Сун позеленя от яд, че се бе разминал с толкова много пари и слава. Оттогава сътрудничеството с военните в базата се превърна в нещо, наподобяващо изваждането на болен зъб.

– Струва ми се, че бях съвършено ясен – продължи Сун с презрителна усмивчица в краищата на устните. – Тези интегрални схеми са последните, които имаме на склад. Не мога да разреша ползването им, преди да е пристигнала новата партида.

– Говориш глупости и чудесно го знаеш. Тези схеми са ми необходими за ремонта на една жизненоважна свързочна система.

– Извадил си лош късмет. Не съм ти виновен аз, че твоите схеми са се скапали – каза Сун и повдигна рамене.

– Нямаше да се скапят, ако ми беше дал нови схеми, а не стари, които си свалил от бракувано оборудване – отвърна Блейкли и положи свитите си юмруци върху масата. – Тези нови схеми са ми необходими веднага. Няма да ти позволя да провалиш този екип.

– В такъв случай ще трябва да изчакаш следващата доставка. Ще пристигне след три седмици.

– И без това закъсняваме.

– Решението, което ти съобщих в качеството си на командир на базата, е окончателно – заяви Сун и се отпусна в креслото си.

На Блейкли му омръзна да си губи времето с това мръсно копеле. Изправи се и се присегна през бюрото. Сун веднага отскочи назад с шокирано лице. Блейкли потисна усмивката си. Копелето бе решило, че Блейкли ще го бие. Глупак! Блейкли придърпа телефона. Това, което му гласеше, беше много по-неприятно.

Без да обръща внимание на възраженията на Сун, набра един номер и съобщи парола. Сигналът премина през няколко телефонни оператора и накрая връзката бе установена. Като чу добре познатия му глас, Блейкли започна да докладва за проблема си.

– Сър, не мога да се разбера по един въпрос с командира на базата. – Настъпи кратка пауза. След това Блейкли продължи... – Точно така, сър! Той е тук.

С усмивка подаде слушалката на Сун.

– Началникът ти иска да говори с теб.

Блейкли проследи с поглед как лицето на командира първо побеля, а после стана яркочервено. Разбра, че отново става свидетел на триене на сол на главата.

– Да, да, разбрах – каза Сун с бодър глас. – Да, господин министре, незабавно! Разбрах указанията на президента.

Глава 6

Само още една минутка, и всичко ще приключи. Ашли, макар и да бе затегнала здраво колана си във вертолета на ВМС, бе стиснала силно релсата над главата си. След един внезапен рязък завой я стисна така, че кокалчетата на ръцете и побеляха. Зад очите и се появи признак на главоболие. Дано най-сетне приземят тази измишльотина, помисли си. Сякаш в отговор на желанието и, вертолетът рязко се насочи към повърхността.

Джейсън нададе лек вик, когато машината се устреми към заледената скална стена. Целият видим хоризонт бе запълнен от скатовете на Еребус. Стори и се, че преминава покрай безкрайна поредица от заснежени скали и черни скатове, издигащи се към небесата.

Ашли затвори очи. Усети, че стомахът и се придвижва към гърлото.

Джейсън я задърпа за ръкава.

– Мамо, трябва да видиш това!

– Не сега, миличък – отвърна тя и се освободи от ръцете му.

– Трябва да видиш дупката! Страхотна е!

Ашли изстена и отвори едно око. Светът се бе превърнал в наклонена чиния и базата при Еребус се разстла пред тях, докато кръжаха около нея. Районът бе обсипан с оранжеви палатки, наподобяващи циреи върху бяло тяло. От лагера с палатките започваше път от спечена кал, водещ към черно устие в скалистия скат на Еребус. Бе достатъчно голямо, за да може през него да премине двуетажен автобус. От отвора излизаше сняг, сякаш дишаше.

Вертолетът изправи курс и се спусна върху площадката за кацане. Наоколо се разлетяха лед и сняг.

Гласът на Блейкли успя да надвие шума на транспортния хеликоптер...

– Всичко е наред, приятели! Отвън ни очакват две моторни шейни, който ще ни отведат до отвора!

– Оттук нататък ще се движим само надолу – каза седналият срещу нея Бен и се ухили.

След като синът и си издейства място до прозореца в тясната кабина, Ашли се оказа притисната между Джейсън и Бен. Линда, необременена от син, се разположи на мястото до шофьора. Другите членове на експедицията ги последваха във втората шейна.

Пред тях се появи отворът на тунела. Първоначално бил естествена пукнатина дълбоко в хълбока на Еребус. С помощта на взривни вещества и минно оборудване пукнатината бе разширена и превърната в проход във вулканичната планина. Ашли затаи дъх, когато шейната навлезе в тунела, достатъчно широк, за да се движат едновременно по него два камиона. Съвсем нормално дупкестово шосе, разположено дълбоко в сърцето на вулкана.

Стените на тунела, начупени и грапави в резултат на взривовете и прокопаването, бяха осветени от халогенови лампи, окачени на тавана. Шейната направи завой и дневната светлина изчезна. Оттук нататък пътят бе осветяван само от лампите. Шофьорът включи фаровете и те разкъсаха мрака пред тях.

Усещането бе, че се движат по равна повърхност. Ашли обаче бе предварително информирана, че се движат надолу. Когато стигнеха края на шесткилометровия тунел, сякаш да са се спуснали на близо километър и половина.

Напредваха бавно. Макар и да се движеха с бързината на охлюв, поради неравния под шейната подскочаше и Ашли от време на време

залиташе към Бен.

– Извинявай – каза му, като се отлепи от рамото му.

– Не се безпокой. На мен ми е приятно.

Тя го изгледа сърдито. Този човек нямаше ли да се вразуми?

– Имате ли нещо против да отворя мъничко прозореца си? – попита Линда, – Струва ми се, че е някак си... задушно.

Ашли присви вежди. Линда бе побледняла и устните и бяха сухи и напукани. Вероятно и на нея не и бе допаднал полетът с вертолет. Съчувстваше и, но студът навън бе убийствен.

– Не знам. Не бих искала Джейсън да настине. Може би...

– Малко чист въздух няма да ни навреди – каза Бен, и стисна Ашли за ръката, – Джейсън, имаш ли нещо против?

Ашли погледна ръката на Бен. Той продължаваше да я държи, сякаш така му бе по-лесно да общува с нея. Тя понечи да му каже нещо, но премълча.

Синът и с поглед, вперен в тунела, и отворена уста им махна с ръка.

– Не, нямам нищо против.

– Чудесно – отвърна Бен. – Линда, отваряй. Джейсън, завий се по-добре.

Линда отвърна с измъчена усмивка и се обърна. Свали стъклото с няколко сантиметра и в кабината нахлу леден вятър. Прилепи нос до отвора и пое дълбоко въздух. Очевидно почувства облекчение.

Бен пусна ръката на Ашли. Тя се зави по-плътнo с анорака си и стегна качулката около лицето си. Реши да заговори Бен, но видя, че той не откъсва загрижен поглед от Линда.

Примирила се с положението, Ашли се отпусна и започна да следи с поглед лампите, преминаващи над главите им.

Алиса се спусна в хралупата на Белия заек.

Блейкли, седнал до шофьора, наблюдаваше мигачите на моторната шейна пред тях. Междувременно бе успял да огледа електрозахранващите и свързочните кабели, закрепени по стените. Всичко бе наред. Стига командирът на базата да не се опиташе в последния момент да саботира усилията му, всичко щеше да бъде както трябва.

Халид, заел задната седалка, се наклони към него.

– Колко още ни остава?

Блейкли се извърна, за да погледне геолога в лицето.

– След около десет минути ще достигнем асансьорите на шахтата. Ще бъдем в базата Алфа преди вечеря. Така че се отпуснете и се

наслаждавайте на пътуването.

Халид с кимване даде знак, че е разбрал. Блейкли забеляза, че египтянинът се завръща към предишното си занимание наблюдаването на кабелите и лампите. Очите му не изпуснаха и най-малката подробност.

Блейкли се намести отново на седалката си. Разбираше напрегнатостта на геолога. Това чакане наистина лазеше по нервите.

Ашли раздвижи мускулите си, схванати от пътуването. Хвърли бегъл поглед върху втората моторна шейна, от която слизаха пътниците, и сетне се втрени отново в масивния асансьор – клетка от стоманени пръти.

Джейсън оглеждаше огромните сандъци, изпълващи задната половина на пещерата. Приличаше на мишок, изучаващ разпилени детски играчки.

– Джейсън! Не се отдалечавай от мен, миличък!

Синът и махна с ръка, че я е чул.

Блейкли даде знак на Бен да му помогне и махна с ръка към асансьорите.

– Я ми помогнете да отворя тези врати.

Бен и майор Майкълсън разтвориха вратите и дадоха път на останалите. Джейсън влезе пръв в асансьора. Бен разроши косата му.

– Готов ли си за пътуването, приятелю?

Джейсън се усмихна, когато огледа големия колкото гараж асансьор, способен да побере две снежни шейни.

– Страхотен е!

Ашли огледа вътрешността на асансьора. Таванът и подът представляваха масивна валцована стомана, боядисана в червен цвят, но стените бяха направени от стоманени пръти с три сантиметра дебелина. Асансьорът приличаше на гигантска клетка за птици.

– Сега ще изменим разстояние, равняващо се на около двеста етажа – каза Блейкли, след като вратите се затвориха. – Прокопаването на шестстотинметровата шахта, свързваща тази площадка с пещерата долу, ни отне близо цели три години.

После натисна един лост и асансьорът започна да се спуска. Ашли усети добре познатото и залитане, когато асансьорът замърка.

Стисна Джейсън за ръката. Дали тази машина бе достатъчно надеждна? Сподели опасенията си с Блейкли.

– С този асансьор сме спускали и издигали тежки товари – усмихна се той. – Дори и няколко камиона. С групата ни няма да има проблем.

После почука с ръка металната стена на клетката. – Този асансьор

поддържа живота на базата Алфа – продължи той. – Поддържан е като скъп швейцарски часовник и е охраняван като кралска корона.

Ашли забеляза, че Халид се усмихва. Очевидно женските и страховете му се струваха забавни. Още един мъжага, безстрашен до безразсъдство. Забеляза, че той внимателно оглеждаше клетката, сякаш я изучаваше.

Докато екипът продължаваше да се спуска, настъпи неловка тишина. Единственото осветление бе единична лампа на покрива на клетката. Имаха чувството, че висят свободно в пространството.

Ашли почувства потребност да наруши мълчанието и се обърна към Блейкли.

– Знаете ли, има нещо, което отдавна ме тревожи. Струва ми се, че тревожи и някои други сред нас.

– Да? – запита Блейкли замислено.

Бен се оттласка от стената, на която се бе облегал. Останалите също впериха любопитни погледи в Ашли и Блейкли.

– Нека бъдем искрени. – каза тя. – За какво сме дошли на този континент? За да го изследваме или за да го озлочестим?

Блейкли присви удивено вежди.

– Всички знаем, че науката не е чак толкова рентабилна. – Ашли махна с ръка в посока към стените на асансьора. – Тук залогът е много по-голям от едно обикновено археологическо проучване.

– Права сте – каза Блейкли, като свали очилата си и разтри основата на носа си. – Позволете ми обаче да ви уверя, че аз съм преди всичко учен. За мен тази мисия винаги е била и продължава да е научна мисия. Това е и една от причините да определя именно вас за ръководител на този екип, професор Картър. Искам тази мисия да си остане научно начинание. Не живеем обаче във вакуум. Не крия, че мисията същевременно има и някои важни икономически и политически аспекти. Моля ви да не бъдете прибрзана в съжденията си. Така успяваме да плащаме сметките. Сдобихме се и с необходимото оборудване. И успяхме да комплектуваме първокласен екип – завърши Блейкли, като обгърна с поглед нея и останалите.

– И все пак какво ще трябва да дадем в замяна? – попита Ашли. – Ако всичко приключи с един разяден от мини и взривове континент, цената ще е прекалено голяма. В края на краищата аз бих могла да живея и без да науча тайната на скалните жилища.

– Наистина ли мислите така, професор Картър? – отвърна Блейкли с тъжен поглед.

Тя понечи да отговори утвърдително, но така и не намери сили да изрече една лъжа. Бе помолила Блейкли да бъде искрен с нея. Можеше ли да не му отвърне със същото? Спомни си за диамантената фигурка, сияеща на слабите лъчи на залязващото слънце. Дявол да го вземе.

– Пристигаме – каза той, след като кимна в посока към пода.

Точно, в този момент силен полъх отметна качулката ѝ. Горещ вятър! Пространството около тях бе внезапно окъпано от светлина. Асансьорът току-що бе достигнал пещерата.

Таванът и, осветен отдолу, бе изпълнен с гигантски сталактити, същински планини, обърнати наопаки. Някои от тях достигаха пода на пещерата и образуваха гигантски стълбове. Естествени колонади. Асансьорът се спускаше зад стълб, два пъти по-широк от отвора на шахтата. Ашли забеляза, че някой вече бе успял да го ошари. Върху стълба бе изобразена стрелка, насочена надолу, придружена от текст „До пъкъла – 2 км.“ Бен се намръщи.

– Пещерата е осквернена – каза. – Това говори не само за лош вкус. Сред пещерняците се смята, че носи нещастие.

– Това нещо да се почисти още днес – каза навъсено Блейкли на помощника си Роланд.

Ашли разтърси глава. От края на носа и полетяха капчици. Изтри веждите си. Бяха влажни. Влажността навярно достигаше сто процента. Въздухът обаче бе невероятен! Тя си пое дълбоко дъх. Бе изключително чист.

Протегна глава встрани, но гледката бе закрита от огромния стълб. Жалко. Много и се искаше поне да зърне скалните жилища.

– Мамо, виж! – Джейсън посочи дъното на пещерата.

Като въздъхна отчаяно, тя застана на пръсти и подпря чело на студената решетка. Подът на пещерата бе изпъстрен със сгради и палатки, осветени от прожектори и лампи. Една дълбока цепнатина, подобна на черна рана, разделяше лагера на две. Над нея бе прокаран ярко осветен мост. Бяха достигнали местоназначението си.

Това бе базата Алфа.

– Погледни натам! – възкликна Линда. – Виждат се риби!

Ашли застана зад Линда, сложи ръка на рамото ѝ и надникна.

На самия край на базата Алфа, като отразяваше светлините и, се намираше гигантско езеро от няколкостотин декара. Повърхността му бе набраздена от спокойни вълни. От височината на клетката можеше да се види как няколко негови обитатели се плъзват и стрелват под стъклената повърхност. Гледката определено бе едновременно странна и

поетична.

– Супер – възкликна Джейсън.

– Така е, приятелю – съгласи се Бен и леко докосна Ашли с лакът. – Изумително, нали?

Ашли кимна утвърдително, запленена от видяното. Почти забрави доскорошните си съмнения.

– Добре ли съм запомнила? Дължината на пещерата от осем километра ли беше?

– Приблизително – отвърна Блейкли усмихнато. Бен подсвирна от удивление.

След няколко минути клетката докосна пода на пещерата. До нея се появи униформен охранител, готов да ги отведе в отредените им жилища. Блейкли погледна екипа си.

– Пристигнахме у дома!

Глава 7

База Алфа, Антарктида

Ашли огледа с доволна усмивка тичащия из стаята си Джейсън. Собствената и стая в двустайния апартамент бе не по-малко впечатляваща. Все още и бе трудно да повярва, че всеки член на експедицията разполага със собствен апартамент в жилищното помещение на базата. Удоволствията от участието в мисията ставаха все по-големи. Дантеле-ни завеси, орехови мебели, масивни тапицирани кресла, скъпи тапети. Кой можеше да повярва, че се намират на три километра под земята?

– Виж, мамо, истински „Пентиум“! – възкликна Джейсън, като посочи едно бюро в ъгъла на стаята. – Не е някоя бавна кутия!

Не и бе приятно да разваля доброто му настроение, но рано или късно щеше да и се наложи да го стори.

– Това е, за да има на какво да си пишеш домашните. Джейсън се извърна към нея с отворена от удивление уста.

– Та лятото едва сега започва, мамо!

– От теб искам да учиш само по два часа дневно. Докато не съм при теб, ще трябва да си оползотворяваш времето. В базата има библиотека. Искам да вземеш две книги оттам, докато отсъствам, и после да преразкажеш писмено съдържанието им.

– Чудесна лятна ваканция, няма що! – възкликна тъжно изненаданият Джейсън.

– Ще я прекараш много приятно. Роланд ще... – Тя бе на път да каже „ще те наглежда“, но знаеше, че Джейсън няма да и прости това. – ...Роланд ще ти прави компания. Ще те навестява, докато ме няма. Очаквам да се държиш добре с него.

Джейсън, разгневен, все още продължаваше да я гледа намръщено.

– Ако се държиш възпитано и направиш това, което ти казах, без да мрънкаш, за теб ще има някои приятни изненади.

– Слушам – отвърна той с недоверие. – Какви например?

– Преди всичко открих в базата специалист по бойни изкуства, при когото можеш да продължиш уроците си. Ако искаш до края на годината да се сдобиеш с жълт пояс, ще трябва да тренираш, докато ме няма.

Черният облак по лицето на Джейсън започна да се разсейва.

– И освен това тук има електрически мотоциклети и водни ски.

– Защо електрически?

– Тук броят на двигателите с вътрешно горене е ограничен, за да не се уврежда екосистемата. Военните са решили да допринесат с нещо за запазването на пещерата – отвърна Ашли. Спомни си за недоволството на Бен от грубото отношение към крехката екосистема, докато разглеждаха базата. Вниманието и обаче веднага бе повторно привлечено от мусенето на Джейсън. Тя оправи косата си и продължи – Джейсън, това не е всичко. Тук можеш да се занимаваш с други работи с баскетбол, риболов и какво ли още не. Ще има как да се развличаш, докато отсъствам. Освен това доктор Блейкли ми обеща, ако ти наистина се учиш както трябва, да те допусне до контролната стая, за да можеш да наблюдаваш хода на експедицията. Оттам дори ще можеш да се свържеш с мен.

– Ами, предполагам, че в такъв случай всичко е наред – отвърна Джейсън все още малко недоволен.

– И, последно, тук имат кабелна телевизия. – Тя кимна в посока към хола. – Сто и петдесет канала, всичките декодирани.

– Леле, веднага ще ги проверя!

Джейсън се затича към хола, но тя го хвана за ръкава.

– Не бързай, момчето ми. След половин час ще вечеряме, така че се приготви.

– Ти пък, мамо... Не може ли човек малко да се поразвлече? – промърмори Джейсън, докато се отправяше към банята.

Тя се усмихна. Всичко беше както у дома. Само дето се намираха на три километра под земната повърхност.

– За какво си се замислила, малката? – попита Бен, като се доближи

до Линда.

Тя бе застанала до брега на езерото, наречено „Бездънната яма“ от местните шегобийци. Само на половин метър от тях една скала бе оплискана от вълните, предизвикани от преминаването на военна понтон-на лодка. Той почеса брадясалата си буза.

Тя се извърна към него и той видя как в очите и се отразяват светлините на базата.

– Учудващо е наистина – каза тя и посочи тавана на пещерата на няколко метра над главите им. – Все едно, че сме на открито.

Той кимна в посока към водата.

– Да не си решила да плуваш съблечена?

– Аз, не, но ти би могъл – отвърна тя с усмивка.

– В никакъв случай! Ще ми скриеш дрехите и после ще стана за смях на цялата база.

Усмивката и стана по-широка.

– Не това имах предвид. В това езеро наистина може да се плува. Разбрах, че някои от морските пехотинци го правят. Водата е съвсем топла, двайсет и осем градуса по Целзий. Измерих и температурата. Затоплена е от вулканичните газове.

– Странно е наистина – съгласи се Бен. – Горے има лед и убийствени ветрове, а тук топла вода и тропически бриз.

– Не е чак толкова странно. Чух, че водите около остров Десепшъп недалеч от брега, понякога достигат температурата на термални извори. Вулканичната активност е така силна, че водата понякога направо кипи. При това само на няколко метра от ледниците.

– Хайде де – каза той и присви вежди, сякаш се съмняваше в думите и.

– Вярно е – отвърна тя и леко го сръга с лакът.

– Вярвам ти – усмихна се той в отговор. – Бил съм и в други пещери, затоплени от подводни течения. Не е чак толкова рядко срещано явление. Просто се пошегувах.

– Разбрах – рече тя. В този момент една риба с кехлибарен блясък подскочи във въздуха само на метър от брега и стресна Линда. Бен присви очи.

– Виж какво, девойко, искам да си поговорим. Тя избърса капките от лицето си.

– За какво?

– Наблюдавам те от доста време и... как да ти кажа... Тя повдигна ръка.

– Съжалявам, Бен. Не съм забравила, че танцувахме в Буенос Айрес, но това беше само за да се поразговаря. Искане ми се отношенията между нас да си останат съвсем делови.

Бен се ухили, когато съобрази, че Линда го подозира в опити да я сваля. При нейната външност навярно се бе пренаситила на такова отношение.

– Не, госпожо, съвсем не това имах предвид.

– А какво?

– Дълги години съм развеждал цели стада туристи по пещерите и, как да ти кажа, веднага надушвам кога ще си имам неприятности с тях. Казах ти, че те наблюдавам от доста време. И в пренаселения бар, и сега, в пещерата, си доста раздражителна. Учестено дишане, запотени длани, побледняло лице... – Бен видя как тя заби поглед в земята, докато го слушаше. – Та затова и пожелал да си поговорим насаме. Струва ми се, че имаш някакъв проблем, който ти се иска да разрешиш. Тя го погледна с потънали в сълзи очи.

– Прав си, Бен. Проблемът ми са затворените пространства.

– Клаустрофобия?

Тя разтри челото си, отново сведе поглед и кимна утвърдително.

– Предстои ни пътуване из много затворени пространства – каза Бен. – Достатъчно е един да се паникьоса, за да застраши живота на всички ни.

– Това ми е известно. Аз обаче взимам лекарства против нея и освен това се лекувах в продължение на години. Ще се справя с изпитанията.

– Дори този бар в Буенос Айрес ти се отрази зле.

– Това е, защото тогава не си взех хапчетата. Помислих си, че няма да ми потрѣбват. Шумната тълпа и шумната музика направо ме изненадаха. Ще се справя с тази мисия.

– Сигурна ли си в това? – попита той и я хвана за раменете.

Тя издържа погледа му.

– Сигурна съм. Не се тревожи.

Още една риба скочи от водата. Този път плясъкът и не стресна Линда. Продължи да гледа Бен право в очите.

Той замълча за малко, опитвайки се да си изясни нейната решимост.

– Взе ли си въдица? – попита я след малко.

– Защо?

– Защото ще ти потрѣбва, ако си решила да наловиш образци от

фауната през това пътешествие.

– Разбрах те – отвърна му тя с усмивка. – Нали няма да споделяш това с никого?

Бен я пусна, взе плосък камък и го захвърли така, че той подскочи няколко пъти върху гладката повърхност.

– Какво да споделям? – попита той.

Колкото повече се променя животът, толкова по-неизменен си остава, помисли си Ашли, вгледана в чинията пред себе си. Там, в димящ сос маринара, плуваше парче набъбнал кашкавал и вълни от чесново ухание докосваха обонянието и. Отново лазаня. Ашли се усмихна, тъй като бе яла лазаня за последен път в деня, когато Блейкли и направи предложението си. Храната бе същата, но не и обстановката. Тук имаше ленени покривки, порцеланови съдове, кристални свещници и махагонова маса. Нямахме особена прилика с кухненския бокс в нейния трейлър. Набоде залък на вилицата си.

– Професор Картър – започна Блейкли, – договорих се с научния сътрудник доктор Харолд Симски да ви разведе из северната стена. Той ще ви потърси утре някъде към осем сутринта.

Ашли побърза да изяде залъка си, преди да отговори.

– Тъй като ще разполагам само с един ден, бих предпочела да започнем по-рано. Да кажем, към шест сутринта.

– Ще уведомя доктор Симски – усмихна се Блейкли.

– И аз бих искал да огледам северния скат – обади се Бен, след като се изкашля и избърса капка мазнина от брадичката си.

– Нямам нищо против – отвърна Блейкли. – А вие, професор Картър?

Ашли си представи как Бен пълзи до нея в някоя тясна пещера и я притиска с тялото си.

– Стига да не ми се пречка из пътя, не възразявам.

– Кой? Аз да се пречкам? – възмути се престорено Бен и разтвори ръце.

– Други кандидати има ли? – обърна се Блейкли към останалите участници в групата.

– Аз бих искал да дойда – вдигна ръка Джейсън.

– Според мен това не би било разумно – отвърна строго Блейкли. – В този район има твърде много сипеи и ями. Тук е по-безопасно.

Джейсън се обърна към Ашли.

– Мамо, ти нали...

– Може да дойде с мен – прекъсна го Линда. – Ще изследвам езерото. Районът, който ще оглеждам, е в периметъра на лагера. Нали ще ми помогнеш, Джейсън? – обърна се към момчето.

– Нали нямаш нищо против, миличък? – каза Ашли на поруменялото дете.

– Разбира се. Това ще ми бъде много приятно – отвърна Джейсън с малко унил глас.

– Значи договорихме се – усмихна се Линда. – Ще изследваме езерото заедно с Джейсън.

Бен, седнал до Джейсън, леко го сръга с лакът.

– Уредихме се, приятелю – прошепна на Джейсън. Уж тихо, но така, че Ашли да го чуе. – Сега и двамата си имаме гаджета.

Джейсън се опита да прикрие усмивката си с ръка. Ашли въздъхна отчаяно. Мъже.

Започнаха да гасят светлините. От прозореца си Халид проследи как лампите започнаха да изгасват една по една. Фалшивият залез трябваше да напомни, че е време за сън. Блейкли вече бе обяснил колко е важно в една напълно тъмна среда да се поддържа денонощен ритъм. Непрекъснатото редуване на фазите на светлина и мрак подпомагаше работоспособността.

Това се вписваше напълно в плановете му. Сенките са добро прикритие.

След малко само тук-там останаха да светят отделни лампи. Както и лампата на асансьора. Светлинният и лъч, излизащ от тавана, бавно описваше овали около сталактитите – черни пръсти, сочещи надолу.

Погледна часовника си. Десет часът. Бе време да се заеме с работа. Излезе от стаята си и после тихо се измъкна от оградата. „Нощта“ бе все още топла и въздухът бе пренаситен с голяма почти осезаема влага. Обстановката с нищо не напомняше сухите нощи в родния му край. Пустинният пясък запазваше топлината си дори и в леденостудени нощи. Небето бе осеяно със звезди, подобни на огньовете на джихада на Аллах.

Докато прекосяваше жилищната част на лагера и криволичеше сред няколко декара, обсипани с палатки със защитен цвят, Халид не се измъкна от сенките. В същото време се стараше походката му да е естествена, така че да не привлече ничие внимание, ако случайно бъде зърнат. В по-отдалечената част на лагера, разположена зад дълбока цепнатина, се намираха изследователските лаборатории и щабът на военните.

Обектът, към който се бе устремил, асансьорът, също бе разположен там.

Единственото препятствие за преодоляване бе мостът над цепнатината. Още от асансьора бе забелязал, че е охраняван. Един самотен часовой обаче не, го плашеше. Халид продължи да прекосява палатковия лагер.

След като заобиколи разположена в края му сглобяема къща, видя моста. Бе направен от дърво и метал и имаше осветителни тела по ъглиците. Едно от тях не светеше. Мостът бе охраняван от часовой, облегнал се на лек стълб и провесил пушка на рамо. Районът беше чист.

Халид бръкна в джоба си и стъпи в островчето от светлина до моста, след което се запъти към цепнатината. Часовоят го забеляза, отдръпна се от стълба и свали пушката от рамото си. Халид се доближи до ръба на цепнатината и застана на метър от моста. Приведе се напред и надникна в мрака. Дъното на цепнатината представляваше тъмна загадка.

Часовоят, млад момък със селски вид и сламено руса коса, се обади.

– Внимавайте! Тази пръст е много ронлива.

– Да, да, внимавам. Само исках да погледна – отвърна Халид. Бръкна в гръдния джоб на якето си и забеляза, че часовоят въобще не обърна внимание на това заплашително движение.

Чудесно.

Извади от джоба кутия „Уинстън“ и взе оттам нова цигара. Пъхна я в устата си, прибра кутията в джоба и измъкна от него червена запалка „Бик“. С крайчеца на окото си проследи часовоя. Той бе съсредоточил вниманието си върху пламъка.

Халид загаси запалката и я пусна в страничния си джоб, до ножа.

– Искаш ли цигара? – обърна се към часовоя.

Часовоят повдигна рамене.

– Ами да, благодаря – каза след малко. Напусна поста си и се отпрати към мястото, където бе застанал Халид, до ръба на бездната, Халид измъкна отново пакета с цигари и го разтърси така, че да се подадат повече.

– Вземи си няколко.

Часовоят пъхна една цигара в устата си и прибра друга в джоба на униформата си.

– Имаш ли огънче?

– Естествено – отвърна Халид и бръкна в джоба си. Стисна дръжката с ръка и се изкашля шумно, за да заглуши прищракването на копчето

на предпазителя. – Дъното на тази пропаст било ли е обследвано?

– Не – отвърна часовоят, като премести поглед към черната цепнина. – Много е дълбока.

– Чудесно – отвърна Халид. След това с рязко движение измъкна ножа и го заби дълбоко в гърлото на разсеяния морски пехотинец. Постара се да пререже ларинкса, за да не се чуе никакъв шум. Така и стана. Нямаше писък. Чу се само бълбукане.

Като отстъпи крачка, за да избегне струята от артериална кръв, Халид блъсна часовоя в бездната. Часовоят за миг се опита да се задържи на крака. Очите му бяха широко разтворени от ужас и гърдите му бяха покрити с кръв. Сетне политна в мрака.

Халид се вслуша. След като изминаха доста секунди, чу се тъп удар.

Доволен от стореното, прекоси моста и отново се скри в сенките. Сега вече трябваше да се движи не само безшумно, но и бързо. Насочи се направо към асансьора, като избягваше осветените места. За негово щастие те бяха малко на брой и отдалечени едно от друго.

След четири минути бе вече при асансьора. Районът бе добре осветен, но неохраняван. Нямаше никого. Военните, разположили се в края на света, бяха прекалено спокойни относно собствената си безопасност.

След няколкоминутни наблюдения Халид се приведе и се устреми към голямата метална кутия, където се намираше двигателният комплекс на асансьора. Измъкна от вътрешния джоб на якето си кубче с пластичен взрив и го прикрепил към една зле осветена част от механизма. За миг се поколеба. Тук не биваше да се работи небрежно. Извадил още едно кубче и го прикрепил до първото. Така бе по-добре. Това бе повече от достатъчно, за да се образува кратер на мястото, където сега бяха двигателите. Грижливо свързал бомбата с кабел, така че да може да я възпламени с подходящ сигнал на дистанционното си управление. Огледал резултата от работата си и на тънките му устни се появи усмивка.

Това бе застраховка. Когато настъпеше подходящият момент, щеше да избяга, без никой да може да го последва.

Направи още един оглед и изчезна в мрака.

Глава 8

Седем часът сутринта? На нея и се струваше, че е все още полунощ. Ашли поклати глава и се втренчи през предното стъкло на електрокара.

Поради затвореното пространство и опасността от пренасящане на пещерите с въглероден окис двигателите с вътрешно горене бяха забранени. Изключение бе направено единствено за няколко моторни лодки.

Електрокарите, подобни на колички за голф и кръстени „мулета“ от войниците, бяха единственото истинско превозно средство, използвано за придвижване в пещерата Алфа.

Ашли забърса с ръка запотеното стъкло на мулето. Мракът се нарушаваше единствено от светлината на предните фарове. До нея бе седнал доктор Симски, млад и луничав мъж, току-що сдобил се с научната си степен, и стискаше здраво с две ръце кормилото.

Откъм задната седалка хърканията на Бен, наподобяващи изстрели с двуцевки, заглушаваха тихото бръмчене на електрическия двигател. Тя се извърна и го погледна. Как можеше човек да спи в такава обстановка? Вече пътуваха цял час по неравен път. След едно по-яко подсказване на мулето тя зае предишната си поза.

– Трудно ми е да повярвам, че седя до известната професор Картър – каза доктор Симски. – Четох вашите материали за проучванията в Гила. Бяха удивителни. А сега ето ви тук, при нас.

– Благодаря – отвърна Ашли. Младият учен и се стори прекалено ентузиазизиран. Сутрешното кафе все още не и бе подействало, а от мириса на озон, разнасящ се откъм батериите на мулето и се гадеше.

– Жалко, че не бяхте с нас още от самото начало. Боя се, че тук вече не е останало нищо за изследване. Успяхме да изследваме, да огледаме и да опишем всеки квадратен сантиметър. Всичко се съдържа в материалите, които ви изпратих снощи.

Тя разтри зачервените си очи. Бе чела тези материали до четири часа сутринта. След два часа сън само няма как да се събудиш с удоволствие.

– Щеше да е хубаво, ако ми бяхте изпратили тези материали по-рано по факс. Добре е да бях успяла да се запозная с тях много по-внимателно, преди да видя тази находка.

– Права сте, но всичко това се смята за поверително. Бе ни наредено да не го обнародваме преди вашето пристигане.

– Пуста тайнственост! – промърмори тя, докато наблюдаваше как мулето пълзи из сенките.

– Ще ви покажа основните райони веднага щом пристигнем. Като гид, ако нямате нищо против.

Майната ти, помисли си тя.

– Сигурна съм, доктор Симски, че вашият екип е работил най-

старателно. Вих предпочела обаче да изследвам обекта сама. За да усетя мястото, ако щете. Изучаването на един археологически обект предполага нещо повече от описване и документиране.

– Какво искате да кажете?

Тя си пое дълбоко дъх. Как да се изрази това с думи? Колкото повече работиш на едни разкопки, толкова повече усещаш тяхната индивидуалност. Или характер, ако щеш. Разкопките в Гила бе почувствала по един начин, а разкопките в Чако, по друг. Именно това „усещане“ и помагаше да разбере в дълбочина някогашните обитатели на селищата и техните обичаи.

– Не ми обръщайте внимание. Просто имам този навик.

– Както желаете. – Той повдигна рамене. – Ще ви оставя да оглеждате сама. Искан да проверя повторно някои обекти.

Тя кимна с разбиране. Чудесно. Бе започнал да и лази по нервите.

Отпусна се отново на седалката и позволи на пътя да я приспи. Тъкмо бе притворила повторно очи, когато доктор Симски с рязко движение закова мулето.

– Пристигнахме – каза той.

Тя се огледа. Отвъд светлините на фаровете цареше пълен мрак.

– Къде е? – попита Ашли.

– Първо трябва да включи генератора – обясни докторът и отвори вратата. Вътрешното осветление на електрокара се включи. Бен се събуди с недоволен ръмжене.

– Пристигнахме ли? – попита с дрезгав глас и прокара ръка през кожите си.

– Да – отвърна тя, като се опита да вложи в гласа си колкото се може повече презрение. Ако искаш, сега можеш да си доспиш.

– И да изгърва гледката? И дума да не става.

Тя проследи с поглед как младият доктор с фенерче в ръка отиде до отсрещната стена, където се намираше генераторът. Той се приведе и започна да бърника в устройството. Ашли се намръщи и слезе от електрокара. Много се боеше да не би тромавите военни изследователи да бяха увредили разкопките. Историята на древни общества нерядко бе унищожавана под краката на невежи хора.

След малко генераторът кихна, изкашля се и започна да бръмчи равномерно. Започнаха да се включват прожектори, от чиято светлина очите я заболяха след дългото пътуване в мрака. Северната стена се освети подобно огромна театрална сцена.

– Леле! – възкликна Бен, застанал междувременно до нея.

Покрай цялата стена, изпълнена с изкуствени пещери, бе изградено огромно скеле от метални тръби и груби дъски. Жилищата бяха разположени на пет различни равнища. Според нея най-високите се намираха на около четирийсет метра височина. Различните равнища на скелето бяха свързани помежду си с метални стълби или с груби дървени стъпала. Тя погледна наляво. Изкуствените жилища се простираха дори над езерото. Тук-там над водата, подобно тераси, стърчаха каменни площадки.

– Е, Ашли, как ти се струва? – попита Бен.

– Бих могла да прекарам тук години.

– Кой според теб е построил тези неща?

– В едно съм сигурна – това не е построено от *homo sapiens*.

– От кого в такъв случай?

– Предполагам от някаква по-ранна разновидност на човека. Обърни внимание на размера на пещерите. Няма нито една по-висока от метър и двайсет. Прекалено малки са, за да са построени от съвременен човек. Може и да са прокопани от *homo erectus*, но и в това се съмнявам. Тя се усети, че започва да разсъждава на глас – Да ги е прокопало неандерталско племе? Не знам. Никъде не са открити следи от толкова голямо неандерталско селище. А и как биха могли да дойдат тук неандерталците? Ще трябва да огледам пещерите отблизо.

– Не е ли редно да изчакаме доктор Симски?

– Не вярвам да е необходимо – каза тя и се запъти към стената. В движение сложи на главата си миньорска каска. Зад гърба си чу хрущелето, предизвикано от обувките на Бен.

– Стъпвайте внимателно! – извика доктор Симски. – Наоколо има много пукнатини. Някои са дълбоки.

Тя му махна с ръка в знак на благодарност, но не му обърна внимание. Той за каква я взимаше, за неопитна новачка ли? Ускори ход.

Внезапно нещо я хвана изотзад. Тя реагира инстинктивно с рязко движение на лакътя си.

– Ох! – каза Бен, като я пусна и направи, крачка назад. – Опитях се да те опазя от стъпването в тази дупка.

Посочи и дупката пред краката и без да престава да разтрива слънчевия си сплит.

– Ти този лакът специално ли си го наточила?

– Извинявай – каза тя и покри лакътя си с длан, сякаш се опитваше да го прикрие. Черната дупка, дори и след като Бен я предупреди, едва-едва можеше да се различи от черната скала.

– Можеше да си изкълчиш глезена.

– Благодаря.

– Няма защо. Все пак следващия път, когато те докосна, опитай се да не ме убиваш.

Тя поруменя от неудобство и се зарадва, че все още не бяха достигнали осветените от прожекторите скатове. Благодарение на мрака той не успя да забележи червенината по лицето и.

– Да проверим долните жилища – каза тя, като се откъсна от него. Бе и трудно да определи дали бе смутена от собствената си неловкост, от неговите действия, или от нещо друго. Бен никак не приличаше на бившия и съпруг. Скот с душевността на счетоводител бе поначало затворен и често мрачен. Много рядко споделяше какво мисли. Колкото до Бен, неговата откритост и добро настроение изглеждаха неизчерпаеми.

Достигнаха входа на едно от жилищата.

– Давам път на дамата – каза Бен.

Ашли отбягна погледа му и приклепна, като освети вътрешността на пещерата с лампата на каската си. Помещението имаше дълбочина от около пет метра. Стените, неукрасени с нищо, съвсем очевидно бяха издълбани в скалата и после полирани. Тя поглади гладката повърхност с ръка, изненадана от съобразителността и упорството на тези ранни човещи. С примитивните им инструменти навярно им бе отнело години да оформят така всяка една пещера.

Пещерата бе празна. В нея нямаше нищо, което да съдържа сведения за някогашните и обитатели. Тя се приведе и запълзя навътре. Нямаше да е зле да огледа помещението отблизо.

Каската и започна да стърже по тавана, когато се промъкна през малкия отвор. На пода, в близост до входа, имаше малка вдлъбнатина. Вероятно бе древно огнище. Тя навлезе навътре. Нищо. Приседна за миг и се замисли кой ли е построил тези домове.

– Откри ли нещо?

Тя се обърна към Бен, коленичил до входа с каска на главата. Блокираше изхода.

– Много странно – каза тя.

– Кое?

– Къде ли са отишли?

– Вероятно са измрели. – Той сви рамене. – Изчезнали са. Досуш като динозаврите.

– Не. Това никак не се връзва със състоянието на тези жилища.

– Какво искаш да кажеш?

– Първите изследователи са открили само шепа счупени сечива и примитивни каменни съдове. Истината е, че подобни примитивни жилища поначало са претъпкани от артефакти. Тук обаче няма нищо.

– Вероятно са се преместили другаде и са взели имуществото си със себе си.

– Точно така! – кимна тя, впечатлена от интуицията на Бен. – Защо обаче са напуснали? Защо са прекопавали тези жилища в течение на десетилетия, а после внезапно са ги напуснали? Как ще обясниш диамантената статуетка? Защо са я оставили?

Бен не каза нищо.

– Ох, да можех да прекарам повече време тук – каза тя и удари скалата с опакото на ръката си.

– Защо? Доколкото разбрах, вече са пречесали всичко с гребен.

– Не е така. – Ашли поклати глава. – Често пъти се пренебрегват важни следи. Дори и след години разкопки. Ще ми бъде необходимо повече време.

– Защо трябва това да те тревожи? Нищо чудно да открием много отговори на тези въпроси по време на нашата експедиция.

– Надявам се да си прав – отвърна тя и започна да пълзи обратно към изхода. Бен и подаде ръка. Пое я и усети, че е гореща. Той я придърпа към себе си и тя бе изненадана от силата му. Левият и крак се подхлъзна в кухнята на огнището и тя падна на гръб, като Бен се стова на върху и. Носът на Бен се бе оказал на сантиметър от гърдата и.

– Разчитам този път да не ме удряш – каза той.

– Извинявай, подхлъзнах се – оправда се тя. Бе поруменяла, тъй като тялото му силно притискаше нейното.

– Няма защо да се извиняваш – отвърна ухиленият Бен и се изкашля. – Още няколко такива подхлъзвания и ще трябва да се оженим.

– Просто се махни от мен – нареди тя сърдито. Искаше и се гласът и да прозвучи строго, но не успя да постигне това. Започна да се смее шумно и неудържимо. – Говоря ти сериозно... – успя да му каже между два пристъпа на смях. – Слез от мен!

Като я изгледа удивено, той се отдръпна от нея.

– Смахът ти е приятен – отбеляза.

Ашли избърса сълза от окоето си, без да престава да се смее. Отпусна глава на пода, опитвайки се да си поеме дъх. Погледна нагоре. И го видя. Бе там, на тавана, непосредствено до изхода.

– Дявол да го вземе!

Присви очи и погледна още веднъж тавана. Да, това не и се бе

сторило.

– Дявол да го вземе! Тя приседна.

– Какво ти е? – попита Бен. На лицето му бе изписана тревога.

– Тези пусти любители казаха, че са огледали всеки квадратен сантиметър. Че не са открили никакви произведения на изкуството. Никакви рисунки. Какво, по дяволите, е това в такъв случай? – каза тя, като посочи към тавана.

– За какво говориш? – попита Бен, като се опита да извие глава.

– За да го видиш, трябва да легнеш. Струва ми се, че точно поради това не са го открили.

Тя се отмести встрани, за да може и той да легне до нея. После обърна глава, за да освети мястото с лъча на фенерчето на каската си.

– Погледни точно там!

В кръга на светлината на фенерчето имаше древна каменна рисунка. На тавана бе издълбан овал с дължината на човешка ръка. Бе разделен на две от начупена линия, наподобяваща мълния.

Бен присегна, докосна рисунката с ръка и подсвирна. Продължи шепнешком.

– Знаеш ли, това ми се вижда познато.

– Какво искаш да кажеш? – Тя се побоя да не би да и отвърне с пошла шега.

– И друг път съм виждал нещо подобно. Показва ми го дядо ми.

– Шегуваш се.

– Говоря ти съвсем сериозно – отвърна той с глас, в който личеше изненада от видяното. – Прапрабаба ми е била чистокръвна гагуджа, член на едно от аборигенските племена в района Джувар. Не съм ли ти говорил за това?

– Не.

– Това е самата истина, драга госпожо – каза той и се усмихна на сантиметър от носа и.

Този човек не преставаше да я изненадва. Или пък си измисляше разни неща. Тя го погледна и забеляза, че сините му очи я гледат напълно сериозно. Не каза нищо и погледна отново рисунката.

– Нещо конкретно ли ти напомня?

Той присви рамене, при което я докосна по рамото.

– Това, което съм виждал, не е съвсем същото. Много прилича обаче на символа, който използват гагуджите за изобразяването на един от своите призрачни народи от духове. Става дума за един от най-древните им народи, народа мими.

Тя се опита да осмисли тази информация. Възможно ли бе да има някаква връзка? Това да бе дело на някое загубено аборигенско племе? Тези жилища обаче бяха на възраст от над пет милиона години. Бяха съществували еони време, преди аборигените да се появят на австралийския континент.

Погледна още веднъж овалната рисунка и леко се намръщи. Вероятно ставаше дума за съвпадение. Нерядко най-различни култури ползваха едни и същи универсални символи. Дали и в този случай не е нещо подобно?

– Какво още можеш да ми кажеш за духовете мими? – попита тя. – Що за духове са били?

– Ох, става дума просто за бабини деветини!

– Продължавай, ако обичаш. В много митове има зрънца от истина. Каж ми какво знаеш.

– Мими са били духове, обитаващи скалите – каза той и докосна стените на пещерата.

Тя сякаш внезапно осъзна, че отвсякъде са обградени от скали, и студена тръпка пролази по гърба и.

– Мимитата научили първите бушмени да ловуват и рисуват. Към тях изпитвали голямо уважение. И голям страх...

Точно тогава при нозете им се появи доктор Симски.

– Какво правите? – попита. В гласа му укорът се бе примесил с неловкост.

Ашли осъзна позата, която бяха заели, и се измъкна от пещерата.

– Струва ми се, че бяхте правили оглед на този район.

– Така е. Защо казвате това?

– Погледнете какво има там. На тавана. – Тя кимна към мястото до Бен.

Докторът се вмъкна в пещерата и легна до австралиеца.

– За Бога! – възкликна. – Наистина е удивително.

Какво според вас означава това?

– Нямам представа, но съм решила на всяка цена да го разбера – отговори тя, като сложи ръце на бедрата си.

Линда, седнала върху едно одеяло, наблюдаваше как вълните на езерото заливат крайбрежните скали на метър от нея. Водата, кристална като прозоречно стъкло, бе изпълнена с малки рибки и други морски създания. До нея имаше разтворена кошница с храна, приготвена от готвача във войнишката столова. Върху книжна чиния бяха оставени два

недоядени сандвича от салам и кашкавал.

– Приличат на малки чудовища – каза Джейсън.

Усмивната, Линда хвърли поглед към момчето, надвесило се над обектива на портативния и микроскоп „Никон“. Наблюдаваше образци от езерна вода.

– Тези с конусовидната форма се казват тинтиниди – поясни тя. – Правоъгълните се казват диатоми.

– Те какво представляват? Малки буболечки?

– Не съвсем. Повече наподобяват растения. Заедно с други подобни организми образуват семейство, наречено фитопланктон. Поемат слънчева светлина и я превръщат в енергия така, както правят това растенията.

– Щом обаче им трябва слънчева светлина, като на растенията, как оцеляват тук, в тъмното? – попита сериозно Джейсън.

– Въпросът ти е съвсем уместен – каза тя, като разроши косата му. – Нямам представа. Допускам обаче, че някъде има подводно течение, което докарва част от повърхностната вода тук, в подземното езеро. Водата му е много солена. Наподобява разредена морска вода.

– А какво им е толкова важното на тези... – Джейсън надникна отново в микроскопа. – На тези буболечки?

Докато Линда обмисляше отговора си, погледът и се плъзна върху лагера. Забеляза, че военните, които бяха в близост до цепнатината, разделяща лагера на две, бяха много оживени. Вероятно провеждаха някакво учение.

– Та какво им е важното? – повтори въпроса си Джейсън.

– Искаш ли да ти изнася една научна лекция? – обърна се тя към момчето.

– Разбира се! – отвърна то с въодушевление.

– Добре, ти сам си го изпроси – усмивна се тя, приятно изненадана от неговата любознателност. – Планктонът е строителната материя на живота. Когато се намираме на сушата, тревата превръща слънчевата светлина в енергия. После кравата изяжда тревата. После ние изяждаме кравата. Това е начинът, по който ние поемаме слънчевата енергия. В морето обаче слънчевата светлина се превръща в енергия от фитопланктона. После него го изяждат малки създания като тези медузи. После пък тях ги изяждат малки рибки. Тях пък ги изяждат по-големите риби и така нататък. Както виждаш, дори и в морето енергията на слънчевата светлина се предава като щафета. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

– Да. Че тези малки планктончета са като нашата трева.

– Точно така. Те са затревените площи, които крепят тази екосистема.

– Чиста работа – кимна Джейсън с разбиране.

– Значи ние направихме първата стъпка и установихме, че водата е жива. След като доядем сандвичите си, ще трябва да уловим някои от създанията, които живеят във водата. Видях съвсем близо до брега няколко морски звезди и морски гъби. Ще ми помогнеш ли да хванем някои от тях?

– Разбира се!

– Един от морските пехотинци ми обеща после да ми улови някои от светещите риби – каза Линда. Фосфоресцирането на големите риби бе събудило интереса и. Никога дотогава не бе виждала подобни създания и мисълта, че би могла да открие нов вид, я вълнуваше.

– Защо не се заемем с това още сега? – попита Джейсън, като се надигна. – Видях...

– Не бързай, моето момче! – Тя му посочи чинията с недоядените сандвичи. – Първо трябва да приключиш със закуската си. Докато майка ти се прибере, аз отговарям за теб.

– Добре, добре – Джейсън присви устни и се отпусна отново върху одеялото.

– Да побързаме обаче, че ни предстои риболов – каза тя и, му подаде сандвича. Отхапа и залък от своя.

– Ще ловим само големи риби – отвърна той с усмивка. – Само най-големите. Може и да ги сготвим за вечеря.

– Светещите риби ли? Страхотно.

– Така е. И да спре токът, пак ще можеш да знаеш какво ядеш.

Джейсън се разсмя. Тя също се усмихна, като почти забрави километрите скална маса, надвиснали над главите им.

Бен забеляза как Ашли се навежда, за да огледа по-добре олтара. Тялото на тази жена наистина имаше приятни извивки. Той свали каската си и избърса потното си чело с червена кърпа. Времето напредваше и стомахът му бе започнал да се обажда. Слава Богу, че това бе последната пещера, която им предстоеше да разгледат. Въздъхна, след като видя как тя изважда рулетка. За днес е достатъчно, промърмори под носа си. Още от сутринта се чувстваше непотребен, като пето колело на каруцата, докато се мъknеше подир Ашли и доктор Симски. Отбиваха се във всяко отделно жилище, като правеха измерения, стържеха пода и стените и взимаха проби от нещо. Скучна работа. Бе се надявал да остане

повече време насаме с нея, обаче след откриването на рисунката двамата доктори се държаха като хрътки, попаднали на гореща следа. Нищо не можеше да ги отклони от работата им. Нито шега, нито приказка. Бе станал невидим за тях.

– Значи, това е мястото, където открихте диамантената фигурка? – попита Ашли, като се надвеси над нисък каменен пиедестал, извисяващ се от пода на една от пещерите. – Пиедесталът е издълбан в самата скала, образуваща пода. Това навежда на мисълта, че това помещение още от самото начало е било предназначено за тази цел. Във всички останали помещения на това място има отвори за огнища. Тази пещера е единствената, където няма овално изображение над изхода.

Бен бе застанал върху скалната изпъкналост, която изпълняваше ролята на стъпало към пещерата. Хвърли поглед към водната повърхност, разстилаща се под него. Пещерата се намираше на най-горния ред и бе разположена върху частта от скалата, надвиснала над езерото. Ако нямаше скеле, и на него щеше да му е трудно да я достигне.

Ашли се обърна към доктор Симски, приклепнал в дъното на пещерата.

– Когато вашите хора откриха статуетката, тя накъде гледаше? Навътре или навън?

– Ами... – Докторът застырга с крак върху повърхността. – Тук се получи една малка неприятност. Първият, който влезе вътре, я блъсна, така че не знаем накъде е гледала.

– Кажете ми какво друго сте забатачили – каза Ашли, като докосна с ръка каменния олтар.

Доктор Симски поруменя.

Бен, комуто цялото това мотаене бе омръзнало, реши да се обади.

– Че какво от това? Има ли значение дали е гледала навътре, или навън или е лежала на шибания си гръб?

– Да, има огромно значение – отвърна троснато Ашли с присвити очи. – Това е единственият значим артефакт, открит в обекта. Някога без съмнение е имал огромно значение за тукашната култура. Ако е гледала навън, статуетката, по всяка вероятност е била пазач, който е трябвало да прогонва злите духове. Ако е гледала навътре, най-вероятно да е била използвана при ритуали.

Бен се почеса зад ухото. Под каската му бе потекла струйка пот.

– Добре де... Ако погледнем нещата в тяхната цялост, има ли значение дали е бил пазач, или просто ритуален предмет? Това как ще ни помогне да проумеем голямата тайна, да разберем къде са отишли?

Ашли отвори уста да му отговори, но веднага я затвори със звук, наподобяващ щракане.

– Отказвам се – промълви едва-едва, докато мина покрай него и се спусна надолу.

Бен веднага съжали за думите си. Инстинктивно разбра, че бе обезсмислил всичките си опити да впечатли и очарова Ашли.

– Почакай! – извика подире и доктор Симски я последва.

– Вървете по дяволите и двамата! – извика тя, без дори да се обръща.

Пътуването до базата Алфа премина мълчаливо.

Глава 9

– Мамо! Да знаеш само каква риба уловихме! – Джейсън разпери ръцете си докрай и насмалко не събори Линда, седнала до него на масата. – Бе по-голяма от това!

– Значи наистина голяма риба – съгласи се Ашли.

– При това фосфоресцираше! Това значи, че светеше! Ашли забеляза, че синът и бе предпочел да седне до Линда. Вероятно двамата бяха прекарвали незабравим ден.

– Беше синя. С големи зъби.

– Това ми звучи доста интересно, приятелю – каза Бен, който влезе в столовата с все още влажна от душа коса. – Сигурно е била същински звяр.

– Здравсти, Бен! – Джейсън го приветства с широка усмивка. – Жалко, че те нямаше.

– Съжалявам, приятелю, но трябваше да помагам на майка ти – отвърна Бен. Седна на масата на два стола през Ашли.

На нея и стана ясно защо бе предпочел да е по-далеч. Разбърка граховите зърна в чинията си с вилица и призна пред себе си, че този следобед се бе държала като същинска кучка.

Замисли се дали да не се извини за следобедното си избухване. Тъкмо понечи да го стори, когато вратата на столовата се отвори и оттам нахълта Халид.

– Добър вечер на всички – каза и седна от другата страна на Линда. – Извинявам се за закъснението си, но се срещнах с доктор Блейкли. По-моли да ви предам, че е много зает и няма да може да вечеря с нас.

Ашли забеляза, че още един от членовете на групата отсъства.

– Някой да знае къде е майор Майкълсън? – обърна се към тях.

– Аз – каза Линда и вдигна ръка. – Всъщност не съвсем. Един морски пехотинец, който ми помогна днес при риболова, ми каза, че майор Майкълсън се е преселил във военната част на базата. От другата страна на бездната.

– Защо? – Ашли се озадачи. – Та тука има много свободни помещения. Сградата е практически празна.

– Предполагам, че подготвя другите двама военни за пътешествието – отвърна Линда. – За нашите телохранители ми е думата.

Страхотно, помисли си Ашли. Още двама мъже с пушкала ще се мъкнат с нас. Прецени обаче, че моментът не е подходящ за вайкане. Намираха се в навечерието на едно приключение. А и в качеството си на ръководител на групата трябваше да каже нещо. Нещо впечатляващо. Нещо, което да повдигне настроението. Макар в главата и да нямаше такава мисъл, остави вилицата и се съсредоточи. Опита се да открие подходящи за случая думи, докато наблюдаваше как останалите привършват вечерята си. Дори и в момента, когато Бен забърса соса в своята чиния с парче черен хляб, тя все още нямаше представа какво ще каже. Всъщност майната им на „подходящите“ думи. Ашли се изкашля.

– Бих искала, да вдигна тост – каза тя и повдигна своята чаша с вода. Останалите я изгледаха изненадано. – През последните няколко дни изживяхме заедно много неща. Може и да ни е трудно, обаче утре ще започнем едно пътешествие, чийто успех ще зависи от способността ни да работим като екип. И да не съм съгласна във всичко с Блейкли, трябва да призная, че той комплектува страхотен екип. И така... – Ашли вдигна чашата си по-високо – пия за нас. За екипа!

– За екипа! – повториха хорово присъстващите и вдигнаха чаши.

– За вас, момчета! – Джейсън размаха чашата си с кола.

– Ами ние, момичетата? – попита го Линда и разроши косата му.

– Е, нали всички ме разбрахте. – Джейсън се изчерви.

– Разбрахте те – каза Линда, наведе се и го целуна по бузата. – Благодаря ти.

От неудобство Джейсън стана морав.

Докато Ашли се усмихваше на сина си, усети как някой я потупа леко по рамото. Зад нея бе застанал Бен. Наведе се и прошепна нещо на ухото и.

– Искам да поговорим. Имаш ли нещо против една малка разходка след вечеря?

– Ами... – Тя се поколеба, тъй като предложението му бе съвсем

неочаквано. – Трябва да изчакам да си легне Джейсън.

– Добре, нека се разходим след това. Само за няколко минути.

– Толкова ли е важно? Не може ли да почакаме до сутринта?

– Предпочитам да махна тази грижа от главата преди лягане.

– Добре – съгласи се тя неохотно. – Предполагам, че ще мога да ти отделя малко време. След половин час устройва ли те?

– Да. Ще те чакам пред входа. Ще взема и яке. Тя кимна утвърдително и го изчака да излезе.

– Джейсън, хайде да се прибираме – каза след малко. Синът и, вече с по-нормален цвят на лицето, тъй като Линда сега оказваше внимание на Халид, отмести стола си. Той рязко изскърца.

– Може ли да погледам телевизия?

– Да, но само половин час, след което ще си легнеш. Тя го прегърна, притисна го към себе си и махна с ръка на останалите двама.

– Утре ще се видим!

След като остави Джейсън пред телевизора, излъчващ в момента „Островът на Гидигън“, Ашли навлече жълт пуловер.

– След малко ще се върна.

Джейсън и махна с ръка, когато излизаше, без да откъсне поглед от екрана, Ашли отвори вратата и видя как Бен разговаря с един часовой. Той си взе довиждане с морския пехотинец и се отправи към нея.

– Благодаря ти, че дойде.

– Е, и? – каза тя и скръсти ръце на гърдите.

– Защо не се поразходим до тази пропаст? – Той посочи към другата половина на лагера. – Казват, че била много романтично място.

– Ако си мислиш, че... Виж какво, не съм дошла тук за такива неща – каза тя и премести ръце на кръста си.

– Просто се шегувам – каза Бен и се ухили.

– За какво все пак искаше да поговорим?

– Хайде, ела. Да се поразходим. Имам желание да видя този разлом. Едва успях да го зърна, когато го прекосихме вчера. – Бен и подаде ръка. – Да вървим.

Тя не обърна, внимание на ръката му и го задмина.

– Не мога да отсъствам дълго. Джейсън ме чака. Той я настигна и двамата тръгнаха заедно.

– Искам да поговорим за днешния следобед...

– Разбирам те – прекъсна го тя и повдигна ръка. – Давам си сметка, че не реагирах правилно.

– Не мисля така. Аз се държах като глупак.

– Наистина ли чувстваш вина? – Тя го погледна в лицето.

– Да. Пъхах си големия нос там, където не му е работа.

Тя го погледна съсредоточено. Обърна внимание на сериозния му поглед и на решителната му челюст, леко осветена от лампата на една близка палатка.

– Слушай – започна неуверено, като гърлото я сви и гласът и стана по-плътен, – има нещо, което ме смущава.

– Какво? – Той се опита да я улови за ръката, но тя се отдръпна.

– Предполага се, че тук аз съм водачът. Че аз съм тази, която трябва да ръководи и да мотивира екипа. Оказа се обаче, че дори един обикновен въпрос може да ме изкара от релсите. Велик водач съм, няма що – гласът и леко потрепери.

– Не бъди толкова строга към себе си – каза Бен. Присегна към нея и улови ръката и този път. Допирът и подежда като електрически удар. Направи слаб опит да я отдръпне, но той я бе стиснал здраво.

– Ето какво, Аш, на теб просто не ти стигна време – продължи Бен. – Остана ти само един-единствен ден за разглеждането на пещерите, а пък аз започнах да те разсейвам с глупави въпроси.

– Въпросите ти не бяха глупави. Моят отговор беше такъв. – Тя се опита да освободи ръката си, но той я притисна още по-силно. – Струва ми се, че е по-добре да продължим разходката си – предложи, като едва успя да се освободи.

– Да... Права си... – Той погледна встрани.

Продължиха да се разхождат мълчаливо из лагера. Мълчанието скоро стана тягостно.

– Знаеш ли – започна тя. – Имах достатъчно време, за да поразсъдя кое ме накара да избухна този следобед. Осъзнах, че ти беше прав.

– За какво?

– За статуетката. Засега все още не е толкова важно да се разбере в коя посока е гледала. Понякога така се вживявам в подробностите, че ми се губи по-голямата картина. Когато ти ми обърна внимание на това, аз избухнах. Моля да ме извиниш.

– Ти беше много напрегната. Освен това обичам откровените хора.

Ашли се усмихна.

– Хора като теб – прошепна той.

– Благодаря ти, Бен – отвърна тя.

После заобиколиха една сглобяема къща и се оказаха пред тъмен разлом. Над него имаше осветен мост. Веднага щом се показаха, на светлина, чуа гласа на часовоя.

– Не мърдайте.

Пушката, насочена към тях, придаваше убедителност на думите му.

– Достъпът до този район е ограничен – каза часовоят.

– Боже мой – прошепна Бен, когато към тях се доближи още един часовоя, – а казаха, че това място било романтично.

Часовоят разгледа пропуските им с безизразно лице. После даде знак с ръка на часовоя от другата страна на моста.

– Документите ви са редовни. Извинявам се за безпокойството, обаче мерките за сигурност са засилени.

– Защо? – попита тя.

– Съжалявам, госпожо, но тази информация е поверителна – отвърна часовоят. После се извърна и се запъти към моста.

– Ти какво мислиш за това? – Ашли се обърна към Бен.

– Кой може да разбере военните? – Той повдигна рамене. – Всички са шутове.

– Знам. С удоволствие бих ги блъснала всички в проклетата пропаст.

– Видя ли, че между нас има нещо общо? – каза Бен.

Извърна се на петите си, досущ като военен, и я поведе обратно към спалното помещение. Отново и предложи ръката си. Този път тя не я отблъсна.

Блейкли се отдръпна от клавиатурата и се протегна. Погледна часовника на стената. Бяха изминали няколко минути след полунощ. Времето напредваше. След девет часа екипът щеше да се отправи на път.

– Най-сетне имаме зелена светлина – чу глас зад гърба си.

Блейкли се обърна към лейтенант Брайън Флатери, началник на свързочната служба.

– Знаех си, че тези нови схеми ще свършат работа. С тази комуникационна мрежа ще можем да контактуваме с екипа където и да се намира на планетата.

– Това е много хубаво – съгласи се Флатери. – Обаче...

– Не се оплаквай. Този път всичко ще е различно.

– Така и не открихме тялото на Уомбли – каза Флатери с поглед, забит в пода. – Открихме само едно кърваво петно...

– Знам, знам.

– Не знаем все още нищо за съдбата на първия екип. А оттогава изминаха четири месеца. Ами изчезването на часовоя, който беше на пост пред моста?

Блейкли го прекъсна, като повдигна ръка. Известно му бе, че в

лагера се носят много слухове.

– Този път сме се подготвили. Ще поддържаме постоянна връзка.

– Не е ли редно тази група да бъде предупредена за рисковете?

– Майор Майкълсън и двамата му подчинени са в течение на всичко – каза Блейкли. – Според мен това е достатъчно. Ще съобщя на останалата част от екипа някои подробности, но не е необходимо да научат всичко. Този път вече сме наясно с рисковете. Освен това разполагаме и с необходимото въоръжение.

– В последното не можем да бъдем сигурни. Блейкли присви очи и се взря в ивицата от зелени светлинки върху комуникационния пулт. Една от тях примигваше. Той я почука и мигането секна.

– Сега няма за какво да се тревожим.

КНИГА ТРЕТА СКАТОВЕ И СТЬЛБИ

Глава 10

Раницата бе тежка и презрамките и, макар и подплатени, се впиха в раменете на Ашли. Тя я свали и остави до краката си. Пак си оставаше тежка, но можеше да се носи. Видя, че Линда се мръщи, докато се опитва да намести раницата си върху раменете. Ашли отиде до нея и повдигна раницата по-високо върху гърба и.

– Ако я държиш в това положение, няма да ти тежи толкова.

Линда се усмихна, но досадата не изчезна напълно от лицето и.

– Благодаря ти. Май ще трябва просто да свикна с нея.

Ашли кимна с разбиране. Всички ще трябва да свикнем, помисли си примирено.

Ашли поведе Линда към групата, събрала се около радиостанцията на екипа. Блейкли обясняваше нейния начин на функциониране на Бен, Халид и майор Майкълсън.

– Нашата мрежа от приемници и предаватели работи на ултракъси честоти. Заложени са върху голяма площ, така че ще можем да поддържаме връзка във всички посоки, дори и когато ни разделят стотици километри скална маса.

Майор Майкълсън повдигна радиостанцията, за да си изясни теглото и.

– Прилича на предавателите, които ориентират нашите подводници.

– Така е. Принципът на действие е един и същ. Използват се нискочестотните трептения. Системата е проверена многократно.

– Колко често ще поддържа контакт? – попита Ашли.

– Три пъти дневно. В определени часове – отвърна Блейкли. После посочи радиостанцията. – Това е най-важният елемент от вашата екипировка.

– За мен най-важният елемент от моята екипировка е ей това – каза майор Майкълсън, като потупа пистолета си.

– И двамата грешите – обади се назидателно Бен. – С тези думи показвате, че нямате опит като пещерници. Ей, това е най-важната част от

нашата екипировка – каза, като посочи батериите, закачени на пояса му. – Без батерии няма светлина. Без светлина не можеш да разбереш по какво стреляш и освен това на света не съществува радиостанция, способна да те измъкне от някоя дупка. Това ще е нашата кръвоносна система, когато слезем там, долу – завърши, като потупа още веднъж пояса с батериите. Всички погледи се насочиха към него.

– Разбира се, и това съвсем не е маловажно – каза Бен, като измъкна ролка тоалетна хартия от раницата си.

Ашли се усмихна, а Линда едва успя да съдържи кивота си. Трябваше да се признае на Бен, че понякога проявяваше чувство за хумор.

– А водата? – попита Халид, който се изправи, след като бе стоял приклепнал до радиостанцията. – Обезводняването не е ли опасно?

– Поначало е опасно. Повечето пещерни системи обаче изобилстват с питейна вода. Просто зареждайте манерките си догоре при всеки водоизточник.

Ашли стисна зъби. Радиостанции, пистолети, батерии, вода. Отсъствието на всяко едно от тези неща можеше да обезсмисли експедицията. Бяха се събрали прекалено много променливи величини за нейния вкус.

После им бе обяснено каква е останалата част от съдържанието на раниците им. Изсушена и замразена храна в станиолова опаковка, електrolитна течност за зареждане, сгънати надуваеми дюшеци за спане, аптечка за първа помощ, тоалетни принадлежности и здраво въже, намотано на кълбо. На гърба на раницата бяха закачени леко-катераческо снаряжение заедно с торбичка тебешир на прах за ръцете, както и каска с вградена карбидна лампа.

В раницата на Бен имаше допълнително катераческо снаряжение карабинери, клинове и котки. Ашли бе съвсем наясно с ползата от тези неща. Смути я обаче съдържанието на раницата на майор Майкълсън четири допълнителни пистолета, сгъваем автомат и безброй кутии с боеприпаси, обвити с непромокаемо платно.

Сякаш всичко това не бе достатъчно, екипът най-сетне бе представен на новите двама членове на експедицията майор Скип Холоуей и майор Педро Вилянueva. От отличителните знаци на раменете им – орел, държащ тризъбец – ставаше ясно към кой род войски принадлежат. „Тюлени“ на ВМС, елитни кадри. И те бяха препасали пистолети на кръста си и раниците им бяха два пъти по-големи от тези на останалите. Бяха тежки, без всякакво съмнение, но майорите приличаха на мускулести машини, на въоръжени работни коне.

– Май огневата ни мощ си я бива – каза Бен, като сръга леко Ашли.

– Виждам. Тази работа не ми харесва.

– Чувал съм някои неща за тези тюлени. Никъде не тръгват, без да са се въоръжили до зъби.

– Защо според теб... – започна Ашли. Прекъсна я гласът на Блейкли.

– Отгук нататък ще командва професор Картър. Възприемайте нейните нареждания като мои.

Ашли забеляза, че червенокосият тюлен Скип Холоуей се ухили и сръга с лакът партньора си, чието лице остана безизразно. Очевидно щеше да бъде трудно да се разбере какво мисли и какво чувства чернокосият и черноок Педро Вилиянуева.

Ашли въздъхна. Още двама бабаити, които щеше да и се наложи да озаптява. Забеляза, че не само тя оглеждаше новодошлите. Лицето на Халид, който не откъсваше поглед от тюлените, имаше подчертано мрачно изражение. Присви устни и на устата му се появи неприятна усмивка. После прошепна нещо на ухото на Линда. Тя се усмихна и прикри лице с ръка, за да скрие усмивката си.

– И така, готова ли си да поведеш тази пъстра банда от авантюристи към сърцето на земята? – попита Бен.

– Точно в момента се надявам да няма бунтове на кораба.

Ашли се отправи към малък отвор в южната стена на пещерата. Погледна малкия тунел, един от тези, които бяха получили прозвището „дупка, прокопана от червей“. На нея и приличаше повече на канализационна шахта. Височината му бе от около осемдесет сантиметра. Тя прилекна и освети вътрешността му с ръчното си фенерче. Реши, че с раница на гърба щеше да и бъде невъзможно дори да се пъкне в отвора.

Сякаш, за да разсее страховете и, Блейкли и подаде последния елемент от тяхната екипировка голяма пластмасова дъска с колелца.

– Това скейтборд ли е? – попита Ашли и завъртя едно от колелцата с ръка.

– Предпочитам да ги наричам транспортни шейни – отвърна Блейкли. – Проектирани са специално за тези скатове. Ей сега ще ви обясня – добави той и взе друга от седемте шейни с флуоресциращи цветове. Удари по повърхността и с длан. – Първоначално създадохме моторизирани алуминиеви шейни, но те се оказаха твърде обемисти. Тези шейни, от друга страна, са направени от изключително яка пластмаса, както дъската, така и колелата. Сачмените им лагери са от титан, издържаш на всякаква корозия. Много са подходящи за терен и за влага като тукашните. Когато се натисне този лост, шейната се разтяга и пътникът може

да положи върху нея цялото си тяло. Като легне по корем върху дъската, ще използва ръцете си, задължително в ръкавици, както и краката си, за да се изтласква напред и да спира.

– Като при сърфинг, само че сухопътен – вметна Бен.

– Всъщност да, това сравнение е уместно. След като човек достигне основата на ската, може да прибере шейната, да я сгъне и да я закачи на раницата си. Всички шейни са направени по мярка. На всяка е изписано името на ползвателя. Освен това са с различни цветове, за да могат полесно да се различават.

Ашли няколко пъти разгъна и сгъна шейната. Бе наистина с опростена конструкция и много лека. Очевидно спускането по тези тунели е било предшествано от сериозна подготовка.

– Доктор Блейкли, какъв е произходът на тези тунели? – попита Линда. – През тях да не е изтичала лава?

– И да, и не – отвърна Блейкли. – Вярно е, че този район е препълнен с тунели, през които е изтичала лава. Някои имат диаметър на юмрук, а при други той е колкото човешки ръст. Работата е там, че тунелите, през които е преминавала лава, като например повечето от останалите тунели тук, са с неправилна форма и грапава повърхност. Тунелите с този диаметър обаче са изключения. Те са еднакви по размери и са с изключително добре полирана повърхност. Кой и защо ги е полирал? – Блейкли повдигна рамене. – И това е една от загадките, които ви предстои да изясните.

– Какво сте успели да изследвате досега? – попита Ашли. – Очевидно много други скатове вече са били проучени.

– Тунелите се простират от тази централна пещера, подобно на спичите на колело. Някои от тях завършват със стена. Повечето обаче са свързани с други междинни пещери, разположени на все по-голямо разстояние от повърхността. Сеизмичните изследвания ни навеждат към извода, че тази система се простира поне на няколко километра.

– Но вие не сте отишли надалеч, така ли? – попита удивено Ашли. – Та вие сте тук от месеци!

В отговор Блейкли просто я погледна в очите в продължение на няколко секунди и после свали очилата си. Почеса се по основата на носа. Останалите, впечатлени от мълчанието, се извърнаха към тях.

Бен остави на пода една от шейните, която разглеждаше, и се премести до Ашли.

Майкълсън направи крачка напред и се обърна към Блейкли.

– Обяснете им, докторе – каза. – Редно е да са в течение.

– Тъкмо смятах да ги информирам по този въпрос – отвърна Блейкли, като направи знак с ръка по посока на майора.

Ашли усети как сърцето и се свива.

– Професор Картър, не се гордея с това, което ще ви съобщя – започна Блейкли. – Работата е там, че досегашното ми мълчание бе обусловено от обстоятелствата. Редица неща трябваше да бъдат държани в тайна.

– Нема лабаво – вметна Бен. Ашли с поглед му даде знак да замълчи и след това погледна още по-сурово Блейкли.

– Продължете. За каква тайна става дума?

– Поискахте да разберете какво сме изследвали отвъд тази пещера. Не сте първият екип, който ще премине по този път. Преди малко повече от четири месеца в този тунел влезе екип от пет учени и един морски пехотинец.

– Защо в такъв случай трябваше да ни докарвате тук, след като тунелът вече е изследван?

– Защото все още очакваме първия екип.

– Какво? – попита Бен, като направи крачка напред. – Да не би да искате да кажете, че те са все още там, долу?

– Без радиовръзка нямаше как да проследим движението на екипа. Трябваше да се завърне две седмици след началото на изследванията. Изминаха три седмици, без да получим вест от тях, така че изпратихме спасителна група. Тя откри голяма плетеница от тунели, шахти и пещери. От хората нямаше и следа.

– Защо, по дяволите, не продължихте търсенията? – запита Бен с вече почервеняло лице.

– Без необходимата радиовръзка щяхме да поставим в опасност спасителните групи. Можеше да им се случи същото, което се случи с екипа. Търсенето бе прекратено и екипът бе обявен за изгубен.

– Страхотно! – възкликна Ашли. – Ами ако и нас ни сполети беда? И нас ли ще зарежете?

– Това е недостойно! – добави Бен. – Това е подло спрямо тях. – Блейкли стисна юмруци и присви очи.

– Този екип беше под мое ръководство. Приех изчезването му като лична трагедия. Не можех обаче да позволя да изчезнат други хора. Изгубихме първия екип, защото бяхме превъзбудени и започнахме да действаме без предпазни мерки. Реших да забраня продължаването на спасителните работи, преди да сме се сдобили с подходяща система за връзка. – След това посочи с пръст радиостанцията. – Вече я имаме!

– Съжалявам, но въпреки това ми се струва, че една малка група...
– реши да продължи Бен.

– Това беше и мое решение – прекъсна го Майкълсън.

– Защо, по дяволите, поне вие в такъв случай не се опитахте да направите нещо? – обърна се Ашли към майора, застанал до раниците. Той я погледна право в очите.

– В качеството си на командир на частта от морската пехота на тази база трябваше да прецени дали да действам слепешком, или да послушам съвета на доктор Блейкли и да изчакам да се изгради система за радиовръзка. Предпочетох да направя второто.

– Напълно в армейски дух – коментира кисело Бен, върху чието лице бе застинала презрителна усмивка. – Възприемат хората като пионки, които могат да бъдат жертвани. Кого го е било еня дали този екип е бил съставен от живи хора? Спокойно са могли да бъдат похарчени.

Майкълсън присви устни и се отдалечи. Лицето на Бен имаше сърдито изражение. Ашли реши, че то го загрозява.

Тя понечи да тръгне след майора, за да продължи разговора, но докторът я докосна по лакътя, когато тя мина покрай него.

– В първия екип беше братът на майора – прошепна и.

Ашли спря и проследи с поглед как Майкълсън с бързи и нервни движения закопча раницата си. За Хари ли ставаше дума? Тя си спомни как на лицето на майора се бе появила топла усмивка, когато и говори за по-малкия си брат и за страстта му към автомобилите и двигателите. Може би бе редно да му каже нещо...

Бен обаче не бе прекратил тирадата си в посока към Майкълсън.

– Много другарско отношение, няма що! Оставили сте тези хора да изгният. На ваше място...

– Престани! Остави го на мира! – каза Ашли на Бен. Проследи с поглед как Майкълсън взе раницата си и се отдалечи. После се обърна към Блейкли. – Какво ще правим сега?

Блейкли се изкашля.

– Решенията са предмет на разискване. Трябва да си изясним какво ще правим по-нататък. Каквото и да реши екипът, двамата тюлени и майор Майкълсън днес ще се опитат да си изяснят съдбата на предишната експедиция. Колкото до останалите членове на екипа, решението е ваше. Сега, след като вече знаете какво се случи с предишния екип, колко от вас желаят да продължат участието си?

Пръв реагира Бен.

– Ако тези хора не се бяха оказали в беда, сякаш да зарежа цялата

работа веднага. Чакането им обаче се е проточило твърде дълго. Аз ще участвам.

Всички обърнаха погледи към Ашли.

– Това променя всичко. Трябва ми време, за да обмисля решението си. Сега се превръщаме в спасителна мисия.

– Не е така – каза Блейкли. – Според мен мисията е комплексна. Основната цел остава същата, която бе поставена и на предишния екип да се изучи системата и се потърсят сведения за произхода на обитателите на пещерите. Тъй като обаче вашият екип ще върви по стъпките на първия, надявам се двете цели да се постигнат едновременно. – Той посочи Ашли с пръст, – Това бе и причината да определя вас за водач. Все още ли сте съгласна да бъдете ръководител на този екип?

– Трябваше да ни съобщите това по-рано – намръщи се тя. – Не обичам да ме лъжат.

– Не съм ви лъгал. Грехът ми се състои в друго в премълчаване на нещо. И аз нямах избор. Имах изрични нареждания във връзка с това. За съдбата на първия екип все още нищо не се говори. Дори и семействата им все още не знаят за случилото се.

Бен изръмжа недоволено под носа си. Блейкли не му обърна внимание.

– Та какво ще решите, професор Картър?

Тя се бе замислила за Джейсън. Той сега бе в безопасност в базата и за него се грижеше Роланд, помощникът на Блейкли. Дали можеше да си позволи да рискува? Тя бе длъжна да мисли не само за кариерата си, но и за другите си отговорности. Не каза нищо.

– Аз ще участвам – каза Халид. – Тази работа е много важна.

– Аз също – обади се Линда. – Нищо чудно за откриването на другия екип да бъде необходим опитът на всички ни.

Ашли съобрази, че не може да изостави екипа. Обърна се към Блейкли.

– Добре! Все още разполагате с екип. Ако обаче отгук нататък към нас не се проявява напълно почтено отношение...

Блейкли я прекъсна със сериозен глас. Направи крачка назад и и даде знак да се приближи.

– Можете да разчитате на моята дума. Не забравяйте ще поддържа ме непрестанно връзка, за да знаем къде се намирате и да сме в течение на неприятностите ви, ако имате такива. Решенията ще бъдат изцяло ваши. Отсега нататък всичко, като се започне с избора на мястото за лагеруване и се свърши с продължителността на експедицията ще решавате

самите вие. Вашата дума е закон.

Останалите обърнаха очи към нея. Машабността на задачата започна да я потиска.

– Добре – каза Ашли. – Ако продължаваме да стоим тук, няма да постигнем нищо. Да тръгваме. Холоуей, води ни. Всички останали ще те последваме. Ще се видим в следващата пещера.

Членовете на екипа провериха за последен път екипировката си, взеха раниците си и ги метнаха на рамо. Ашли проследи с поглед как започнаха да разтварят шейните си.

Холоуей не изчака да му наредят втори път. Сложи каската си и се пхна в отвора с шейната си. Останалите се наредиха на опашка зад него.

Щастлива от това, че най-сетне вече се отправят на път, Ашли сложи ръкавиците си и ги закопча. Взе раницата си и я метна на рамо. Докато другите се плъзгаха в отвора, приближи се до Блейкли.

– Погрижете се за сина ми както трябва – каза му с леден глас.

– Не се безпокойте. Роланд ще има грижата момчето всяка сутрин да е при радиостанцията, за да можете да поддържате връзка.

Тя кимна с разбиране и забеляза, че всички останали вече бяха влезли в тунела. Коленичи и разположи шейната под себе си. Запали карбидната лампа на каската си и се залови с две ръце за стените, за да се изтласка. Направи го и се оказа върху ската.

Проклетото нещо все още продължаваше да и прилича на канализационна шахта.

Глава 11

Ашли нарами шейната и отиде при групата, събрала се около купчина сталагмити. Мракът бе разчупен от светлините на ръчните фенерчета и лампите на каските. Приличаха на светлините на светулки, поставени в буркан. Пещерата, голяма като футболен стадион, бе несравнимо по-малка от тази, където бе разположена базата Алфа. В пещерата се усещаше равен бриз, топъл и влажен. Линда взе в ръка носната си кърпа и тя се развя като знаме под напора на въздушното течение.

– Пещерите вдишват и издишват въздух – обясняваше Бен на Линда, когато Ашли се приближи към тях. – Това е резултат от промените в барометричното налягане. В една пещера в Белиз дори успях да развеем хвърчило.

– Този ветрец е приятен – отбеляза Линда. – Действа, освежаващо.

– Всичко е наред, колеги – каза Ашли, като застана до Бен. – Следващият километър на тази система е вече картографиран, така че можем да ускорим ход.

– Имам едно предложение – каза Бен.

– Да не забравя, искам всеки да се чувства свободен да прави предложения – вметна Линда. – Ние сме екип.

– Според мен още преди да достигнем неизследваните райони, трябва да се разделим на групи – предложи Бен. – При изследването на пещерите катеренето и спускането са по-чести движения от ходенето по равна повърхност. Ако се разделим на двойки, ще можем да си помагаме на трудните места.

– Добра идея – съгласи се Ашли. – Според мен...

– Освен това можем да пестим енергията на батериите си – продължи Бен. – В този мрак дори една-единствена светлина осветява достатъчно добре. – Обърна се към Ашли и се усмихна. – Само след едnodневен престой тук прекомерно силната светлина започва да дразни очите. Повярвай ми.

Тя кимна в знак на съгласие. Погледна останалите членове на екипа и посочи Бен с пръст.

– Добре, да направим така. Всеки да си избере партньор.

– Много ти се радвам, партньорке – каза Бен, който незабавно се насочи към нея.

– Ти не успя ли да забележиш досега, че броят ни представлява нечетно число? – отвърна му Ашли. – В качеството си на ръководител ще се присъединявам към една или друга двойка в зависимост от обстоятелствата.

Междувременно Линда и Халид бяха образували двойка. Дватама тюлени също се бяха събрали заедно и си шепнеха. Останалите двама, Майкълсън и Бен, се спогледаха.

– Майната му – промърмори майорът.

– Кой ме караше да правя такива предложения? – каза мрачно Бен и поклати глава. Ашли прикри усмивката си, докато наместваше раницата си.

– След като решихме и този въпрос, да продължим – завърши тя. – Чака ни дълъг път.

После кимна към двамата мърморещи мъже.

– Бен и Майкълсън ще водят. Нека през следващите няколко километра всички следим най-внимателно как се движи Бен. Той е най-

опитният пещерняк сред нас и ми се иска всички да усвоим от него необходимите умения и да се научим как да се пазим. Вярвам, че никой не иска да ни сполети съдбата на първия екип.

Групата намести раниците си и излишните ръчни фенерчета бяха изключени. Ашли забеляза, че силата на осветлението не спадна много. Тръгна подир Бен и Майкълсън. Докато се движеше, осветяваше пътя с фенерчето си. Мракът поглъщаше неговата светлина.

Мислите и отново се завърнаха към мисията. По-точно, към двете мисии. За миг си представи, че е останала сама в този адски мрак, гледайки как последната и батерия се изчерпва, докато тъмнината я обгръща със студен саван. Потрепера при тази мисъл. Какво ли бяха чувствали строителите на скалните жилища, тези древни прадеди на човека? Как бяха успели да оцелеят в този вечен мрак?

Отърси се от тези мисли едва когато достигнаха входа на следващия тунел. Застана пред него.

Бен бе разтворил своя голям колкото бележник компас. Бе геопозициониращо устройство, приемащо сигналите на радиопредавател, разположен в базата. Благодарение на него можеше да определи не само точната им позиция спрямо четирите посоки на света, но и дълбочината, която бяха достигнали.

– И на това нещо карта ли му викат? – възкликна Бен. В неговото качество на водач му бяха дали да съхранява чертежите на предишните изследователи. – Това е пълен боклук. Погледни! Нито са отбелязани посоките на света, нито са очертани контурите на пещерите, нито е написана дълбочината... Съвсем не се учудвам, че първият екип се е заблудил.

– Затова си и тук – отвърна Ашли. – Постарай се да начертаяш правилно пътя, по който ще се завърнем. Разчитаме на теб.

– Ами, как да ти кажа... – започна той, очевидно затруднен в намирането на подходящите думи. – И едно дете би направило по-добра карта от тази.

– Значи напълно си подходящ за тази работа.

Той я изгледа сърдито, а тя му отвърна с най-невинния си поглед. Отдалечи се от нея с компас в ръка, като изглеждаше общо взето удовлетворен от разменените реплики. Тя поклати глава. Понякога той и приличаше удивително на Джейсън.

– Ако всички са готови, да продължим – разпореди се тя. – Искам довечера да си устроим бивак на нова територия.

Ашли се колебаеше.

– Още малко – разнесе се гласът на Бен някъде под нея. Като захапа долната си устна, тя се взря в стръмния скат под нея. Изглеждаше дълъг почти два километра. Целият покрит с кал, скатът бе хлъзгав като лед. Тя погледна нагоре към въжето си. На няколко метра над нея в една пукнатина се бе устроил майор Майкълсън, подсигурил се с въже. Над него, на самия връх на ската, висеше Вилиянуева. Тези двама мъже трябваше да осигурят безопасното спускане на своите съекипници.

Ашли си пое дълбоко дъх и се изтласка от стената, както я бяха инстуркирали. Въжето бе обхванато от карабинера и така забави спускането и. Започна да се спуска, като крайчецът на лявата и обувка стъпи на изпъкнал камък. Придвижи се още мъничко напред.

Камъкът, върху който бе стъпила, внезапно се изхлузи и изтърколи. Тя се устреми подир него, като въжето започна да се плъзга между облечените и с ръкавици ръце. Бен ги бе инстуркирал при подобни обстоятелства да изкрещят „Падам!“, но сега, съвсем уплашена, тя можа само шумно да изстене.

След кратко сърцебиене съскащото въже бе хванато от карабинера и спускането и спря. Някъде отгоре се разнесе протестно ръмжене. Майор Майкълсън бе успял да я задържи.

– Внимавай! – извика Бен. – Щеше да се блъснеш в скалата.

– Съжалявам – каза тя по посока към калната стена, намираща се само на сантиметри пред носа и. Продължаваше да стиска въжето с две ръце.

– Хайде, малката, успокой се! – каза Бен. – Стъпи пак на стената и прекрати спускането. Вече почти си стъпила на твърда почва.

Именно твърдостта на почвата я смущаваше. Вече си бе представила как главата и се удря в тази твърда почва при падането и. Нямахше обаче да остане да виси там. Съществуваше само един начин да се излезе от това положение. Присви се, стъпи с два крака на стената, изправи ги и се изтласка от нея. Благодарение на този скок успя да се спусне два метра по-надолу и отново опря крака в стената. Този път без колебания се изтласка и се спусна на още два метра. След още две изтласквания почувства как ръцете на Бен я улавят за кръста.

– Ето те и теб – каза на ухото и. – Сладурана.

Тя стъпи върху скалистата повърхност и усети как коленете и леко треперят.

– Прав си, не беше трудно.

– Това беше добра тренировка. Хубаво е, че попаднахме на този

стръмен скат още през първия ден. Сигурен съм, че ни очакват още потрудни скатове.

Тя вдигна глава. Вилиянуева се бе превърнал в малка светлинка някъде във висините. Успя да потисне въздишката си и се подпря на един сталагмит. Съобрази, че всичко това им се бе случило още в първия ден.

Ашли разтри гърба си и бавно се отпусна върху надуваемия дюшек. Слушаше как Майкълсън говори тихо по радиостанцията на няколко метра от нея и съобщава отчета си за деня. Екипът бе открил следи от преминаването на предишната група – разхвърляни вещи, следи от ботуши в глинестия под, драскотини по скалите – и се придържаше строго към неговия маршрут.

Изпусна дълга въздишка и се отпусна. Усети остра болка в долната част на гърба си. Днешното им придвижване наподобяваше битка. Повечето пътеки бяха покрити от хлъзгава кал. Остри гипсови кристали бяха полепнали върху цялото и тяло, досущ като пясъчинки на плаж, и стържеха кожата и при всяка крачка. Стръмните скатове затрудняваха движението им и забавяха скоростта на тяхното придвижване.

Най-неприятното нещо бе горещината. Наподобяваше вездесъща влажна пелена, която ги обвиваше все по-плътнo. Свали ластичната лента на челото си и я изцеди. От нея изтече струйка пот. Започна да осъзнава опасността от обезводняване при броденето из пещери. Отвинти капачката на почти празната си манерка, надигна я и погълна останалите там няколко горещи капки.

– Водата трябва да се пести – предупреди я Бен. – Не можем да сме уверени, че всеки ден ще откриваме водоизточник. – Той кимна в посока на малкото езеро в дъното на пещерата, полузакрито от няколко стърчащи скали.

– Този източник ми беше известен – отвърна тя. – Беше нанесен на картата.

– Вярно е, но тази пещера е последната, която е нанесена върху картата. Оттук нататък ще се озовем в непозната местност.

– Знам. От утре ще бъда по-внимателна. Сутринта трябва да напомним това на всички. Особено на Линда. Тя привърши водата си още по обяд и поиска да и дам от моята манерка.

– И от теб ли взе? – попита усмихнатият Бен. – Остатъците от моята вода пресуши преди около час.

– Съобразително момиче – коментира Ашли. – Между другото къде е?

– До езерото. И пие вода.

– Ще трябва да прием водата по-пестеливо – поклати глава Ашли.

– Ох, не приемай това толкова сериозно! Пошегувах се. Тя наистина е при езерото, но се занимава с анализ на водата. Не и е леко.

– На никого от нас не му е леко.

Бен кимна по посока към двамата тюлени, застанали на няколко метра встрани от тях. От фенерите им струеше светлина.

Тя видя как Вилиянуева съблече кафявия си потник и изтри лицето и мишниците си с него, преди да облече зелено яке. Чу се слабо пукане, когато Холоуей запали походната бутанова печка. И двамата тюлени изглеждаха съвсем свежи, сякаш днешният ден бе преминал като неделна разходка в парка. Всички останали едва се движеха, сякаш бяха участвали в маратонско бягане. Имаха измъчен вид и страдаха от мускулна треска. Ашли усети как стомахът и започна да къркори.

– Аз също съм гладен – каза Бен. – Разполагаме обаче само със сушен боб и кренвирши.

– В такъв момент и това е достатъчно.

– Хубаво би било към тях да има и една бира – ухили се Бен. – Това наистина би било божествено. – След като се отпусна върху собствения си дюшек, изведнъж се удари по ръката. – Хей, нещо ме ухапа!

– Какво?

Той освети ръката си с фенерчето. Тя се приведе към него и погледна ухапаното място. – Прилича на ухапване от комар.

– Проклет кръвопиец. Отхапа половината ми ръка.

– Преувеличаваш.

– Когато ухапе и теб, може и да се разплачеш – закани и се той с пръст.

– Много странно – запита се тя, като се почеса зад ухото. – Какво може да прави един комар в Антарктида? И то точно тук?

– Въпросът ти е уместен – каза сериозно Бен. – В тези места няма много насекоми. Срещал съм в пещерите щурци, паяци и стеножки, но не си спомням да съм виждал комар.

– Може би няма да е зле да разберем какво мисли по въпроса нашата биоложка – предложи Ашли, все още озадачена от значимостта на това откритие.

– Благодаря ти за водата, Халид – каза Линда. – Едва ли щях да се оправя без твоята помощ.

– Няма защо – отвърна той, като дишаше шумно влажния въздух.

Седнал на един камък, следеше с поглед как Линда събира вода в малки стъклени епруветки. В средата, на гърба и забеляза ивица пот, прилепила памучната и тениска към тялото. През тънката тъкан прозираше закопчалката на нейния сутиен. Той ухапа езика си, за да потисне надигащото се в него желание.

Като му се усмихна, Линда се изправи, седна на камъка до него и разклати епруветката.

– Последното спускане бе много трудно. Радвам се, че за днес приключихме.

През малкото разстояние, което ги разделяше, той усети топлината на тялото и. Замълчаха. Линда изучаваше кристалната повърхност на езерото. Халид изучаваше нея.

– За Бога! – внезапно възкликна тя, като се отправи към края на черната вода. – Халид, я виж това нещо! Коленичи и махна с ръка към него.

Той отиде при нея и усети уханието и. Във влажния въздух то му въздейства като хипнотизиращ парфюм.

– Какво има?

Тя му показва извита раковина, от която капеше вода, частично скрита зад един камък в плитчините. Раковината фосфоресцираше на светлината на фенера. Халид я огледа. Приличаше на черупката на охлюв, но бе много по-голяма, почти колкото диня.

– Какво представлява? – попита отново.

Тя приседна и постави огромната раковина в скута си.

– Ако наистина е това, което предполагам, че е... – започна тя. Поклати глава и постави ръка на коляното му. – Ако не бе настоял да останем малко повече тук, можеше и да не я забележа.

Ръката и обгори коляното му като въглен. Едва се удържа да не я притисне към себе си. Усети как то обхваща силна възбуда.

– Та какво и е особеното на тази празна черупка? – попита с напрегат глас.

Преди да успее да му отговори, наблизко се разнесоха гласове.

– Казвам ти, че този проклет комар е по-лош от змия със счупени зъби.

Бен забеляза Халид и Линда, приклекли до брега на езерцето. Видя как Линда отлепва ръката си от коляното на геолога тъкмо когато заобиколи скалистия нос. Бен присви вежди.

Ашли се изкашля, за да издаде присъствието им.

– Линда, Бен току-що бе ухапан от насекомо, което много прилича

на комар. Искаше ни се да разберем какво мислиш по въпроса.

– С удоволствие ще ви кажа. Успяхте ли да го уловите?

– В известен смисъл да – каза Бен и посочи размазаното насекомо върху ръката си.

Линда се усмихна, хвана ръката му и я доближи до светлината.

– Не ми предоставяш особено богат материал за наблюдение – прецени тя и се взря по-отблизо в ухапаното място. – Трудно ми е да кажа нещо по-определено. Съществуват стотици мухи и комари, които се хранят с кръв. Това би могло да бъде какво ли не. – Тя пусна ръката му. – Бях любопитна да науча, защото Бен ми каза, че в пещерите много рядко се срещат хапещи насекоми.

– Това звучи логично – отвърна Линда. – Нали трябва да се хранят с нещо, а в пещерите няма топлокръвни видове – обясни им и поклати глава. – Вероятно се хранят по някакъв друг начин, но този индивид очевидно е решил да си потърси нов източник на препитание. Тези пещери стават все по-интересни. Погледни само тази черупка. – Повдигна черупката пред Ашли и Бен, за да могат да я разгледат по-добре. – Какво ще кажете за това?

Ашли взе черупката и я огледа от всички страни. После плъзна ръка по спиралата и.

– Прилича на раковина, но не познавам този вид. Пък и тук ти си биологът.

– Ти пък си археологът. Ако не се бях занимавала с еволюционна биология, нямаше да я разпозная.

– Е? И какво представлява според теб? – попита Бен, като взе черупката в ръце и се замисли за причината на оживлението.

– Това е черупката на амонит, хищна сепия – каза Линда.

– Какво? – Ашли дръпна черупката от ръцете на Бен. Отново я огледа най-внимателно, като този път я държеше грижливо, сякаш бе направена от фин порцелан. – Това е невъзможно. Тази черупка принадлежи на неотдавна умряло същество. Не е вкаменелост. Бен погледна празните си ръце.

– Какво и е все пак интересното? Защо толкова се развълнувахте?

Двете жени не му обърнаха внимание.

– Сигурна ли си? – запита Ашли. – Не съм специалист по палеобиология.

– Да – отвърна Линда. – Погледни тези набраздявания. Няма ги при нито едно съвременно мекотело. Погледни и камерите. Само един вид е притежавал такава уникална черупка. Това съвсем определено е амонит.

– Какво обаче прави тук? – продължи с въпросите Ашли, без да откъсва поглед от черупката. – Амонитите са измрели заедно с динозаврите в края на кредния период. Черупката, дори и да е стара, в никакъв случай не е на шейсет и пет милиона години.

– Нека отново я погледна – каза Бен и взе черупката. – В много пещери са се съхранили добре вкаменелости благодарение на опазването им от въздействието на външната среда. Може би тази черупка просто се е съхранила добре.

– Възможно е – съгласи се Линда. – Докато се подготвях за тази експедиция обаче, четох много неща за антарктическата фауна. На остров Симър, недалеч оттук, учените открили много вкаменелости на амонити. Вкаменелости от времето след масовата гибел през кредния период.

– Масова гибел? – попита Бен. – За какво говорите?

– Преди 65 милиона години, в самия край на кредния период, едно голямо бедствие унищожило множество видове, включително и динозаврите – отвърна Ашли. – Според мнозина учени това се е случило вследствие на масовото падане на астероиди на земната повърхност. Образуваха се облаци прах, които закрили слънцето, и планетата изстинала.

– Така е – добави Линда. – Палеонтолозите, които изучават Антарктида, смятат, че благодарение на полярното и разположение тук ветровете са разпръснали частиците прах, образувани от астероидите, и така този континент е избегнал масовата гибел.

– Всичко това е вече в миналото – прекъсна ги Бен. – Значи тези охлюви са успели да живеят по-дълго от останалите. И какво от това? Искам да кажа, че...

– Линда! – извика Халид. Бе коленичил отново до брега на езерцето. – Ето още една! – Той бръкна във водата, като потопа ръка почти до рамото. – Не мога да го... Не... Ето, хванах я!

Той протегна мократа си ръка, в която държеше черупка, по-голяма от първата. Вдигна я над главата си, подобно трофей.

Бен поклати глава. Отново юначества, помисли си. Тъкмо понечи да каже нещо, когато от черупката изведнъж се подаде сноп виещи се пипала. Линда възкликна от удивление. Пипалата се впиха в ръката на Халид.

Той се опита да се отърве от животното, но то се бе впило здраво в него. Лицето му се изкриви от болка и на очите му се появиха сълзи.

– Това проклето нещо ме хапе! – закресча той. По ръката му започнаха да се стичат струйки кръв. Стенещият Халид замахна с ръка и

удари животното в каменната стена до него. Без каквото и да е резултат.

– Не мърдай! – извика Бен и извади ножа си. Халид с лице, изкривено от болка, застина.

– Само ме отърви от това нещо – изстена през зъби.

Бен пхна острието на ножа между пипалото и ръката. Не бе лесно. Крайниците на създаването се бяха впили здраво в плътта на Халид. Бен отрязва едно пипало и от него заструи зеленикаво черна течност. Създаването затегна останалите си пипала и Халид отново изстена.

Силата му бе невероятна. Ако стисне малко по-здраво, може и да строши костта, помисли си Бен. Внимателно пхна острието под второ пипало и също го отрязва. Този път създаването се загърчи и отслаби захапването си. След като се лиши от още две пипала, то пусна ръката на Халид. Падна на пода на пещерата, потрепна и прибра останалите пипала в черупката си.

Халид падна на колене с тих стон. Прикри раната си с ръка. Между пръстите му струеше кръв.

Бен не откъсна поглед от черупката, от чийто отвор продължаваше да струи черна течност. Със сърдит вик ритна животното. Черупката описа голяма дъга над езерцето, след което с плясък изчезна от погледа му.

– Защо, по дяволите, направи това? – извика сърдито Ашли. – Можеше да го изследваме. За Бога, та това е отдавна изчезнал вид!

– Изчезнал „друг път“ – каза Бен, като посочи окървавената ръка на Халид.

– Ще оживее – каза майор Вилянуева.

Ашли проследи с поглед как той обви с водонепроницаема лента превръзката, която бе направил на ръката на Халид. Тюленът, обучен да оказва първа медицинска помощ, веднага се бе заел с пострадалия, след като го докараха в лагера. Почисти раната, обработи я с два вида антибиотици.

– Ще може ли да остане с нас? – попита. Вилянуева повдигна рамене.

– Има само една дълбока прорезна рана на ръката, която е и малко натъртена. Ще се справи.

Кимна в знак, че е разбрала, и се отдалечи. Чудесно. Щеше да и е много неприятно да се лиши от член на екипа още преди да достигнат непознатата територия. Когато мина покрай походната кухня, Холоуей и предложи канче с произстинала яхния от пиперки и боб. Тя му благодари, взе канчето и се настани върху надуваемия дюшек.

– Как е ръката на Халид? – поинтересува се Бен. Вече бе изял съдържанието на собственото си канче и погледна с гладни очи към нейното.

– Добре е. Натъпкаха го с антибиотици и обезболяващи.

– Много зловещо създание – отбеляза Бен, като остави празното си канче.

Тя повдигна рамене и започна да говори с уста, пълна с боб.

– Разговарях с Линда. Каза ми, че неговият основен източник на храна бил някакъв праисторически рак и че тези води били изпълнени с най-различни ракообразни. Очевидно и в тази изолирана среда сепията е открила с какво да се храни.

– Чудя се.

– На какво се чудиш?

Бен кимна в посока към лагера. Там Майкълсън бе разглобил автоматa си на малки метални частици, които внимателно оглеждаше и почистваше.

– Чудя се какво ли още е успяло да оживее тук.

Тази нощ Бен отново бе навестен от добре познатия му сън. Отново вървеше през пещерата от детските му кошмари, изпълнена с колони, от които се подаваха плодове. Отвсякъде струеше светлина. Някой го викаше и го призоваваше да върви напред.

– Кой ме вика? – закънтя гласът му из празната пещера. – Кой е там?

Насочи се към северната част на пещерата, като следваше песента на невидимите сирени. Стълбовете се съгстиха и препречиха пътя му. Тъй като не можа да се промъкне, започна да наднича през тях.

Северната стена на пещерата сияеше с мека светлина. На стената се виждаше единичен черен отвор. Това бе малка пещера. Досуц като тези, които откриха при базата Алфа.

– Има ли някой там? – попита, като притисна лице между два стълба.

Отговор не последва. Той започна да бута стълбовете, сякаш бе в състояние да помести скалните великани. Докато наблюдаваше стената, някой изпъзля от пещерата. Някой със сбръчкани ръце и ожулени колени. Старецът, излязъл на светло, имаше тъмно лице, върху което бяха изрисувани жълти и червени ивици. Единственото му облекло бе къс плат, увит около слабините. Фигурата му даде знак да се приближи. – Дядо! – извика Бен и протегна ръце, опитвайки се да се промуши между

каменните стълбове.

Внезапно се събуди, целият плувнал в пот. Приседна върху надуваемия дюшек. Лагерът бе осветен от един-единствен фенер. Вилиануева, приседнал върху голям камък, го погледна. След инцидента със сепията тюлените настояха лагерът да се охранява от часовой. Никой не възрази.

Бен отново се отпусна върху дюшека, като се обърна с гръб към светлината. Сънят все още не излизаше от съзнанието му, сякаш отскачаше от каменните стени. Бен усети желание да се потопи по-дълбоко в загадката. Затвори очи.

Глава 12

– Ела – извика Бен към Ашли. – Виж това.

– Какво откри? – попита тя, като изтри ръце върху комбинезона си. След тридневно пребиваване в още неизучената територия вече успя да привикне към непрестанното мърморене на Бен. Той и показваше необичайните пещерни образувания – кучешки зъби, каменни кутии, пещерни бисери – и нерядко се обиждаше, когато тя не реагираше с необходимата доза почуда. Отиде при него и се надвеси над приклепналото му тяло. В ръката си той държеше тенекиено канче. Бе смачкано от едната страна и без дръжка. Бе досущ като канчетата, който имаха в раниците си.

– Това пък с какво те впечатли?

– С това, че не е наше.

– Сигурен ли си? – Коленичи до него и взе канчето. – Може би го е изгубил някой от нас.

– Не е. Намерих го потънало наполовина в стара тиня. Няма как да не е принадлежало на някого от първия екип. Мисля, че те са изкарали една нощувка тук. В пещерата има питейна вода – каза Бен. Посочи поточето, преминаващо през средата на малката пещера. – Погледни само как е утъпкана калта. Готов съм да се обзаложа, че ако започнем да търсим, ще открием и други следи от техния лагер.

– Струва ми се, че си прав – въздъхна тя. Наскоро не бяха попадали на следи от предишните изследователи. – Редно е да уведоим Майкълсън. Нервен е като разгонена кобила, откакто изгубихме следите на първия екип.

– Тази новина би трябвало наистина да го оживи – изсумтя Бен.

Прекосиха пещерата, като прескочиха малък поток, прокопал русло

насред нея и виещ се покрай многото сталагмити, стърчащи от пода. Напред вървеше Бен, като светлината на шлема на Ашли осветяваше гърба му. Тя проследи с поглед как той изкачи малко възвишение, при което мускулите под влажния му и окалян гащеризон се напрегнаха. Преглътна и насочи светлината на лампата си встрани, вляво от Бен. Прокара ръка през веждите си. Проклетата пещера бе гореща като ада.

От лявата и страна нещо шавна. Сепната, тя насмалко не се подхлъзна върху един кален камък. Насочи фенера си в посока на шума, но видя единствено обичайните криви сталагмити. Там нямаше нищо. Бен бе забелязал, че е спряла, и се обърна към нея:

– Трябва ли ти нещо? – попита.

– Не. Просто ми се стори, че ей там нещо помръдна. – Тя кимна наляво. – Не видях обаче нищо. Предполагам, че това просто е било игра на сенките.

Бен се престори на уплашен и бързо огледа пространството от двете си страни.

– Може да е бил хищният охлюв, зажаднял за още една порция от кръвта на Халид – засмя се той. – Представям си го като герой на заглавие „Антарктическите плужещи вампири“.

– Да вървим – подкани го тя.

След малко достигнаха следващия тунел. Останалите членове на експедицията бяха застанали до входа му, подпрени на скалите. Линда преглеждаше ръката на Халид. Всички изглеждаха изтощени с изключение естествено на двамата тюлени. Ашли си помисли, че може би трябваше да спрат и да си устроят бивак за през нощта. Потърси, с поглед Майкълсън и не го откри никъде. Чудесно, само оставаше да е предприел самостоятелно търсене! Ашли не бе казала на никого, че брат му е бил в състава на първата експедиция. Бе решила, че той е в правото си да запази това в тайна. Не бе престанала обаче да го наблюдава и бе забелязала, че с течение на времето бръчките на челото му ставаха повече и по-дълбоки. Ако бе тръгнал някъде сам...

– Къде е Майкълсън? – обърна се тя към Вилянуева.

– На разузнаване – отвърна той и кимна към отвора на тунела пред тях.

Дявол да го вземе, този човек не бе успял да се съдържи. Бе тръгнал пред останалите, за да открие следи от брат си.

– Не съм разрешила на никого да се движи самостоятелно – подчерта тя.

– Вас ви нямаше – повдигна рамене Холоуей.

– Е, сега вече ме има. Очаквам да се завърне тук, при нас.

На лицето на войника се появи снизходителна усмивка.

– Ще му кажа, когато се върне.

– Намери го още сега – нареди Ашли и докосна с пръст гърдите на войника.

Върху лицето на тюлена се спусна тъмен облак. Пред Холоуей тя приличаше на мишка, застанала пред лъв.

Ашли не му остави време да и възрази.

– Чухте заповедта ми, войнико – произнесе тя, като го прониза с поглед. Холоуей стисна зъби, а сетне върху лицето му съвсем неочаквано се появи студена усмивка.

– Е, майор Майкълсън, независимо дали сте привършили, или не, идвам при вас. Завъртя се на петата си и само за секунда изчезна в отвора.

Ашли тихо въздъхна.

Линда и Халид я погледнаха въпросително. Вилянуева, който никак не изглеждаше впечатлен от тази размяна на реплики, повдигна рамене и започна да точи ножа си.

– Чудесно се справихте, капитане. Много плашливо излезе момчето, нали? – каза и Бен, като внезапно я хвана за раменете. От допира с него тя подскочи.

Поради внезапната възбуда, предизвикана от словесната схватка, тя неволно се отпусна в ръцете му, за да се освободи поне малко от прилива на адреналин. Той я притисна малко по-силно и сетне я отведе на няколко крачки встрани от останалите.

– Постъпи правилно, но едва ли си спечели нов приятел – промълви тихо.

Тя кимна утвърдително и се измъкна от прегръдката му.

– Вече си имам достатъчно приятели, Бен. Благодаря ти все пак.

– На твоё разположение съм, Аш.

Тя отмести поглед встрани, като едва не се поддаде на изкушението да се отпусне отново в прегръдките му, за да почувства известно облекчение. Удържа се обаче. Двамата просто приседнаха, като коленете им се докоснаха.

Измина доста време, преди да се чуе гласът на Линда:

– А, ето го и майор Майкълсън.

Ашли погледна към отвора на тунела и видя как оттам се подава майор Майкълсън. Мрачният му вид издаваше, че е разочарован от пътуването си.

– Майкълсът, струва ми се, че се бяхме договорили всички да се съберем тук, преди да продължим.

– Знам, обаче много ми се искаше да проверя дали първият екип не е минал оттук.

– Ако не беше толкова нетърпелив и беше претърсил тази пещера по-старателно, както това направи Бен, щеше да намериш това, което търсиш.

– Какво искаш да кажеш? – в гласа му се появи проблисък на надежда. – Да не би да сте открили нещо?

– Само това – каза Бен, като направи крачка напред и му подаде смачканото канче. Не бе особен трофей, но майор Майкълсът очевидно го възприе като Свещения Граал, тъй като очите му светнаха като крушките на коледна елха. Както винаги обаче, не издаде чувствата си.

– Сигурни ли сте, че това канче не е наше? – попита със спокоен глас.

Бен кимна утвърдително.

– Чудесно – продължи майорът и се подпря на една скала, за да намести по-добре раницата си. – В такъв случай на прав път сме. Добре е след почивката да продължим по-нататък. Все още е рано.

– Рано „друг път“ – възрази Ашли. – Денят беше доста уморителен. А след това откритие може би ще е добре да се отправим утре на път съвсем отпочинали.

– Не обичам да възразявам, но в съседната пещера открих препятствие, което може би ще е по-добре да преодолеем още днес – намръщи се Майкълсът.

– И какво е то? – попита Ашли. Усъмни се дали той просто не иска да пришпори целия екип да търси по-бързо брат му.

– Река. Широка е около десет метра и е доста бърза. Пресича следващата пещера. Ще трябва да я прекосим. Струва ми се, че ще е за предпочитане да направим това още днес. Иначе утре ще се намокрим още сутринта и цял ден няма да изсъхнем.

Линда изстена и напусна Халид, за да се присъедини към тях.

– Само не и днес, моля ви се. По-добре да оставим тази работа за сутринта. Ние и така или иначе по цял ден сме мокри. Нима може едно утринно наквасване да промени положението ни?

Халид естествено я подкрепи.

– Вече е късно. И аз мисля, че ще е по-добре да ношуваме тук.

Ашли забеляза как бръчките на челото на Майкълсът стават по-дълбоки. Очевидно канчето бе засилило желанието му да търси брат си.

Личеше си, че много му се искаше веднага да продължи.

– Прав сте, майоре – каза решително тя. – Най-добре ще е да преко-сим реката по-бързо, за да можем сетне да изсушим дрехите си. Планът ви е добър.

Останалите, макар и с недоволно мърморене, взеха раниците си и пригответяха шейните си. Ашли се обърна към Майкълсън:

– Холоуей долу ли остана да ни чака?

– Холоуей? – възкликна Майкълсън. Присви вежди и започна да се оглежда.

Сърцето на Ашли започна силно да тупти.

– Изпратих го да ви потърси. Реших, че той ви е казал да се върнете тук.

Лицето на Майкълсън придоби хладно изражение.

– Никога не видях – каза.

Глава 13

Ашли се измъкна от изхода на тунела и бързо се отмести встрани, за да улесни излизането на Вилиянуева. Чудесно. Той бе последният, който се спусна. Останалите членове на екипа вече ги очакваха и осветяваха поредната пещера с фенерите си. Бен викаше Холоуей.

– Има ли някакви следи от него? – обърна се Ашли към Майкълсън. Майорът поклати глава.

– Не. И като имам предвид тези проклетни препятствия, ще трябва да го търсим доста дълго време.

Ашли се намръщи. Времето бе скъпоценно. Ако Холоуей бе ранен, забавянето им можеше да причини смъртта му. Тя освети пространството пред себе си с фенера и изстена, когато видя гледката, простираща се пред очите и.

Целият под на пещерата бе обсипан с големи кълбообразни скали с жълтеникав цвят. Някои имаха размерите на слонове, други бяха големи колкото къщи. Някои бяха струпани на купчини, подобно вкаменени гигантски яйца. Други се търкаляха поединично и приличаха на самотни хипопотами. Скалите сякаш бяха надвиснали над хората.

Тя се намръщи. Огромните скали закриваха панорамата и щяха да затруднят търсенето с фенери. Раненият Холоуей можеше да се намира зад който и да е от тези огромни камъни.

– Ще се разделим на три групи – предложи Ашли, като се опита да

надвика шума на реката, прокопала дълбоко русло в средата на пещерата. – Ще трябва да огледаме пространството зад всички тези скали.

Бен прокара нокът по повърхността на един от камъните.

– За Бога, та това са пещерни бисери! – извика. Сетне се отдръпна встрани и се почеса по главата. – Никога обаче не съм виждал толкова големи. Обикновено не са по-едри от грейпфрути.

– Бен, сега нямаме време за такива неща – каза Ашли. – Имаме по-важни грижи. Трябва да...

– Не, това наистина е важно – прекъсна я той.

– Защо? – попита тя и въздъхна. Искаше и се да бъде кратък.

– Пещерните бисери представляват разтворен варовик, наслоил се около камъче или песьчинка. Те се образуват само там, където има течаща вода. Очевидно тази пещера някога е била наводнена догоре.

– Чудесно – каза тя. – Какво искаш да ни кажеш? Че тази пещера може да се наводни отново? Че може да закрие пътя ни за връщане?

– Не. – Той поклати глава. – Тези бисери са сухи от еони време насам. Водите са променили руслото си.

– Бен, разбирам твоята страст към пещерите, но сега трябва да насочим всичките си усилия към откриването на Холоуей – прикани Ашли.

– Знам, и точно заради това ви обяснявам. Ако е зад някоя от тези скали, веднага ще го разберем – поясни Бен и постави фенера си върху повърхността на скалата. Внезапно тя цялата светна с жълта светлина, подобно на огромна лампа. – Те са прозрачни. Може да изглеждат непрозрачни, обаче светлината преминава през тях. Ако Холоуей е някъде тук, фенерът му не свети.

Ашли въздъхна. Шансовете да открият бързо Холоуей рязко намаляваха.

– Значи или е ранен, или умишлено се крие – предположи тя.

Бен кимна утвърдително.

Внезапно се чу възклицанието на Линда, която се бе доближила до скалата.

– За Бога! Погледнете какво има в средата и!

Бен веднага отиде при нея. След малко подсвирна от удивление.

– Това, което е в центъра на твоя бисер, не е камъче – възкликна Ашли.

– Бисер може да се образува около всякакъв твърд предмет – каза Бен и положи длан върху скалата. После отмести леко Ашли. – Трябва да я осветим по-добре.

Ашли се приведе и запали и своя фенер, като фокусира лъча в центъра на скалата. Камъкът засия с ясна бяла светлина. Независимо от оптичeskото изкривяване на образа, причинено от многото кристални слоеве, вече можеше да се определи безпогрешно какво представлява предметът в центъра на скалата.

– Това е череп. Човешки череп.

От около метър разстояние се чу треперещият глас на Линда:

– И в тази също има череп. Какво ще кажете? Това да не би да е изчезналият екип?

Ашли поклати глава, като отмести фенера си от камъка.

– Не. Ако съдим по изключителните размери на тези скали, те са започнали да се образуват преди около милион години. Това са по-скоро нашите пещерни жители. – Тя се отмести от скалата. Щеше и се да остане поне няколко часа при тази находка, но разгадаването на тайната и трябваше да се отложи. Дявол да го вземе! След три изтощителни дни най-сетне бяха попаднали на следа на изгубената цивилизация, но трябваше да я пренебрегнат, поне за известно време. Сигурността на Холоуей зависеше от тяхната експедитивност.

– Прегрупирайте се! – нареди тя. – Трябва да започнем търсенето!

Останалите членове на групата прекратиха огледа на съседните пещерни бисери и се събраха при нея. Пръв пристигна Майкълсън.

– Според мен трябва преди всичко да направим систематичен оглед на тази страна на реката – предложи той. – Възможно е Холоуей да се е наранил или да е паднал в някоя от пукнатините.

Ашли кимна в знак на съгласие. През това време към тях се приближиха Халид и Вилянуева.

– Може пък и да е прекосил реката – предположи Линда с известно съмнение в гласа, като погледна към другия тюлен.

Вилянуева поклати глава, като прехвърли в другата ръка късия си автомат КАР-1.

– Той никога не би изоставил екипа – тросна се той.

– Първо ще претърсим тази страна – каза Ашли на групата. – Линда и Халид ще останат до входа на тунела, в случай че Холоуей се завърне, докато ни няма. Бен и Вилянуева ще тръгнат на север, а ние с Майкълсън ще се отправим на юг. Така ще успеем да обходим целия район.

– По-добре е аз да дойда с теб – настоя Бен.

– Не. Предпочитам във всяка от групите да има по един въоръжен човек. Ще оставим едно оръжие и на Халид – каза Ашли и се отстриани от Бен.

Тъй като нямаше други възражения, двойките се отправиха на път.

– Бъдете много внимателни – напомни Ашли, докато тръгваше в компанията на Майкълсън. – Отваряйте си очите на четири и запалете всички фенери. Сега не е време да се икономисва енергия.

Майкълсън и помогна да прескочи една голяма дупка, после още едно препятствие. Движеха се бавно, тъй като им се налагаше да заобикалят скалите и в същото време да внимават да не паднат в някоя от многобройните пукнатини в земята. Нямаше нищо чудно в това, че Холоуей се бе заблудил.

– Трябваше да си вземем портативни радиостанции – отбеляза Ашли, като заобиколи една пукнатина. – Щяхме веднага да се свържем с Холоуей по радиото.

– Скалната маса е прекалено плътна. Нямаше да ни свършат работа – изръмжа в отговор Майкълсън.

Ашли въздъхна и измина в мълчание още няколко метра, преди да заговори отново спътника си.

– И какво? Докато беше тук, долу, нищо ли не видя и не чу?

– Почакай да стигнем до реката. Ревът и е направо оглушителен. И стадо биволи да беше минало, пак нямаше да го чуя – отвърна Майкълсън. Гласът му бе измъчен. – Ненавиждам такива забавания! Досега трябваше да сме прекосили реката и да сме продължили нататък. Майната му на Холоуей!

Ашли се изненада от този внезапен изблик на раздразнение.

– Вината за случилото се не е негова.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че ти бе наредено да стоиш до отвора на тунела. Ти обаче реши на своя глава да продължиш напред. Бях длъжна да изпратя някого да те потърси. Заради това Холоуей се изгуби.

Майкълсън поклати глава.

– Занимавах се с разузнаване. Търсех начини да ускоря пътуването ни, да си спестим излишното бавене.

– Това са глупости, Денис!

Като чу тези думи, той спря. Цялото му тяло се напрегна.

– Денис, знам за какво си дошъл тук. Дошъл си заради брат си.

– Значи Блейкли ти е казал.

– Няма значение кой ми е казал. Важното е, че желанието ти да откриеш Хари започна да вреди на тази мисия.

– Не намирам да е така – отвърна той с напрегнат глас.

– Знам. Затова ти го и казвам. Все някой трябваше да ти го каже.

Разсъждаваш с чувствата си, а не е главата си. Така пропускаш важни следи, като канчето например. Иска ти се да изпревариш целия екип. Да действаш сам. Това е рисковано и за самия теб, а по този начин излагаш на опасност и всички нас.

– Длъжен съм да намеря брат си – промълви тихо той.

Ашли положи ръка на рамото му. Почувства как той трепна от допира и.

– Непременно ще го открием. Но нека да работим като екип – каза тя.

Няколко мига той не каза нищо, след което направи крачка напред и се изкашля.

– Почти достигнахме реката. Намира се непосредствено пред нас.

Като поклати глава, Ашли последва Майкълсън зад следващата скала. Пътят към ревящата река ставаше все по-труден. Последните няколко метра до брега бяха блокирани от струпване от бисери, така че им се наложи да пълзят.

Целите окаляни, най-сетне стигнаха до брега. Между стръмните брегове течеше черна вода. Солените и пръски раздразниха очите им.

Ашли избърса калта от челото си с влажната си носна кърпа и се доближи плътно до Майкълсън. Започна да крещи в ухото му, опитвайки се да надвие рева на реката.

– Не ми се вярва да се е опитал да я прекоси сам. – Той кимна в знак на съгласие.

– Може би Бен и Вилиянуева са извадили повече късмет – също изкрещя той. – Защо не...

В този миг реветът на реката бе заглушен от писък, който изкънтя из цялата пещера.

Изумени от чутото, Майкълсън и Ашли се спогледаха.

– Какво, по дяволите, беше това? – извика Ашли. – Стори ми се, че идва от другата страна на реката.

– Би могло да е ехо – отвърна Майкълсън, който се опитваше да пониже мъглата със светлината на фенера си.

– Това никак не ми харесва. Да се връщаме веднага – предложи тя. Тръгна обратно по пътя, по който бяха дошли, когато се чу втори писък. След миг писъкът внезапно секна. – Да побързаме – каза Ашли.

Майкълсън все още се бе вторачил в мрака от другата страна на реката. Ашли стисна зъби и го дръпна за ръката.

– Да се махаме, войнико. Тук нямаме повече работа.

Бен се почеса зад лявото ухо. Защо Ашли и Майкълсън се бавеха? Заедно с Вилиянуева бяха претърсили своя участък още преди петнайсет минути. Тюленът се движеше много бързо. Бен винаги бе смятал, че е в прекрасна физическа форма, но докато се опитваше да не изостава от Вилиянуева, се почувства като болен от артрит старец. Неговият собствен принос към търсенето се изрази главно в напомняния на Вилиянуева да не бърза чак толкова. Въпреки усилията им не откриха и следа от Холоуей. Върнаха се при входа на тунела без каквато и да е нова информация за Линда и Халид.

Бен погледна Вилиянуева. Тюленът се разхождаше напред-назад с ръка върху кобура на пистолета си. Човекът бе нервен като разгонено кенгуру. Чакането очевидно го измъчваше.

Бен започна да се тревожи. Другите трябваше досега да са се върнали. Удари с ръка по камъка, който бе огледал с фенерчето си. Трябваше да я придружи. Той разбираше от пещери повече от Майкълсън. Ами ако и тя изчезнеше като Холоуей?

– Бен, ела да видиш това – извика го Линда, надвесила се над пещерен бисер с размерите на голяма надуваема топка.

– Какво има? – попита Бен, като приклепна до нея.

– Освети бисера. Този е по-малък, така че подробностите се виждат по-добре.

– Линда, точно сега ли, му е времето да се занимаваме с такива неща? – промърмори той, но изпълни молбата и.

– Погледни костните дъги – отбеляза тя възбудено. – Прекалено са плътни. Обърни внимание и на ушните отвори. Прекалено ниско са. Бен, това не е човешко същество. Или най-малкото не е съвременен човек. Размерът на черепната кутия навежда на мисълта, че става дума за развито човекоподобно създание. Не мога обаче да разпозная към кой вид принадлежи. Това трябва да го види Ашли. Тя сигурно ще го разпознае.

Линда внезапно се зарази от тревогата на Бен.

– Защо толкова се бавят? – попита.

В пещерата внезапно изкъртя силен писък. Бен и Линда подскочиха едновременно. Линда се приближи до него. Бен усети, че сърцето му се свива. Какво ли ставаше с Ашли?

Вилиянуева бе застинал с пистолет в ръка и държеше фенерчето така, че лъчът му да играе ролята на прицел. Халид се доближи до Линда и тя, подобно на луна, привлечена към друга орбита, се отмести от Бен и се скри в сянката на египтянина.

Чу се втори писък. Бен се доближи до Вилиянуева.

– Трябва да ги потърсим – каза Бен. – В беда са.

– Не. Ще останем тук – нареди Вилиянуева.

– Ти луд ли си? Някой ги е нападнал.

Лицето на тюлена запази каменното си изражение.

– Не. Писъкът се раздаде отдалеч. От другата страна на реката –
уточни майорът.

– Откъде можеш да си сигурен? Акустиката на една пещера е много
измамна.

– Сигурен съм – повтори Вилиянуева, без да откъсва поглед от
мрака.

– Не ме интересува. Ще отида да ги потърся.

– Ако се опиташ да се отдалечиш, ще те застрелям в крака – добави
тюленът. От спокойния тон, с който изрече тези думи, стана ясно, че не
се шегува.

– Ти какво си въобразяваш?

– Тук аз съм старшият командир. Заповедите ми ще се изпълняват.

– Но...

– Мястото на срещата е тук. Ако другите имат неприятности, трябва
да тръгнат насам. Ще ги изчакаме още десет минути.

– И като изминат тези десет минути, какво ще правим? Ще отидем
да ги търсим ли?

– Не. Ще се върнем в базата.

– И ще ги оставим тук? Не разчитай на мен.

– Радиостанцията е у Майкълсън. Без него няма как да се свържем с
базата. Ако не дойдат до десет минути, ще се евакуираме.

Бен втренчи поглед в черната пелена и си представи как там се раз-
виват ужасяващи събития. Как Ашли бяга и се крие, преследвана от ли-
гави същества. Как те нападат Ашли и я осакатяват. През по-голямата
част от тези десет минути не каза нищо. Проклетият тюлен, да върви по
дяволите. Ако тя не се завърнеше, той знаеше как да се грижи за себе си
в пещерите.

Вилиянуева насочи пистолета си към земята. На мястото на лъча на
фенера му се появи мрак, който жадно си възвърна изгубената
територия.

– Пригответе багажа си – разпреди Вилиянуева през рамо. – Връща-
ме се.

Бен започна неловко да тъпче на едно място, без да се отказва от
опитите си да пробие тъмнината.

– Пригответе се за връщане, господин Бръст – каза тюленът, като му даде знак с пистолета си. – Не затруднявайте работата ми.

На Бен внезапно му хрумна една идея.

– Почакайте малко – предложи той. – Всички изключете светлините си.

– Какво? – попита Линда с треперещ глас. – Ти откачил ли си?

– Направете каквото ви казвам. Ако и тогава не видим следа от техните светлини, ще се върнем.

Вилянгуева го погледна с присвити очи.

– Добре. Давам ви една минута.

Линда се притисна по-близо до Халид, преди да изгасят фенерите си.

Лагерът потъна в пълен мрак.

На Бен му бяха необходими само няколко секунди, за да привикне зрението му към внезапната слепота. Върху ретината му известно време се запазиха следи от светлините на лагера. След като и тези следи изчезнаха, той забеляза, че от лявата му страна все пак остана известно сияние. Разширените му от мрака зеници се напрегнаха. Забеляза сияещ пещерен бисер. След малко сиянието се отмести към друг пещерен бисер. Доближи се до него. Светлините се приближаваха до тях.

– Някой идва – каза Бен с облекчение. – Завръщат се.

– Да, и аз ги забелязвам – потвърди Линда. Вилянгуева им каза да запалят фенерите си. Мракът отново бе отблъснат от лъчите им. След няколко минути откъм тъмното се доближиха шарещите светлини на фенери. Тюленът, все още заел бойна позиция, насочи пистолета към тях.

– Стой! Кой иде! Кой сте вие? – извика.

– Кой може да идва, по дяволите? – чу се сърдитият глас на Ашли.

– Ние сме, майоре. Бъдете спокоен – обади се и Майкълсън.

Вилянгуева отмести пистолета си.

На светлината се появи Ашли, следвана от Майкълсън, който все още извърщаше поглед към реката, останала зад него.

– Чия бе гениалната мисъл да изключите внезапно светлините? – попита раздражено Ашли. – Използвахме ги като фар, когато идвахме насам. Решихме, че нещо ви се е случило, и побягнахме назад. Насмалко щях да падна в един разлом.

Линда посочи с пръст Бен.

– Просто искахме да ви открием – каза той и кимна към тюлена. – След като чухме писъка, колегата реши да се приборем горе с подвити

опашки, ако не се появите.

– Как така? – настръхна Ашли. Майкълсън я прекъсна с жест.

– Действал е правилно. Ние разполагаме с радиостанция. Те – не.

Ашли разтри замислено слепоочията си и после кимна в знак на съгласие.

– Всъщност, прав е. Следващия път изпълнявайте заповедите му, Бен – нареди тя. После мина покрай него и огледа лагера. – Добре. При тези обстоятелства ни предстои да решим дали да продължим по-нататък, или да се връщаме.

– Предлагам Вилянуева и аз да прекосим реката и да огледаме по-обстойно местността, докато вие ни изчакате тук – каза Майкълсън, като направи крачка напред. Ашли обаче поклати глава.

– Не. При тези обстоятелства няма повече да се делим. Видяхме какво ни се случи, когато направихме това.

– В такъв случай ще трябва да се евакуираме – констатира мрачно Майкълсън. – Не мога да си позволя да рискувам живота на граждански лица. Холоуей знаеше, че пътуването крие рискове.

– А ако този писък бе издаден от някого от нас, пак ли щеше така да бързаш? – попита сърдито Ашли.

Майкълсън не каза нищо.

– Разбрах те – каза Ашли. – Според мен Холоуей заслужава също помощ, както всеки от нас.

– Но той може би е ранен или е в безсъзнание – вметна Линда. – Въобще не го чухме, след като се раздадоха писъците. Не можем да напуснем това място, без да сме го огледали най-внимателно.

Майкълсън понечи да възрази, но Ашли го прекъсна с жест:

– След като са изложени на опасност нашите цивилни задници, то и ние трябва да решим дали да продължим по-нататък, или не.

Бен и Линда я подкрепиха с кимване. Халид не каза нищо.

– Според мен трябва да продължим – каза Ашли. – Някой да възразява?

Никой не каза нищо.

– Добре. В такъв случай искам след трийсет минути да сме от другата страна на реката.

Ашли се движеше напред-назад по брега на реката. Вилянуева, съблечен по бельо внимателно нагази в черната като нефт вода. На кръста му бе привързано въже. Майкълсън бе прикрепил другия му край към близък сталагмит.

– Досега можеше да сме преплували реката – каза Ашли. – Само си

губим времето с тези излишни предпазни мерки.

– Не си права – възпротиви се Майкълсън, като затегна възела на въжето. – Течението е много силно. Реката спокойно би могла да отнесе някого от нас, ако просто се опитаме да я преплуваме.

– В такъв случай дайте да се навържем всички на това въже – каза Ашли. Не можеше да разбере причината за упорството на майора. Нима не си даваше сметка, че всяка изгубена секунда можеше да причини смъртта на Холоуей?

Бен поклати глава и се опита да я успокои с усмивка.

– Така много лесно бихме могли да се заплетем във въжето, мила. Това е най-сигурният начин някой от нас да се удави.

Вниманието на Ашли бе привлечено от силен плясък. Вилянуева се бе гмурнал под бурната вода и излезе повторно от нея, след като бе преплувал половината път. Силните му ръце пореха равномерно и спокойно водите, но въпреки това течението го отнесе далеч встрани.

– Погледни! – изкрещя паникьосано Линда, като стисна Ашли за ръката.

Ашли насочи поглед към мястото, посочено от биоложката. Едно-метров тръбен плавник, бял като на албинос, пореше водите. После плавникът изчезна. Бен също го бе забелязал и бе зинал от удивление.

– Господи мой Иисусе Христе! – успя да смотолевя. Майкълсън, чиято ръка бе все още омотана във въжето, с което бе вързан тюленът, се опита да се освободи, но не успя. С другата ръка взе пушката си и я подхвърли на Бен, който се намираще най-близо до него.

– Стреляй! Използвай я, преди това нещо да е достигнало Вилянуева!

Бен намести приклада на пушката на рамото си и потърси с поглед своята мишена. Непосредствено под тях нещо се белна под повърхността и последва изстрел. На мястото, където куршумът удари водата, се образува малък гейзер. Бе на близо метър, от плавника. Бен не бе улучил.

– Майната му – изруга и зареди повторно карабината. Пак не улучи.

Вилянуева, който бе чул изстрелите, спря да плува напред и ги погледна въпросително. Линда и Ашли му дадоха знаци с ръка да побърза към отсрещния бряг.

– Плувай! Изчезвай оттук! – разкрещя се Ашли. Плавникът отново се появи над водата в целия си размер. Сега бе на половината от разстоянието, отделящо екипа от тюлена. Майорът се устреми с все сили напред, като водата побеля от движенията на неговите крайници. При все

това течението го забавяше. Създаваше впечатлението, че е муха, залепнала върху смола. Няма да успее да достигне брега, разтревожи се Ашли. Стисна с все сила юмруци и му пожела късмет.

Плавникът се извърна в посока към плуващия тюлен.

Бен повдигна пушката още веднъж и сетне я отпусна.

– Дявол да го вземе! Не мога да стрелям! От този, въгъл бих могъл да улуча Вилянуева!

Ашли грабна пушката от ръцете му и се прицели. Първият и изстрел откъсна част от плавника. Прицели се по-ниско, под него. Натисна спусъка и усети силата на отката върху рамото си. Този път гейзерът, който се появи, бе червен. Плавникът се наклони встрани и сетне изчезна.

Ашли стисна зъби. Боеше се да не би раненото животно внезапно да се появи от водата и да се нахвърли върху тюлена. Не отместил пушката от рамото си, докато Вилянуева не достигна отсрещния бряг и се закатери по хлъзгавите скали. Той отвърна с ръкомахане на поздравите на екипа и тръгна нагоре по брега.

– Бях останал с чувството, че ненавиждаш оръжията – каза Бен, докато поемаше пушката от треперещите и ръце.

– Трябва да познаваш нещата, които ненавиждаш – отвърна тя и разтри ръцете си.

Бен просто кимна. Стана му ясно, че тя не желае да продължава този разговор.

Ашли погледна към другия бряг. Вилянуева бе отвързал въжето от кръста си и го привързваше към дебел сталагмит, Майкълсън опна въжето откъм своя край и между двата сталагмита се образува въжен мост. Двата се държаха така, сякаш не се бе случило нищо. Сякаш едно кошмарно създание не се бе опитало току-що да погълне един от тях.

Майорът провери надеждността на моста, като опна въжето. Удовлетворен от резултата, обърна се към екипа:

– Можем да тръгваме!

Като си пое дълбоко дъх, Ашли се опита да успокои все още бързо туптящото си сърце. Трябва да прекося реката, каза си наум. Все още са ми останали екип за ръководене и съкипник за откриване.

Като използва карабинери, за да се закачи на въжето, екипът прекося реката с помощта на ръцете си. Висящата от въжето Ашли се постара да не гледа надолу. Височината не бе голяма, но мисълта, какво ли още се крие под черната повърхност на реката, действаше парализиращо.

Вилянуева, вече облякъл гащеризона си, и помогна да се откачи от

моста. Ръката му леко трепереше, когато и я подаде, за да се изправи. Тя така и не успя да си обясни дали треперенето се дължеше на студената вода, или на закъснялата уплаха.

– Благодаря ти – каза той, като я погледна смутено. – Дължа ти благодарност.

Тя понечи да му каже нещо, но той бързо се отдалечи от нея и насочи вниманието си към Майкълсън, последния, който прекоси реката.

След като и майорът стъпи на скалистия бряг, Ашли отново събра групата.

– Тази част от пещерата е много по-малка, така че ще я изследваме заедно. Да тръгваме. Бъдете много внимателни. Това, което издаде тези писъци, може би е все още тук.

Това търсене е безсмислено, прецени Халид, като изчегърта калта изпод нокътя си с малко ножче. Холоуей трябваше да е мъртъв. Тези проклет идиоти кога щяха да разберат това, и да продължат пътя си? Проследи с поглед как тюленът огледа отвора на току-що открития тунел. Там нямаше и следа от отсъстващия съекипник. Бяха огледали всяко камъче и всяка пукнатина. Не бяха открили нищо.

– Няма смисъл да търсим тук – каза Вилянуева, след като освети с фенера си вътрешността на тунела. – Оттук никой не е минавал поне години. Погледнете само колко кал се е наслоила пред входа. Няма нито отпечатъци от човешки крака, нито следи от шейни.

Ашли се приведе до него и бръкна в калта с пръст.

– Прав си. Ако някой бе минал оттук, щеше да е оставил следа. Някъде трябва да има и друг изход, който не сме забелязали – обърна се към групата.

– Възможно е – каза Халид. Искаше му се екипът да тръгне отново на път. Така или иначе той трябваше да изпълни своя план, независимо дали щяха да открият Холоуей, или не. – Нищо чудно реката да го е отнесла.

– Не – поклати глава Майкълсън. – Писъкът се раздаде далеч от брега на реката. Съгласен съм с Ашли. Някъде трябва да има друг изход.

Халид успя да прикрие презрителната си усмивка.

– Преди да тръгнем обаче, някой ще трябва да огледа този тунел – каза Ашли. – За да се уверим, че сме прави. Има ли доброволци?

– Аз съм готов – отговори Вилянуева и започна да разгъва шейната си.

– Добре, обаче бъди внимателен. Просто разбери какво има на

другия край и веднага се върни. Без солови изпълнения.

Той даде знак, че е разбрал, и се вмъкна в дупката. Ашли засече часа.

Халид, ядосан от поредното забавяне, отиде при Линда. Бе седнала на една скала, скръстила ръце на гърдите си. Седна при нея.

– Смяташ ли, че ще го открием? – попита тя със страдалчески глас.

– Не. Каквото и да казва майорът, според мен реката го е отнесла.

Линда потрепера. Той отгатна мислите и. Плавникът бе бял, като корема на личинка. Сякаш някоя призрачна акула се бе явила, за да погълне душите им. От хората и от камъните не го беше страх. Но колкото до тукашните създания, нещата стояха иначе. Първо се появи сепията, която се опита да разкъса ръката му, а после и това чудовище. Белият плавник бе накарал кожата му да настръхне. Стори му се, че самата Природа бе пожелала да им покаже колко са незначителни.

Като малък му бяха разказали за пясъчната буря, погребала лагера в Сирия, в който бе живяла майка му. Никой не бе оцелял. Бяха нарекли бурята „черната ръка на Аллах“, но той не се съгласи с това. Хората бяха станали жертва на Природата – божество, безразлично към човешките съдби. Всеки беше уязвим спрямо дивата и стихия. Халид не обичаше да бъде уязвим.

Линда се раздвижи, без да отглежда поглед от реката.

– Тази акула албинос бе наистина огромна. Местната водна екосистема трябва да е много по-богата, отколкото сме предполагали, за да може да осигури оцеляването на такъв хищник. Ако не трябваше да търсим Холоуей, с удоволствие щях да взема някои проби.

– На твоето място бих стоял по-далеч от тази екосистема и не бих се отдалечавал много-много от сушата – вметна намръщено Халид и докосна мястото, където го бе наранило животното.

– Открих нещо! – възкликна намиращият се на няколко метра от тях Бен.

Халид изви главата си и насочи поглед към него. Бен бе застанал до стената на пещерата със запалена кибритена клечка в ръка.

– Какво откри, Бен? – разнесе се гласът на Ашли.

– Открих друг тунел, който може да ни изведе оттук.

Защо ли се шегуваше? Ашли погледна тясната цепнатина в лицето на скалата. Простираше се от тавана до пода, но широчината и не надвишаваше трийсет сантиметра. Нищо чудно, че преди това не я бе забелязала.

– Прекалено тясна е. Никой не би могъл да мине оттук – отбеляза

тя.

– Не си права. Успях да я измеря – отвърна Бен.

– С какво?

– С крака си.

Тя го погледна с недоумение.

– Това е старо правило на пещерняците. Щом е по-широка от крака ти, можеш да минеш и ти.

– Не ми се вярва. Особено пък за Холоуей. Той е едър мъж.

– Вярно е, че би му се сторило малко тясно, но би могъл да премине.

– А и можем ли да знаем има ли нещо в другия край?

Вместо да и отговори, Бен поднесе запалената кибритена клечка към пукнатината. Пламъчето и се раздвижи в обратна посока.

– Има течение – каза Бен. – Оттам вее някакъв въздушен поток.

Ашли проследи с поглед как пламъчето продължава да примигва.

Дали пък...

Вниманието и бе отклонено от стъргане, раздало се от тунела зад гърба и. Оттам се подадоха два крака. Беше Вилянуева. Изправи се и изтри ръце о коленете си.

– Запушен е – каза той, леко задъхан. – Трийсет метра след входа има срутване. Видях зор, докато се измъкна.

Ашли изруга. Щом онзи път е блокиран, щеше да бъде възможно да се продължи единствено оттук. Появи се Линда и надникна в тясната цепнатина.

– Защо ли пък му е трябвало на Холоуей да минава оттук? – попита. Личеше си, че цепнатината я плаши. – Защо му е трябвало въобще да прекосява реката?

– Възможно е нещо да го е нападнало – отговори Вилянуева. – Нещо, с което не е могъл да се справи. Вероятно се е опитал да го отведе по-далеч от нас. За да не изненада и нас така, както е изненадало него.

– Защо мислиш така? – попита Ашли. Вилянуева я погледна право в очите.

– Защото на негово място щях да постъпя точно така.

– Какво предлагаш да направим? – зададе отново въпрос Ашли, като прехапа устната си.

– Опитва се да спечели време, през което да можем да избягаме. Според мен би следвало да го оползотворим.

Ашли затвори очи. Не можеше да се примири с мисълта, че трябваше да изоставят Холоуей.

– Ела да видиш какво открих! – обади се отново Бен. Подаде и ръката си, която току-що бе измъкнал от тесния отвор. Дланта му бе покритата с кръв. Прясна кръв.

– Минал е отгук, и то съвсем неотдавна – промърмори Ашли. После се обърна към Вилиянуева. – Все още ли смяташ, че трябва да се връщаме?

– Ти си командирът, ти решаваш – отвърна той и стисна устни.

– Б, кой ще влезе пръв? – попита Бен. – Трябва да побързаме.

Ашли въздъхна. Бен очевидно не бе чул разговора им.

– Нещата са малко по-сложни – каза тя.

– В какъв смисъл? Та ние сме съвсем близо до него!

– Вилиянуева допуска, че Холоуей се опитва да отклони нещо опасно от нас.

– Ами ако е само ранен? – запита възмутено Бен. – Ако просто се е опитал да се укрие някъде? Аш, кълна ти се, че е някъде съвсем близо до нас! Не можем да го изоставим!

– Добре, да вървим – отвърна тя и разтри уморените си очи.

Линда, останала по бельо, трепереше до стената. Не само бе свалила раницата си, но и съблякла гащеризона си. За да няма какво да се закача по стените, бе пояснил Бен. Цепнатината бе тясна. Тя потрепера. Как можеше да се пъхне там? Та нямаше да може въобще да си поеме дъх!

Изчакваха завръщането на Бен, който бе решил да огледа тунела. Бе се вмъкнал в черната скала преди три минути. Ашли и Майкълсън стояха като часовои от двете страни на цепнатината и се вслушваха в съобщенията му.

– Приключих – обади им се, като гласът му закънтя в пещерата. – Тесни са само първите два метра. След това цепнатината внезапно се разширява и се превръща в съвсем приличен тунел. Нищо му няма. Както казах, тясно е само в началото.

– Ще изпратя Вилиянуева – реши Ашли. – Той е най-едър от всички ни. Ако той може да мине, ще успеем и ние.

Никой не възрази.

Линда затаи дъх. Надяваше се, че тюленът ще се провали и нямаше да и се наложи да се пъха между тези страшни стени. Сърцето и застина, когато чу радостния възглас на Бен.

– Мина! Малко си поодраска гърдите, но нищо му няма!

– Чудесно! – възкликна Ашли и радостно потри ръце.

– Да тръгваме.

Следващият бе Халид. Преди да влезе в отвора, стисна ръката на Линда. Тя обаче не усети ръкостискането му. Проследи с поглед как той изчезна в отвора с въже, вързано на кръста. С това въже предстоеше да изтеглят раниците си през процепа.

– Отпред е чисто! – провикна се Бен. – Изпратете раниците!

В продължение на десетина дълги минути раниците и оръжията бяха изтеглени на другата страна.

– Готово. – провикна се Ашли. Сетне се обърна към Линда. – Сега е твой ред!

Линда, без да откъсва поглед от черната цепнатина, не помръдна от мястото си. Опита се да направи крачка напред, но краката и не се подчиниха, Сърцето и така затуптя, че и стана трудно да разбира какво и казват.

– Линда?

– Няма да... мога.

– Как няма да можеш? Вилянуева е два пъти по-едър от теб.

Линда поклати глава. Преглъщаше трудно и още по трудно произнасяше думите:

– Не. Няма да успея. Прекалено тясно е.

Ашли се доближи до нея и я прегърна. Линда трепереше неудържимо.

– Не можем да те оставим тук – каза Ашли и притисна Линда още по-силно. – Виж какво, ще тръгнем заедно. Ще бъда непосредствено зад теб. Бъди сигурна, че ще се справиш, Линда.

Ашли направи крачка напред и накара Линда да я последва.

– Добре... Ще се опитам... – смотолеви Линда, като повлече натежалите си като олово крака. Дръж ме обаче за ръката. Не ме пускай.

– Няма. Ще се справим заедно.

Линда се опита да се усмихне, но не се получи нищо. Водена за ръката, тръгна към отвора. Струваше и се, че някой е налял кофа с нагорещен пясък в устата и.

– Дръж така шлема си, че светлината му да сочи напред – посъветва я Ашли. – Притисни се с гръб към лявата стена. Според Бен тя е погладката. После просто се плъзгай напред.

Линда успя да пхне лявото си рамо в процепа. После започна бавно да се вмъква в пукнатината, като се опита да укроти уплашеното туптене на сърцето си и да мисли само как да върви напред. Някъде пред нея се виждаха отблясъци на светлина. Очевидно само на няколко

крачки от тясната цепнатина другите я изчакваха.

Цепнатината я погълна. Стените я притиснаха и тя не можа дори да извърне глава, за да види движещата се зад нея Ашли. Успя само да приплъзне единия си крак напред и да повлече тялото си след него. Започна да брои движенията си, опитвайки се да се разсее.

– Чудесно се справяш – разнесе се зад нея гласът на Ашли. – Още съвсем малко остана.

– Пет... шест... седем... – Дишането на Линда се бе стабилизирало, като си поемаше дъх при всяка стъпка. Вече виждаше началото на тунела и нечие лице.

– Браво, Линда – каза Бен. – Още три стъпки и си при нас.

Върху устните на Линда се появи сянката на усмивка. Щеше да успее! Осем... девет... Левият и крак се премести напред, но когато се опита да извие тялото си, гръдният и кош се затисна в пукнатината. Неволно изписка. Опита да се придвижи, но се залости още по-силно. Почти да направи движение назад, но не успя.

Само не по този начин, започна да се моли на Бога.

Не ме оставяй да умирам така!

Започна да диша тежко. Пред очите и заиграха светли точки. Коленете и отмаляха.

– Линда, не бива да спираш точно сега – окуражи я Ашли. – Остана съвсем мъничко.

– Заклещих се – изписка Линда. Гласът и издаваше паника.

– Бен, Линда се заклеци – извика Ашли.

– Дявол да го вземе! – отвърна той. – Я подайте повече светлина на нас!

Само за един миг пукнатината се изпълни със светлина.

– Виждам те! – обади се Бен. – Линда, чуй ме! Подай си ръката. Така. Сега ще я стисна. Ще броя до три. Когато кажа „три“, искам да издишаш изведнъж всичкия въздух от дробовете си, да свиеш гръдния си кош, и аз ще те изтегля.

– Не – прошепна тя, като затвори очи. Почти не можеше да разтвори гръдния си кош. – Отново ще се заклеця. И няма да мога въобще да дишам.

Настъпи кратко мълчание. След това Линда усети как Бен пусна ръката и я стисна някой друг. Тя позна тази ръка. Бе и помагала да преодолее много препятствия. Това бе Халид, нейният партньор в пещерата.

Египтянинът я заговори с равен и спокоен глас, сякаш се опитваше да я хипнотизира.

– Линда, знаеш, че няма да те изоставя. Познаваш силата на ръцете ми. Прави, каквото ти казва Бен. Ще те изтегля при себе си. Имай ми доверие.

Сърцето на Линда лудо затуптя. Звездичките пред очите и се бяха превърнали в малки съзвездия. Вярваше, че след малко ще се измъкне от процепа. Кимна с глава.

– Да, имам ти доверие.

– Значи, ще броя до три – повтори Бен, намиращ се зад Халид. – Едно... две... три!

Линда изкара целия въздух от белите си дробове. Испита болка в тях. Ръката и и тялото и бяха изтеглени трийсетина сантиметра напред, но ето, че се заклещи отново. По бузата и потекоха сълзи. Ето как щеше да умре.

Внезапно рязка болка проряза рамото и. Пак я бяха дръпнали за ръката, като почти я измъкнаха от ставата. Тя изхвърли последните молекули въздух от дробовете си. Това се оказа достатъчно. Излезе от пукнатината така, както тапа излиза от разклатена бутилка шампанско. Беше свободна.

– Добре ли е? – попита Ашли, когато се измъкна от коварната пукнатина. Забеляза, че Халид държеше Линда в ръцете си.

– Мисля, че да – кимна Бен. – Най-вече е уплашена. Е, рамото и ще има доста да я боли, но друго нищо и няма.

– Остава само Майкълсън – каза Ашли. – След като и той се появи, искам всички да продължим.

Вилянуева, приклепнал на няколко метра от тях, им даде знак да се приближат.

– Холоуей е минал отгук – отбеляза тюленът и освети един от пръстите си. Бе почервенял от кръв. Сетне освети част от тунела. – Следата води насам.

Ашли замълча за миг. Значи Холоуей все още бягаше.

– Искам всички да се въоръжат! – разпореди се тихо. – Веднага!

Чу стържене зад себе си и се извърна. От процепа се измъкваше Майкълсън. Ризата му бе скъсана. Ашли даде знак на групата да се съберат.

– Да се подготвим. След две минути тръгваме. Искам всеки да бъде въоръжен с пистолет или карабина.

– Може би трябва просто да се махнем отгук – предложи Линда с треперещ глас. По бузите и все още се стичаха сълзи.

– Вече отидохме твърде далеч – каза Ашли, като постави ръка

върху рамото на Линда. – Не трябва повече да се делим.

Линда си пое дълбоко дъх, сякаш се опитваше да се съвземе. Когато проговори, гласът и бе по-спокоен:

– Права си!

– Да тръгваме – нареди Ашли, като се обърна към екипа и пусна рамото на Линда.

Никой не възрази. След няколко мига групата тръгна по тунела. Вилиянуева и Бен бяха на няколко метра пред останалите.

– Не се отдалечавайте прекалено много! – извика Ашли, когато Бен отиде твърде напред. – Нека има видимост между нас. Трябва да се движим плътно.

На едно място тунелът се раздвои. Накъде да тръгнат? Ашли погледна въпросително водачите на групата.

– Следата от кръв води в тази посока – отбеляза Вилиянуева, като я освети с фенера си.

Ашли даде знак с пистолета на останалите да я последват. Зад всеки завой очакваше да открие неподвижното тяло на Холоуей. Докато напредваха по тунела, ускориша ход. Основната група започна да притиска водачите.

– Още малко, и ще се качиш на гърба ми – изсъска Бен, на Ашли. – Холоуей няма да спечели нищо, ако паднем в някоя пропаст.

– Съжалявам, но кръвта е твърде много.

– По-бързо от това не можем да вървим, без да се излагаме на опасност.

Вилиянуева прекрати спора им, като им даде знак с ръка. Посочи следващия завой. Ашли се доближи до него и надникна. Малко след завой тунелът свършваше и преминаваше в голяма пещера.

– Струва ми се, че е добре да продължа сам – предложи тюленът. – Редно е да огледам района.

– Не – възрази решително Ашли. – Няма да се делим. Нека повече очи оглеждат гърбовете ни и нека повече пръсти, поставени върху спусъците, защитават тези гърбове.

Вилиянуева повдигна рамене.

Групата навлезе в пещерата. Лъчите на фенерчетата се разпростряха във всички страни, подобно спиците на колело. Пещерата приличаше на останалите, които бяха прекосили. Сталагмити, стърчащи от пода, и сталактити, провесени от тавана. Имаше обаче нещо ново. Ашли изтри една снежинка от миглите си.

– Дявол да го вземе, та тук вали сняг!

И наистина през лъчите на фенерите им се спускаха гъсти снежинки. Линда протегна ръка и няколко снежинки паднаха върху дланта и.

– Не са нито студени, нито мокри – отбеляза тя.

– Това е лошо – каза Бен, като се доближи до Ашли.

– Защо?

– Това не е сняг. Това са кристали от гипс – поясни Бен и насочи лъча на фенера си към колоните от гипсови кристали, спускащи се от тавана, подобно на десетметрови бели свещници. – Те са много крехки и нежни образувания. Под въздействието на телесната топлина те се размекват и започват да падат.

– Все още не мога да разбера каква опасност крие това за нас – попита Ашли, като изтупа няколко подобни на пърхот гипсови снежинки, паднали на раменете и.

– Този снеговалеж означава, че неотдавна тук се е излъчвала много телесна топлина. Много повече от тази, която може да излъчи тялото на ранен тюлен.

Очите на Ашли се разшириха, когато осъзна смисъла на думите на Бен.

– Тук, долу, не сме сами – каза той.

Гипсовият снеговалеж стана все по-гъст, когато наближиха средата на пещерата. Светлинните лъчи подскачаха във всички посоки, а заедно с тях и сенките. Ашли намести по-добре кърпата, която бе вързала над носа и устата си, за да не вдишва снежинките. Останалите бяха направили същото. Приличаха на група маскирани разбойници, приближавачи се към нищо неподозираща жертва.

Все още водач на групата бе Вилиянуева. Той се привеждаше и придвижваше с бързи движения от едно място на друго, преди да им даде знак да продължат. Никой не говореше. Всички се бояха от това, което можеше да се укрива зад следващата сянка.

Бен вървеше до Ашли с пистолет, насочен към земята. Освети пода на пещерата.

– Ивицата от кръв става все по-тънка – прошепна. Трябваше да се свържат, с базата Алфа още преди час, но не можеха да си позволят да прекратят търсенето. Щеше да им бъде необходим поне половин час, за да извадят частите на радиото от водонепронцаемите им пластмасови опаковки, да ги сглобят и да установят връзка. Времето, подобно на кръвта на тюлена, изтичаше.

Ашли откъсна поглед от червената следа, след като чу шепота на Вилиянуева. Останалите бяха приклекли и не мърдаха. Само тя все

още бе изправена. Бен я придърпа към себе си и я стисна за ръката.

Тюленът, приклепнал до една огромна скала, бе доближил пръст до устните си и и даде знак да се приближи, без да вдига шум. Ашли отиде при него. Вилиянуева притисна устни към ухото и и започна бързо да говори.

– Достигнахме другия край на пещерата. Има два изхода. Един широк тунел и един тесен, като тези, през които минахме.

– И какво от това? Да продължим! Следата накъде води?

– Трудно ми е да определя – отвърна той, като поклати глава. – Калта тук е твърде много, за да можем да разберем.

– В такъв случай ще проверим и двата тунела – реши тя и понечи да се отдалечи.

– Почакай. Не за това те извиках – каза той. – Подай си главата и се вслушай.

Като присви вежди, Ашли подаде глава иззад скалата. На каменната стена видя отвора на друг тунел, подобен на този, през който бяха достигнали пещерата. В началото не чу нищо освен собственото си тежко дишане. Може би слухът и не бе толкова остър, колкото този на тюлена. Тъкмо щеше да го заговори, когато и тя чу шума. Пукот, като този, който издават настъпените сухи съчки. Също и гърлесто сумтене. По гърба и полазиха тръпки, Звукът се раздаваше от тунела пред тях.

Повдигна фенера си, за да освети вътрешността на тунела, обаче Вилиянуева я хвана за ръката.

– Недей. Каквото и да има там, то не знае, че сме тук.

– Може би това е Холоуей – каза тя, без сама да вярва на думите си.

– Глупости – отвърна тюленът.

– И какво според теб трябва да направим? Просто да седим и да чакаме?

Зад гърба им се чу силно кихане. Ашли рязко се извърна. Халид присви рамене в знак на извинение и посочи с ръка падащите снежинки. Другата ръка бе притиснал към устата си, за да не кихне повторно, Ашли се извърна повторно към Вилиянуева и затаи дъх.

– Вече не чувам нищо – прошепна на тюлена, който бе затворил очи.

– И аз – въздъхна той.

Дявол да го вземе! Каквото и да се таеше в тунела, вече бе уведомено за присъствието им. Нямаше смисъл повече да се крият. Тя се изправи, като държеше пистолета в двете ръце.

– Бен, Вилиянуева, елате с мен – разпореди Ашли. – Майкълсън, ти

остани при останалите и бъди готов да ни прикриваш.

– Това е военна работа – отсече Майкълсън и направи крачка напред. – Ти остани тук, а аз ще придружа Бен и Вилиануева.

– Не – отвърна тя, като огледа пистолета си. – Искам да останеш тук. Да пазиш тила ни и останалите. Може да ни се наложи да се оттеглим бързо.

Проследи с поглед как майорът обмисля решението и. Очевидно не можа да открие недостатъци в него.

– Добре – прие той. – Внимавай.

– Да тръгваме – нареди тя, като свали предпазителя на пистолета си.

Групата излезе иззад скалата и насочи оръжията си към вътрешността на тунела.

– Трябва да открием огън – каза тихо тюленът. – Първо ще го обсипе с куршуми, а после ще задаваме въпроси.

– Не – просъска в отговор Ашли. – Все още съществува някаква възможност Холоуей да е там.

– Трябва да се възползваме от предимството си, докато го имаме – оспори Вилиануева и повдигна автомата си.

Тя отмести с рамо автомата му и направи крачка напред.

– Холоуей! – извика с все сили. – Ако си там, дай ни някакъв знак!

Тунелът им отвърна с мълчание.

– Е, сега доволна ли си? – попита тюленът, като вложи цялото си презрение в тази дума. Той приведе глава и се прицели. Пространството сякаш се взриви, след като куршумите се понесоха слепешком във вътрешността на тунела. Цялата пещера затрепера.

Ушите и продължиха да пишат и след като тюленът прекрати стрелбата. От отвора на тунела излезе облак от прах и дим.

Бен се опита да стесни лъча на фенера си, за да проникне по-дълбоко в мастилено черния мрак. Без какъвто и да е успех.

– Дявол да го вземе – изруга той.

От устата на тунела се раздаде вик, подобен на вика на кукумявка, само че по-гърлен и дрезгав. Ашли се намръщи, когато го чу. Първичната част от нейното същество реагира с желание да се скрие някъде или да избяга. Тя обаче коленичи и се прицели с пистолета си. След това някакъв малък предмет се изтъркаля в голямата пещера.

– Маmicата му мръсна да... – започна да псува Вилиануева, като отстъпи крачка.

Беше Холоуей. Или по-точно, главата му. Главата на тюлена,

отделена от тялото му, се изгъркаля на метър от отвора. Очите и се втренчиха в нея. Върху миглите и започнаха тихо да падат снежинки.

Глава 14

Джейсън се отпусна шумно в креслото в офиса. Въздъхна достатъчно силно, за да привлече вниманието на своя „детегледач“. Вече чакаше пет минути. Цели пет минути! Щеше да закъснее за урока по карате.

Роланд откъсна поглед от документите. Очилата му се бяха свлекли до края на тънкия му нос.

– А, Джейсън, ти още ли си тук? Мислех, че вече си тръгнал за гимнастическия салон.

– Добре знаеш, че това не ми е разрешено – каза Джейсън, като наблюдаваше на всяка сричка.

– Защо?

Джейсън погледна към тавана.

– Доктор Блейкли нареди да не напускам нито една от сградите, без да съм придружен от някакъв тъп детегледач – отвърна. Смръщи лице и се опита да имитира носовия говор на Блейкли. – Каза, че това било за мое добро.

– Е, чак толкоз... Гимнастическият салон е съвсем наблизко. Ако си добро момче, ще отидеш дотам сам. Все още има цяла камара документи, които трябва да прегледам и заведа.

Лицето на Джейсън засия. Чудесно! Отскочи от креслото с рязко движение, от което то изскърца, и изтича навън. Продължи да тича и докато излизаше от сградата. Сакът със спортните му принадлежности се удряше в крака му. Измина десетте метра до следващата сграда на бегом. Лейтенант Бръсерман навярно вече го чакаше. Джейсън прекоси вратата и усети познатата миризма на гимнастически салон: миризма на запотени памучни анцузи, на лака, с който се покриваше пода на баскетболното игрище, и на дезинфекциращи средства.

Отиде в залата за аеробика и потърси с поглед лейтенант Бръсерман, но не го видя. Джейсън прекоси салона и отиде при гардеробите. Пътюм мина покрай баскетболното игрище. Там завари майор Чан, с когото вчера бяха гребали заедно.

Майор Чан си даде почивка и отиде при Джейсън. Бе задъхан и говореше трудно.

– Здравсти, малкия. Обади се лейтенантът. Виж какво, каза, че днес

няма да може да дойде и помоли да го извиниш. Каза, че ще се видите утре – предаде му майорът. После имитира боксов удар в посока на Джейсън и се върна при баскетболното табло.

– В такъв случай какво да... – започна да пита Джейсън. Сърцето му се сви. Майорът вече бе възобновил играта си и шурмуваше коша.

Какво, да прави? Не му се искаше да се завърне в офиса на Роланд. Бе му омръзнало да прелиства скучните списания за живота във ВМС.

Отвори вратата и се измъкна навън. Покрай него премина група учени с бели халати и се запъти към жилищните помещения. Смееха се и си разменяха шеги.

Джейсън седна на стъпалата и реши да се порови в сака, за да открие някакво развлечение. Играта „Нинтендо“? Не, беше му омръзнала. Комикса за Спайдермен? Бе го прочел. Като въздъхна, все пак прерови съдържанието. Няколко монети издрънчаха и в ръцете му попадна пакетче дъвка. Като се намръщи, той го взе и го тикна в страничния джоб на сака. Докато правеше това, напипа в джоба нещо твърдо и кръгло.

Извади го оттам. Точно така. Огледа стария червен фишек. Фойерверк. Усмихна се, като си спомни как го бе получил от Били Сандерсон срещу един брой на комикс за „Мъжете Хикс“. Почти бе забравил за тази дреболия. Като я огледа още веднъж с искрици в очите, замисли се дали не си струваше да се скрие някъде и да я запали.

Тъкмо тогава откъм един ъгъл се появи учен с бял халат и се запъти към него. Бързо върна бомбичката в скривалището и. Може би щеше да е по-добре да я възпламени, когато се завърне в Щатите. Ако майка му научеше за това негово малко съкровище... Не, по-добре щеше да бъде да изчака.

Затвори ципа на чантата си и продължи да се пита как да оползотвори свободното си време.

Изправи се и премести сака в другата си ръка. Точно тогава откъм къщичката на другия ъгъл се зададе група офицери. Един от тях бе украсен с толкова много медали, че и слон трудно щеше да издържи тежестта им.

Човекът с медалите свали фуражката си и изтри челото си.

– Тук винаги ли е такава шибана жегата? – запита.

– Не е толкова горещо, колкото влажно – обади се един от придружаващите го офицери.

– Проблемът е в жегата, лейтенанте – произнесе властно мъжът.

– Тъй вярно, гусин адмирал.

Джейсън бе впечатлен от страха, който този мъж внушаваше у

околните, и застина на мястото си.

– Къде е този Блейкли? – попита адмиралът, като отново нахлузи фуражката си.

– Насам, гусин адмирал – козирува един лейтенант и тръгна напред.

Явно, предстоеше да се случи нещо важно. Джейсън надникна иззад ъгъла. Мъжете изчезнаха в една от циментените сгради.

Джейсън познаваше тази сграда. Бе свързочният център. Беше влизал в нея точно три пъти, когато му позволяваха две минутни разговори с майка му. Разговорите обикновено се състояха от въпроси: майка му се интересуваше дали слуша „детегледачите“ си. Независимо от много паразитни шумове бе му приятно да чува гласа и.

Като се почеса зад ухото, Джейсън се запита какво ли искат военните от доктор Блейкли. Присви устни. Може би щеше да разбере. Знаеше, че майка му ненавижда подслушването, но не можеше да удържи на изкушението. Освен това може би щеше да научи нещо и за нея.

Промъкна се покрай ъгъла и се доближи безшумно до вратата. Нямаше никого. Санди, секретарката, не беше на бюрото си. Бе извадил късмет, Вмъкна се вътре. Когато присегна към бравата на вратата на основния коридор, тя се завъртя и вратата се отвори.

Пред него бе застанала Санди. Държеше поднос с наполовина пълна кана с кафе.

– Ха, Джейсън! – изненада се тя и му се усмихна, като оправи кичур руса коса зад ухото си. – Не знаех, че ще идваш.

Джейсън прехапа устната си и отстъпи крачка, готов да побегне. После се изкашля.

– Просто исках да кажа нещо на доктор Блейкли. Тя остави подноса с каната върху масата и извади нов филтър.

– Съжалявам, миличък, но докторът е много зает. Можеш да го разкажеш на мен, пък аз ще имам грижата да му го предам.

– Как да ти кажа... – започна да заеква той, разтворил широко очи. – Става дума за нещо много... много лично.

В отговор тя първо се нацупи, а после върху лицето и се появи усмивка.

– Разбирам. Защо в такъв случай не седнеш? Можем заедно да изчакаме доктор Блейкли.

Той кимна в знак на съгласие. Така обаче нямаше да стигне до никъде. Може би най-добре щеше да бъде да си тръгне и да каже, че покъсно ще поговори с Блейкли. Именно това щеше да бъде разумното, но изведнъж реши друго.

– Трябва да отида до тоалетната.

– Добре, миличък. Първата врата вляво. Естествено това вече му бе известно. Нещо повече, тоалетната се намираше и до главната свързочна стая. Джейсън се отправи към вратата.

– Благодаря.

В отговор Санди се усмихна иззад компютъра си и му смигна.

Като затаи дъх, Джейсън излезе в коридора. Гуменките му заскърцаха по излъскания балатум. В коридора нямаше никого, но приглушените гласове, раздаващи се от различните офиси, се чуваха съвсем ясно. Като запристъпва на пръсти, тръгна надолу по коридора, опитвайки се да се придвижва колкото се може по-тихо. Стигна до вратата, водеща към главната свързочна стая. Застина на място и се заслуша. Гласът на Блейкли бе ясен и твърд.

– Защо, по дяволите, според теб поисках тази свързочна система. От моите доклади чудесно знаеш, че там, долу, се крие някаква неясна опасност. Трябва да... Гласът на адмирала го прекъсна.

– И така да е, вечерният рапорт на твоя екип засега закъснява само с един час. Според мен обявяването на бойна тревога е преждевременно.

– Ако не е бил възпрепятстван, Майкълсън нямаше да закъснее и секунда с рапорта.

– Майорът прие тази мисия прекалено присърце. Има си лични причини за това. Въобще не трябваше да го включваш в екипа.

– За това вече сме говорили. Така или иначе, вече е сторено. Сега искам да разбера какви мерки си решил да вземеш.

– Никакви.

– Виж какво, сензорите направо се побъркаха. Вчера в Четвърти сектор изчезна още един човек. Сега пък връзката с екипа закъснява. И ти си решил да не правиш нищо? Да си седиш на задника и да изчакаш да изчезнат още хора?

Следващите думи бяха толкова студени, че Джейсън затрепера.

– Не. Вашингтон ми възложи да свърша само една работа. Да преценя дали си годен да продължиш да ръководиш обекта. Ти улесни решението ми. От този момент се смятай за освободен от длъжност.

Настъпи мълчание, след което се чуха думи, изпълнени с гняв.

– Вие, глупаците, отдавна бяхте планирали тази работа, нали? Въобще не искахте да допуснете да се запази гражданският характер на проекта. Кога точно решиха фуражките да ми отнемат този обект? Кога изчезна първият екип? Или още от самото начало?

Последва тягостна тишина.

Вратата рязко се отвори и Джейсън не успя да реагира. Блейкли с обезумял поглед неволно блъсна момчето и го събори.

– Джейсън!

– Аз...

– Какво правиш тук?

– Щях да... Исках да...

– Няма значение. – Блейкли се наведе и помогна на Джейсън да се изправи. – Да вървим.

Джейсън, поведен към вратата, се препъна.

– Какво става? Мама добре ли е?

Старецът не му обърна внимание.

– Трябва да те отведе на безопасно място. Въобще не трябваше да допускам да слизаш тук, долу.

Адмиралът излезе в коридора.

– Ако това е Джейсън Картър, нека остане. Отсега нататък аз ще отговарям за него.

– Върви по дяволите! – изкрещя му в отговор Блейкли и изведе Джейсън през вратата. Придружен от Блейкли, Джейсън се озова в приемната. Бе го страх да мисли, като се стараеше единствено да върви по не крачка напред от разгневения доктор. Неволно се блъсна във вратата.

Санди зина от изненада и прекъсна писането си.

– Какво става?

Никой не и отговори. Джейсън излезе бързо навън, прегърнат през рамото от Блейкли. По лицето на детето започнаха да се стичат сълзи. То притисна сака към гърдите си.

Когато излязоха на чист въздух, Блейкли се поуспокои.

– Съжалявам, Джейсън. Не исках да те плаша. Редно е обаче да знаеш...

Изведнъж в пещерата започна да вие сирена. Воят и бе така пронизителен, че Джейсън притисна ушите си с ръце.

– Какво е това? – извика.

– Това са периферните сензори. Има нападение срещу базата. Побързай – каза Блейкли, като хвана Джейсън за ръката.

Глава 15

Настъпи тишина. От момента, когато от тунела се разнесе вой, бяха

изминали десет дълги секунди. Димът, предизвикан от стрелбата в тунела, започна да се разнася. Бяха ли успели да убият създаването. Като преглътна, Ашли погледна цевта на пистолета си. С крайчеца на окоото си видя главата на Холоуей. Тя все още лежеше на метър от крака и и я гледаше въпросително, сякаш искаше да я запита защо бе позволила да се случи това.

Тя се осмели да стрелне набързо с поглед Бен, застанал от дясната и страна. Той усети погледа и и повдигна рамене. Може би това, което бе убило тюлена, бе мъртво. Може би бяха извадили късмет...

Със зверски рев то изскочи от тунела.

Пред очите им се стрелнаха зъби. Остри като игли и назъбени като триони.

– За Бога! – изкрещя Ашли. Шокирана, залитна назад и не успя да се прицели.

Бен я блъсна встрани, далеч от насочилите се към тях челюсти, и сетне я придърпа зад купчина скали.

Нейде отдалеч се раздаде писъкът на Линда.

– Какво, по дяволите... – започна Ашли, но Бен запуши устата и с ръка.

Убежището им се изпълни с вонята на мърша. Грамадна глава, подобна на крокодилска, се надвеси към тях откъм една скала. Шията на звяра бе люспеста. Широко разтворените му ноздри душаха въздуха. Черепът и челюстта бяха покрити от мазна черна кожа. Муцуната се насочи към тях. Голямо, лишено от клепач черно око, сякаш направено от полиран обсидиан, погледна към нея.

Бен, застанал до Ашли, се мъчеше да освободи пушката си. Пространството обаче бе твърде тясно.

Ашли понечи да се прицели с пистолета си, но ръката и се оказа празна. Бе го изпуснала при падането. Дявол да го вземе!

Вилиянуева не мърдаше. Страхуваше се, че едно евентуално негово движение ще привлече вниманието на звяра и ще му попречи да се прицели. Изучи мишената си и се опита да разбере кои са слабите и места.

Какво, по дяволите, бе това?

Вилиянуева го взе на мушка. Бе високо над три метра, черно като катран и се клатушкаше на два тежки и масивни задни крака, балансиращи от голяма опашка. Предните му крайници изглеждаха хилави в сравнение със задните, обаче в края си имаха остри нокти, подобни на кошечки. Ноктите, остри като бръсначи, ту се прибираха в крайниците, ту се подаваха отново от тях, докато звярът стържеше по повърхността на

скалата.

Вилиянуева продължи да го наблюдава, докато то се движеше напред и назад. Главата му, пъхната зад скалата, не се виждаше. Задните му крайници, с нокти като ятагани, стържеха пода на пещерата.

Как да го убие? Създанието имаше широка гръд, покрита с кал и защитена от люспи, които изглеждаха твърди като желязо. Дали куршум, изстрелян от карабина, можеше да достигне сърцето му? Може би. Това обаче щеше да бъде рисковано. Можеше да стреля само веднъж. Прицели се отново. Трябваше да го улучи в главата.

Създанието все още се въртеше около купчината камъни, зад които се бяха скрили Бен и Ашли, така че Вилиянуева не можеше да види главата му. Внезапно тялото му настръхна и опашката му престана да мърда. Очевидно бе открило нещо зад камъните. Това нещо можеше да бъде само Бен или Ашли.

Създанието изсъска зловещо. Досущ както при побесняло куче, по ръба на шията му и по протежение на целия му гръбнак настръхна остра четина.

Покажи главата си, гнусно чудовище, помисли си Вилиянуева. Дай ми възможност да се прицеля както трябва.

Стисна зъби. Ако първият му изстрел не беше смъртоносен, той щеше само да разяри звяра и да се лиши от възможността за втори изстрел. Безпомощно проследи с поглед как мускулите на чудовището се напрегнаха, сякаш се подготвяше да скочи върху жертвите си.

Трябваше да го отклони от тях!

Кокалчетата на ръцете на Вилиянуева побеляха от напрежение, докато стискаше пушката си.

Трябва да се оттеглим, помисли си Майкъл сън. Бяха му възложили да отговаря за Линда и Халид.

Присви се зад скалата. Никак не му се искаше да изоставя останалите, обаче не бе в състояние да им окаже някаква реална помощ. Погледна към Линда, която все още трепереше в ръцете на Халид. Трябваше да се оттеглят към по-лесно защитима позиция.

Изтласка се от скалата и отиде при тях.

– Вземайте си раниците. Оттегляме се.

– Ами другите? – Линда обърна към него побелялото си лице.

– Незабавно! – каза той грубо и и подхвърли раницата и.

Халид нарами раницата си и помогна на Линда да вземе своята.

– Той е прав. С нищо не можем да им помогнем. Майкъл сън с пушка в ръка поведе двамата си подопечни. След като заобиколиха първата

скала, пред тях се разкри панорамна гледка на подобната на купа пещера. Застанал на горния и ръб, Майкълсън можа да огледа спокойно полегатата долина, която бяха прекосили само преди час.

– По дяволите! – изруга той и спря.

– Какво има? – понита застаналяят до него Халид.

– Погледни ей там. При следващия зъбер.

Халид се обърна в тази посока и също изруга на родния си език. Линда притисна лице върху рамото му.

Майкълсън хвърли още веднъж поглед към разстлатата се пред очите му панорама. Над обсипаното със скали дъно на пещерата се подаваха четири глави на влечуги с дълги шии и гледаха в посока към тях. Досуц като зловещи огромни лалугери. Докато ги наблюдаваше, една от главите изчезна.

Нямаше представа колко може да са чудовищата, но едно бе сигурно: всеки опит да се прекоси равнината щеше да бъде самоубийствен. Нямаше накъде да се оттеглят. Смръщи лице и стисна още по-силно ремъка на пушката.

С края на окото си долови внезапно движение.

Насочи лъча на фенера наляво. На десетина метра от него се намираще масивен сталагмит, подобен на хилядите други, покрай които бяха преминали, преди да стигнат тук. Там сега нищо не се движеше. Стисна пушката още по-силно. Дали зад него не се криеше нещо? От сталагмита внезапно се подадоха змийска опашка и глава с остра муцуна. Мазната скала представляваше съвършено укритие. Дори и при силно осветление трудно можеше да се разбере къде свършва скалата и къде започва чудовището.

Погледът на черните очи на чудовището се извърна към него. Устата му се разтвори и разкри огромни зъби.

Ашли се присви, когато муцуната се насочи към нея. Звярът съскаше и дъхът му миришеше на леш. Ръката и автоматично започна сама да търси каквото и да е оръжие и докосна фенера, закачен на пояса и. Като грабна огромния фенер, тя го вдигна пред себе си.

Бен прекрати усилията си да освободи пушката.

– Включи го! – изкрещя. – На тесен лъч!

Като изпълни механично неговото нареждане, тя настрои фенера на този режим. От скривалището им излезе светлинно копие и улучи звяра точно в окото.

Създанието изрева и отмести глава.

Когато то я оттегли зад скалата, чу се пушечен изстрел. Това е

Вилиянуева, помисли си тя. Все още е там. Застана на колене. В този миг се чу втори пушечен изстрел. Този път, зад тях. Ашли обърна въпросителен поглед към Бен.

– Тръгвай! – изкрещя той.

Тя рязко се изправи и отскочи няколко крачки встрани, като освободи място на Бен. През това време пред тях се разнесе поредният пушечен изстрел.

Пещерата се изпълни с гневен рев, след което върху скалите се стовари нещо тежко.

– Пази се! – извика Бен и я бутна напред. Докато падаше, тя се претърколи встрани. Видя как между нея и Бен се изсипа каскада от едри камъни, която запълни мястото, където току-що бе стояла.

– Бен! – извика уплашено.

– Добре съм! – чу се глас отвъд каменната стена. – Не виждам обаче как мога да стигна до теб!

– Опитай се да стигнеш до Майкълсън!

– И дума да не става! Няма да те изоставя!

– Върви!

Тя изпитваше страх за съдбата на Вилиянуева. Без да чака повече, тя предпазливо се изкатери до горната част на каменната купчина и надникна.

Очите и се разшириха от ужас.

Изстрелът на Вилиянуева се оказа безполезен. Не успя да улучи човището в главата. Куршумът се плъзна по шията му, но това се оказа достатъчно, за да привлече вниманието му.

Реагира със скоростта на раздразнена змия. Челюстите му шракнаха там, където бе тюленът. Той обаче бе успял миг преди това да отскочи няколко метра назад. Животното отвори устата си и заръмжа. Очите му бяха станали червени. Несигурен, тюленът направи още една крачка назад. Главата на животното се наведе по-близо до земята. Мускулестото му тяло се напрегна. Готвеше се за скок.

Като се прицели от кръста, тюленът натисна спусъка, когато животното се устреми към него. Този път попадението бе точно. Улучи звяра в рамото и оттам бликна кръв.

Това обаче не спря устрема му.

Тюленът отскочи вдясно. Този път не бе достатъчно бърз. Както се опитваше да се извърне, ръката му бе захапана и той падна върху твърдата скала. След миг цялото му тяло се оказа във въздуха. Челюстите на звяра продължаваха да стискат ръката му. Стори му се, че от

ужасяващата болка ще изгуби съзнание. Като стисна зъби, опита се да използва пушката си, чийто ремък все още се мотаеше в ръката му. Не можа обаче да я хване. Придърпа оръжието към гърдите си и се опита да го хване с една ръка.

Тъкмо когато го хвана, звярът го разтърси така, както куче разтърсва парцалена кукла. Раменната му кост се измъкна от ставата.

Чу се счупването на кост.

Той потъна в пълен мрак. Тъмнината го обгърна отвсякъде.

Пушката се изхлузи от неподвижните му пръсти.

– Върни се! – извика Майкълсън на Линда, като я избута зад себе си.

Зае позиция зад друга скала и се приготви за стрелба, за да прикрие оттеглянето им. Животното се доближаваше и се опитваше да ги накара да отстъпят към стената. Ако се съдеше по стрелбата, тикаше ги в посока към групата, която водеше бой с другото чудовище.

Умно действа, помисли си. То се опитваше да го натика в челюстите на другия звяр.

– Халид, ела насам! – изкрещя. – Пригответи се за стрелба! Трябва ми време, за да презаредя!

Отговор не последва.

– Халид!

Погледна през рамото си.

Не видя нито Халид, нито Линда. Къде бяха?

Отново насочи поглед пред себе си. На два метра пред него иззад една скала се подаде глава, голяма като на бик. Подобни на китайски фенери, малки кожести образувания, прилепени към ноздрите и, душеха въздуха. Животното се стресна от светлината на фенера му. Непосредствено зад рамото на Бен се появи една вече добре позната на Майкълсън наранена муцуна. Той отново се прицели.

– Отмести се!

Без въобще да се колебае, Бен скочи при Майкълсън и се извърна назад с пушка в ръце.

Когато видя цялата глава, Майкълсън се прицели и натисна спусъка. Главата се отметна назад и от устата и бликна фонтан от кръв. Тялото на звяра рухна върху пътеката. Опашката му се загърчи няколко пъти, преди също да застине неподвижно.

– Колко са, за Бога? – попита изуменият Бен.

– Видях поне четири.

– Трябва да побързаме – настоя Бен. – Ашли и Вилиянуева все още не са се справили с първото.

Точно в този момент се раздаде pistolетен изстрел, а после още един.

– Да вървим – каза Бен. Погледът му издаваше тревога.

– Глезенът ми пострада. Не мога да вървя бързо.

– Тогава върви ти напред – предложи Бен, като захапа долната си устна. – Аз ще прикривам тила ни. Ще се справим както можем.

– Не, ти тръгни сам. Аз ще пристигна, когато мога.

– И дума да не става. Няма да те оставя тук сам и ранен. Хайде, тръгвай, за да не губим повече време.

Майкълсън вече бе опознал упоритостта на австралиеца и си даде сметка, че няма смисъл да спори с него. Отблъсна се от скалата и се намръщи от болка, когато кракът му докосна земята. Започна да се придвижва с подскачания. На всяко движение на наранения му крак се падаха две движения на здравия. Заподскача по-бързо, когато чу думите на австралиеца:

– Имаме компания.

Легнала върху шейната си, Ашли надничаше от отвора на тунела. При всеки изстрел примигваше. През изминалите петнайсет минути изстрелите бяха спорадични. Първо чу пет последователни изстрела. После цяла минута не се чу нищо. Сетне последва нов откос. През последните две минути обаче в пещерата цареше тишина. Не се чуваше никакън звук. Безмълвието и причиняваше болка.

Хайде, Бен, просто се върни.

Някъде в дъното на тунела се чуха стонове на Вилиянуева. От морфина почти бе изпаднал в безсъзнание. Ръката му бе бинтована и притегната към гърдите. С помощта на доста голяма доза обезболяващи медикаменти и рязко изтегляне бе успяла да намести раменната му кост. Сетне той изпадна в дрямка. Дявол да го вземе, жилаво копеле се оказа.

При все това се нуждаеше от по-сериозна помощ от тази, която можеше да му се окаже с полева аптечка. Щом пристигнеха на безопасно място, трябваше веднага да поискат помощ по радиото. Най-добре миномети.

Линда и Халид бяха пренесли раниците и бяха помогнали за вкарването на тюлена в тунела. Ашли се бе разположила на самия вход и наблюдаваше пещерата. Къде си, Бен? Напрягаше очи и се опитваше да съзре нещо в мрака пред нея. Зад гърба си чу шума на колела, стържещи

по скалното дъно.

– Виждаш ли нещо? – попита Линда.

Ашли я погледна през рамо. Лицето на Линда бе бледо и тя дишаше учестено.

– Не – отвърна и Ашли. – Тази тишина ми се струва прекалено неприятна.

– Ашли, трябва да изляза на открито. – В тунела си в по-голяма безопасност.

– Не мога да дишам. Нуждая се от въздух.

Ашли най-сетне разбра истината. Как не се бе досетила по-рано?

– Ти страдаш от клаустрофобия. Познах ли? Линда не отговори на въпроса. Едва след малко се обади.

– Моля ти се.

– Добре. И аз ще дойда с теб.

Ашли излезе първа. Включи фенера и освети района непосредствено около тях. Обърна се, за да даде знак и на Линда да излезе. Биоложката обаче вече бе застанала до нея. Краката и едва я държаха. Направи няколко крачки, като дишаше дълбоко.

Ашли огледа пещерата. Все още не се виждаше признак за присъствието на каквото и да е живо същество.

– Какво мислиш за това... създание? – чу се треперещият глас на Линда.

Ашли се обърна към нея. Дребната жена бе застанала до трупа на звяра. Задната част на главата му се бе превърнала в кървава каша. Биоложката я докосна с крак.

Ашли повдигна рамене. Нямаше настроение да обсъжда такива неща. Поне докато Бен бе в неизвестност.

– Не знам.

Линда коленичи до огромното създание и смръщи нос, като усети миризмата му. Прокара пръст над костната дъга на здравото око.

– Очната орбита е твърде странна за влечуго. Костта на скулата не е такава, каквато би трябвало да бъде. Повече прилича на костта на млекопитаещо. Костите на краката му също са странни. Нали запомни как се движеше? Като птица. Краката и ставите му са като, на птица – говореше сякаш в полусън, без да си дава сметка какво точно изрича. – Не съм виждала подобно нещо.

Ашли повдигна рамене и освети стената на пещерата.

– Та то е живяло в пълна изолация тук най-малкото от векове – уточни тя. – Може ли да знае човек какво еволюционно развитие е

създадо това чудовище? – добави замислено. Бе обаче твърде разсеяна. Съзнанието и бе изпълнено само с една мисъл. Бен, къде си?

Линда продължаваше да изучава тялото на създанието, като се разхождаше покрай него.

– Хъм. Ела да видиш това.

Ашли отиде при Линда и я освети. Биоложката опипваше подобни-те на четина бодли, растящи по гръбнака на животното.

– Това не са люспи. Косми са. Заинтригувана, Ашли се доближи.

– Внимавай – предупреди я Линда. – Не изключвам да са отровни. Обърни внимание на блясъка по краищата им и на жлезите в основата им.

Линда се отмести и продължи огледа на трупа.

Ашли коленичи до обезобразения череп и внимателно докосна един от бодлите с ръка, облечена в ръкавица. Сетне приклегна.

– Може би това е неизвестен вид динозавър – каза – Струва ми се, че съзирам някои от първичните черти на влечуго. Дори и люспите му приличат на люспите на плезиозавър, вид динозавър. Какво обаче можем да кажем за останалата част от тялото. Челюстната става е разположена прекалено ниско на черепа. Може да откача долната си челюст, подобно на змия, и да разтвори устата си достатъчно, за да погълне цяло прасе. Не знам обаче да е имало динозаври с козина.

– Ашли, погледни това.

– Какво откри? – попита Ашли и се доближи до биоложката.

– Не е динозавър. Не е и влечуго. Не е и бозайник – каза Линда и присегна към корема на животното. На туловището му имаше торбичка. – Това е двуутробно животно.

Разсеяната Ашли си спомни думата, но не успя да осъзнае веднага точния и смисъл.

– Какво искаш да кажеш?

– Това е торбесто животно, което снася яйца. Подобно на австралийската птичечовка. Тези съдания притежават черти както на влечугите, така и на бозайниците. Предполагало се е, че са задънена улица на еволюцията.

Откъм тунела се разнесе задавеният стон на ранения тюлен.

– Много странна задънена улица – коментира Ашли.

Голямата Берта все още го преследваше. От няколко метра разстояние Бен проследи с поглед най-едрото от трите животни, които вървяха по петите му. Тя се приведе, посегна с нокът и повдигна една гилза от

пушката му. Изръмжа недоволно и после я захвърли. Другите две животни се струпаха около нея, но тя ги прогони със съскане.

Бен се скри отново зад скалата. Трима срещу един.

Шансовете му не бяха големи. Може би не биваше да праша Майкълсън напред. Планът, който според него трябваше да му спечели време, сега изглеждаше напълно погрешен. Пушечният огън бе привлякъл вниманието им към него. Гадините обаче бяха хитри. Шмугваха се зад скалите и му бе трудно да се прицели в тях. Колкото и бързо да тичаше, те не изоставаха от него. Само преди няколко минути едно от животните насмалко не го изпревари и дори се опита да го нападне изненадващо. Той стреля, куршумът рикошира и улучи животното в опашката. Така спечели достатъчно време, за да се измъкне.

Отблъсна се от скалата и побягна. Трябваше да направи нещо, за да отвлече вниманието им. За да спечели допълнително време. Зад гърба му се разнесоха тихите стъпки на преследвачите му.

Мисли, дявол да те вземе! Не може да не си по-съобразителен от едно тъпо пещерно чудовище!

Изведнъж в главата му просветна една идея. Да, можеше и да сработи... Ускори ход и потърси с поглед най-подходящото място за целта. Късметът му не го бе напуснал. Зае позиция сред едно струпване на камъни. Обмисли плана си. Ако останеше там, скрит от камъните... Да, можеше да се получи нещо. Присегна към колана си и започна да подготвя капана.

След като приключи своето занимание, пхна се в тясното пространство между два къса от една нащърбена скала. Намести се внимателно, като остави свободно място за ръката, с която държеше пушката. От тази позиция имаше обзор върху целия открит район. Ръчният му фенер бе поставен в една близка пукнатина. Осветяваше района пред него, като самият той оставаше в сянка.

Намести пушката си и започна да чака, като броеше ударите на сърцето си. Пещерата бе безмълвна като гроб. След малко обаче се чу тихо шумолене, последвано от сърдито съскане. Голямата Берта се озова в осветения кръг. Бе предпазлива и се озърташе. Сетне се устреми напред. Дявол да го вземе, наистина се движеше много бързо. Само за миг се оказа в центъра на осветеното място, привлечена от лъскавия предмет. Другите две животни, очевидно по-млади от нея, я последваха. Звярът взе в лапата си снопчето патрони, които Бен бе залепил с анкерпласт.

Той подпря буза до приклада и внимателно се прицели. Позволи си лека усмивка. Любопитството можеше да бъде и смъртоносно.

Берта повдигна снопчето до носа си и започна да го души. Бен се прицели в него и натисна спусъка. Пещерата бе разтърсена от ужасяващ гръм.

На мястото на крайника на Берта сега имаше окървавен чукан, от който бликаха струи черна кръв. Муцуната и се бе превърнала в раздробени кости и хрущяли. Звярът се залюля и рухна върху пода в предсмъртни гърчове.

Другите две животни, ужасени, отскочиха встрани. Едно от тях дори се покатери върху една висока скала. Започнаха да си разменят писъци, като размахваха сърдите опашки. Като се възползва от тяхното объркване, Бен се измъкна от скривалището си, взе фенерчето и побягна.

Случилото се щеше да отвлече вниманието им за известно време. Поне така се надяваше. Започна да тича още по-бързо. Трябваше му само пет минути. След десет метра си позволи да се озърне назад. Видя две големи змийски глави. Вече не си разменяха сърдити съскания. Бяха разгадали хитрината му и знаеха добре кой бе виновникът за случилото се.

Обърна се напред и нареди на краката си да се движат по-бързо. После отново се озърна и не видя главите.

Преследването продължаваше.

Ашли погледна торбичката на животното.

– Значи двуутробно е? Как така? Линда повдигна рамене.

– Някога са съществували какви ли не двуутробни. Имало е време, когато са запълвали всички биологически ниши. Били са и хищници, и жертви, и какво ли не. Според мен това тук е ранен прототип. Нещо, което след време е измряло по еволюционния път. Независимо от това, че...

Изведнъж чуша шума на приближаващи стъпки. Ашли рязко се извърна. Иззад една скала на няколко метра от тях се появи единичен фенер, държан с неуверена ръка, Ашли насочи лъча на своя фенер към него.

Майкълсън със страдалческо изражение на лицето куцукаше към тях.

– Къде е Бен? – попита тя, като се опита да надникне зад гърба му.

– Бе зад мен и ме прикриваше – отвърна Майкълсън и погледна разтревожено към отвора на тунела. – Скоро обаче не съм го чувал да стреля. Чух само един силен взрив.

– И ти просто го изостави? Остави го сам?

– Той настоя...

Тя го прекъсна с жест.

– Ще ми обясниш по-късно. Сега искам и двамата да влезете в тунела. Тук сме прекалено изложени на нападения.

Майкълсън поклати глава.

– Ще остана да прикривам тунела, докато дойде и Бен.

– С това нараняване няма да се справиш – каза Ашли, като погледна глезена му. – На пост ще остана аз.

Макар и неохотно, той изпълни заповедта и.

След малко Ашли се оказа сама пред входа на тунела с пистолет в едната ръка и с фенер – в другата. Сърцето и туптеше така силно, че според нея се чуваше и в другия край на пещерата. Хайде, Бен. Не ме изоставяй.

– Има ли признаци за идването на Бен? – разнесе се гласът на Майкълсън от вътрешността на тунела.

– Още не. Влез по-навътре. Ще ти се обадя, когато видя нещо – отвърна Ашли. Дланите и вече бяха потни и пистолетът се плъзгаше в ръката и. Бяха изминали десет минути от идването на Майкълсън. Бен досега трябваше да се е върнал. Тя си представи какви ли не ужаси. Просто се върни, обърна се безмълвно към Бен.

Изведнъж в другия край на откритото пространство се появи лудешки подскачащ фенер. Слава Богу, рече си тя и насочи в тази посока лъча на фенера си. Към нея се бе устремил галопиращият Бен. В движение метна пушката си през рамо и и махна с ръка.

– Бягай! – изкрещя.

Зад него в откритото пространство се появиха две големи туловища. Шиите им се извиваха напред и назад, но не откъсваха погледи от измъкващата се плячка.

– Влизай вътре! – изрева Бен.

Насмалко не се подчини, но не го направи. Та как щеше Бен да... Рязко се извърна, пъкна пистолета в пояса си, взе шейната му и изкрещя:

– Дръж!

Хвърли я към него и видя как той я хвана във въздуха. Сетне направи най-трудното нещо в своя живот – обърна се с гръб към Бен и бързо се шмугна в тесния отвор на тунела. Затаи дъх и се плъзна навътре. Когато се оказа на безопасно разстояние, спря и надникна през рамо. От този ъгъл успя да види как Бен се е устремил към тунела, като

непосредствено зад рамото му се виждаше муцуната на влечуго. Побързай!

Той скочи към отвора с шейна, притисната към гърдите си. Сърцето и се сви. Нямахше да улучи отвора и щеше да се блъсне в стената!

Вместо това обаче той се приземи с шумна въздишка и стремително се вмъкна в тунела.

Бен успя! Тя отпусна стиснатите си от напрежение юмруци и въздъхна.

Блъсна се в нея. Усмихна и се. Лицето му издаваше едновременно напрежение и облекчение.

– Тук е уютно, нали? – Той стисна краката и с грубите си ръце. Ашли усети желание тези ръце да я прегърнат и притиснат. Присегна се към него и стисна ръката му.

Тунелът внезапно се изпълни от разгневен вик. Един от преследвачите бе тикнал главата си в тунела и разтворил широко челюсти.

– Време е да тръгваме! – каза Бен и я тласна силно напред.

Тя разтвори ръце и понечи да се изтласка напред, когато чу вика на Бен. Обърна се.

Бе започнал да се отдалечава от нея. Животното бе успяло да докопа обувката му и го измъкваше от тунела. Бен започна да го рита по муцуната с другия си крак.

Тя легна на гръб и така пожертва шейната си, която се устреми към вътрешността на тунела. После извади пистолета си.

– Бен, лягай! Притисни се към земята!

Бен видя дулото, прилепи се към земята и закри главата си с ръце.

Ръцете и стиснаха дръжката на пистолета. Над гръба на Бен съзря окото на звяра. Натисна спусъка и изстрелът и изпълни с оглушителен шум целия тунел.

Веднага последва изпълнен с болка рев. След миг Бен повторно се устреми към нея. Преди тя да успее да реагира, устата му докосна нейната. Устните им се сляха. Той внезапно се отдръпна, сякаш бе шокиран от допира. Тя го погледна удивено с все още разтворена уста.

– Дявол да го вземе – каза той.

– Ох! – извика Бен и раздвижи бедрата си под нея. – Ще ме смачкаш!

Легнала на гръба на Бен, тя почувства как мускулите му се движат под нея, докато той тикаше шейната напред. Чувствата и бяха много смесени: облекчение от невероятното спасение, тревога от това, което предстоеше, и засилващо се желание към мъжа под нея.

– Извинявай – промълви Ашли, положила глава на неговото рамо, като го държеше за кръста. Тялото му, подобно пеш, излъчваше силна и постоянна топлина. Тя притвори очи и бузата и докосна основата на врата му.

– Виждам светлина пред нас – каза Бен. Тя надигна глава и погледна напред.

– Това са другите. Казах им да ни изчакаат в тунела. Придвижиха се още напред. Най-близо до тях се оказа Майкълсън. Той отместил огромното си туловище и ги погледна. На лицето му се изписа искрено облекчение, когато ги видя. Това бе по своему трогателно.

– Боже мой, много се разтревожихме! – каза Майкълсън, – Първо чухме писъци и стрелба, а после видяхме празната ти шейна.

– Решихме да пътуваме заедно – усмихна се Бен. – Така се пести бензин, пък и се опазва по-добре околната среда.

Ашли го ошипа за кръста, при което той за миг свъси лице от болка. Тя изви врата си, за да погледне отвъд главата на Майкълсън.

– Как е Вилянуева? – попита.

– Все още е замаян, но състоянието му се стабилизира. Вече диша равномерно. Пулсът му също е наред.

– Чудесно. Нека си отдъхнем за малко. Опитай се да се свържеш с базата. Радиостанцията подръка ли ти е?

– Вече се опитах – отвърна Майкълсън.

– И?

– Чува се само прашене.

Тя се намръщи. Ако не успееш да установят контакт и да поискат помощ...

– Може би сме се озовали на твърде затънтено място. Цялата тази скална маса...

– Не. Това няма значение. Тук винаги сме обградени от скална маса.

– Какъв е проблемът в такъв случай? Да не би радиостанцията да е повредена?

– Не. Проверих я. Всичко и е наред. А и в свързочния център на базата има денонощно дежурство. Щом не ни отговарят... – той не довърши мисълта си.

– Какво имаш предвид?

– Там трябва да се е случило нещо наистина сериозно.

Глава 16

– Бягай! – каза Блейкли и побутна Джейсън напред с ръка. – Иди в кабинета ми!

– Но...

– Побързай!

Блейкли се затича към кабинета си. Настигна момчето и го хвана за ръката. Джейсън, все още шокиран от случилото се, позволи да го теглят.

Воят на сирените наруши хода на мислите на Блейкли. Около тях търчаха във всички посоки мъже и жени. Лъчите на хиляди прожектори се мятаха и изписваха лудешки дъги по тавана на пещерата. Ако се съдеше по посоката на стрелбата, базата бе нападната от всички страни.

Блейкли изкачи бързо стъпалата на административната сграда. Джейсън с известни усилия го последва. Ремъкът на спортния му сак се заплиташе в краката му. Прекосиха вратата, преминаха през коридора и нахълтаха в частния кабинет на Блейкли.

Там завариха Роланд, който трескаво пхаше документи в едно куфарче. Дори не повдигна очи, когато влязоха.

– Чух всичко. Почти съм готов – каза.

– Чудесно. Не забравяй да прибереш и документите от чекмеджето. Униформените глупаци може и да ми отнемат базата, но няма да им позволя да обсебят и труда ми.

– Какви са тези сирени? – попита Роланд. – Какво става? Това е действителна бойна тревога – каза, като прокара пръсти през оредялата си коса. – Имам чувството, че...

Сградата бе разтърсена от силен взрив. Джейсън притисна сака поплътно към гърдите си. От очите му потекоха сълзи...

– Струва ми се, че това бе оръжейният погреб от южната страна – каза Роланд, като ускори движенията си.

– Престани. Евакуираме се веднага – разпореди Блейкли. Отвори едно чекмедже и извади оттам автоматичен колт калибър 11,43 мм. Провери дали е зареден и го подаде на Роланд заедно с един резервен пълнител. – Вземи.

Роланд се отдръпна с изражението на човек, комуто са подали отровна змия. Поклати глава отрицателно.

Чу се втори взрив. Сградата се разклати и от тавана се посипа мазилка.

Роланд сграбчи пистолета.

С малко ключе Блейкли отключи едно чекмедже и извади оттам двуцевка с отрязана цев. Рязко я отвори. В патронника имаше два червени патрона. Също така рязко я затвори.

– Обърна се и се сблъска с Джейсън. От сблъсъка детето изгуби равновесие.

– Ами мама... – започна да хълца, като очите му се изпълниха със сълзи. Блейкли коленичи до него и го стисна за раменете.

– Джейсън! Точно сега трябва да бъдеш силен. Ще се опитаме да стигнем до асансьора. Ще гледам да те изкарам на повърхността.

Само на няколко метра от тях се разнесе автоматен огън.

– Време е да тръгваме – каза Роланд, стиснал в едната ръка пистолета, а в другата – куфарчето. – Ще минем отзад. Оттам пътят до асансьора е по-кратък.

– Добре. Ти ни води, а аз ще прикривам тила ни – каза Блейкли, като се изправи, без да откъсва ръка от рамото на момчето.

Роланд се извърна и се устреми към вратата. Те веднага го последваха. Блейкли стискаше двуцевката с две ръце.

Навън сирените вече не виеха, но продължаваше да се чува спорадична стрелба. Във всички посоки тичаха въоръжени мъже. Покрай тях минаха двама мъже с носилка, устремили се към малката болница. Върху брезента лежеше гърчеща се бинтована фигура. Една окървавена ръка се свлече и пръстите и докоснаха земята.

Блейкли започна да оглежда суетящите се мъже. Нуждаеше се от информация. С малката им група се сблъска войник с обезумял поглед, изскочил иззад ъгъла. Каската му я нямаше, а автоматът трепереше в ръката му. Оказа се, че Блейкли познаваше червенокосия луничав войник.

– Редник Джонсън, рапортувайте веднага – заповяда Блейкли, като се опита да вложи колкото се може повече властност в гласа си.

Джонсън се извърна към него. На лицето му бе застинал ужас. От рана на челото му струеше кръв. Опита се да заеме нещо като войнишка стойка и отдаде чест с трепереща ръка.

– Сър, базата е прегазена. Дойдоха отвсякъде. Излязоха от дупките и от тунелите. Взводът ми беше... напълно унищожен. Никой не остана. – Докато рапортуваше, очите му се разширяваха все повече и повече и затрепери все по-силно.

– Кой ни нападна, редник? Кой?

– Те... Те тръгнаха насам – каза глухо Джонсън с обезумял поглед. – Трябва да се махаме оттук.

– Кой? – изкрещя Блейкли и се опита да хване човека за рамото. Редникът обаче сякаш се ужаси от допира, отдръпна се и побягна.

– Асансьорът се намира на юг от нас – съобщи Роланд, като се доближи до Блейкли. – Ако са ни лишили от достъп до него, можем само да...

– Той е единственото средство, с което можем да се махнем оттук – промърмори Блейкли. – Ще се опитаме да избегнем местата, където се водят най-ожесточени боеве.

Продължиха напред предпазливо, като заобикаляха местата, откъдето се разнасяше стрелба. Като се промъкна покрай стената на сглобяема къща със загасено осветление, Блейкли се сблъска с внезапно спрелия Роланд. Блейкли последва неговия пример и внимателно надникна иззад ъгъла.

В пространството между двете съседни сгради се търкаляха четири трупа. Крайниците бяха откъснати от телата, а червата им се бяха изсипали навън като книжни ленти. Един от обезобразените трупове внезапно помръдна. Нещо, скрито в сенките, го бе хванало и повлякло към неосветената задна улица. Блейкли насмалко не изкрещя, когато също бе дръпнат назад от нещо. Оказа се ръката на неговия, помощник, която по този начин го извади от полезрението на нападателите. Само на няколко метра от тях се чу рев, див и нечовешки. Съвсем близо зад тях се раздаде отговорен рев.

Роланд провери вратата на сглобяемата къща. Ръждясалите и панти изскърцаха, но тя се отвори. Бързо влязоха вътре, като се постараха да не вдигат шум, за да не привлекат нечие внимание. Блейкли затвори вратата дотолкова тихо, доколкото скрибуцащите панти позволяваха това, и сетне я залости. Малката група потъна в мрак.

Блейкли запали миниатюрно фенерче, закрепено към ключалника. Светлинката му бе съвсем слаба. В полумрака забелязаха, че покрай страната на дължината на сградата бяха складирани кашони. Покриваха цялото пространство от пода до тавана. Никъде не се виждаше място, което да се използва като прикритие. В другия край на сградата обаче непременно трябваше да има изход.

– Вървете покрай кашоните – нареди Блейкли, като освети пътя с фенерчето си. – Към другата врата...

Чу се шум, предизвикан от блъскането на нещо тежко във вратата, последван от недоволно ръмжене. После вратата бе блъсната повторно. Чу се стърженето на метал и изпукването на вратата, но тя издържа.

– Трети удар няма да издържи! – извика Блейкли, като надви шума.

– Бягайте!

Роланд се затича напред, последван от Блейкли, който хвана момчето за ръката. И тримата побягнаха покрай кашоните.

Помещението се изпълни още веднъж със силен шум. Първо се чу чупене на метал, после в склада нахлу светлина. Сърцето на Блейкли замря, когато нещо голямо нахълта в сградата и за миг заслони светлината на уличната лампа.

Блейкли първо усети вонята. Вонята на екарисаж. После чу звуците. Стържене и дращене. Определено дотогава не бе срещал живо същество, чиито стъпки да звучат така. То с рязко движение се премести зад другата редица от кашони и започна да се придвижва успоредно на хората.

Почувства, че изпада в паника, когато блъсна детето напред. То изскимтя и се препъна. Преди да успее да падне, го хвана за ризата и го изправи на крака. Обаче вече бе твърде късно...

Купчината кашони непосредствено зад петите му падна върху пода и се чу яростен рев. Огромните кашони се разлетяха като картонени кубчета. След миг създанието щеше да ги настигне. Блейкли видя как Роланд наближава вратата. Като взе Джейсън на ръце, опита се да се затича. Старите му колене обаче не можаха да се справят с тежестта на момчето. Усети парене в гърдите.

Джейсън, изглежда, разбра това и се раздвижи.

– Пусни ме, мога сам да тичам.

Блейкли нямаше време и сили да спори така че пусна детето и му пожела да е бързо. То се оказа пъргаво като зайче и полетя напред още щом гуменките му докоснаха пода.

Блейкли се опита да го последва, но в този миг един падащ кашон се стовари отгоре му и го събори, като приклещи краката му. Той издаде силен вик, когато се озова на пода. Опита се с помощта на ръцете да освободи краката си. Джейсън, успял да се отдалечи на няколко крачки, спря и се извърна. После понечи да се приближи към него.

– Недей! – извика Блейкли. – Бягай! Аз ще те настигна!

Чу се трясъкът, издаден от счупена дъска, и от съседния ред кашони се подаде муцуната на влечуго, опитващо се да ухапе празното пространство между Джейсън и Блейкли. Създанието изсъска и изви глава в посока към фенерчето на Блейкли. Бе масивно и се опита да си пробие път през стената от кашони. Блейкли присегна към двуцевката си, но тя се оказа извън обсега на пръстите му. Когато създанието се нахвърли върху него, той се изви встрани дотолкова, доколкото му позволиха това

заклещените му крака. За щастие то се оказа достатъчно.

Муцуната премина съвсем близо край рамото му. Главата се удари в кашона, затиснал краката му, и го отхвърли встрани. Блейкли не чака повече и се изгърколи по-далеч. Инстинктът му го насочи да се скрие сред кашоните, но те не помръднаха. Останал без изход, той направи отчаян опит да настигне останалите.

Звярът изръмжа и изсъска, като се подготвяше за втора атака. Когато шията му се напрегна, Джейсън скочи пред него и размаха сака си във въздуха. Изненаданият звяр замря на място. Момчето използва цялата инерция на горната част на тялото си, за да удари създаването със сака с все сили по муцуната. Главата му се отметна назад от силата на удара. Блейкли не чака повече.

– Бягай! – изкрещя. Адреналинът запали сърцето му. Устреми се напред, грабнал двуцевката. Затича се по коридора. Джейсън, пъргав като майmunка, бе пред него. Създанието, решило да ги преследва, се опита да се измъкне от купчината паднали кашони. Блейкли, забравил напрежението, продължи да тича. Гледаше напред. Пред очите му избухна ярка светлина. Роланд бе достигнал другия изход. Силуетът му се очертаваше на фона на светлината. Махна им с ръка.

– Побързайте! То идва насам!

Блейкли се опита да тича по-бързо, но краката му започнаха да се преплитат. Падна на колене. Звукът от падащи кашони се доближи. Блейкли успя да се изправи, замаян и с отмалели крака. Внезапна болка, пареща като огън, изпълни гърдите му и обхвана и лявата му ръка. Сърцето.

Помещението се наклони. Мракът се опита да го погълне.

Внезапно до него се появи Роланд и го повдигна. Той позволи да му помогнат. Даваше си сметка, че трябва да протестира, да настоява да го оставят. Бе обаче твърде слаб, за да произнесе и звук. Измъкнаха се заедно през изхода. На излизане Джейсън ритна вратата и тя се заключи.

Докато се отдалечаваха с уморени крачки, от сглобяемата къща се чу яростен рев. Нечии нокти застъргаха по метала и се опитаха да го разкъсат.

– Ревът ще привлече и други – промърмори Блейкли, като махна с трепереща ръка.

Тръгнаха отново към центъра на лагера, като изоставиха всякаква надежда да достигнат асансьора. Около тях се чуваха изстрели. Ветрецът в пещерата разнасяше облаци от дим. Някъде в северния край на лагера избухна пожар и пламъците му се извисиха към тавана на

пещерата. Продължиха да прекосяват с уморени крачки лагера, стряскайки се от всеки звук.

– Накъде сме се запътили? – попита Роланд, като наруши пръв мълчанието. – Те нападат отвсякъде.

– Не е така – отвърна Блейкли с дрезгав глас. – Нападат само откъм суша – допълни. После посочи с ръка езерото.

– Да, там може би ще сме в по-голяма безопасност – съгласи се Роланд. – Ако успеем да намерим някоя лодка и навлезем в езерото...

– Ами ако могат да плуват? – обади се Джейсън.

– В такъв случай ще трябва да потърсим по-бързоходна лодка – пошегува се Блейкли. – Да вървим!

Отблъсна се от стълбата на къщата, до която бяха намерили временен подслон, и тръгна. Тъй като в последно време не бяха бързали, успя да се свърже в достатъчна степен, за да се придвижва без чужда помощ. Роланд щеше да води, а той и момчето щяха да го следват. Ако извадеха малко късмет...

Изад ъгъла внезапно се появи едно от влечугите. Бе по-дребно от другите, мускулесто и цялото покрито е белези, подобно на уличен побойник. Пресече пътя им на по-малко от два метра от тях. Започна да съска насреща им и четината по гръбнака му настръхна.

Блейкли вдигна двуцевката и стреля. Създанието изръмжа и отстъпи крачка назад. На десния му хълбок се появи кървава рана. Роланд също стреля, улучи го в горния крайник и то се извъртя от силата на изстрела.

– Бързайте! – извика Роланд, като стисна Блейкли за рамото, а Джейсън, за ръката. Тласна ги към тясната уличка, разположена между столовата и едно дървено спално помещение. – Тичайте!

Блейкли тръгна напред и чу зад гърба си последователните изстрели от пистолета на Роланд, последвани от трясъка на счупено дърво. После настъпи тишина.

Само след секунда Роланд бе отново до него и го прегърна през рамото, за да могат да вървят по-бързо.

– Проснах го на земята, но то се опитва пак да стане...

Откъм гърба им отново се раздаде гневен вой.

– Тук – каза Блейкли, като с мъка си поемаше въздух. Бе посочил спалното помещение.

– То може да нахълта тук и повторно ще се окажем в капан.

– Не, последвайте ме – настоя Блейкли и ги поведе към спалнята. Бе празна и единственият звук бе стара мелодия, разнасяща се от

радиото. – Отгук. – Влезе с куцане в игралната зала и даде знак да го последват.

До билиардна маса с разкъсан зелен филц бе подпряна щека, сякаш играчът я бе напуснал временно, колкото да изпуши цигара. В ъгъла примигваше и подрънкваше игрален автомат.

– Накъде отиваме? – попита Роланд.

– Към гаража... За да си намерим транспорт... – отвърна Блейкли и кимна в посока към коридора, намиращ се в края на помещението.

– Да вървим – съгласи се помощникът му.

Зад гърба им се взриви прозорец и из цялото помещение се разлетяха парчета стъкло. Звярът, който ги преследваше, кървейки от няколко рани, се приземи на пода с глух удар. Старата билиардна маса се оказа на пътя му и отклони неговото внимание за няколко секунди, точно толкова, колкото им трябваша, за да избягат. Създанието се нахвърли върху масата като върху живо същество и започна да я разпаря със зъби и нокти.

– Отгук – прошепна Блейкли и отвори странична врата.

Гаражът вонеше на изгоряло масло и разлят бензин. Слабият лъч на фенерчето на пръв поглед успя да открие само празно пространство. Накрая, на последната площадка, се откри единичен „Форд Бронко“. Бе един от последните нормални камиони, оцелели след пристигането на електрическите мулета. И слава Богу. Може би все още щяха да имат шанс да се спасят.

Роланд бързо се появи редом до него.

Блейкли погледна надолу и изпита ужас: колата нямаше гума. Предната лява джанта бе празна. Нямаше нищо чудно в това, че засега никой не се бе заинтересувал от този автомобил. Опита се да сподели възраженията си пред Роланд, но помощникът му буквално го тикна в камиона. Примирил се с това, той се отпусна на седалката. Джейсън бързо се настани отзад. Ключовете за щастие се намираха на таблото.

– Да знаете, че возенето няма да е гладко – каза Роланд, – Закопчайте коланите. – Натисна дистанционното управление. Металната врата на гаража започна с дрънчене да се издига нагоре, твърде бавно за съжаление. Всички затаиха дъх, докато вратата продължи да се издига. Появиха се външните светлини. Пътят пред тях изглеждаше чист.

– Звукът на двигателя ще ги привлече така, както мишката привлича котки – предположи Роланд, докато запали двигателя. Включи на първа скорост, даде газ и бронкото се устреми напред. От голата джанта се посипаха сини искри, когато металът застърга върху камъните.

Тъкмо когато напуснаха спалното помещение, през една врата нахълта звярът. Издаде рев и скочи към камиона. Макар и ранен, опита се да ги нападне.

Джейсън отскочи от прозореца, когато видя и чу шракането на трионестите зъби пред очите си. Ноктите на животното започнаха да стържат боята по вратата.

– Дай газ! – изкрещя момчето.

Роланд превключи на втора скорост и натисна педала за газта. Бронкото сякаш за миг спря, като позволи на създаването да нанесе удар по прозореца, като го направи на паяжини. После, сякаш пришпорена от повредата, колата подскочи напред.

Изпълненият с разочарование рев насмалко не заглуши шума на машината, но скоро престана зад гърба им.

Автомобилът заподскача между сгради, палатки и колиби. Тук-там се мяркаха пепелявите от уплаха лица на хора, надничащи от различни убежища.

Роланд се зае с радиостанцията и се опита да установи някаква връзка, но в отговор се чу само пукот. Когато прекосиха моста, водещ към северната страна, пред тях, в близост до периферията на базата, избухна поредица от снаряди.

– Изглежда, войските са започнали да се прегрупират – каза въодушевено Роланд. – Май вече действат координирано. Може би ще успеят да отвоюват базата.

– Дано да успеят – каза Блейкли. Болките в гърдите му не преставаха. – В момента обаче не можем да рискуваме. Най-безопасно място продължава да е водата.

– Ще минем съвсем близо до мястото, където се стреля – съобщи Роланд. – Може би няма да е зле да залегнем. Все пак ще бъдем относително по-голяма безопас...

Камионът направи завой зад един ъгъл и насмалко не се блъсна в друг автомобил, легнал на хълбока си. Вратите му бяха изтръгнати, покривът – разкъсан на ивици, а наблизно се търкаляше откъсната ръка, все още стискаща пистолет.

– Не гледайте – предупреди Роланд.

Блейкли стисна челюсти, когато бавно заобиколиха колата. Не можа да откъсне поглед от нея. През натрошения метал се виждаше, че вътрешността и бе изпълнена с късове разкъсана плът. Извърна глава, за да не наблюдава следите от касапницата. Зъбите го заболяха.

Когато премести поглед напред, непосредствено пред тях се появи

звяр, който им отрязва пътя. Бе огромен, колкото мъжки слон, два пъти по-голям от всички останали, които бяха видели досега. Краката му бяха като стволите на дървета. Ноктите му – големи като сърпове. Челюстите му можеха да погълнат теле на една хапка. Роланд бързо погледна назад и прехвърли на задна скорост.

Джейсън, седнал на задната седалка, не можеше да откъсне поглед от това, което бе пред него.

– Давай, давай, давай... – промърмори.

Със силен стържещ звук бронкото започна да върви назад. Непосредствено зад тях обаче се появи друго чудовищно създание и им препречи пътя. Двете създания заеха бойни позиции и зареваха срещу автомобила. Напрегнаха опашки и се подготвиха да нападат.

– Маmicата им! – изруга Роланд и прехвърли отново на първа скорост. И двете същества бяха грамадни. Можеше да замаят камиона като играчка. Роланд удари с юмрук по кормилото.

Учестеното дишане на Блейкли буквално разкъсваше гърдите му.

Бронкото внезапно рязко отскочи напред. Изглежда, Роланд щеше да се опита да се промъкне покрай предния звяр. Блейкли реши, че нищо няма да се получи. Проклетите създания бяха не само прекалено големи, но и прекалено бързи, Джейсън изпищя, когато Роланд се устреми към чудовището. Непосредствено преди удара обаче той рязко зави надясно. Стоманената джанта премина върху пръстите на краката на звяра. Те бяха буквално смлени, подложени на натиска на острия метал, преминаващ върху грубия камък.

Създанието подскочи нагоре, като протегна дълга шия към тавана. Измъкна ранения си крак изпод камиона, като насмалко не го обърна, Бронкото се задържа известно време на две колела, за не повече от две секунди, след което с трясък се намести отново на повърхността.

Роланд не чака повече и бързо се измъкна покрай раненото животно. Болката, причинена от осакатяването на пръстите му, го бе разгневила. То нанесе на автомобила удар, който го отмести почти на метър вдясно и насмалко не го натика в една сглобяема къща.

Роланд, стиснал кормилото, се опита да продължи напред. След кратка борба бронкото успя да се отърве от разгнезеното чудовище. Звярът зарева разярвен, но раната не му позволи да преследва хората. Скоро болезнените му писъци заглъгнаха.

Когато приближиха езерото, където се чуваше стрелба, Роланд намали ход. Димът от пожарите и експлозиите бе толкова гъст, че дори и фаровете на бронкото осветяваха пространството само на два метра

разстояние.

– В правилна посока ли се движим? – попита Роланд.

– Според мен да – отвърна Блейкли и приведе глава напред. Носът му насмалко не докосна предното стъкло. Късогледството и димът му пречеха да бъде категоричен. – Ако големите пожари останат откъм лявата ни страна, би трябвало да се насочим право към езерото, Блейкли надникна в стъклото на задно виждане. Джейсън, закопчан с колана си, бе застинал неподвижно.

– Как си, Джейсън? – попита го той.

Момчето не помръдна. Само очите му се раздвижиха и срещнаха погледа на Блейкли в огледалото.

– Това лято хич го няма – каза Джейсън и намести спортния сак в скута си.

Прав е, помисли си Блейкли. Кимна на момчето и отново впери поглед в пътя пред тях.

Внезапен порив от пещерен въздух разчисти тесен тунел в димната мъгла. Миг преди тунелът да се затвори повторно под тежестта на пушеците, той успя да види това, което търсеше.

Вода. Езерото! Бяха успели!

Роланд също го бе забелязал. Поради неравност на пътя всички подскочиха на десетина сантиметра от седалките си.

– Надявам се, че умееш да управляваш моторна лодка по-добре, отколкото камиона – каза тихо Блейкли.

Бронкото внезапно подскочи наляво. Кормилото се измъкна от ръцете на Роланд.

– Дръжте се! – успя да изкрещи Роланд непосредствено преди камионът да събори осветителен стълб и да се блъсне в стената на една сграда.

Предпазният колан на Блейкли се вряза в рамото му. Въпреки това той се удари във вратата, изстена и докосна натъртеното място на главата си.

Роланд разкопча колана си и се наведе към него.

– Добре ли сте?

– Ти в какво се блъсна? – попита Блейкли.

– Пазете се! – изкрещя Джейсън зад тях. Вече бе разкопчал колана си и се бе прехвърлил на предната седалка.

Задното стъкло на бронкото се пръсна на парчета, ударено от крокодилска глава. Защитният слой на стъклото не и позволи да го пробие и то се омота около муцуната на звяра. Създанието се опита да се

освободи от него.

– Навън! – изкомандва Роланд. – Към водата! Роланд издърпа Джейсън със себе си. Блейкли също се отмести от седалката и изпълзя извън колата. Устремиха се към водата, обвити от облаци дим. Блейкли отчаяно се надяваше да е прав и доковете да са наблизко. Като хвърли поглед назад, забеляза как звярът все още се опитваше да измъкне главата си от колата. Успееше ли да го стори, щеше да ги настигне само за секунди. Той спря.

– Какво правите? – попита Роланд.

– Ти продължавай. Вземи момчето със себе си. Аз ще го забавя.

– Да не сте обезумели? Та вие не сте добре! – прекъсна го Роланд. – По-добре вземете вие Джейсън, а аз ще ви настигна. Оставете ми само двуцевката си.

Блейкли се поколеба. Старшият бе именно той, Роланд изтръгна пушката от Блейкли и я насочи към него.

– По-бързо! – каза.

Блейкли чудесно знаеше, че Роланд няма да стреля, но не му се губеше време за спорове. Ревът на звяра се бе променил. Животното бе успяло да се освободи.

– Запали двигателя!

Блейкли, препъвайки се, се затича подир Джейсън. Въздухът зад гърба му бе разкъсан от изстрела на двуцевка. Започна да се моли за приятеля си.

– Вече го виждам! – извика Джейсън, намиращ се на няколко крачка напред.

През задимения въздух просветнаха светлините на дока. Слава Богу. След няколко мига краката им затрополяха по дървената основа на кея.

В далечината се разнесоха изстрели.

Отляво видяха зелена понтонна лодка „Зодиак“, привързана към кея с две въжета.

– Скачай вътре! – изстена Блейкли, но момчето вече го бе сторило. – Сега ще запалва двигателя. Искам да си близо до въжето. Когато ти кажа да дърпаш, изтегли края на въжето, за да отвържем лодката.

– Разбирам – отвърна Джейсън, вперил поглед в дока.

Блейкли хвана въжето за запалване и го дръпна. Двигателят изпърпори, но не запали. Направи повторен опит. Със същия резултат. Майната му.

– Роланд иде!

Блейкли повдигна поглед. Към тях се бе затичал неговият помощник. Силуетът му едва се виждаше през дима. Отново дръпна въжето на двигателя. Този път той насмалко не запали. Блейкли започна да се моли за Роланд, когато го видя да се доближава към кея.

Нейде из дима се подаде главата на влечуго и захапа Роланд по рамото. Тялото му бе повдигнато във въздуха и сетне се просна по гръб върху кея. Падна до лодката, като при удара се чу звукът от трошачи се кости. От разкъсаното му рамо започна да струи кръв.

Блейкли направи крачка към него. Смяташе да го придърпа към лодката.

Чудовището се бе надвесило над кея. Очевидно се боеше от водата.

Роланд, от чиято уста бе започнало да тече кръв, се опита да се надигне, но безуспешно. Обърна се към Блейкли и поклати глава. Със здравата си ръка освободи последното въже. Лодката се отдалечи от кея.

– Тръгвайте – простена. Свали един пръстен от лявата си ръка и го подхвърли към лодката.

Блейкли улови пръстена и го разпозна. Принадлежеше на партньора на Роланд в Сиатъл.

– Кажете на Ерик, че няма да го забравя – помоли Роланд и измъкна пистолета си от пояса. Междувременно чудовището направи пръв предпазлив опит да стъпи на кея.

Блейкли изтегли въжето на двигателя и той най-сетне запали. Лодката започна да се отдалечава бързо от кея и носът и се надигна. Блейкли проследи с поглед как съскащото чудовище се доближава до неговия помощник.

Роланд се опита да се прицели, но вече бе изгубил сили. Първият му изстрел отиде нахалост. Чудовището се надвеси над него. Роланд опря пистолета до челото си.

Блейкли отмести поглед.

Над водната повърхност се разнесе звукът на изстрел.

Когато Блейкли се извърна, димът вече бе образувал пелена между него и кея. Само мъждукащо петно в мрака разкриваше местоположението му.

Откъм брега се чу изпълненият с разочарование рев на чудовището. Бяха го лишили от възможността да убие плячката си.

Глава 17

– Как така да я няма Линда? – попита Ашли, като отмести поглед от радиостанцията. Не бе успяла да се свърже с никого. – Нали казах никой да не напуска тунела? Майкълсън опакова радиостанцията и посочи пространството зад себе си.

– Съжалявам. Обърнах се с гръб към нея и към Халид само за секунда и после видях, че са изчезнали. Изходът от тунела е на сто метра от нас.

– Това е само заради клаустрофобията – вметна Бен. – Тук е прекалено тясно.

– В търбуха на някой от тези хищници ще и се види още по-тясно.

– Халид междувременно огледа следващата пещера – каза Майкълсън. – Самият аз не съм я виждал, но той ми обясни, че е безопасна. Там имало само един тесен втори тунел. Твърде тесен, за да се промъкнат през него тези създания.

– Чудесно – отвърна Ашли. – Ами ако там има други хищници? Достатъчно малки, за да пътуват из тези тунели?

Майкълсън повдигна рамене.

– Добре, да продължим напред – каза Ашли. – Искам да не се делим повече – добави. После помогна на Майкълсън да намести спящия Вилянуева. Той изстена, когато го докоснаха. Челото му бе влажно, но нямаше треска. Нуждаеше се от бърза помощ. Проклетата радиостанция пък не отговаряше.

Майкълсън тръгна нагоре по тунела, като дърпаше тюлена зад себе си. Ашли пък тикаше шейната отзад. Коленете и се разраниха, докато достигнаха изхода. Накрая вървеше Бен, който влачеше раниците. Един последен гласък, и тюленът се озова извън тунела. Ашли, като се препъваше, го последва. И се оказа в страната на чудесата.

– За Бога! – възкликна Бен, който след миг също се измъкна от тунела. – Струва ми се, че съм умрял и съм се оказал в небесата!

Ашли бе изумена. Пещерата имаше размерите на малък салон за танци. Бе почти уютна. Подът и стените и бяха покрити със сияещи кристали. Някои, малки като нокти. Други, с големината на пълещи. Пречупваха светлината в безброй примигващи искрици. Навсякъде се виждаха небесни дъги. Като пристъпваше внимателно по неравната повърхност, Ашли отиде до центъра на помещението. Бе зинала от удивление.

– Знаеш ли какво представлява това? – запита Бен, като я стисна за ръката.

Тя поклати глава. Линда и Халид, застанали на няколко метра от тях, разглеждаха един от по-големите кристали.

– Намираме се във вътрешността на гигантски геод – каза Бен.

– Това какво означава? – полита тя без особен интерес, тъй като все още бе замаяна от природното великолепие.

– Няма как да не си ги виждала. Това са кухите камъни, които продават в магазините за минерали. Строшиш ли ги, виждаш, че отвътре са покрити с чист кварц или с лилави аметистови кристали. Образуват се предимно във вътрешността на вулканите и излизат на повърхността при изригване.

– Виждала съм ги, как не. Рядко обаче са по-големи от топки за бейзбол.

– Това ми е известно – додаде той и огледа още веднъж пещерата. – Такова нещо досега не е откривано. Да не забравяме все пак, че се намираме на километри под активен вулкан.

Тя го погледна в лицето. Изглеждаше грубовато в отразената светлина. Волевата му брадичка бе още по-видима, докато гледаше тавана. Възбудата му и се стори заразителна. Тя го стисна за ръката.

Майкъл сън направи крачка напред:

– Ако това е наистина кварц, възможно е да се отразява по някакъв начин на радиовръзката. Съмнявам се обаче да е така.

Тя не се бе замисляла върху това. Започна да се изпълва с надежда. Може би...

– Това не е кварц – обади се Халид.

– Така ли? – попита тя, изненадана от обаждането му. Той обикновено бе сдържан човек. – Какво е в такъв случай?

– Диамант.

– Точно така, диамант – засмя се Бен.

– Кой от нашата компания е геолог? – попита Халид. – Погледнете само под какъв ъгъл кристалите пречупват светлината. Това е диамант.

Изумени от чутото, всички започнаха мълчаливо да оглеждат кристалите около себе си. Халид леко се изкикоти.

– Боже мой! – възкликна Линда, като взе в ръката си парче диамант с размерите на топка за голф.

Ашли си спомни за диамантената статуетка. Колко ли други подобни пещери имаше тук? Тези богатства...

Възбудата обаче не успя да разсее тревогите и. Пусна ръката на

Бен.

– Преди да започнете да си броите стотинките, не забравяйте, че първо трябва да се измъкнем оттук – каза. – Майкълсън, направи още един опит за връзка. Останалите да подготвят бивак за нощта.

След тези думи цялата и умора внезапно се стовари отгоре и. Заболяха я изведнъж всички мускули. Почувства нараняванията и драскотините по цялата си кожа. Имаше усещането, че е тичала в течение на дни. Погледна часовника си. Минаваше полунощ.

– Все още никой не отговаря – каза Майкълсън и изключи радиостанцията.

Бен бе седнал върху надуваемия си дюшек и наблюдаваше геопозиционния си компас.

– Това също не работи – констатира той. – Майкълсън може би е прав, че тук има някакви смущения. Компасът ми е настроен на вълната на радио маяк в базата. Това чудо продължава да работи, но не може да улови сигнала на радиофара.

Ашли кимна с разбиране. Бе твърде уморена, за да може да разсъждава ясно, и същевременно твърде разтревожена за Джейсън.

– Нищо чудно да има повреда в електрозахранването на базата – предположи тя. – Сутринта ще направим още един опит за връзка.

Разтри очите си с юмруци и се опита да прогони образа на Джейсън. Ако мислеше непрестанно за него, щеше да се разплаче. А и какво можеше да направи сега? По-добре щеше да бъде да изчака сутринта.

Доближи се Бен, който току-що бе надул и нейния дюшек.

– Леглото ви е готово – каза той с поклон.

– Благодаря, Бен – отвърна тя, като взе дюшека си с уморена усмивка.

– Ей, там открих едно местенце със сравнително равен под. Колкото за двама души – каза Бен. В крайчеца на устните му се бе появила усмивка. Естеството на поканата му бе съвършено ясно.

В отговор тя отиде до посоченото от него място и остави там дюшека си. Усмивката му ставаше все по-широка с всяка нейна крачка.

– Кой ще застъпи пръв на пост? – попита тя.

– На пост ли? – учуди се Бен. Тя кимна утвърдително.

– Да. Тук живеем в един непознат свят. Пълен с хищни охлюви, с акули, – големи колкото китове, а сега и с двуутробни хищници. Нямаме представа какви други твари живеят още. Ей така, за всеки случай някой ще трябва да остане на пост... Ще се редуваме.

– Готов съм да застана – каза Майкълсън. – Тъй като пещерата има

два отвора, предлагам на смяна да има по двама часовои.

– Много разумна идея – съгласи се Ашли. – Има ли желаещ да засъпне заедно с Майкълсън? – попита, като погледна Бен право в очите.

Той издържа погледа и за няколко секунди, сетне въздъхна и вдигна ръка.

– То се е видяло, че май все на мен се случват такива работи.

След решението хората, които не бяха на смяна, се оттеглиха в леглата си. Ашли се отпусна в дюшека си, сякаш в прегръдката на любим. След миг бяха изключени всички фенери с изключение на един. Ашли затвори, очи, очаквайки да бъде погълната от мрака. Какво за Бога...? Тя приседна върху дюшека. Пещерата не бе станала по-тъмна. Продължаваше да свети.

– Хей, така ще спестим от батериите! – възкликна Бен.

– Светлината идва от стените – каза биоложката Линда. – А след това диамантите я пречупват.

Отиде до една стена, където няколко диаманта бяха паднали на земята. След като си поигра малко с острието на ножа си, извърна се към тях и им го показа. То светеше с мека жълта светлина.

– Гъби – поясни Линда.

Превъзходно, няма що, помисли си Ашли. Като гледам какъв ни бе досега късметът, сигурно имат някакво вредно излъчване.

– Страхотна находка – каза Линда, след като се настани върху дюшека си и избърса острието на ножа в чантата си за събиране на образци. – Това е петият фосфоресциращ вид, който открих досега. Дори и в базата Алфа рибите фосфоресцираха, защото върху люспите им бяха полепнали фосфоресциращи гъбички. Това обаче е нещо друго. Заради него почти си заслужава да те преследват чудовища.

– Едва ли си заслужава обаче чак да загинеш, затова – каза Майкълсън, като приседна и положи пушка върху коленете си.

Усмивката изчезна от лицето на Линда и тя побърза да затвори чантата си.

Думите на майора отрезвиха екипа и скоро умората ги надви.

Ашли се уви с вълненото си одеяло като в пашкул.

Погледна празния дюшек на Бен. Чу как двамата мъже тихичко разговарят помежду си, докато стоят на пост. Затвори очи, като докосна с края на езика си наранената долна устна. Спомни си целувката на Бен и потъна в дълбок сън.

Нечия ръка докосна рамото на Ашли и я събуди едва ли не веднага. Тя се отдръпна от светлината на фенера.

– Ставай, спяща красавице, твой ред е – прошепна Бен в ухото и. – Дори съм ти приготвил кафе.

Тя изстена и се опита да приседне, като разтърка подпухналите си очи. Струваше и се, че крайниците и са налети с желязо.

– Благодаря ти, Бен. Много мило, че си се сетил за кафе.

Той и помогна да се изправи.

– Вкусът му е като на кал, но все пак ще помогне да се разтворят тези хубави клепащи.

Тя му отвърна с уморена усмивка. Забеляза, че Майкълсън вече се пхаше под одеялото си.

– Опитай се да се наспиш пълноценно. До сутринта остават само няколко часа – каза му.

– Ще заспя още щом главата ми докосне възглавницата – отвърна и той, докато развързваше обувките си.

Тя му завидя. Разхвърлялото и легло никога не и се бе струвало толкова привлекателно. Прозина се и отиде при импровизирания пост до лагерната печка. Забеляза с изненада, че Линда бе седнала до Халид.

– Ти пък какво правиш тук? – попита я. – Предполага се, че сега на пост трябва да бъдем ние с Халид.

– Знам – отвърна Линда и и стори място. – Не мога обаче да заспя. Превъзбудена съм. Искаше ми се да направя няколко полеви теста. Пък и все пак успях да подремна, а на мен много сън не ми трябва.

Ашли видя, че биоложката бе подредила инструментариума си върху една сравнително равна скала. Линда взе малка стъкленица, постави я пред фенерчето и я разтърси. Фосфоресциращото сияние в стъкленицата се засили.

– Удивително – изрече биоложката и записа нещо в тефтерчето си.

Ашли погледна Халид. Като държеше пистолет в лявата си ръка, той предпазливо повдигна топлия чайник от печката. – После наля част от сладникавата течност в тенекиено канче.

Линда разсеяно му подаде и своето канче, без дори да поглежда в посока на Халид. Досуц като стара семейна двойка по време на закуска. Линда отпи от канчето си и се намръщи.

– Това е ужасно – промърмори, но отпи още една глътка и въздъхна. – Знаеш ли – каза на Ашли, – след като аз така или иначе ще остана будна, защо не си полегнеш?

Ашли не бе мислила за такъв вариант, но и се стори разумен и привлекателен.

– Ако наистина си решила да... – започна.

– Ти действително се нуждаеш от сън – каза Линда. – Очите ти са направо кръвясали.

Ашли усещаше, че са зачервени, и погледна хъркащия Бен. Реши да не изчаква повторна покана от Линда.

– Добре. До утре.

– Преди това обаче бих искала да ти задам един въпрос – каза Линда.

– Какъв въпрос? – попита неохотно Ашли, която искаше час по-скоро да си легне.

– За тези двуутробни ми е думата. Те безспорно са хищници. Откъде могат такива едри животни да си набавят тук достатъчно храна?

– Нямам представа – повдигна рамене Ашли.

– Мисълта ми е, че те трябва да се намират в най-горната част на една хранителна верига. Кой обаче се намира под тях? Да погледнем например африканските лъвове. Изхранването на дори едно немного числено семейство лъвове изисква наличието на множество растителноядни: антилопи, биволи и зебри например. От биологическа гледна точка и тукашните хищници се нуждаят от изобилна плячка.

– Навярно си права – отвърна Ашли и разтри уморените си очи.

– Та къде е тази плячка? – попита Линда, като отпи още една глътка кафе. – Откъде си набавят храна?

– За мен е важно ние да не станем част от нея – вметна сърдито Халид.

Ашли кимна с разбиране. Въпросът бе наистина интересен. Какво ловуваха тези създания? Нападенията им в предишната пещера бяха осъществявани групово. Значи притежаваха някакъв първичен разум. Дори и хитрост.

– Не знам. За мен това е тайна, която ще трябва да бъде разкрита от някой от следващите екипи.

Линда кимна с разбиране и огледа внимателно втора епруветка, фосфоресцираща в жълт цвят.

– Твърде много тайни се насъбраха тук, долу... – прошепна тя. После погледна в бележника си и присви устни.

Ашли и пожела лека нощ и се вмъкна под одеялото си, все още запазило топлината на тялото и. Въздъхна и затвори очи, но продължи да мисли над въпроса на биоложката. С какво се хранеха все пак?

Бен започна да се мятна насън. Знаеше, че сънува, но не бе в състояние да прекъсне съня си. Отново се бе озовал в проклетата пещера.

Продължаваше да върви сред отрупаните с плодове дървета. Червените месести плодове висяха едва ли не предизвикателно.

– Здравсти – извика той в посока към дърветата. Отговор не последва.

Последния път, когато бе тук, бе видял образа на дядо си. Тук, в пещерата. Къде обаче се намираше тя? Тръгна в посока, която му се стори позната. Премина покрай ниски храсталаци с малки сини цветя. Не бе ли виждал и преди подобни храсталаци? Чувстваше се, сякаш се завръща в родния си край след десетилетия отсъствие. Краката му сякаш бяха запомнили мястото, откъдето бяха минавали преди това.

Когато наближи отсрещната стена, разбра, че се движи в правилна посока. Дори успя да забележи черния отвор в сияещата стена. Защо пък и тя сияеше? Изглежда, това бе същата гъба, която откри във вътрешността на пещерата геод. Странна работа.

Продължи да напредва към стената, като очакваше дърветата да препречат пътя му, както се бе случило по време на предишния му сън. Този път обаче не се появиха дървета, които да го спрат. Направи още няколко крачки и се озова пред стената. От гъбите излизаха малки стъбълца с размерите на главичките на карфици. Разтри стената с ръка и мускусната миризма, която бе усетил преди, стана непоносимо силна. Разумът му се замъгли. Пред очите му избухнаха разноцветни взривове. Опита да се задържи на коленете си и да запази съзнание, обаче разумът му потъна във фантастични видения, изпълнени с цветове и образи. Св-лече се на пода и тилът му се взриви от болката, когато главата му се удари в земята.

– Бени, тези твои глупости ми омръзнаха – рече глас зад него.

Този глас му бе познат още от детството. Бе гласът на неговия дядо.

– Хайде, мой човек, свести се.

Зрението му се възвърна, след като дядо му размаха смачкан лист под носа му. Миришеше на мента и череша. С всяко поредно размахване цветните водовъртежи изчезваха, сякаш листът ги изтриваше като гъба.

– Ето те и теб, Бени. Отдавна те очаквах. Естествено това бе сън. Изглеждаше обаче напълно реален. Успя дори да забележи паяжината от разкъсани кръвоносни съдове на върха на носа на дядо си. Забеляза и белите косми, никнещи по ушите му. И насмешката, която никога не изчезваше от погледа му.

– Дядо, ти ли си?

– Ами кой друг може да е?

– Ами, след като знам, че си погребан под два метра австралийска земя не очаквах скоро да те видя – отвърна Бен и се опита да се изправи. Мускусната миризма бе все още твърде силна. – За какво си дошъл?

– Дойдох да те предупредя.

– Ако си решил да ме предупредиш за черните животинки, закъснял си.

– За гадинките ли ти е думата? Не им обръщай внимание.

– „Гадинки“ казваш? Тези гадинки насмалко не изядоха целия ни екип.

Дядо му седна до него и кръстоса крака.

– Бени, трябва да продължиш надолу. Не нагоре.

– Но...

– Надолу ти казах, Бени. Надолу.

Миризмата на мускус отново се появи и закри образа на дядо му с широки морави и оранжеви ивици.

– Нищо не разбирам – каза Бен и отново се отпусна. „Надолу, надолу“, отекнаха в главата му думите на дядо му, докато заспиваше.

– Хайде, Бен, ставай – каза Ашли и го потупа по рамото. Бе изненадана от това, че спи толкова дълбоко. Всички останали вече бяха станали и се бяха приготвили за път. Той бе единственият, който още не се бе измъкнал от леглото си. Дори и Вилянуева, в много по-добра форма от преди, бе приседнал. Ръката му висеше на груба превръзка.

– Хайде, закуската е почти готова – каза Ашли, като разтърси рамото на Бен. После хвърли поглед към Майкълсън, надвесил се над полевата кухня. Способността му да превръща обезводнените яйца в подобие на денвърски омлет не преставаше да я изненадва. Стомахът и започна да се свива от разнеслото се ухание на печен лук, и консервирана шунка.

– За Бога, каква е тази воня? – изстена Бен, като започна да разтваря очи.

– Това е закуската. Ако не побързаш, за теб ще останат само студени овесени ядки.

Той се повдигна на лакти. Рошавата му коса стърчеше във всички посоки. Почеса се.

– Главата ми сякаш ще се пръсне – каза. – Не е честно да страдам от махмурлук, без преди това да съм прекарал една приятна вечер в кръчмата.

Разтревожена, Ашли постави глава на челото му. За щастие Бен нямаше температура.

– Това е само главоболие. Ще ти дам два аспирина.

– Не е ли по-добре да ми дадеш цяла шепа? – отвърна той с уморена усмивка.

Тя отиде до раницата с полевата аптечка и измъкна три аспирина от пластмасова тубичка.

– Не изглежда добре – прецени приседналият наблизо Вилиянуева.

Ашли не можа да сдържи усмивката си при тези думи. Изрече ги човек, чиято риза все още бе подгизнала от собствената му изсъхнала кръв и чиято ръка насмалко не бе откъсната.

– Сигурна съм, че Бен скоро ще се оправи. Ти обаче би трябвало все още да внимаваш. Не е редно дори да заемаш седнало положение.

Вилиянуева и отвърна с безизразен поглед, сякаш тя му говореше на чужд език.

Отнякъде се появи Майкълсън и подаде на тюлена димящо канче.

– Това е пилешки бульон – обясни той на Вилиянуева, който го изгледа с учудване. – Ти изгуби много кръв, така че ще трябва да поемаш повече течности. Изпий го.

Ашли се усмихна и отиде при Бен. Майор Майкълсън бе започнал да се превръща в милозлива болногледачка.

– Благодаря ти, но вече се чувствам по-добре – каза Бен, когато тя му подаде таблетките. – Като се пораздвижа, ще бъда в по-добра форма от кенгуру.

– Все пак вземи аспирините – настоя тя, като му поднесе и чаша вода. – Очаква ни напрегнат ден.

– Преди малко нали спомена някаква закуска? – попита той, като пое хапчетата. – Открай време съм мечтал да ми носят закуска в леглото.

– Ако си гладен, значи си в достатъчно добра форма, за да закусиш самостоятелно. Добре е всички да закусим заедно, за да решим какво да правим по-нататък. Иска ми се да чуя и твоето мнение.

– Добре, добре. С такива приказки обаче човек може да си увреди храносмилането.

– Престани с глезотиите – прекъсна го тя и му помогна да се изправи.

Престорено сърдит, той я придружи до полевата кухня, където Майкълсън вече бе започнал да раздава чинии, пълни с омлет и пържени картофи.

– Доста папане си ни приготвил, мой човек – каза с признателност Бен, като пое алуминиева чиния от ръката на майора.

– След като за последен път ядохме топла храна вчера на закуска, реших, че днес можем да си позволим едно по-сериозно ядене – отвърна Майкълсън и зареди чинията на Бен.

Ашли си взе една по-малка порция и се разположи върху една плоска скала. Халид и Линда, седнали близо до кухнята, поглъщаха храната с апетит. Виянгуева отпиваше от пилешкия си бульон, като оглеждаше със завист изобилната храна на останалите.

Ашли изчака и Майкълсън да заеме мястото си и едва тогава проговори:

– Трябва да вземем решение какво да правим по-нататък. Разполагаме с храна само за още осем дни.

Единствената реакция на тези и думи бяха киманията на дъвчещи хора. Останалите очевидно очакваха от нея конкретни предложения.

– Имаме няколко възможни варианта на действие. Можем да се опитаме да се завърнем там, откъдето току-що дойдохме, и да се опитаме да си пробием път през алеята на чудовищата. Можем да останем тук и да се надяваме, че след известно време, ако не бъде възобновена радиовръзката, ще изпратят спасителна група да ни търси. Можем и да се опитаме да се завърнем на повърхността по други пътища, без да забравяме, че по тях могат да ни очакват нови неприятности.

– Най-добре е да си останем тук – каза Линда, като размаха вилица. – Сигурно ще изпратят някой да ни потърси.

– Може и да си права – обмисляше Майкълсън. – Не забравяй обаче опита на предишната група. Изпратиха ни тук три месеца след изчезването и. Би могло да ни се наложи да чакаме доста дълго време.

– Вярно е – прецени Бен. – Пък и тези зверове ще издебнат и тях. Няма да е честно да очакваме от някого да се навре в лъвска бърлога, без да сме го предупредили. Да се връщаме сами не е редно. Предлагам да продължим по-нататък.

Ашли кимна одобрително. И тя бе на същото мнение, обаче трябваше да се отчетат и някои други съображения. Посочи с поглед Виянгуева.

– Един от нашите другари е ранен. Продължим ли по-нататък, положението му ще стане по-тежко.

– Аз ще се справя – каза Виянгуева, като отмести канчето от устните си. – Знам докъде ми стигат силите.

– Сигурна съм, че наистина знаеш – съгласи се Ашли. – Какво обаче ще се получи, ако си имаме още неприятности? Раната ти ще затрудни подвижността на групата.

– Ако се стигне до такова нещо, изоставете ме. Не искам заради мен да се излага на опасност цялата група.

– Говориш като рицар, но не виждам как може да те изоставим. Самата аз никога не бих го направила.

– И аз няма да те изоставя, мой човек – добави Бен. – Ако видим зор, или ще се оправяме всички заедно, или няма да се оправи никой.

– Цивилни... – промърмори Вилиянуева, като поклати глава и поднесе бульона към устните си.

– Та какво ще правим все пак? – намеси се Халид. – Ще продължим ли, или ще се връщаме? Излиза, че и в двата случая ни е спукана работата.

– Имам предложение – отвърна Ашли. – Линда и Халид ще останат с Вилиянуева тук, в безопасност. Останалите ще продължим нагоре. Ще се опитаме да си пробием път до базата и да се завърнем със спасителен отряд.

Настъпи известна тишина, докато обмисляха думите и. След това тя бе нарушена от Майкълсън.

– Това звучи разумно. Ашли, няма обаче смисъл и ти да идваш. Достатъчно е ние двамата с Бен...

– Майорът е прав – побърза да се обади Бен. – Двама души ще се придвижат по-бързо от трима.

– В никакъв случай – възрази Ашли. – Мога да се движа не по-малко бързо от вас, а и съм по-добър стрелец от двама ви. Пък и колкото повече очи оглеждат пътя ни, толкова по-добре. И аз ще дойда.

Двамата мъже се опитаха да я разубедят със сърдити погледи, но тя не им обърна внимание. Най-сетне Бен се обърна към Майкълсън.

– Няма как, приятел, не извадихме късмет. Ще трябва да се движим в дамска компания. Да не псуваме и да не плюем по пода.

– Добре – съгласи се Майкълсън. – В такъв случай да разпределим припасите и да тръгваме. Не трябва да взимаме много багаж. Само най-необходимото: pistolетите, радиостанцията, манерките и въжетата.

– И повече боеприпаси – добави Ашли, като взе pistolета си.

Докато останалите се подготвяха за път, Халид се отдръпна встрани. Започна да наблюдава изпод вежди как Бен и Майкълсън приготвяха багажа си. Вилиянуева се опитваше да помогне, като разглови радиостанцията и прибра частите и във водо непроницаеми кутии. Халид огледа внимателно тюлена, сякаш се опитваше да разбере колко още сили са останали в него.

– Я виж това! – възкликна Линда. Той се извърна към нея.

– Погледни! Има някаква фосфоресцираща плесен, която расте вътре в диаманта! – каза Линда. После затисна в дланите си стъклообразното парче и се доближи до него, като блокира светлината и докосна с коса бузата му. Кристалът с размерите на топка за голф сияеше с мека жълта светлина между дланите и. – Защо не го добавиш към твоите образци?

Образци ли? Отне му само миг, за да съобрази какво иска да му каже. Очевидно тя имаше предвид набора от огромни диаманти, които бе събрал в раницата си. Бе и казал, че ги възприема като геологически образци, като предмети с научна стойност.

– Добра идея – каза, като прие подаръка и. Отвори раницата си и внимателно намести диаманта сред останалите. Прокара пръст върху тях. Бяха дванайсет. Независимо от заръката на работодателя си нямаше намерение да напусне тази пещера с празни ръце.

Линда наблюдаваше със смесени чувства как останалите се измъкнаха през отвора. От една страна, бе и неприятно, че групата се разделя. От друга, радваше се, че се е укрила в пещера, недостъпна за хищниците.

Забеляза, че Халид бе започнал повторно да изучава диамантите. Интересуваше го сякаш единствено тяхната стойност. Започна да събира и други диамантени късове, търкалящи се наоколо. Вилиянуева дремеше върху надуваемия си дюшек.

След малко проследи с поглед как и светлината от фенера на Бен изчезна зад един завой в тунела. Какви ли нови открития щяха да направят? Какво ли щеше да изпусне заради това, че оставаше тук? За миг у нея се появи искрица завист. Бързо угасна обаче от мисълта за ужасите, с които останалите може би щяха да се сблъскат.

Като огледа още веднъж малката пещера, сияеща на светлината на фенерчето, усмихна се при мисълта, че тя, Линда Фюрстенбург, страдаща от клаустрофобия, се бе оказала в капан, разположен на километри под земната повърхност. Нека останалите открият нови чудесии. В тази пещера тя обаче нямаше да се превърне в ничия вечеря.

Отиде до миниатюрната лаборатория, която си бе устроила в пещерата. Тук имаше доста неща за изследване. Седна и прегледа още веднъж изчисленията си. Огледа и новия образец под микроскоп. Измъкна и пластинка с образец от предишната гъба и също го разгледа.

– За Бога, та това не е хлоропласт! – промърмори.

– На мен ли говорите? – попита Вилиянуева, който дремеше близо

до нея.

– Не, извинявай. Просто тази плесен ме изумява.

– Какво открихте? – попита Вилянуева, като приседна, Все още бе обезсилен, но очевидно лежащата поза го уморяваше.

– Първоначално реших, че става дума за диморфен вид, за две различни форми, на една и съща гъба. Сега обаче разсъждавам иначе. Струва ми се, че става дума за два самостоятелни вида, живеещи в симбиоза. Всеки един съществува благодарение на другия.

– Боя се, че не ви разбирам.

– Единият вид плесен, светещата, получава енергията си от водородния сулфид, съдържащ се в остатъчните вулканични газове. Растежът му обаче е прекалено бърз, за да можем да го обясним с наличното количество газ, а и за излъчването на това сияние изразходва твърде много енергия.

– Как в такъв случай го постига?

– Точно това е впечатляващото. Преплетен е с друг вид гъба. Този втори вид гъба е наситен с хлоропласти. – Тя посочи пластинката с обрезаца като доказателство.

– И какво се получава? – продължи тюленът.

– Втората гъба използва сиянието на първата така, както едно растение използва слънчевата светлина. Храни се от тази енергия, и при това не само се храни, но и произвежда достатъчно водороден сулфид, за да захрани светещия си партньор.

– Излиза, че всяка една от двете плесени храни другата.

– Очевидно. Обаче съществува и още някакъв фактор. За поддържането на тази връзка е необходима повече енергия. Нямам представа откъде идва: дали от термалната топлина, от нещо от скалите, от разлагането на органични вещества, или от друго. Тук има много неща за откриване. Изследването дори само на тази взаимовръзка би могло да ми отнеме години.

– Чудесно. И все пак бих предпочел да се измъкна оттук – заключи Вилянуева, започнал да губи интерес от откритието и.

– И аз. Но все пак гъбата обяснява някои странности.

– Какви например? – Вилянуева се прозина.

– Защо хищниците, живеещи тук, все още притежават зрение. Защо умеят да се прикриват толкова умело зад скалите. За същества, изолирани в течение на хилядолетия във вечния мрак, поначало би изглеждало недопустимо да притежават зрение и да умеят да се крият. Повечето видове, съществуващи в пещери, където цари вечен мрак, са слепи и

албиноси.

– От думите ти излиза, че тези създания живеят главно в осветени райони.

– Или най-малкото в периферията на осветени райони.

– Това е добра новина. Значи дето има такива гъби, би трябвало да се навъртат и хищници.

– Точно така.

Когато излязоха от поредния тунел, Ашли забеляза две неща. Колкото повече се спускаха надолу, толкова по-горещо ставаше и толкова по-силно и ярко светеше плесента.

Бяха пътували половин ден, като само от време на време спираха, за да се опитат да установят радиовръзка. Никой не отговори на обажданията им.

– По-добре ще е да не ползваме батериите – каза Бен.

– Светлината е достатъчна, за да можем да виждаме.

Бе свършено прав. Дори и след като изключиха фенерите, пълната видимост се запази. Тя избърса веждите си. Пещерата пред тях бе изпълнена с бълбукащи изворчета, от които се издигаше пара. Бе горещо като в сауна. Миришеше на развалени яйца.

– Навярно приближаваме някакъв горещ вулканичен тунел – предположи Бен, като и подаде манерката си.

– Трябва да открием път, водещ нагоре. И то скоро – каза тя.

– Желанието ти ще се изпълни, Ашли – обади се Майкълсън, намиращ се на няколко метра от тях. – Открих пукнатина. Проходима е и, изглежда, по нея ще можем да се изкачим поне сто метра нагоре. Може би това е пролуката, която търсим.

Ашли бързо отиде при него. Бе готова да изкачи дори и вертикална скала, само и само за да се измъкне от убийствената горещина и от миризмата на сярата. Включи фенера си и освети пукнатината. Бе с грапаво дъно и стени и имаше много места, където човек да намери опора с ръце и с крака. Горният и край не се виждаше. Чудесно.

– Открих още един отвор на южната стена – каза Бен. – Води надолу.

– Има ли значение накъде води? Ще тръгнем оттук.

– Не съм сигурен дали трябва да го направим – промърмори Бен, като погледна нагоре.

– Какво искаш да кажеш? – попита тя смутено. – Та това изглежда идеален път.

– Не му се вижда краят. Откъде можем да бъдем сигурни, че ще ни

отведе отново в пещера. Възможно е краят му да е запушен.

– Обърни внимание на въздушното течение, Бен. То направо ще те засмуче нагоре. Нали ти ми бе казал, че подобни течения говорят за наличието на други тунели?

– Вярно е. Аз ти го казах – прошепна той.

Тя го погледна в очите, като се опита да разбере какво го смущава. Невъзможно бе да е самото изкачване. Та то и на нея щеше да бъде по силите.

– Бен?

Той разтърси глава, сякаш отмяташе паяжини.

– Да, разбира се, ти си напълно права – съгласи се. – Добре, да си подготвяме въжетата. Ще се изкачваме.

Ашли се вгледа отново в австралиеца. Познаваше го от малко време, но реакциите му вече и бяха понятни. Очевидно нещо продължаваше да го смущава.

– Бен, сред нас ти си експертът по пещерите... Той закрепил въжето си и се насочи към процепа.

– Напълно съм съгласен с теб. Просто у мен се появи един внезапен порив да..., Както и да е, няма значение. Да вървим.

Тя забеляза, че лявата му ръка потрепера, когато направи първата крачка.

Линда се събуди внезапно. Главата и пулсираше. Халид, легнал наблизо, силно хъркаше. Очевидно бе я разбудило именно неговото хъркане. Тя погледна часовника си. Бяха изминали четири часа, откакто двамата решиха да подремнат след обяда. Погледна Вилянуева. Той също спеше дълбоко.

Странна работа. Тя не обичаше да си подремва. Още по-малко пък в течение на цели часове. Стана и се протегна. Разбира се, сегашните обстоятелства бяха необичайни. След като вчера цял ден бе бягала от чудовища, тялото и заслужаваше малко почивка.

Изправи се и пещерата веднага се завъртя около нея. В ретината и се взривиха светещи точки. Причерня и пред очите и насмалко не се свлече на колене. След няколко секунди кръженето на свят секва. Вероятно се изправих твърде рязко, помисли си и поклати глава. Сърцето и туптеше в ушите и сякаш раздуваше слепоочията и. Тя се присегна към манерката и отпи голяма глътка.

Като дишаше тежко, видя нещо, от което насмалко не изтърва манерката си. Стените! От покритата с гъби, но гладка доскоро

повърхност се подаваха множество топки. Докато ги наблюдаваше, няколкокостотин от тях избухнаха и от тях се изсипа прашно облаче. Спори! На светлината на фенера се виждаше как цели облаци от спори се носят из пространството. Видя как Халид вдиша от наситения със спори въздух.

Това нямаше как да е здравословно. Тя коленичи до Халид и го стисна за рамото. Той не се събуди. Опита се да го разтърси. Отново никакъв резултат. Повдигна клепачите му. На ярката светлина видя, че зениците му бяха разширени и не реагираха. Дявол да го вземе, спорите действаха като наркотик! Приспиваха ги. Даде си сметка, че ако продължават да вдишват спорите, това щеше да бъде гибелно.

Гъбата се опитваше да ги убие!

Въпреки че бе превъзбудена, усети как се затруднява дишането и. Пред очите и заиграха цветни пламъци. Отново спорите! Трябваше да запази спокойствие. Да диша по-бавно. Да поема по-малко наркотик. Задържа въздух. Въпреки това продължи да и се вие свят. Измисли нещо, дявол да го вземе!

Хрумна и нещо. Взе носна кърпа и я намокри. Сетне я закрепил върху устата и носата си. Влажният плат трябваше да изиграе ролята на филтър. Поне на това се надяваше.

С бързи движения постави подобна маска и върху лицето на Халид, за да го опази от поемането на повече спори. Само не си позволявай да умреш, помисли си.

Отиде при Вилянуева. За миг и се стори, че е престанал да диша. След като се взря по-дълго обаче, се убеди, че гърдите му се повдигат. При все това лицето му бе започнало да придобива синкав оттенък. Цианидово отравяне. Тя намокри трета носна кърпа и я уви около лицето на тюлена. Огледа го по-внимателно. Дишането му бе измъчено и слабо. Неговият отслабнал организъм очевидно бе по-уязвим за наркотика.

Линда се огледа още веднъж. Фосфоресциращата гъба бе започнала да свети по-слабо по време на отделянето на спорите. Очевидно съхраняваше част от енергията си за тяхното производство. Какво обаче я бе задействало? Топлината, излъчвана от телата им? Или пък промяна в концентрацията на въглероден двуокис в резултат на тяхното дишане? Така или иначе сега нямаше време за отговори. Незабавно трябваше да се измъкнат оттам. Къде обаче можеха да отидат? Дали пък в съседната пещера не се криеха чудовища? А и можеха ли да знаят какво друго ги дебне, ако вземеха решение да тръгнат по следите на предишния екип?

Едно нещо обаче бе сигурно. Ако останеха тук, щяха да умрат.

Отиде до отвора, в който Ашли и придружителите и се бяха вмъкнали преди няколко часа. Отдолу идваше лек бриз, който развя нежно кичури от русата и коса. Въздухът бе по-хладен и чист откъм спори.

Тя взе решение. Ще и се наложи да довлече двамата мъже в този тунел. Ако нещо ги застраши от другата страна, там ще бъдат в безопасност. По-важното – бе, че бризът щеше да отхвърли спорите далеч от входа на тунела. При мисълта, че може да и се наложи да се крие в течение на дни в тесния тунел, я обхвана тревога, но бързо съумя да я потисне. Отново погледна мъжете. Щеше да и бъде трудно да ги влачи по грапавата повърхност. Назъбеният диамантен под правеше шейните безполезни. Можеше да ги използва едва след като достигнеше отвора на тунела.

Отиде при двете неподвижни тела. Като хвана тюлена за краката, започна да го влачи към отвора на тунела, задъхвайки се от усилие. След петнайсетина минути и двамата мъже се оказаха в тунела, проснати върху шейните си. Слепоочията и пулсираха, по лицето и струеше пот. Олюляваше се като пияна и не знаеше как да обясни безсилието си, дали с умората, или с въздействието на спорите.

Наплиска лицето си още веднъж с вода, преди да продължи. Пое си дъх и се опита да не обръща внимание на стените около себе си. Съсредоточи мислите си единствено върху мъжете, лежащи пред нея. Тласна напред неподвижното тяло на Халид, при което рамото му се блъсна в шейната на Вилянуева. Тя се придвижи няколко метра и спря.

Напредването по този начин бе бавно. Колкото повече обаче се отдалечаваше от пещерата, толкова по-ясни ставаха мислите и. Линда се спря за миг, за да си отдъхне, като подпря бузата си с ръка. Бе успяла! Въздухът тук бе чист.

Халид изстена. Бе започнал да се пробужда. Тя си позволи лека усмивка. Удовлетворението и бе помрачено единствено от надвисналите над нея скали. Този път обаче те предизвикаха у нея само досада, а не паника. Тунелът бе изгубил властта си над нея. Тя бе успяла да спаси спътниците си.

Ашли тръгна подир Бен, като стъпваше и се залавяше за местата, където бе минал той. Пръстите я боляха, а тялото и бе изтръпнало. Стените бяха хлъзгави заради налепите от гъби по тях, но колкото по-нависоко се изкачваша, толкова повече се разреждаха гъбите. В един момент им се наложи да запалят лампите на каските си. Вечният мрак отново се спусна над тях, след като налепите изчезнаха.

Вървящият подир Ашли Майкълсън понякога и помагаше, като я изтласкваше нагоре в по-трудните места.

Тя проследи с поглед как Бен закова длето в една цепнатина и прикрепил въжето си към него. Той си тананикаше тихо, докато работеше. След двучасовото катерене това тананикане я раздразни.

– Бен, колко още път ни остава? – попита Майкълсън.

– Около час.

Ашли изстена и подпря лице на скалата.

– На десетина метра над нас, изглежда, че има широка площадка – продължи Бен. – Добре ще е да обядваме и да си починем там, преди да покрием последната част от трасето.

Като чу тези думи, Ашли благодари на боговете, отговарящи за изкачванията.

– Да побързаме да стигнем на нея, Бен, че ми омръзна да вися – каза. После проследи с поглед как Бен се хвана за една изпъкналост и се изтласка нагоре.

– Именно ти настоя да минем оттук – отвърна и той весело. – Аз ти предложих да тръгнем по по-лека път, така че престани да мрънкаш.

Предишното му колебание относно избора и, изглежда, бе напълно изчезнало в хода на катеренето. Първият час от изкачването премина лесно. Той обаче се оказа едва ли не само предварително загряване за почти вертикалното изкачване, запълнило втория час от пътуването им.

Ашли протегна ръка, за да се залови за мястото, където допреди малко се бе намирал кракът на Бен. Не успя обаче да го достигне. Потърси друго място, за което да се залови. Нямаше. Пред очите и се намираше само равна скална повърхност. Дявол да го вземе.

– Бен, не мога да се изкача по-нагоре – извика тя, като се опита да прикрие уплахата си.

– Не се тревожи, Аш. Просто се отпусни. Аз ще те издърпам с въжето нагоре до следващото удобно място. Тук има за какво да се заловиш.

Тя преглътна. Здравият разум и казваше, че трябваше да си остане долепена до стената.

– Не се безпокой, няма да те изтърва – каза и бодро той, сякаш четеше мислите и.

Смутена от съмненията си, тя отпусна ръце. Карабинерите я задържаха, когато тя увисна свободно на въжето на няколко метра височина. Усети рязко дръпване, което я издигна нагоре.

След още едно дръпване тя се оказа редом до него, висеща на

петдесетина сантиметра от стената. Той и подаде ръка. Тя също протегна ръка към него. Пръстите му се плъзнаха по дланта и, преди да я стиснат за китката. Очите му така и не се отлепаха от нея, когато я придърпа към себе си. Хвана я през кръста и тя усети през влажната си от пот тениска силата на ръката му, докато се залавяше за стената с ръце и крака.

– Благодаря ти, Бен.

– Няма защо, любов моя – прошепна той на ухото и и сетне докосна бузата и с устни.

Ашли поруменя и отмести погледа си.

– По-добре ще е да продължим пътя си. Майкълсън ни чака.

Той се завърна при стената и продължи изкачването. Направи и впечатление, че той се катери с лекотата на планинска коза, разперил широко крака. Все още поруменяла, тя отмести поглед от него, преди да продължи.

След десетина минути и тримата бяха седнали на площадката. Пиеха топла вода и дъвчеха сухари и сухо сирене.

Бен седна плътно до Ашли, като краката им се докоснаха. Хранеха се мълчаливо, тъй като всички бяха уморени. Майкълсън изглеждаше погълнат от собствените си мисли.

Ашли най-сетне изтърси трохите от скута си и се изправи. Мускулите на краката я боляха. Като сложи ръце на кръста си, погледна склона. За щастие изглеждаше удобен за изкачване. Ако и се бе наложило да катери още една вертикална стена, щеше да и трябва поне един ден почивка.

– Готова ли си? – попита Бен. Тя кимна утвърдително.

– Добре. В такъв случай да се възнасяме. – Взе омотаното въже и я привърза към себе си. Бе застанал съвсем близо до нея, докато връзваше възлите. – Някой ден ще трябва да направим това и когато не се изкачваме – каза с дяволита усмивка.

– Да вървим – подкани тя, като погледна отчаяно нагоре.

Като възобнови проклетото си тананикане, Бен отново се заизкачва по склона. Ашли го последва. Голяма част от движението всъщност бе просто вървеж, пълзенето се налагаше само на кратки участъци. Когато наближиха върха обаче, пътят отново стана стръмен. Наложиха се да търсят внимателно места, за които да се захванат с ръце и крака. Всеки подред метър се изминаваше с много усилия и съобразителност.

По едно време лицето на Бен се появи само на метър от нейното. Върху него бе изписана широка усмивка.

– Хайде, продължавай, какво ти пречи? – попита той.

– В такъв случай махни се от пътя ми – отвърна тя с подобна усмивка.

Той я придърпа към себе си и я целуна по устните. Отстъпи назад и я прихвана така, че тя се озова върху него.

Ашли се засмя шумно, когато се оказа върху гърдите му. Започна да предвкуша удоволствието от края на изкачването. Носът на Бен бе само на сантиметри от нейния. Този път обаче той не се смееше. Просто я гледаше в очите. Сериозният му поглед я отрезви. Бе жадуващ.

Желание, което тя никога не бе виждала изразено толкова открито. В очите му имаше въпрос. Когато погледите им се срещнаха, поривът и да се размее секна. Като се поколеба само за миг, тя отговори на въпроса му. Приведе се към него и отвърна на целувката му. В началото нежно, но след това даде воля на страстта си, В отговор той я притисна плътно към себе си. Телата им се сляха така плътно, както и устните им.

– След като вие, влюбените гугутки, приключите, бих се радвал на малко помощ – разнесе се глас под тях.

Ашли се изчерви, отмести се встрани от Бен и приседна.

Майкълсън, който мъкнеше най-голямата раница, се опитваше да се прехвърли на площадката. Бен улови раницата, придърпа я към себе си и след малко майорът се озова при тях.

– Е, ето ни най-сетне тук – каза майорът. – Какво обаче означава „тук“?

Като се изкашля, Ашли погледна виновно Бен. Беше редно досега да бяха започнали огледа на местността. Тя включи ръчното си фенерче. Двамата мъже я последваха.

– Хайде да проверим какво има тук – предложи Ашли. Бен измъкна геопозиционния компас от-раницата си и го включи.

– Все още не работи – констатира той и започна, да се рови отново в раницата. – Аман от всички тези модерни компютризирани боклуци. Понякога е най-добре да се използват старовремските техники.

Измъкна издраскана сребриста кутия с размерите на дланта си и я целуна.

– Ето го и моя любимец. Най-прост магнитен компас с вграден барометър за измерване на атмосферното налягане. За приблизителното измерване на дълбочини няма грешка – каза и започна да чете показанията на малкия уред. – Изкачили сме се на около двеста метра. Значи сме много по-близо до дома – добави. – Би трябвало да продължим оттук.

Ашли тръгна начело на групата. Зад нея закуцук Майкълсън.

След малко пред очите им се появи просторна пещера. Една

изпъкналост пред входа не им позволи да я видят цялата веднага. Ашли първа се покачи върху изпъкналата част. Когато освети с фенера си дъното на пещерата, застина. След малко до нея застана Бен.

– Майната му! – изруга.

Ашли разшири обхвата на лъча на фенера си. Пред очите им имаше хиляди бели яйца с размерите на зрели дини, които покриваха целия под на пещерата. Повечето бяха събрани на обособени групи. Гнезда. Видяха се и няколко ивици от начупени празни черупки. В средата на пещерата се бяха скупчили три малки двуутробни създания с размерите на понита. Когато лъчът на фенера падна върху тях, започнаха пискливо да мячат.

Ашли разбра, че Линда бе права. Снасяха яйца, като птичечовките.

– Това не ми харесва – сподели Ашли. – Никак не ми харесва.

Пещерата имаше само още един изход. Голям, през който можеше да мине влак. Писуканията на малките продължиха и дразнеха слуха, подобно на човешки нокът, стържещ по черна дъска. Трите животинчета се успокоиха едва в момента, когато в отговор на писуканията им от тунела се раздаде глух рев.

Нещо голямо и сърдито се бе насочило към пещерата.

Глава 18

Надвесил се над борда на зелената понтонна лодка, Джейсън наблюдаваше следите, които пръстите му оставяха върху водата. Искеше му се майка му да е при него. Не беше уплашен. Първоначалният ужас, изпитан по време на вчерашното им бягство, вече бе утихнал. Просто майка му му липсваше.

Зад гърба му хъркаше Блейкли. Близко ден бяха пуснали котва тук, на сто метра от брега. Нямаше какво да правят, нямаше и какво да видят. Бреговата линия бе закрыта от димна завеса. Вчера брегът от време на време се осветяваше от пожари. Днес обаче имаше само мрак и мазен дим. Трудно бе да се определи дори посоката, в която се намираше базата. Отвсякъде бяха обградени от пустота, сякаш се намираха в космоса.

Джейсън легна в лодката по гръб. Закопчалката на оранжевата му спасителна жилетка му убиваше. Намести се по-удобно и започна да изучава света над главата си. Фенерът на лодката осветяваше тавана на пещерата. През черната мъгла се подаваха сталактити. Имаше чувството, че го сочат с пръст. На Джейсън се стори, че сталактитите

продължаваха да го сочат дори и след като ги отминаваше. След това изчезваха в мъглата.

Джейсън внезапно седна и разклати лодката. Почакай малко. Та те нали бяха закотвени? Не бе редно да преминават покрай сталактитите. Значи лодката се движеше. Носеше се по течението.

– Доктор Блейкли, нещо не е наред! – извика Джейсън, като допълзя до доктора.

– Какво, Джейсън? Пак ли видя някоя риба? – изстена Блейкли, като се намести върху седалката. Намести очилата си, останали само с едно стъкло след вчерашния ден. Започна да присвива незащитеното си око. На Джейсън се стори, че докторът му намига.

– Погледнете нагоре, доктор Блейкли! Движим се!

Блейкли въздъхна и отегчено вдигна глава. Изражението на лицето му обаче внезапно се промени и очите му се разшириха.

– Дявол да го вземе, наистина се движим!

Блейкли присегна към борда и започна да тегли въжето на котвата. Мокрото въже започна да се събира при краката на Джейсън. Той подритна хлъзгавите и миризливи намотки.

– Проклет шанс, останахме без котва! – каза Блейкли, като не откъсваше поглед от прерязания край на въжето, който държеше в ръката си. – Изглежда, че нещо го е прегризало. Течението тук е май доста силно. Движим се доста бързо – добави, след което седна до кормилото.

– Какво ще правим?

– Преди всичко, Джейсън, трябва да разберем накъде се движим – отвърна Блейкли, като огледа двигателя.

– Иди при лампата и я включи.

Джейсън се придвижи бързо до носа на лодката, залови се за поставката на лампата, включи я и насочи лъча пред тях. Той обаче бе спрял от дима. Облак от мазна мъгла спираше светлината само на няколко метра пред лодката.

– Джейсън, защо не освободиш греблата? Може да ни се наложи да гребем.

– Защо? Не е ли по-добре да използваме двигателя?

– Нямаме много бензин в резервоара – поклати глава Блейкли. – При такава плътна мъгла бързото движение може да се окаже самоубийствено. Може да се блъснем в брега. А и в тази чорба кой може да ти каже, дали наистина сме близо до него? Така или иначе по-добре е да не привличаме ничие внимание. Хайде да се хванем за греблата.

Джейсън с кимване даде знак, че е разбрал думите му. После

застопори фара и отиде при двете пластмасови гребла. Тъкмо хвана едното, когато чу как Блейкли изруга. Джейсън повдигна очи.

Бяха се устремили към широка стена от назъбени скали. От стените и от водата се подаваха черни ножове. Течението бе насочило лодката им към най-голямото струпване на остри камъни. Джейсън изведнъж реши, че плаването върху надути балони е най-глупавият начин на придвижване.

– Момчето ми, иди на десния борд и гребни като луд – извика Блейкли и завъртя с все сили кормилото.

Джейсън разбра откъде идва опасността и се устреми към десния борд, след което бързо намести греблото си. Спомни си как майка му го бе учила да гребе, докато веднъж се спускаха с кану по река Колорадо. Започна да гребе бързо, като потапяше дълбоко греблото.

– Няма да успеем! – крещеше Блейкли с все сила.

Паническите нотки в гласа му се оказаха заразителни. Гребането на Джейсън стана трескаво. Опита се да съсредоточи вниманието си върху водата, с която се бореше. При все това не престана да се вслушва. Кръвта затуптя в ушите му. Бе готов да чуе във всеки момент шума на раздран понтон.

Раменете го заболяха от напрежение, обаче продължи да гребе усърдно.

– Завиваме! – забеляза Блейкли. В гласа му се появи нотка на надежда.

Джейсън погледна през рамото си. Лодката вече се доближаваше към стената странично. Продължи да гребе.

– Запали двигателя! – извика на Блейкли.

– Нямам време. Не смея да пусна кормилото. Джейсън често бе плавал с кану и бе наясно, че няма да успеят. При все това продължи да гребе. Внезапно през мъглата се появи отвор. Голямо черно гърло. Ако успееш да го улучат, може би щяха да се разминат със стената от остри скали. Блейкли също видя отвора.

– Това е единственият ни шанс! – възкликна той.

Джейсън започна да гребе като бесен. За щастие течението също се бе устремило към отвора. Докато гребеше, то понесе още по-силно лодката.

– Пази си главата! – предупреди го Блейкли.

Джейсън се приведе тъкмо в момента, когато лодката премина под една ниско надвиснала скала. Щяха да се ударят в стената! Прилегна и започна да очаква сблъсъка. Силното течение обаче изведнъж извърна

лодката и я завлече в черния тунел.

– Успяхме – каза Джейсън.

Навлязоха с локота в тунела. Джейсън отиде при фара на носа. Завъртя го, за да освети, и огледа стените. Не се виждаха никакви каменни копия. Стените бяха гладки като стъкло.

– Изглежда безопасен – предположи Блейкли. – Това е тунелът, от който се изтича езерото. За наше щастие с течение на годините водата е полирала тези стени.

Гласът му закънтя, тъй като думите му се отразиха в стените на тунела.

Реката завлече лодката навътре в тунела. В светлината на фара се видя, че пред тях има завой.

– Накъде ли води? – попита Джейсън.

– Нямам представа, но едва ли точно сега трябва да проверяваме. Да се опитаме да завъртим лодката, а аз сетне ще запала двигателя.

Джейсън подаде на доктора другото гребло. Момчето започна да гребе напред, а докторът – назад. Лодката се завъртя около оста си тъкмо в момента, когато течението навлезе в завоя. Тъгълът на стичане на водата стана по-стръмен. Лодката увеличи скоростта си и отново зае предишната си позиция.

– Дръж се, Джейсън! – извика Блейкли, когато лодката се устреми в бурните води.

Джейсън преглътна и се хвана за едно въже. Лодката се оказа в бързей и движението и се ускори още повече. Фарът и осветяваше пенещата се вода. Това, което видя Джейсън, го накара да се залови за въжето и с другата си ръка.

Пред тях имаше още един завой. Реката извиваше под невъзможен ъгъл покрай надвиснала каменна стена.

– Дявол да го вземе! – изруга Блейкли, като за миг се опита да почисти пръските от очилата си с ръкава на ризата. После трескаво стисна греблото.

Лодката се вмъкна в бързея и на завоя се издигна високо нагоре. Джейсън остана с чувството, че се движеха сякаш в канавка. Видя как бордът на лодката откъм Блейкли се извиси над главата му. Докторът се опита да се задържи на мястото си, но краката му започнаха да се плъзгат по влажното дъно на лодката. Джейсън се приведе, започна да се моли лодката да не се преобърне.

След малко течението се успокои, лодката зае отново хоризонтално положение и Джейсън се плъсна на пода.

– Влизаме в друг завой! – изкрещя Блейкли. Този път Джейсън се подготви за него. Сега лодката се извиси откъм неговата страна. Видя плешивината на главата на доктора. После лодката отново зае хоризонтално положение.

– Как ще спрем? – попита Джейсън.

– Нямам представа – отвърна Блейкли и посочи с поглед тунела пред тях. – Дано течението се успокои и успеем да забавим ход. Дръж се! Отпред има нов завой!

След още пет подобни завоя Джейсън започна да усеща стомаха си. Сухата храна, която бе поел на закуска, се бе превърнала в бучка.

– Лошо ми е – измънка.

– Тихо! – отвърна Блейкли. – Слушай!

Лодката сякаш бе забавила ход, но течението бе все още силно. Като спря да стене, Джейсън се ослуша. Какво може да е това? След малко разбра. Звукът наподобяваше гъргорене. Засили се и постепенно се превърна в тътен.

– Водопад! – изстена Блейкли с изражение, сякаш от тази дума го бе заболяла устата. Стисна кормилото. – Ще трябва да направим обратен завой и да запалим двигателя!

Джейсън огледа тесния тунел, в който се движеха. Нямахше място за обръщане дори и при спокойни води. Сетне се сети нещо, на което го бе научила майка му.

– При следващия завой ще го направим! – провикна се, като надви тътена с гласа си.

– Какво? – попита Блейкли и погледна Джейсън така, сякаш бе обезумял.

– При завоя силата на водата може да ни помогне да обърнем лодката.

– Това е опасно.

– Ами това? – Джейсън посочи с поглед течението пред тях.

– Сериозен довод. Та, какво трябва да направим? Джейсън се опита да му обясни с думи и жестове.

– При следващия завой извърти кормилото в посока, противоположна на течението. Тикни носа на лодката в стената. Тогава течението ще я обърне и носът и ще се окаже от другата страна. С мама веднъж опитахме.

– И получи ли се нещо?

– Не, лодката се обърна с дъното нагоре.

– Браво.

– Поначало трябва да се получи. Ние просто не го, направихме както трябва.

– Както и да е, имаме само тази възможност – добави Блейкли, като се опита да надвие рева на водата. Джейсън бързо отиде при него, готов да помогне за завъртането на кормилото.

– Завърти, когато ти дам знак! – изкрещя. Докторът с кимване показа, че е разбрал.

– Сега! – извика Джейсън, когато лодката навлезе в завоя. Заедно с Блейкли натисна кормилото с все сила. Носът на лодката се удари в стената и плавателният съд за миг зае почти вертикално положение.

– Не отпускай! – крещеше Джейсън, след като усети, че докторът бе започнал да отслабва натиска. – Изчакай да се обърнем!

Лодката за миг се залюля, след което кърмата се измести напред, а фарът на лодката започна да осветява пътя, откъдето бяха дошли.

– За Бога, успяхме! – въздъхна Блейкли с разширени очи.

Джейсън се извърна, за да види накъде продължава да ги носи течението. На стотина метра по-нататък реката влизаше в голяма пещера. Той примига, като видя приближаващия отвор. Странна работа, рече си. Разтри очи и се загледа в стените на тунела. Не изчезваха.

– Изглежда, че стените на тунела тук излъчват светлина.

– Така е, това е някакъв светещ мъх – потвърди Блейкли, като протегна ръце. Издърпа въжето, което запалваше двигателя. Той изпръхтя, но угасна.

– Я виж! – посочи Джейсън.

Блейкли вече бе видял това, което искаше да му покаже Джейсън, и започна трескаво да дърпа въжето.

Пред тях сред сияещите стени се виждаше водовъртеж, изпълнен с пяна. Ревът на водата вече бе пробил тъпанчетата им и се чуваше направо в мозъка им. На това място реката изчезваше зад една скала.

– Побързай! – каза Джейсън на доктора. Лодката бързо се устремяваше към водопада.

Блейкли с все сила дръпна въжето. Двигателят изпърпори... и най-сетне запали! Блейкли даде газ и той започна да се бори с течението. Първоначално не се почувства нищо и течението продължи да носи лодката към водопада. Най-сетне обаче, едва на няколко метра от бялата пяна, двигателят започна да печели битката. Лодката сякаш замръзна в реката, докато моторът се справяше с течението.

– Давай, давай, давай... – обърна се Джейсън към лодката.

Тя сякаш го чу и разбра, започна да се придвижва напред. В

началото с няколко сантиметра, а сетне все по-бързо и по-бързо...

Джейсън въздъхна облекчено. На лицето на Блейкли се изписа усмивката на победител.

Докато двигателят угасна.

Глава 19

Пореден пронизителен рев. Създанието почти бе достигнало пещерата.

Ашли трескаво започна да търси с поглед друг изход от пещерата с гнездата. Дори и малка пукнатина, в която да се укрят. Лъчът на фенера и обаче освети само плътна скала.

– Да се връщаме! – каза Бен, като освети пътя, по който бяха дошли.

– Не, ще останем тук и ще го убием – предложи Майкълсън, който вече бе свалил пушката от рамото си. Ашли обаче не бе съгласна с това.

– Може да се появят и други – допусна тя. – Стрелбата би могла да привлече цяла глутница от тези проклетни създания. Ще стреляме само ако останем без път за отстъпление.

– Май вече се намираме в такова положение – вметна Бен.

– Трябва просто да се укрим някъде – продължи Ашли. – Ако майката не открие никого в пещерата, може би ще се успокои и ще се махне.

– Къде обаче можем да се скрием? – попита Майкълсън, като междувременно провери пълнителя на пушката, за да се убеди, че е на мястото си.

Бен докосна с ръка въжето, намотано на рамото му.

– Бихме могли да увиснем над бездната и да изчакаме животното да се махне. Ако пък то ни открие, ще се спуснем още по-ниско.

Ашли все още, чувстваше ръцете си като вдървени, но си даваше сметка, че нямаха избор.

– Добре, да вървим натам.

Последва Бен и се запъти към пропастта. Майкълсън, движещ се зад тях, пазеше тила им и наблюдаваше входа на тунела в очакване оттам да се появи майката.

– Увий въжето си около този сталагмит – инструктира я Бен, – Ей така.

Тя последва съвета му и затегна възела си дори още по-здраво от

неговия. Провери го три пъти.

– Много здраво си го затегнала, Аш.

– Просто, за да съм по-спокойна – отвърна тя и проследи с поглед как Бен закрепил въжето на майора за трети сталагмит. Сетне захвърлил намотаното въже през ръба на пропастта и то увисна в близост до каменната стена.

В пещерата прокътят сърдит рев. Ашли погледна към гнездата.

– Иде! – каза Майкълсън на Ашли, като стискаше пушката си в ръка.

– Аш, ти тръгвай! Аз ще имам грижата да помогна на Майкълсън да се закачи.

– Добре, но без излишни рискове – помоли тя, като прокара въжето си през карабинера.

– Кой, аз да рискувам? – отвърна той с усмивка, като и посочи към ръба. Чу се още един рев. – Побързай!

Като стисна въжето, тя се приведе над ръба и се спусна на няколко метра, след което спря. Бен излезе от полезрението и. Тя не можеше да види какво става горе, но чуваше всичко.

– Бен, не чакай повече, спускай се! – извика Майкълсън с почти истеричен глас. – Това животно е съвсем близо до мен!

– Хайде, приятел, спускай се и ти!

– Тя вече ни вижда! Запътва се насам! – изкрещя майорът. Изпод краката му изхвъркна чакъл, който се изсипа в пропастта.

Чу се звукът на нокти, стържещи по скала, и от него по гърба на Ашли полазиха тръпки. Отгоре се чу оглушителен рев. Стори и се, че се раздава от самия ръб на пропастта.

Майкълсън внезапно скочи, като въжето му изсвири при допира с карабинера. Обувките му се блъснаха в стената на няколко метра от лявата и страна. В светлината на фенера върху каската и тя видя, че лицето му бе червено като цвекло.

– Къде е Бен? – попита тя, като се огледа. Майкълсън през това време си пое дъх.

– Той... той изключи лампата си и се скри зад една скала. Струва ми се, че то не го видя. Устреми се към моята светлина. Тя се помоли Бен да е в безопасност, докато гледаше празното клатещо се въже до нея. Чу как нещо ръмжи непосредствено над главата и. Отгоре се изсипа още чакъл и падна върху Майкълсън.

Над ръба се подаде главата на влечуго и започна да оглежда пространството под себе си първо с едно, а сетне с второ черно око. Бе се

оказало непосредствено над майора. Когато го съзря, престана да търси повече. Отвори челюсти и зарева срещу него.

Майкълсън бързо се спусна с още един метър надолу, с което заста на извън обсега дори на дългата люспеста шия на животното. Хищникът изсъска срещу отдалечаващата се жертва и отметна глава назад за последен път, преди да надникне отново зад ръба. Ашли въздъхна облекчено, след като Майкълсън с пръст и даде знак, че всичко е наред. Двамата бяха в безопасност. А Бен? Тя отново започна да се оглежда. Стенание отдясно я накара да обърне поглед отново към Майкълсън. Бе изгубил устойчивост и се блъскаше в стената, тъй като въжето му се изтегляше нагоре. Тя проследи с широко отворени очи как безпомощното му тяло бе издигнато още на метър нагоре. Той се удари с рамо в твърдата стена.

– За Бога! То ме изтегля! – извика Майкълсън. Междувременно бе издигнат още веднъж и се оказа само на половин метър от върха.

Звярът отново надникна иззад ръба и се втренчи в Майкълсън. Бе стиснал въжето му с челюсти и теглеше Майкълсън направо към тях.

Ашли се опита да измъкне пистолета си с едната си ръка, докато с другата продължаваше да стиска въжето.

Пръстите и започнаха да се борят със закопчания кобур. Успя да се справи и след това застина, тъй като чу гласа на Бен.

– Здравсти, мамче. Така ли трябва да се отнасяш с гостите си? – попита и подсвирна силно.

Ашли видя как звярът се обърна в посока към гласа, като размята бясно Майкълсън. Създанието разтвори уста, за да изсъска срещу новия нашественик, като изпусна въжето.

Покрай нея прелетя Майкълсън с разтворени ръце и крака. Въжето му отново се изопна и той се блъсна в стената. Чу се шум, предизвикан от чупеща се кост.

Тя го погледна. Той изстена. Погледът му бе изпълнен с болка. Опита се да заеме устойчива позиция с помощта само на един крак. Поуспокоена, че майорът бе оцелял, тя извърна отново поглед към ръба на скалата.

Чудовището бе изчезнало извън полезрението и. Тя чу неговото ръмжене и душене. Чу и стърженето на ноктите му в скалата. Очевидно продължаваше да търси. Опита се да разбере какво ставаше там, горе. Пълна тишина. Погледна наляво. Въжето на Бен го нямаше. Кога бе изчезнало?

Вниманието и бе привлечено от внезапно радостно ръмжене. Ловецът бе открил плячката си. Последва трескаво стържене и тропот.

– Я виж, мамче, изплел съм ти ново шалче – каза Бен със сърдит глас.

Последва изпълнен с раздразнение рев.

Внезапно Бен скочи над ръба. Прелетя в празното пространство с въжето зад себе си. Преметна се във въздуха с лице към скалата и сетне се устреми към нея. Пое сблъсъка с краката си. Единствено облекчената му въздишка издаде, че се бе приземил успешно.

– Бен? – попита тя с облекчение. – А какво става с...

Бен и даде знак да погледне нагоре.

Главата на двуутробното бе увиснала над ръба. Дългият му месест език висеше между разтворените му челюсти. Въжето на Бен бе омотано около врата му и се впиваше в него.

– Според теб ще ми се отблагодари ли? – попита Бен, като посочи звяра с поглед. – Май че моят подарък не и допада.

Тюленът започна да стене и отвори очи. Линда измери пулса му.

– Струва ми се, че излиза от унеса – каза с надежда. Страхуваше се, че в това състояние бе пострадал прекалено много от спорите на гъбите.

– Чудесно – прошепна Халид. Ако се съдеше по изражението на лицето му, и той продължаваше да страда от отравянето. Затвори очи и разтри слепоочията си с пръсти.

– Я вземи това. – Линда му подаде мокра хавлиена кърпа. – Легни на гръб и я постави върху очите си.

Линда се обърна към Вилиянуева. Изтри челото на тюлена. С помощта на Халид успя да го пренесе до пещера, сравнително по-слабо засегната от гъбите. През нея преминаваше поток от хладен въздух, леко наситен с уханието на разтворени минерали. Единственият вход към това помещение бе тесен отвор, през който не можеха да преминат едри хищници. При все това тя остави пистолета си наблизо върху една скала.

– Вода... – едва промълви Вилиянуева с напуканите си устни.

Тя му помогна да се поизправи и му поднесе чаша вода. Той я взе с треперещи ръце и я изпи.

– Какво се случи? – попита той, като погледна към Халид, който в момента хъркаше тихо под влажната кърпа.

Докато отпиваше от водата, тя му обясни въздействието на отровните спори на гъбите.

– Дали и тук, долу, няма нещо, което би искало да ни изяде? – попита той, докато и връщаше чашата.

– Тук сме във враждебна среда – отвърна тя с усмивка. – За да може да оцелее нещо живо, трябва да се научи да използва в максимална степен оскъдните си ресурси. Това предполага голямо противоборство и най-разнообразни форми на атака.

– А сега какво да очакваме? Месоядни пеперуди? Тя повдигна рамене.

– Дявол да го вземе, с удоволствие бих изпушил цигара – каза той, като поклати глава.

– Не знам дали една цигара няма да ти навреди.

– Насмалко не останах без ръка. Едно чудовище ме съдвика, – а сетне една шибана плесен се опита да ме убие. Все ще оцелея и след една цигара.

– Добре – каза тя. – Ще проверя в раницата на Халид. Знам, че той има няколко пакета. Сигурна съм, че няма да има нищо против.

Линда придърпа към себе си раницата на Халид, изненадана от тежестта и, и сетне разкопча каишките и. Порови се сред дрехите и екипировката.

– Трябва да са някъде тук. – Тя продължи да търси. – Добре, добре. Бих могъл аз да ги...

– Почакай. Май намерих. Все още си е в целофанената опаковка. Открих я! – каза тя, когато усети целофана под пръстите си. Измъкна от раницата ръката, в която държеше пакета. Смутена, даде си сметка, че това не бяха цигари. Повдигна го към светлината, за да го разгледа по-добре.

– Бъди по-внимателна с това нещо – каза и Вилянueva, когато видя какво държи. Очите му се бяха разширили.

– Какво представлява?

– Пластичен взрив.

– Взрив ли? – Тя му подаде парчето, подобно на пластилин вещество, обвито в целофан. Той го огледа внимателно.

– Ако съдя по щемпела, германско производство е – каза.

– За какво му е? – запита тя, като погледна спящия мъж. – Всъщност, след като е геолог, може би му е необходимо, за да взривява някои скали, когато му трябва образци.

– Бях подробно инструктиран за всичко – каза тюленът, като поклати глава. – Ако някой носеше пластичен взрив, щяха да ми кажат. Вкарал го е тук незаконно. Подай ми раницата му.

Тя затаи дъх и докато подаваше на тюлена раницата на Халид, главата и се изпълни с безброй мисли. Сети се колко съдържан и напрегнат

беше, когато някой докоснеше раницата му. Колко странно изражение придобиваше лицето му, когато някой го запиташе за неговото минало. Спомни си обаче и силната му ръка, която и помагаше да изкачва стръмни склонове, и топлите приятелски думи, с които и вдъхваше кураж.

– Тук има дванайсет такива пакета – каза Вилянуева, като затвори раницата. – Достатъчни са, за да стоварят целия вулкан върху главите ни. Подай ми пистолета си – поиска той, след като установи, че не може сам да го достигне поради раните си.

Тя инстинктивно понечи да му се подчини, но се поколеба, когато ръката и стисна ръкохватката на оръжието.

Халид изхърка, изкашля се и се събуди. Отмести кърпата от лицето си и приседна.

– Вие какво... – започна, като погледна последователно Вилянуева с раницата му и Линда с пистолета в ръка. Намръщи се и чуждестранният му акцент стана по-подчертан.

– Какво, по дяволите, правите с раницата ми? – запита.

Думите му бяха насочени към тюлена, но гневът му и към Линда.

– Решихме да потърсим в раницата ти цигари и... – започна смутено тя.

– Ти каква игра играеш, Халид? Кой те изпрати? – прекъсна я Вилянуева.

– Не знам за какво говориш. Върни ми раницата.

– Върви по дяволите – отвърна тюленът и поклати глава.

Линда отстъпи крачка и се отдалечи от двамата. Пистолетът висеше между пръстите и. Не откъсна поглед от Халид. Той бе човекът, който и бе дал вода от своята манерка. Човекът, помогнал и да се измъкне, когато тя се заклеши в тясната цепнатина.

Колемливостта и не остана незабелязана от Халид. Заговори я, като посочи с пръст към Вилянуева.

– Той бълнува ли? Да не би да е пострадал от гъбената отрова? Защо се държи така? – попита. Даде и знак да се отдалечи от тюлена. – Пази се от него. Може би е опасен.

Тя усети как краката и започват сами да се придвижват към Халид.

– Нищо му няма – каза тя. – Просто не може да разбере защо притежаваш взривни вещества.

– Стой по-далеч от него – предупреди Вилянуева и се опита да стане. Безуспешно, тъй като силите не му стигнаха. – Не му вярвай. Подай ми пистолета.

– Не му го давай. Той ще ме убие – каза и Халид. Тя погледна към

тюлена.

– Та какво беше решил да сториш с нас, след като си взел всичкия този взрив? – попита Вилиянуева със стиснати устни.

– Линда, позволи ми да ти обясня. Този човек всичко изопачава. Както е тръгнало, ще ме изкара арабски терорист. Станал е жертва на предубежденията си.

– Халид...? – Тя направи още няколко стъпки и се озова само на метър от него.

– Пази се!

Предупреждението на Вилиянуева дойде твърде късно. Думите му се оказаха много по-бавни от внезапния скок на Халид. Той се озова при Линда, преди тя да се усети. Силно я притисна. С ръката си и отне пистолета.

– Съжалявам – прошепна в ухото и. – Не ми се искаше да се случва това.

С пистолета и в ръка я освободи от прегръдката си. Тя се отдалечи с разплакани очи на няколко крачки. Той насочи пистолета към Вилиянуева.

– И какво, Халид? – обърна се подигравателно тюленът. – Как според теб ще успееш да се измъкнеш отук?

– Като облекча товара – отвърна Халид и натисна два пъти спусъка. Главата на Вилиянуева отскочи назад и на челото му се появиха две малки рани. Сетне тялото му се свлече на земята.

Линда изкрещя. Като закри лицето си с ръце, свлече се на колене, хлипайки. Очакваше всеки момент и тя да почувства как куршуми проникват в тялото и.

Една ръка докосна рамото и. Не каза нищо.

Отдръпна се от Халид и продължи да плаче. Ръката не се опита да я докосне повече. Хлипанията и постепенно преминаха в безмълвни сълзи. След малко погледна Халид.

Той бе приклепнал с наведена глава. Все още стискаше с ръка пистолета. С лекота, сякаш беше писалка. Вероятно бе усетил погледа и.

– Защо? – попита тя.

Думите му бяха сухи, лишени от всякакво чувство:

– За тази мисия избраха мен. Блейкли бе наивник. Новината, че бе открил голяма диамантена статуя, отдавна бе станала известна на мнозина. Един южноафрикански диамантен картел се свърза с моя работодател. Ако се откриеше източникът на такива огромни диаманти, това щеше да разруши диамантения пазар. Цените на диамантите щяха рязко

да паднат. Бе ми възложено да открия източника на диамантите и да извърша саботаж. Да взривя целия обект.

– Значи всички тези смърти са били предизвикани от жаждата за пари.

– Не – отвърна той, като хвана лицето и с ръце и го извърна към себе си. – Приех тази работа, възложена от южноафриканците, по друга причина. Много по-близка до сърцето ми. Ако, както при диамантите, този континент се превърнеше в огромен износител на петрол, това щеше да опустоши икономиката на Близкия изток. Петролът е кръвта на моята страна. Преди да го открият, тя бе бедна. Бе лишена от образование и здравеопазване и нямаше как да се измъкнем от пясъците. Няма да позволя това да ни се случи повторно. Особено след като вече опознахме прогреса. – Очите му се изпълниха с болка. – Обичам страната си не по-малко, отколкото ти своята. Самата ти не си ли готова да убиваш, ако трябва да спасиш страната си?

Неуверена в себе си, тя не му отговори. Просто извърна лицето си. Той се изправи.

– Трябва да се кача горе и да завърша мисията си. – Отиде до тялото на Вилянуева. – Той трябваше да загине, защото осведомеността му я застрашаваше. Ти обаче си ми необходима. Твоите очи и твоите ръце ще ми бъдат от полза. До повърхността ни очаква дълъг път.

Тя си позволи искрица надежда.

– Имам мисия, която трябва да изпълня, и ще я изпълня – продължи той. – Можеш да останеш тук или да дойдеш с мен. Трябва обаче да ме разбереш. Ако дойдеш с мен и издадеш моята тайна, ще се видя принуден да убия отново. Смяташ ли, че мога да ти имам доверие? – Той и подаде ръката си.

Тя погледна мазолестата му длан. Ако тръгнеше заедно с него, той можеше да я убие със същата лекота, с която уби Вилянуева. Ако обаче останеше тук, при това невъоръжена, щеше да означава сигурна смърт.

Като скръсти ръце и пренебрегна подадената и ръка, Линда взе решение.

– Ще дойда с теб – каза.

Слава Богу, рече си Майкълсън, когато Бен спря пред него. Успя да заеме по-удобна поза след като се опря до рамото на австралиеца. Коляното го болеше. След повторното изкачване до пещерата с гнездата на бърза ръка му поставиха шина. Можеше да върви, обаче бавно и неуверено. Майкълсън примига от досада, като видя колко още много път им

оставаше до изхода от „детската градина“.

– Чу ли нещо? – попита Бен, като отмести глава. Ашли поклати глава. Майкълсън се вслуша. Няколко метра зад гърба им малките двуутробни продължиха да съскат, като гребенчетата им продължиха да се изправят и свиват. Протестите им станаха по-малко шумни, след като осъзнаха, че групата бе решила да се отдалечи от гнездото. Тунелът, черен отвор в стената, все още бе разположен твърде далеч.

– Не – каза Майкълсън. – Нищо не чувам.

– Странно. Мога да се закълна, че... – започна Бен. Прочисти ухото си с пръст и продължи напред.

Майкълсън го последва, като куцукаше с наранения си крак.

– Как се чувстваш? – попита го Ашли.

– Добре, но все още си мисля, че би трябвало да продължите без мен. Само ви задържам.

– И без това е по-добре да напредваме бавно – намръщи се Ашли. – Не можем да знаем какво ни чака отпред.

Примирил се с думите и, Майкълсън закуцуква след Бен, без да откъсва поглед от входа на тунела – възприе го като цел. Започна да брои крачките си. При всяко нечетно число изпитваше болка, тъй като тежестта на тялото му падаше върху наранения крак.

При трийсет и третата крачка той най-сетне достигна отвора. Подпря се на стената на тунела с чело, плувнало в пот. Започна да усеща болка и в десния си хълбок. Дявол да го вземе, навярно бе пукнал и ребро, помисли си, като разтри хълбока си с ръка.

Бен отиде при него. Докато Майкълсън се съвземаше, успя да огледа тунела пред тях. Погледна Майкълсън, който разтъркваше тялото си, повдигна вежди, но благоразумно не зададе никакъв въпрос. Майорът все още се чувстваше неловко от това, че австралиецът го беше отървал, когато разяреният звяр започна да го изтегля. Ако не беше това забавно хрумване на Бен, той щеше вече да е мъртъв.

– Какво откри? – попита го.

– Там, долу, е ужасна плетеница. Навсякъде се пресичат какви ли не тунели. Едни от тях са осветени от гъбите, а другите са чисти. Ще трябва да бъдем предпазливи.

– Поне ще разполагаме с много пътища за отстъпление.

– Така е. Но през кой тунел ще се измъкнем оттук? – Има само един начин да се разбере това – отвърна Майкълсън, като съдържа усмивката си. Махна с ръка към входа на тунела. – Заповядай.

Бен насочи светлината на фенерчето си напред и се вмъкна в

тунела. След няколко метра Майкълсън установи, че Бен се бе изразил твърде меко. Още на първия кръстопът се появиха пет различни прохода, водещи в различни посоки.

– А сега, накъде? – попита Бен. Въпросът му бе насочен към Ашли.

Майкълсън направи крачка напред. Бе жегнат от това, че Бен го бе изключил от споразумението за взимане на решения. Макар и инвалид, той бе все още най-старшият военен командир в групата. Сигурността на всички бе все още негова отговорност.

Ашли освети последователно петте тунела. Задържа светлината по-дълго време върху един от тях.

– Този проход, изглежда, води нагоре – прецени тя. – Освен това има светещи мъхове по стените.

Майкълсън надникна във въпросния тунел. Реагира на думите и с изръмжаване с неутрален характер. Ашли го погледна.

– Благодарение на този мъх ще спестим енергия от батериите си – продължи тя. – Все още не знаем колко време ще ни се наложи да пътуваме, докато се измъкнем от тази дупка, така че трябва да пестим енергията на фенерите. Ще трябва да вървим по осветените коридори, когато имаме такава възможност. Пък и колкото повече светлина виждам наоколо си, толкова по-спокойно се чувствам.

Майкълсън кимна одобрително. В думите и имаше логика. И той щеше да вземе подобно решение.

– Да вървим.

Бен отново ги поведе. Намали силата на фенера си, така че да може да осветява само някои от най-тъмните изпъкналости. Мъхът осигуряваше достатъчно светлина. Бен им даде знак да изключат фенерите си, включително и лампите върху каските си.

Майкълсън тръгна след Бен. Последна вървеше Ашли с пистолет в ръка. Майкълсън заскърца със зъби. Както от болка, така и при мисълта за сегашното си физическо състояние. Редното бе той да води групата, за да открие пръв опасността или да защитава тила им. Сега се бе оказал в средата, подобно на някакво мамино синче. Но нямаше как да върази срещу подобно подреждане. Бен се бе откъснал на няколко метра напред, а Майкълсън се стремеше да не изостава. Като стъпи върху здравия си крак, погледна през рамо. Видя, че Ашли оглежда тунела зад тях. Тя забеляза погледа му и му се усмихна, сякаш се опитваше да му вдъхне кураж.

Като присви сърдито вежди, Майкълсън заподскача по-силно. Зад гърба му останаха много странични тунели и кръстовища. Той не се

опита да запомни пътя, не изпускате от поглед Бен и се стремеше да не изостава. Горещата му кръв му помагаше да преодолява болката от нараняванията, но въпреки това след известно време смени ускорения ход с измъчено куцукане. Бен изчезна зад един завой. Майкълсън, задъхан, усети как пред очите му заиграха искри. Цялото му коляно се изпълни с болка.

Спря и се облегна на стената. Целият му хълбок гореше.

Ашли го докосна по рамото. Гласът и бе изпълнен едновременно със съчувствие и укор.

– Престани да се пресилваш. Не сме тръгнали на състезание. Оттук ще можем да се измъкнем само ако вървим спокойно.

– Аз ви забавям – процеди Майкълсън през стиснатите си от болка зъби.

Внезапно пред тях се появи лицето на Бен. Австралиеца можеше да се придвижва безшумно, когато пожелаеше. На лицето на Бен бе изписана загриженост.

– Чувствам се добре – каза Майкълсън на Бен, сякаш се опитваше да спори.

– Радвам се да чуя това – прошепна Бен, – защото ми се струва, че ни следят.

– Какво искаш да кажеш? – попита Ашли.

– Чувам как в съседните тунели някой стърже с нокти и души въздуха. При това се стреми да не изостава от нас.

– Може би си чул само ехо от собствените ни стъпки – каза Ашли, но очите и издадоха, че не е убедена в думите си. – Аз нищо не чух. А ти? – обърна се към Майкълсън.

Той поклати глава, но знаеше, че не е специалист по въпроса. В момента единственото, което чуваше, бяха собственото му затруднено дишане и пулсът на сърцето в ушите си. Всъщност той не чу дори приближилия се Бен.

– Искам да сте наясно в какво трябва да се вслушвате – изсъска тихо Бен. – Естествените звуци в една пещера са ми добре известни. Звучите, които чух, не са такива.

– В такъв случай какво да правим? – попита Ашли. – Трябва да се отървем от този преследвач, но той познава тунелите по-добре от нас. Единствената ни надежда е в скоростта. Трябва да му избягаме.

Майкълсън нямаше как да не съобрази защо при тези думи Бен не погледна към него. И Ашли не погледна. Настъпи неловко мълчание. Знаеше какво мислят. Трябваше да се измъкнат бързо, но нямаше как да

го изоставят.

Понечи да каже нещо, но точно тогава м той чу звука. Чуха го и останалите. Три чифта очи се устремиха едновременно назад. Нещо невидимо стържеше по скалите зад тях. Чуха звук от паднало камъче. Там имаше нещо.

– Оставете ме – нареди Майкълсън. Извади пистолета и го насочи не към тунела, а към Ашли и Бен. – Веднага.

– Без глупости, моля те – отвърна Бен. – Не сме герои в някакъв идиотски филм за Рамбо. Знаем, че няма да ни застреляш.

– Няма да допусна всички да загинем само заради моите рани. – Майкълсън допря студената цев до топлата кожа на слепоочието си. – Махайте се или ще стрелям.

– Майкълсън, та ние сме екип – уверяваше го Ашли с глас, изпълнен с тревога.

– Тръгвайте. Ще ви прикривам дотолкова, доколкото ми стигнат силите.

– Не! Ще дойдеш с нас – настояваше Ашли.

– Тръгвайте – заповяда сега той и свали предпазителя. – Веднага, че след три секунди няма да има кой да ви охранява тила.

Видя как Ашли преглътна и с поглед помоли Бен за помощ. Ако някой от тях се опиташе да го обезоръжи, щеше да натисне спусъка. Той знаеше, че трябва да ги принуди да го изоставят. Тъкмо тогава някъде зад тях се изтърколи второ камъче.

Бен се обърна към Ашли. Стойката му изразяваше колебание.

– Той е прав – опита се да я убеди Бен. – Длъжни сме да помислим и за останалите. Ако не докараме навреме помощ, и те ще загинат.

– Ненавиждам такива разсъждения – ядоса се Ашли и сви юмруци. Кокалчетата и побеляха. Бен положи ръка на рамото и и погледна Майкълсън:

– Знам, че си падаш камикадзе. Че ти допадат самоубийствените мисии и така нататък. На пет метра оттук обаче има една съвсем малка пещера, в която има и вода. Достатъчно е голяма, за да се скрият в нея цели трима морски пехотинци. Предлагам да потърсиш укритие там. Хем ще останеш незабелязан, хем ще бъдеш добре защитен, ако ти се наложи да стреляш.

– Вие поемайте. Аз ще огледам пещерата после – каза майорът с известна недоверчивост.

– Да тръгваме – подкани Бен Ашли. – Може би ще успеем да отклоним, преследвачите от него.

Тя позволи на Бен да я притегли към себе си, но преди това погледна майора в лицето за последен път с разплакани очи.

– Денис, пази се! Не прави глупости! – пророни тя.

Той си взе довиждане с нея, като и махна с ръката с пистолета. После видя как двамата с Бен изчезнаха зад завоя, без да се обръщат назад. Изчака стъпките им да заглъхнат по тунела и да се възцари пълна тишина. Вслуша се внимателно с напрегнат слух. Искаше да се убеди, че те окончателно го бяха напуснали. Искаше също да долови и звуците, издавани от преследвачите.

Не чу нищо друго освен ударите на сърцето си в туптящите слепоочия. Продължи да чака. Измина близо час, но през това време не чу и не забеляза нищо. Може би на Бен тези звуци му се бяха просто причули, но не биваше да се разчита на това предположение. Бен разбираше твърде много от пещери, за да бъде измамен от ехото на естествени звуци.

Майкълсън облиза пресъхналите си устни, покрити с прах и солена пот. Повдигна манерката, висяща на пояса му. Бе почти празна. Може би трябва да последва съвета на Бен и да огледа пещерата. Да напълни манерката и да се барикадира там.

Намръщи се и като стъпваше колкото се може по-тихо, насочи се към пещерата. В пълната тишина допирът на подметката му със скалистия под му прозвуча почти като взрив. За щастие наложи му се да направи само няколко крачки, преди от дясната страна на тунела да се появи малък черен отвор. Включи фенера и освети помещението. Там бе тъмно. Не се виждаха никакви светещи гъби, имаше само мрак. Покривът бе нисък. Прекалено нисък, за да се движи изправен, но достатъчно висок, за да се премества приведен. Малка струйчица вода се стичаше от задната стена и образуваше локвичка върху пода.

Провери я на вкус. Очевидно бе годна за пиене, макар и да съдържаше много минерали. След като изпи остатъка от съдържанието на манерката си, постави я под струята, за да се напълни с прясна вода.

Доволен от обстановката, зае позицията покрай отвора. Стените на тунела, покрити със светещи мъхове, му позволяваха да има обзор откъм двете посоки. Укритието си го биваше. Зачака, насочил пушката си към тунела.

Страхливци, всички сме страхливци, помисли си Ашли. Колкото и логично да изглеждаше решението им да изоставят Майкълсън, Ашли продължаваше да се чувства като куче, бягащо с подвита опашка.

Последва Бен през плетеницата от тунели. Бяха изминали почти пет

часа. По време на кратките почивки, когато отпиваше вода от манерката си, чуваше звуците, издавани от техните преследвачи. Понякога се чуваха от разстояние. В други моменти се раздаваха едва ли не иззад ъгъла.

Бен спря пред нея. Веждите му бяха запотени. Отвинти капачката на манерката си и отпи малка глътка. Изтри устните си с ръкав.

– Цялата тази работа не ми се вижда особено смислена – каза. Разтърси манерката и се намръщи.

– Какво имаш предвид? – попита Ашли. Нейната манерка също бе почти празна.

– Досега трябваше или да се отървем от тези преследвачи, или да сме се сблъскали с тях. Това патово положение ми се струва много странно.

– Може би просто сме извадили късмет.

В този момент в тунел от дясната им страна се сринаха камъни. И двамата подскочиха.

– Не вярвам нито в късмета, нито в тези пещери. – Бен присви ноздри, сякаш надуваше нещо нередно във въздуха.

– Да тръгваме – каза Ашли, след като завинти капачката на манерката си. Бе пийнала малко вода, колкото да убие вкуса на каменен прах в устата си.

Бен ускори ход. Стегнатите му рамене издаваха напрежение. В ръката си продължаваше да стиска пистолет.

Непрестанното очакване започна да лази и по нейните нерви. Какво, по дяволите, ги преследваше? Защо не ги нападеше? Стомахът и се изпълни с киселини. Изпитваше желание преследвачите им да ги нападнат. Най-малкото, защото щеше да може да се отбранява. Нещо, което бе за предпочитане пред постоянното тръпнене в страх.

През следващия час прекосиха множество тунели. Едни водеха нагоре, а други – надолу. Едни имаха равен под, а други бяха изпълнени с камъни. Едни бяха осветени от гъбите, други, черни като катран.

– Движим се в неправилна посока. Отдалечаваме се от базата – отбеляза Бен, след като погледна компаса, затворен в сребърната кутия.

– Нима имаме друг избор? – попита Ашли. Гладът и криволичещите тунели я бяха замаяли. В движение дъвчеше сухоежбина, но изпитваше нужда от истинска храна. Започна да мечтае за чизбъргер с много пържени картофи. И за кока-кола, разбира се. Топлата течност в манерката не успяваше дори да накваси устните и.

Препъна се в един камък и падна на колене. Опита да се изправи, но краката и не помръднаха. Мускулите им бяха уморени и напрегнати.

Въздъхна и се отпусна.

– Точно сега не можем да си позволим да спрем – настоя Бен, завърнал се при нея.

– Знам – отвърна тя с уморен глас. – Трябва ми само минута почивка.

Той приседна до нея, положи ръка върху коляното и и галовно прокара ръка по бедрото и.

– Ще се измъкнем оттук.

– Наистина ли вярваш в това? – прошепна тя. Ами ако не успееш да го сторят? Помисли за сина си, намиращ се в безопасност в базата Алфа. Слава Богу, че поне Джейсън бе на сигурно място. Ако и се случеше нещо...

Изскърца със зъби. Не биваше да си позволява подобни мисли. Разбира се, че щеше пак да види детето си. Спомни си глуповатата му усмивка, когато нещо го изненадаше. Спомни си и косата му, постоянно стърчаща зад едното ухо. Отмести ръката на Бен от коляното си и се изправи. Тя щеше отново да види сина си дори ако и се наложеше да види сметката на всички хищници в тази адска дупка.

– Да ставаме. Трябва да се приберем у дома – каза тя на Бен и му подаде ръката си, за да му помогне да се изправи.

– Тази мисъл ми хареса – отвърна Бен с една от широките си усмивки, разкриващи всичките му зъби. Сетне отново продължи по тунела.

Ашли тръгна подире му, вече готова да пробяга и километри при необходимост. След стотина метра обаче Бен спря. Повдигна ръка във въздуха и наостри уши.

Напрегната, Ашли също се вслуша. Не чу обаче нищо обезпокоително.

– Какво има, Бен?

– Бриз – отвърна той, като и посочи един страничен тунел.

Тя застана до него и усети лек полъх, който дори раздвижи черната и къдрава коса.

– Какво означава според теб?

– Струва ми се, че сме достигнали края на този лабиринт.

– В такъв случай да продължим – каза тя и тръгна напред.

Тунелът пред тях започна да се стеснява и изпълва с остри завои. Полъхът на вятъра стана все по-осезаем. Светещите гъби, растящи по стените, започнаха да намаляват. След малко им се наложи да включат както ръчните фенери, така и лампите на каските си.

– Дявол да го вземе – изруга Бен, след като изминаха още около два

километра.

– Какво?

– Предстои ни да прекосим още един страничен тунел. Там биха могли лесно да ни устроят засада. Няма да имаме пътища за отстъпление.

Тя се намръщи, но не спря. Още нещо, за което трябва да се тревожат. Така или иначе бяха взели решение, от което нямаше как да се отметнат. Щяха да продължат право напред.

След следващия остър завой таванът на тунела се спусна. Тя се приведе и продължи. Бризът междувременно се бе превърнал във вятър, който брулеше лицето и и развяваше косите и. Сякаш им даваше знак да се върнат обратно. Силното въздушно течение засвири в ушите и.

– Ти чу ли това? – попита я Бен.

– Какво?

– Вече са близо до нас. И бързо съкращават разстоянието.

Тя продължи напред с решително стиснати устни. Ускори ход, като се приведе напред, за да се справи по лесно със силното въздушно течение. След следващия завой установи, че тунелът свършваше след няколко метра. Вятърът вееше от равен отвор, разположен в края на тунела. Първия такъв отвор, който бяха видели след навлизането им в лабиринта.

Тя се затича напред, като се молеше тунелът да води нагоре към дома. Коленичи до отвора и светна с фенера. Изстена от разочарование. Тунелът не само че бе наклонен надолу, а се спускаше под невероятно стръмен ъгъл дълбоко в сърцето на континента.

До нея се появи Бен. Вече бе извадил шейната си и я разгваше.

– Аш, по-добре побързай. Намират се само на стотина метра зад нас.

– Води надолу. При това, струва ми се, доста надолу – каза мрачно тя, като посочи тунела.

– Така или иначе не можем да се върнем – отвърна той и и помогна да свали шейната си. – Имам подозрението, че бяхме умишлено подмани към това място.

– Какво? – простена тя, докато разгваше шейната. Съвсем близо до тях се разнесе стъргането на нокти върху скала.

– Нямаме време – каза Бен и махна с ръка към отвора. – Дамите са с предимство – добави, като насочи пистолета си назад.

Ашли насочи поглед първо към черния тунел зад тях, после към Бен. Пое си дълбоко дъх и се спусна в отвора с шейната си. Стръмният

наклон бързо и придаде ускорение. Опита се да използва облечените си в ръкавици ръце и краищата на обувките си като спирачки, но успя да забави движението си съвсем слабо.

Чу как Бен влезе в отвора след нея и колелата на шейната му се раздвижиха.

– Та това е като пързалка! – възкликна той. – Ха да видим сега дали тези копелета ще успеят да ни хванат!

Вече бе набрала такава скорост, че ръцете и независимо от дебелине на ръкавици започнаха да я болят, когато ги използваше като спирачки. По стените на тунела се появиха ивици от фосфоресциращите гъби.

– Попаднали сме в тирбушон! – изкрещя Бен. – Усещаш ли центробежната сила?

Тя я усещаше. При всеки пореден завой шейната и се издигаше все по-високо върху стената. Вее бе невъзможно да се правят опити за забавяне на скоростта. При спускането гъбените налепи ставаха все по-плътни и по-плътни. Светлината им започна да я заслепява. Освен това гъбата правеше стените хлъзгави, така че и обувките на Ашли вече не успяваха да действат като спирачки. Надяваше се, че тунелът ще стане хоризонтален. Че ще им даде възможност да забавят скоростта. Никак не и се искаше да излети от него и да бъде изстреляна направо върху някой дебел сталагмит. Вгледа се пред себе си и започна да се моли наклонът да се измени.

Не извади такъв късмет. Изходът на тунела се появи непосредствено след следващия завой. Не и остана време да се опита нито да спре, нито поне да намали скоростта. Успя само да защити главата си е ръце и да се превие.

Излетя от тунела и се озова в следващата пещера. Заслепена от внезапната ярка светлина, тя запримига. Шейната и продължи по леко неравната повърхност. Когато привикна към светлината, видя, че се е устремила към плътна стена от жълта растителност. Затвори очи и се блъсна в дебелиите стъбла. От сблъсъка падна от шейната си, но растенията омекотиха удара и тя се изгърколи на няколко метра.

След като спря, застана на колене. Тъкмо щеше да се опита да се изправи, когато в нея със силен вик се блъсна Бен. И двамата се прекатурнаха в растителността.

– Е, това наистина си го биваше! – каза Бен, легнал до лявото и коляно.

Ашли се освободи от растенията, изстана и се изправи. Цялото и тяло бе натъртено. Успя да се огледа, докато Бен се изправяше на крака.

Навсякъде около нея пространството бе покрито с жълта растителност, висока до гърдите и и подобна на пшеница. Растителността се простираше в протежение на километри. Километри! Пещерата бе изумително голяма, по-голяма дори и от пещерата Алфа. Наподобяваше Големия каньон, само че с капак. Стените се простираха на стотици метри над нея. Таванът, някъде в безкрая, бе покрит с плътен слой гъби и сияеше почти със слънчева светлина. Тя огледа още веднъж равните жълти поля, простиращи се из широката равнина. Тук-там се виждаха само островчетата от хилави дръвчета.

– Струва ми се, че не сме в Канзас – промълви зиналата от удивление Ашли.

Вниманието и бе привлечено от внезапно шумолене из растителността. Нещо бе започнало да си проправя път през нивята, като заобикаляше дръвчетата. Създадения бяха твърде ниски и не можеха да се видят през високите класове. Движенията им наподобяваха движението на акула, стрелкаща се под повърхността.

Тя погледна Бен и отстъпи крачка назад. Той и посочи нещо вляво. Още две животни се приближаваха към тях. Тя огледа повторно нивята и забеляза следите на още три животни. Значи бяха общо шест.

Отстъпи крачка, като се залови за ръкава на Бен, Той не възрази.

Като се препъваше, тя се отдалечи от нивите и се завърна на скалистата площадка до отвора на тунела. Шейните им се бяха изгубили някъде в нивята. Присегна към пистолета си и ръката и докосна празен кобур. Дявол да го вземе, пистолетът навярно се бе изгубил по време на падането.

Извърна се към Бен. За щастие той държеше пистолет в дясната си ръка.

– Изгубих моя – каза му тя.

– Няма страшно. Аз пък изгубих пълнителите. А в този пълнител имам само три патрона.

Тя погледна следите от шестте животни, които бавно се приближаваха към тях. Това, което видя, не и хареса. Най-близката следа се намираще само на десетина метра от тях. Животното бе спряло и заело позиция. Чакаше. Скоро и другите го последваха.

– В тунела ли да отида? – попита тя.

– Добра идея. Влез вътре.

Думите им сякаш дадоха знак на животните, спотаили се в нивите, да излязат на открито. Ашли, подобно на сърна, заслепена от автомобилни фарове, буквално замръзна до отвора. Шестте животни изскочиха

едновременно през растителната стена и след това също така едновременно спряха. Бяха застанали на четири крака. Козината по гърба им бе настръхнала. Бяха готови да скочат.

Приличаха на кръстоска между вълк и лъв. Козината им бе златиста, а около шиите им имаше дебела грива. Очите им бяха огромни, с продълговати зеници. Дългите им челюсти бяха изпълнени с остри зъби. Глутницата заръмжа.

– Не мърдай! – заповяда Бен. – Не прави резки движения.

Застинала под погледа на шест чифта немигащи очи, тя нямаше никакво желание да върви. Готова бе да остане в тази поза неопределено време, но от отвора се подаде нещо и я хвана за глезена. Тя нададе силен, изпълнен с ужас вик.

Глава 20

– Започни с греблата! – изкрещя силно Блейкли, надвивайки рева на водопада.

Направи последен опит да запали двигателя на лодката. Той само изпърпори и угасна. Блейкли видя как течението започна да влачи лодката към бездната. Оттук бе невъзможно да се определи височината на водопада. Шумът обаче беше неопишуем. Звучите, предизвикани от водата и ехото на скалите, вещаеха голяма опасност. Блейкли стисна греблото до единия борд на лодката. Видя, че Джейсън, заел позиция до другия борд, се опитва да гребе.

– По-живо, Джейсън, по-живо! – викна той на момчето, като се включи в борбата с течението. Раменете му бяха изтръпнали от напрежение.

– Опитвам се, но нищо не се получава! Не мога да намалая скоростта!

Блейкли се извърна. Кърмата на лодката вече бе достигнала ръба на водопада. Видя как течението понесе лодката отвъд него.

– Дръж се! – изкрещя Блейкли и се хвана за въжетата на понтона. Джейсън направи същото.

Когато лодката достигна ръба на водопада, сякаш за миг застина. Блейкли си пое дъх, когато тя се прехвърли отвъд прага му. За миг се оказа обградена от водни стени. Стори му се, че ще падне върху тях. Понечи да изкрещи, но в този момент лодката достигна дъното, без да се обърне. И двамата се оказаха притиснати към пода и, докато наоколо им

струеше вода. За тяхно щастие лодката не се преобърна.

Блейкли повдигна глава. Водопадът се оказа висок само около пет метра.

– Не мога да повярвам! Та нали...

Лодката се наклони над втори водопад. Изненаданият Блейкли насмалко не изпусна въжето, когато лодката се плъзна по водата и се удари в дъното. Независимо от силния шум, предизвикан от ревящата вода, чу се съвършено ясно как единият понтон бе раздран. Дявол да го вземе! Лодката бързо се изпълни с вода. Въздухът, останал в другия понтон, едва успя да я задържи над водата.

Блейкли придърпа Джейсън към здравия понтон. Момчето се извърна и погледна през рамо.

– Има още един! – извика.

Преди Блейкли да успее да провери истинността на думите на момчето, лодката се прехвърли над рѣба на поредния водопад. Пробитият понтон, действащ като котва, завъртя лодката около оста и. След миг тя се стовари във водовъртежа под тях.

Преди да се озове под водата, Блейкли видя как Джейсън излетя от лодката, макар и да бе протегнал ръце, с които да се захване за нещо. Веднага след това Блейкли потъна в солената вода, която нахлу в носа му, накара го да се закашля и така да изпразни дробовете си от животоспасяващия въздух. Той затвори плътно уста, макар че гърдите го заболяха. Като се изтласка от здравия понтон, той се оказа встрани, в сравнително спокойни води. Благодарение на спасителната си жилетка след малко се подаде на повърхността.

Като си поемаше въздух, започна да се оглежда. Видя поредицата от три водопада, през които бяха преминали. Опита да разбере дали напред ги очакват нови водопади. За щастие повече нямаше. Бяха достигнали дъното на дълбоката пещера. Течението го отнесе към малко заливче, където водата се движеше лениво. Пещерата сияеше, осветена от широки ивици фосфоресциращи гъби. Огледа се отново. В полумрака той забеляза оранжево петно, мърдащо до отсрещния бряг. Това бе Джейсън. Блейкли се раздвижи енергично. Ботушите му бяха пълни с вода. Джейсън не даваше признаци на живот. Изглежда, тялото му просто плаваше в заливчето. Съществуваше опасност водата всеки миг да изтегли момчето от тихите крайбрежни води и да го върне в основното течение.

– Дръж се, момчето ми! – извика Блейкли, заплува бързо и след минута вече успя да хване края на спасителната жилетка на Джейсън. Успокои се за миг, когато установи, че Джейсън диша. Измъчено, но

силно.

Устреми се към брега, придържайки Джейсън зад себе си. Постара се да задържи устните и носа на детето над водата. Рамото му докосна камък. Бе достигнал брега. Като пусна за миг Джейсън, изкатери се върху хлъзгавия бряг. Когато достигна сушата, легна по корем и протегна ръка към Джейсън. Първоначално успя да хване жилетката му само с два пръста, но после го придърпа към себе си и го хвана здраво.

Когато започна да го измъква от водата, Джейсън отвори очи. Обърканото и замаяно момче се уплаши, започна лудешки да мята крайниците си и да се съпротивлява. Ръката му удари Блейкли по слепоочието и докторът насмалко не го изпусна. Повиши глас, като се опита да вложи в него едновременно строгост и успокоение:

– Спокойно, Джейсън! Това съм аз! С мен си в, безопасност!

Думите му, изглежда, достигнаха разума на момчето и то се умири.

– Bravo! – каза Блейкли и го придърпа към брега. Направи това със сетни сили, след което се свлече до него. Джейсън се опита да приседне, но Блейкли не му позволи. – Стой мирен! Почини си!

Внезапният прилив на сили у Блейкли секна. Мокрите му крака изведнъж натезаха. За миг оклюма глава и започна да си поема дълбоко дъх. Какво щяха да правят сега?

Джейсън се закашля и отново привлече вниманието му. Той присегна към него и разкопча спасителната му жилетка. После се опита да провери дали момчето имаше наранявания. По тялото му нямаше нито счупени кости, нито рани. Внимателно докосна раната на главата на момчето, навярно я бе получило при удар в някоя скала. Реши, че не бе толкова опасна, колкото изглеждаше, но все пак му бе необходима аптечка. Трябваше да я промие с антибиотик и да я превърже със суха превръзка. Видя, че и повредената лодка бе спряла на няколко метра от брега. Реши, че е по-добре да свали всичко полезно от нея, преди течението пак да я отнесе – хранителни запаси, фенерчета, комплекти за първа помощ. Нямаше представа колко време щяха да останат тук, долу. Погледна Джейсън и видя, че момчето също го гледаше. Погледът му издаваше, че е дошло в съзнание. Джейсън облиза устните си.

– Боли ме главата – прошепна гърлено.

– Знам, момчето ми, знам. Здравата се удари в камъните.

Джейсън докосна главата си, а после огледа окървавените си пръсти. Очите му се разшириха.

– Ще се оправяш – успокои го Блейкли и го потупа по рамото. – Само си се порязал. Ще доплувам до лодката и ще донеса бинтове.

– Но...

– Не се тревожи. Веднага ще се върна – каза Блейкли. Изстена, когато се надигна, тъй като гърдите му го пронизаха с предупредителни болки. Не му се искаше да влиза повторно във водата, но нямаше избор.

Джейсън се повдигна на лакът и започна мълчаливо да го наблюдава.

Блейкли се вмъкна във водата и се насочи към лодката. За щастие тя се бе доближила повече до брега, докато успокояваше момчето. Само след няколко движения той се оказа до наполовина потъналата лодка. Макар и всичко да бе прикрепено към нея с ремъци и въжета, някои неща се бяха изгубили. Успя да открие сухата храна и аптечката за оказване на първа помощ.

Прегърси и останалата част от лодката. За беда сандъчето с резервните фенерчета и батерии се бе изгубило. Като се подпря на здравия понтон, той се замисли. В тази пещера светлината нямаше да бъде проблем. Гъбите осигуряваха достатъчно осветление. Ако им се наложеше обаче да я напуснат?

Като поклати глава, реши да изследва и останалата част от лодката. Откри спортния сак на Джейсън, привързан към една пейка. Огледа сака и установи, че е направен от водонепроницаема материя. Вероятно това щеше донякъде да успокои момчето. Прибра и сака. След един последен оглед се изтласка от лодката и се запъти към брега. За щастие той бе наблизко. Въпреки това гърдите му започнаха отново да парят, а лявата му ръка изтръпна от болка.

Захвърли върху брега това, което бе успял да събере, и после го последва. Подхлъзна се няколко пъти при опитите да се изкачи на брега. Най-сетне, след като си нарани сериозно коляното, се дотърти до брега и се изправи.

– Джейсън, къде си? – извика, след като видя празната спасителна жилетка.

Момчето го нямаше.

Като се пребори с погнусата си, Линда хвана протегнатата ръка на Халид. При допира с него насмалко не отдръпна ръката си, но неговата ръка, суха и силна, я стисна здраво. С неохота позволи да бъде изтеглена към последния метър от каменния сипей. Позволи си да погледне водопада от камъни, който току-що бяха изкачили. Подът на пещерата, осветен от вездесъщите гъби, се намираше на няколко метра под тях.

– Бях прав – каза Халид, като посочи пукнатината в стената на върха на сипея. – Това е пукнатина от разлом. При това продължава нагоре. Усещаш ли въздушното течение?

Тя почувства лек повей върху бузата си. Тъмното гърло на тунела пред тях сякаш се опитваше да ги засмуче.

– Изглежда обещаващо – отвърна тя и се насили да се усмихне.

В отговор той се ухили още по-широко. Тя го погледна в очите и ги възприе като две черни дупки. След като той се обърна, почувства желание да побегне и да се спусне повторно по каменния сипея. Краката и обаче последваха Халид и влязоха в пукнатината с формата на буквата „V“.

След няколко метра Халид включи лампата на каската си. Светлината разкъса девствения мрак. Върху тези полегати стени не растяха гъби. Тя включи и своя ръчен фенер, като разшири лъча му. Стените от двете им страни наподобяваха каменни криле. Таванът, разположен далеч над главите им, бе сякаш направен от цяло парче скала, поставено небрежно на мястото си. Изглеждаше крехък и неустойчив. Струваше и се, че е достатъчно да издаде някакъв по-силен звук, за да се срине покривът над главите им и ги погребее под километри скална маса.

– Това е сравнително младо образуване – каза Халид. – Младо от геологическа гледна точка, разбира се. Едва ли е на повече от хиляда години. Тази скала не е така изгладена от водата, както скалата в предишната пещера. Забележи колко са остри ръбовете и, сякаш е била издялана с нож. Тази пукнатина навярно е била създадена от съвсем неотдавнашен сеизмичен трус.

– Тук няма и гъби – промърмори тя.

– Какво?

– Не виждам гъби. Ако пукнатината бе на милион години, гъбите сякаш да достигнат и това място.

– Права си.

– Където и да си устроим бивак, ще трябва първо да проверим дали наблизо няма гъби. Ще трябва предварително да го огледам – каза тя. Установи, че от собствените и думи ужасът в сърцето и започна да отслабва. – По време на предишните почивки анализирах различни образци от гъбите. Не са еднакви. Сигурна съм, че по-голямата част от тези светещи гъби са безопасни. Хищният вид обаче има съвсем различна структура. Ще трябва да се пазим от него.

– Права си. Трябва да бъдем по-предпазливи – отвърна той.

Линда изпитваше желание да продължи разговора, за да се

освободи от мисълта, че е тръгнала в компанията на хладнокръвен убиец.

– Как те избрах за тази мисия? – попита. – Заради познанията ти по геология или винаги си бил...

Насмалко щеше да каже „терорист“, но не си позволи да изрече тази дума.

– Не съм геолог – отвърна той. – Тази мисия ми бе възложена преди две години. През това време учех интензивно геология. Не само за да мога да превъплътя личността на Халид, а и за да бъда в състояние да разбера по-добре какво бих могъл да открия тук. Разполагах с много време за учене, докато се възстановявах от пластичната хирургия.

– Значи ти не си истинският Халид Наджмон? – запитва тя, след като осъзна откровението му.

– Приликата ми с истинския Халид и без това бе много голяма – отвърна той, докато и помагаше да преодолее каменна купчина. – Именно заради това и бях избран за тази мисия. Моите началници обаче са старателни хора. Настояха приликата да е пълна.

Тя втренчи поглед в гърба му, докато той продължаваше да се катери пред нея. Едва сега започна да и се прояснява дълбочината на мотивите и неговия фанатизъм.

– Какво се случи с истинския Халид?

Той я погледна с тъмните си очи. Погледът му изразяваше неодобрение, сякаш въпросът и бе глупав.

– Кое е истинското ти име?

Той пренебрегна и този неин въпрос и отместа поглед от нея.

– Отгоре се вижда светлина – каза.

Линда се доближи до него, внезапно изпълнена с надежди. Дали това не бе изход? Тунелът се разшири и придоби размерите на малка пещера. Зад един завой се появи сияние. Зелената светлина не остави никакви съмнения у нея какво ги очакваше по-нататък.

– Гъби – каза уморено.

– Да – съгласи се той. – Вслушай се обаче.

Чу далечен глух тътен. Подобен шум бе чувала в близост до дома на дядо си в град Квебек.

– Звучи ми като водопад.

– И аз мисля, че е водопад. Стана обаче вече късно. При всички тези гъби добре е да лагеруваме тук. Утре сутрин ще се отправим към водопада.

С кимане тя даде знак, че е разбрала думите му. Нямахше желание

да отблъсква друго нападение на хищните растения, боеше се от настъпването на този момент. Предстоеше и да прекара нощ в присъствието на човек, за когото знаеше, че е убиец.

Внезапно в тунела пред тях прокъртя писък. Изумената Линда несъзнателно се доближи до Халид. Някой се обаждаше. Гласът звучеше от много далеч, но несъмнено бе човешки.

– Джейсън, къде си, по дяволите?

Не може ли човек малко да се отдалечи, запита се сърдито Джейсън. Закопча ципа на панталоните и се подаде иззад сталагмита.

– Трябваше да се... – започна да обяснява на доктор Блейкли. – Цял ден се стискам.

Докторът дотърча при него. От мокрите му дрехи все още се стичаше вода. На лицето му бе изписан гняв.

– Не прави това повече!

– Кое?

– Не изчезвай така.

– Та аз бях съвсем наблизно. Ей там. – Джейсън посочи импровизираната си тоалетна.

– Няма значение. Тук ни дебнат всякакви опасности – предупреди Блейкли. Лицето му се отпусна, но дишането му бе все още тежко. – Джейсън, трябва да бъдем предпазливи. Да не се делим един от друг.

– Добре, добре. Не исках да...

– Всичко е ясно. Дай сега да видим цинината ти. Джейсън бавно се дотътри до една малка скала и приседна. С намръщено лице позволи на Блейкли да промие раната му. Оказа се, че това съвсем не го заболя. Усещането дори беше почти приятно. Той се отпусна и притвори очи. Внезапно челото му сякаш се подпали.

– Леле!

– Престани да мърдаш. Сложих ти малко йод.

– Пари!

– Това е добре. Щом пари, значи върши работа – прецени Блейкли и покри раната с лейкопласт. След това приседна наблизно, за да се порадва на резултата от труда си. – Това ще трябва да го сменяме два пъти дневно.

Джейсън отчаяно погледна към тавана. Ужас.

– Гладен ли си? – попита Блейкли, като започна да се рови сред вещите, които бе успял да вземе от лодката.

– Не, никак. Освен, ако си открил някакъв шоколад. Блейкли взе

кутията с храната и я отвори. Бръкна в нея и извади нещо, обвито със станиол. Очите на Джейсън светнаха от радост. Протегна ръка. Докторът разчупи шоколада на части и му подаде една от тях.

– Ще трябва да ползваме припасите си най-пестеливо – поясни. Джейсън се намръщи и взе парчето шоколад. Тази работа никак не му харесваше.

– Как ще се върнем горе? – попита.

– Няма да се завръщаме. Нямаме фенерчета.

– Какво ще правим в такъв случай?

– Ще чакаме. Ден или повече. Някой ще ни открие.

Джейсън винаги разбираше кога го лъжат, но предпочете да премълчи. Докторът и без това си имаше достатъчно грижи, за да му създава нови. Като се изправи, Джейсън забеляза добре познатия му червен сак.

– Та това е спортният ми сак! Спасил си го! Благодаря! – каза Джейсън. Отиде бързо при сака си, отвори го и започна да се рови в него. – Тук е! – възкликна.

Измъкна своята игра „Нинтендо“ и с въздишка приседна на петите си. Завъртя няколко пъти копчето за включване и след малко наоколо им се разнесе познатата му мелодия.

– Страхотно! – Джейсън се облегна на един сталагмит и се зае с играта си. Поне щеше да има с какво да си запълва времето, докато чакат. Потънал в света на „Нинтендо“, стори му се, че си е у дома. Ако майка му беше тук, досега вече щеше да е недоволствала от звуците на играта. Въздъхна. Включи я на дванайсето равнище.

– Джейсън, изключи, моля те, това нещо – каза Блейкли, като се изправи. – За шума ми е думата.

Джейсън се намръщи. И докторът бе досущ като майка му. Какво им ставаше на възрастните.

– Джейсън, моля те, побързай! – в гласа на доктора се появи тревожна нотка.

Джейсън изключи играта, изправи се и се приближи до Блейкли.

– Какво ста...

– Тихо! Стори ми се, че чух нещо.

Джейсън затаи дъх и си представи как едно от чудовищата отново ги дебне. Застана по-плътно зад доктора. В течение на няколко напрегнати минути запазиха пълна тишина. Водопадът бе твърде наблизо, за да могат лесно да различават други звуци. От силния шум на водата ушите му започнаха да свирят. Джейсън преглътна. Устата му бе

пресъхнала. Може би на доктора просто му се бе сторило. Може би ставаше дума за нещо, подобно на миражите в пустинята, само че озвучено. Много му се искаше да е така. Блейкли поклати глава:

– Не знам дали...

– Алооо! – раздаде се вик. Гласът закънтя из пещерата и двамата подскочиха от изненада.

– Тук има някой! Просто не мога да повярвам! – каза Блейкли, като погледна Джейсън.

Джейсън проследи с поглед как Блейкли се покатери върху една скала. Старият човек се поизмъчи, докато стигне дотам. Джейсън пъргаво се покатери до него.

– Кой може да е според теб? – попита.

– Не знам, но ще проверя – отговори Блейкли. Постави ръце около устните като фуния и изкрещя:

– Ние сме тук! В подножието на водопада! Зачака отговор. Чу го след няколко удара на сърцето си.

– Идваме! Стойте там!

– Казах ти, че ще ни открият. Че непременно ще ни открият – рече Блейкли. Внезапно придоби болезнен и изтощен вид, когато слезе от скалата.

Джейсън забеляза, че докторът се свлече на колене. Нещо не бе наред. Веднага дотърча при него. Докторът се закашля, след което се свлече на една страна и припадна.

– Доктор Блейкли! – извика Джейсън, като го дръпна за ръката. Докторът не реагира.

Сърцето на Джейсън лудо затуптя. Започна отчаяно да се оглежда. Ръцете му затрепериха. Джейсън се изкачи върху скалата и закрещя в посока на сенките:

– Помощ!

С раница, провиснала върху едното рамо, Линда се опита да настигне Халид. Огледа се из пещерата.

– Стори ми се, че това е гласът на сина на Ашли – каза.

Халид в отговор изръмжа и продължи да напредва в пещерата. Искаше да достигне подножието на водопада.

В лявата си ръка държеше пистолет.

– Ако това е Джейсън, навярно сме близо до базата – рече най-сетне. – Блейкли едва ли би позволил на момчето да се отдалечава много от лагера.

– Какво си решил да правиш? – попита го тя, като погледна пистолета.

– Решил съм да приключа мисията си.

– Какво искаш да кажеш?

– Това зависи от теб.

– Виж какво, Халид, не искам повече убийства – каза Линда, като преглътна.

– В такъв случай затваряй си устата – каза той, като я погледна изпод вежди. – Докато не знаят нищо за мисията ми, ще ги пощада.

– Никому няма нищо да кажа – отвърна тя, като си спомни бързото и безсмислено убийство на Вилянуева.

Халид кимна и ускори ход. След няколко метра се спря и посочи нещо напред.

– Ей, го там. Това е момчето. Оттук се вижда. Качил се е върху една скала.

Тя присви очи. Навсякъде се виждаха само камъни. Едва след малко съзря малка фигурка, размахваща ръце. Обади му се:

– Джейсън, стой там! Идваме!

Джейсън ги видя. Двама души с каски. Светлините на лампите им проблясваха в осветената от гъбите пещера. Бяха го забелязали. Един от тях му извика нещо, но шумът на водопада заглуши думите му. Това въпреки нямаше значение. Важното бе, че идват.

Слезе от скалата и отиде при Блейкли. Докторът бе съвсем преbledнял. Устните му бяха придобили морав цвят. Все още продължаваше да диша, но при всяко вдишване в дробовете му сякаш издрънчаваха камъни.

– Моля ти се, докторе, не умирай, идва помощ – започна да говори Джейсън. Побързайте, обърна се негласно към тях.

Седна до Блейкли и стисна ръката му. Стори му се много студена. Разтри я, както Аладин бе разтрил вълшебната лампа, с надеждата докторът да се почувства по-добре. Сякаш в отговор на действията му старецът изстена. Джейсън започна да разтрива ръката му още по-усърдно. После се зае с другата.

– Хайде, докторе, хайде.

Очите на доктора се разтвориха. Погледът му в началото бе блуждаещ, но сетне се фокусира. Простена още веднъж и след това започна тежко да диша.

– Джейсън, ти ли си?

– Добре ли сте?

– Подай ми лекарството... нитро... нитроглицерина – промълви със свити от болка устни.

– Къде е? – попита Джейсън.

Докторът се опита да повдигне ръка, но тя безсилно се свлече на земята.

– В джоба... В джоба... на якето ми.

Джейсън опипа с ръка дрехата на доктора и откри малка изпъкналост във вътрешния джоб на якето. Извади от него червена пластмасова тубичка.

– Това ли е?

– Да...

– Какво трябва да направя?

– Подай ми едно, не, по-добре две хапчета...

На Джейсън му бе необходима минута, за да свали капачката, защитаваща лекарството от деца. Изсипа две хапчета в дланта си.

– Добро момче – каза докторът, като отново отвори очи. Гласът му звучеше призрачно. – Пъхни ги под езика ми.

Джейсън се присегна и постави хапчетата в устата на доктора. Видя как Блейкли ги раздвижи с език. Сетне докторът затвори очи и си пое няколко пъти дълбоко дъх.

Като въздъхна облекчено, Джейсън благодари на този, който ги наблюдаваше отгоре който и да бе той.

Тъкмо тогава един глас прозвуча непосредствено зад гърба му. Момчето подскочи от уплаха.

– Джейсън, за Бога, какво се е случило?

Той се извърна и видя познато лице. Косата и бе покрита с кал, а под очите и имаше тъмни кръгове, но все още бе прекрасна.

– Линда! – възкликна Джейсън, скочи и се хвърли в прегръдките и.

Тя го притисна силно и от очите му потекоха сълзи.

Той се разплака. Изплака за миг всичкия ужас и страх, които бе преживял през последните два дни.

– Успокой се, Джейсън, успокой се! Нищо ти няма! – каза тя, като го залюля в прегръдката си.

Той продължи да плаче. Знаеше, че не бива да прави това, но не можа да спре сълзите си. Искаше му се да бъде прегръщан и успокояван. Тялото му се разтресе от хлипания. Не искаше да пусне Линда.

Мислите му бяха прекъснати от глас с чуждо произношение. Джейсън отвори просълзените си очи и видя стоманения пистолет в ръката на египтянина. Застина в прегръдката на Линда.

– Какво, по дяволите, се е случило тук? – попита Халид.

КНИГА ЧЕТВЪРТА БАРАБАНИ И СМЪРТ

Глава 21

Ашли изпищя, защото нещо космато я хвана силно за глезена, като го стисна като менгеме. Какво, по дяволите, бе това? Тя отскочи рязко встрани, като успя да измъкне крака си. Блъсна се в Бен, и по-точно, в ръката, в която държеше пистолета. Той неволно стреля в посока към далечния таван и така се лишиха от един ценен куршум.

– За Бога, жено! – промърмори Бен, като я тикна зад себе си, без да откъсва поглед от глутницата вълкоподобни животни, притиснали лапи към земята.

– В тунела има нещо. То ме хвана за крака. Той се устреми към тунела. Не видя нищо.

– Не виждам никакво... Боже мой!

Сега настъпи ред на Бен да отскочи от отвора, тъй като нещо започна да се измъква оттам.

– Майната му!

Ашли първоначално реши, че вижда пред себе си малко мръсно дете. Голо и потънало в кир. Когато то се изправи и я погледна, тя разбра, че бе сгрещила. Отстъпи още една крачка.

Същестото бе високо около метър и двацет сантиметра. Бе напълно голо и ако се съдеше по разголените му полови органи, очевидно бе самец. Сплъстената му черна коса бе стегната с кожена лента. Гърдите и краката му бяха покрити с груба, гъста козина.

Ашли първоначално реши, че вижда пред себе си антропоид или доисторически човек. Може би някакъв неандерталец джудже. Някои от чертите му подкрепяха тези и изводи. Над огромните си очи същестото имаше плътни костни гребени. Имаше широк и плосък нос, който душеше въздуха в посока към нея. Изпъкналите му челюстни кости уподобяваха лицето му на муцуна.

Ашли бе изучавала изкопаемите останки на всички хоминиди и въобще на всички предци на човека. Това дишащо и вонящо същество обаче не приличаше на нито един от тях. На пръв поглед наподобяваше австралопитек, но всъщност силно се различаваше от него. Тялото му,

макар и мускулесто, не бе така едро, като на ранните хоминиди. Шията му бе прекалено дълга и тънка. Ушите му бяха изумителни: космати и изострени, движеха се напред и назад. Нито един от древните хоминиди не бе притежавал такива черти.

Съществото внезапно направи крачка към тях. Бен повдигна пистолета си.

Като видя оръжието, съществото разтвори уста и оголи острите си зъби. Сетне се извърна към глутницата и махна на животните с мускулестата си ръка. „Унк, унк“, изръмжа им и те с точността на добре сработил се екип се извърнаха и изчезнаха в нивята. Сетне съществото се извърна към Бен и скръсти ръце.

– Какво ще кажеш, Аш? – попита тихо Бен, като насочи пистолета към земята.

– Не знам – отвърна удивено тя. – Струва ми се все пак, че се срещнахме с един от нашите пещерни жители.

Едно от ушите на съществото се отмести от тях. Изглежда, вслушваше се в нещо, тъй като притвори очи. След няколко секунди отново ги отвори. Извърна се и започна да се отдалечава от тях. Походката му бе игрива.

Ашли не откъсна поглед от него. Много и се искаше да го докосне. И костната му система изглеждаше странна, не приличаше на тази на хоминидите. Какво представляваше това същество?

То се отмести на няколко метра, след което спря и отново се обърна към тях. Повторно скръсти ръце. Чакаше ги.

– Струва ми се, че иска да го последваме – каза тя и направи крачка напред. Бен я хвана за лакътя и се опита да я спре.

– Не знаем къде, по дяволите, ще ни завлече – прошепна. – Нищо чудно да сме вече предвидени в нечия вечеря.

Сетне се обърна към очакващото ги същество и заговори със силен глас:

– Задръж малко, мой човек. Накъде ще ни водиш?

То стрелна с поглед Бен, след което се извърна и започна да се отдалечава.

Ашли не откъсна поглед от отдалечаващата се фигурка. Непременно трябваше да научи нещо повече за тези същества. След като реши, че няма какво да губи, тръгна подир него. Преди това се извърна и се обърна към спътника си.

– Според мен няма нищо страшно, Бен. Ако ни бе мислил злото, щеше да насъска срещу нас тези вълци.

Бен поклати глава, но с предпазлива крачка я последва.

Като вървяха на няколко метра зад водача си, озоваха се върху тясна пътека сред жълтата растителност. Преди да продължи по пътеката, съществото измъкна от пояса си – неговото единствено облекло – дълга кама. Представляваше дълъг кристал. Бе диамант!

Бен, разтревожен от мисълта, че може да ги нападне, закри гърдите на Ашли с ръката си.

– Догаомаруби – произнесе то, сякаш обясняваше нещо, и размаха ножа си.

– Добре, добре, приятелю, говори си, каквото си искаш. Само че по-добре прибири този нож отново в гащите си.

– За Бога, той се опитва да разговаря с нас! – възкликна Ашли. – Опитва се да установи словесно общуване! Невероятно!

Съществото отново се извърна и ги поведе през жълтите поля. Подобните на зърна семена, с които завършваха стъблата на растенията, се извисяваха над главата на водача, като достигаха само височината на гърдите на Ашли. Наложил се да положи усилия, за да върви по тясната пътека, тъй като трябваше непрестанно да разбутва растенията от двете си страни. Съществото, от друга страна, сякаш се плъзгаше по пътеката, без да докосне нито едно стебло. Ашли се почувства като тромава слоница. След час започна по-скоро да блъска растителността, отколкото да я отмества. Бен също си пробиваше път с усилия през гъстата растителност.

– Едно мачете би ми свършило чудесна работа – каза задъхано.

– Или един джип четири на четири – добави тя. – Една почивка би ми се отразила добре.

Сякаш в отговор на молбата им, след малко се озоваха върху разчистена поляна. Пътеката бе пресечена от малък ручей. Над него се издигаше каменен мост. Водачът им ги изчака до моста, като се разположи върху един камък. Не изпускаше камата от ръката си. „Догаомаруби“, повтори, като им посочи две гладки скали.

Ашли погледна озадачено Бен. Той пък – водача.

С жестове им даде знак да седнат. „Догаомаруби“, повтори още настоятелно.

– Кани ни да седнем – каза тя, като отиде до един камък и свали раницата си. – Догаомаруби вероятно означава „почивка“.

– Време беше – добави Бен, като се настани на съседния камък.

Съществото се приближи до Бен и му предложи камата си. Бен я взе.

– Благодаря – каза той и се обърна към Ашли. – Да не би да ми я подарява? Трябва ли и аз да му подаря нещо?

– Не знам. Различните култури имат различни обичаи. Понякога се смята за обидно да отвърнеш на подаръка с подарък.

– Какво да направя в такъв случай? Може би той очаква от мен да направя нещо? Да си срежа дланта? Да станем кръвни братя?

Тя повдигна рамене.

Докато разговаряха, водачът им не престана да ги наблюдава. Ушите му мърдаха, докато те си разменяха реплики. По едно време изръмжа шумно и направи крачка към Бен. Взе му ножа, коленичи до него и повдигна крачолите му. – Бен понечи да си отдръпне краката... и застина. Ашли също видя това, което вцепени Бен, и зина от удивление.

– Какво е това? – Приведе се към Бен, за да огледа по-отблизо крака му. Черен плужек, голям колкото дланта и, се бе прилепил към него. Тялото на плужека потрепна и той стана няколко милиметра по-голям.

Водачът им присегна с ножа и умело отстрани животното от крака на Бен. Смукалата му се отлепиха от плътта на спътника и. Две малки розови кръгчета с дупчици в средата показваха къде то се бе заловило за тялото на Бен. От тях изтекоха капчици кръв.

– Гадни пиявици! – възкликна Бен и изтръпна. Изправи се и събу панталоните си. На лицето му бе изписана погнуса. Други пет подобни на пиявици паразита се бяха впили в тялото му. Ашли забеляза, че една от тях бе стигнала чак до дясното му бедро. Погледна собствените си панталони и внезапно и се стори, че по краката и пълзяха хиляди от гнусните създания. Знаеше, че само си въобразява това, но все пак бързо разкопча колана и събу панталоните си. Като затаи дъх, погледна краката си. Две черни твари бяха прилепнали към лявото и бедро, а една, към дясното. Дявол да го вземе! Човек не можеше да знае какви болести носят тези животни.

Бен, гол от кръста надолу, бе позеленял, когато го освободиха от последната пиявица. След като приключи с него, водачът се приближи с ножа към Ашли.

– Аз сама ще се справя – каза тя и подаде ръка, за да поеме ножа.

Водачът погледна първо ръката и, а после – лицето и. Тя подаде ръка още по-настойчиво. Той спря за миг и, изглежда, я разбра. Дори и кимна! Постави дръжката на ножа в ръката и.

Проклети пиявици! С върха на ножа тя отлепи първото смукало, после пъкна острието на ножа под тялото и едва тогава се зае с второто смукало. Последното се оказа малко по-трудно. После намести паразита

върху диамантеното острие и го захвърли в ручея така, както бе постъпил водачът им. След това се зае с останалите. Когато приключи и с последния, черното му тяло се оказа върху острието. Водачът им внимателно взе животното с пръсти. Каза „догаомаруби“ и захвърли паразита в ручея.

Бен закопча панталоните си.

– Не вярвам „догаомаруби“ да означава „почивка“ – промълви, той.
– Предполагам, че означава „мръсна шибана земна пиявица“.

– Обърни внимание на това, че той не унищожи паразитите – отбележа тя, докато наместваше раницата си. – Видях, че ги отстранява много внимателно. Сетне проследих какво направи една от пиявиците, пуснати в ручея. Напълни се с вода и изпълзя обратно в нивата.

– Така ли?

– Струва ми се, че ги използват за поддържането на нивите. За напояване. Така, както селяните използват пчелите. Като биологическо оръдие.

– Може и така да е, но пчелите не ти изсмукват кръвта – промърмори Бен.

Ашли го погледна отчаяно и последва водача. Той прекоси моста и запраши отново през нивята. След час съзряха в далечината стадо кладушкаци се животни. Очевидно пасяха. Имаха масивни глави и къси шици. Погледнаха ги, когато преминаха покрай тях.

– Приличат ми на прехранени кенгура – каза Бен.

– Туритури – каза водачът, като посочи животните.

Ашли кимна с разбиране. Бе много удивена от екосистемата, възникнала тук. Неин енергиен източник бяха фитопланктонът и вулканичните газове. Полагаха началото на хранителна верига, основана върху гъби и микроорганизми. Системата нямаше как да не е невероятно крехка и очевидно трябваше да бъде поддържана непрестанно с големи усилия. Подобно на пиявиците, всеки един от живите организми играеше ключова роля за укрепването и защитата на околната среда.

Тя погледна гърба на водача. Какво равнище на разум бе необходимо, за да се поддържа тази екосистема? Едва ли такава богата и разнообразна природна среда съществуваше само по случайност.

Докато вървяха, наблизко прелетя ято птици. Бърз като светкавица, водачът им измъкна прашка и уби една от тях във въздуха. После изчезна в нивята, за да прибере плячката си. След малко се завърна, закрепил птицата на пояса си. Ашли погледна животното. То нямаше пера. Това, което бе взела за птица, всъщност се оказа летящ гущер.

– Надявам се да не ни го поднесат за вечеря – каза Бен, който също бе видял „птицата“.

– По всяка вероятност има вкуса на пилешко – предположи тя и продължи.

Водачът им спря на няколко метра пред тях и приклекна. Ашли последва примера му и направи същото. Опасяваше се, че може би наблизил се е появил хищник. Внимателно огледа саваната.

– Какво става? – попита Бен, който също приклекна зад нея.

Ашли погледна към водача. Оказа се, че той ходи по голяма нужда. Ашли бе изумена.

– Няма особено вкус към уединението, нали? – усмихна се Бен.

Водачът им приключи заниманието си и се забърса с едно листо. Сетне с помощта на същото листо прибра изпражненията си в малка кесийка на пояса си.

– Чистници са – каза и Бен.

– Просто се грижат за околната среда – подчерта Ашли.

– Какво?

– Енергията на тази екосистема е ограничена. Всичко трябва да се оползотворява. За да може тази крехка система да просъществува, нищо не бива да се пилее.

– Все пак напомни ми да не се ръкувам с този човек.

Водачът им продължи пътя си, без да поглежда назад. Ашли го последва.

След още два часа път и още две почивки за отстраняване на пиявици Ашли забави ход. Цялата бе плувнала в пот. Всички части на тялото и я сърбяха и боляха.

Водачът я погледна. „Дага монд карофи“, каза загрижено.

Тя поклати глава неразбиращо. Отви капачката на манерката си и отпи малко вода.

Водачът посочи отсрещната стена. Пътеката водеше към нея. „Карофи!“ Тя избърса челото си и погледна в същата посока. Сред сенките на стената едва се забелязваха множество черни точки, подредени в редици на различни равнища. Различна структура, подобна на жилищата в пещерата Алфа. Дори и от това разстояние се виждаше, че там е оживено. Сред отворите се движеха малки фигурки.

– За Бога, Бен, погледни! Селище! – извика тя, като се извърна към него.

Изражението на лицето му бе странно. Представляваше смесица от изненада и страх.

– Не чуваш ли нещо? Нещо като бръмчене? – попита я. Погледът му се отмести нагоре и тя видя бялото на очите му.

– Бен?

Той започна да се олюлява, а след малко се свлече върху полето.

Бен се опита да се пребори с мрака. Можеше да чува гласа на Ашли, но така, сякаш се раздаваше от дълбок кладенец. Мракът постепенно го погълна.

Усети как някой го докосна по рамото. В началото, нежно, след това, по-грубо. Бен отвори очи. Дядо му отново го разтърси.

– Бени, нямаш време за дрямка. Трябваш ни – каза дядо му.

Само това ми липсваше, рече си той, като огледа познатата пещера. Отново бе обграден от скали с червени месести плодове. Отново сънуваше. Какво обаче можеше да сънува? Дядо му сега бе гол. Бе облечен само с набедрена превръзка. Гърдите му бяха разкрасени с ярки цветове.

– Какво искаш? – попита го Бен.

– Последвай ме – отвърна дядо му и му посочи пещера, над чийто вход бе издълбана звезда. – Оттук. – Отиде до отвора и влезе вътре.

Бен се опита да го последва, но установи, че не може дори да приседне. Бе сякаш парализиран. – Не мога да се движа! – извика.

– Ще дойдеш, когато можеш. Ти и ние сме едно цяло – отвърна му глас от пещерата.

Мракът го погълна още веднъж. Той се опита да го прогони и този път успя. Около него избухна светлина и той видя пред себе си разтревоженото лице на Ашли.

– Бен? Какво ти стана?

– Не знам – каза той и приседна. – Съвсем не знам.

Когато наближиха селището, Ашли го погледна и зина от удивление. Опита се да преброи жилищата, издълбани в ската, но след като достигна стотното, се отказа. Жилищата бяха отрупани върху склон с формата на мида, дълъг около километър и половина, нещо като естествен амфитеатър. Домовете бяха разположени на поне двайсет равнища, свързани помежду си с издълбани върху склона стълби. На няколко места връзката се осъществяваше с помощта на дебели въжета и примитивни скрипци.

Тези пещерни жилища, макар и да приличаха на откритите в пещерата Алфа, за разлика от тях съвсем не бяха спартански. Напротив, имаха вида на уютни домове. Стените и входовете им бяха покрити с многоцветни черги със сложен рисунък. На други бяха изобразени странни животни и сложни ловувалия. Много площадки бяха осяяни с каменна

керамика с жълт, червен и син цвят.

Бен я хвана за ръката, когато излязоха от жълтите ниви и навлязоха в селището. Тя стисна ръката му и забеляза, че каменната повърхност бе полирана почти като стъкло. Такъв блясък можеше да се постигне само след години усърден труд или чрез столетия пешеходно движение.

Продължиха да следват водача и видяха как около тях се насъбра тълпа. Някои ги наблюдаваха отдалеч с широко разтворени очи. Други се престрашиха и докоснаха ръката и дрехите на Ашли. Трети се скриха зад други и само надничаха иззад гърба им. Ашли повдигна поглед към скалистия скат. Видя, че множество малки ръце бяха отместили чергите, за да зърнат пришълците. Стълбите, издълбани в ската между отделните равнища на селището, се изпълниха с хиляди любопитни лица. Безброй малки дечица се бяха струпали около родителите си.

Всичките бяха голи, досущ като водача им. Неколцина обаче бяха украсени с примитивни гerdани или шапки от плетена тръстика. Група самци, всичките покрити с черни косми, бяха забучили в носовете си изострени кости.

Водачът им се спря и коленичи върху един камък. Сведе глава и зачака.

Ашли и Бен застанаха зад него. Като погледна над рамото му, Ашли спря погледа си върху една възрастна самка. Бе малко по-слабо окосмена от водача им. Пълните и гърди с големи тъмни зърна бяха провиснали до изпъкналия и корем. Имаше всички признаци на бременност. Ашли тъкмо щеше да отмести погледа си, когато едно внезапно движение привлече вниманието и. От изпъкналия корем на самката се подаде малка ръчица. Присегна нагоре и се залови за козината под едната и гърда. Като използва тази опора, едно писукащо бебе, розово и безкосмено, се изтегли от корема на самката и започна да бозае. Майката не му обърна внимание и продължи да зяпа Ашли. Тя, изумена от видното, примига. Бебето се разтревожи от оживлението, което бе предизвикало, и се спусна обратно в скривалището си. В една торбичка!

– Погледни, Бен – каза Ашли, като думите и веднага накараха зрителите да отстъпят крачка назад. – Погледни онази майка. Носи детето си в торбичка.

– И какво от това? Ти видя ли пазачите пред входа? Видя ли, че са въоръжени с копия и държат вълци на ремък? Ако решим да се измъкнем оттук, няма да ни е лесно.

– Тази мисъл никак не ме вълнува. Няма да си тръгна оттук, освен ако не ме изгонят. Има страшно много неща за изучаване. Даваш ли си

сметка какво означава това?

– Кое?

– Само двуутробните носят малките си в торбички.

Тези същества очевидно са произлезли от двуутробни животни.

– Страхотна работа! Пленило ни е стадо кенгура! Тя не обърна внимание на думите му и продължи да разсъждава на глас:

– Големите хищници, които ни нападнаха, също бяха ранни двуутробни. Изглежда, че в тази екосистема всички ниши са били запълнени от двуутробни. Как обаче? Как са успели да дойдат тук? Как са успели да оцелеят?

Бен присви рамене.

– Замисли се върху това, Бен. Тук се е развила цяла двуутробна екосистема, при това съвсем изолирано от конкуренцията на бозайниците. В тези пещери еволюцията се е осъществила по един съвършено различен начин.

Шумящата дотогава тъпла внезапно затихна. Настъпи пълна тишина. Бен сръга Ашли и с кимване и даде знак да погледне пред себе си.

От входа на най-голямата пещера излезе прегърбено същество. Бе мъж, покрит с черни косми, но брадата му бе посребряла. Съществото бе с една глава по-високо от техния водач и раменете му бяха широки и мускулести. Придвигваше се с помощта на дълга тояга, която държеше в дясната си ръка. На върха и имаше рубин с размерите на грейпфрут.

Водачът им повдигна глава и започна бързо да говори. Другият, очевидно ръководител на общността, само от време на време отговаряше с кратки реплики. Ашли проследи с поглед разговора. Искаше и се да разбере какво си говорят. Водачът им приключи изложението си и опря чело на камъка пред него.

Вождът им най-сетне се обърна към тях. Погледна първо Ашли, а после, и Бен. Докато ги изучаваше с поглед, разсеяно чешеше корема си. После излая нещо към тях. Ашли естествено не разбра думите му, но от тях тълната трепна и се отдръпна от прищълците. Някои дори побързаха да се скрият в жилищата си.

Ашли се обърна към Бен.

– Тази работа не ми харесва – прошепна той и повдигна рамене.

Вождът удари с тоягата си по земята и се отдалечи.

В този миг от една съседна пещера излезе крехка фигура, покрита с груба сребърна козина. Придвигваше се така бавно и предпазливо, че на Ашли се стори, че може да чуе пукота на костите му. Подобно на вожда, и той се придвигваше с помощта на тояга. За разлика от вожда

обаче наистина се нуждаеше от нея. На върха си тоягата му имаше не рубин, а диамант с формата на круша.

Ашли забеляза, че на гърдите му бе изобразена рисунка с жълт и червен цвят.

– Сигурно ще откача напълно – каза застаналият до нея Бен и се размърда.

– Тихо! – прошепна тя. – Едва ли ще е възпитано да разговаряме помежду си точно сега.

Старецът ги погледна. Тялото му очевидно бе старо и немощно, но погледът му издаваше остър ум и пъргав мозък. Погледна Бен и му кимна. Сетне започна да обяснява нещо на вожда.

– Аш, тази рисунка вече съм я виждал – каза Бен. – Имам предвид рисунката върху гърдите на стареца.

– Какво? Къде? – прошепна тя.

Той преглътна. В гласа му се прокрадна страх:

– В един сън... Бе изрисувана върху гърдите на покойния ми дядо.

– Виж какво, за това ще поговорим по-късно – прекъсна го тя, като стисна ръката му. – В момента най-важното е да разберем какво смятат да правят с нас.

Докато те си шепнеха, спорът между стареца и вожда се разгорещи. И двамата започнаха да повишават тон и да удрят тоягите си в земята. Най-сетне вождът се озъби, строши тоягата си в коляното на две и сърдито се отдалечи.

– А сега, какво? – попита Бен.

Старецът се извърна към тях и вдигна тоягата си. Произнесе само една дума: „Смърт“.

Глава 22

От умора и изтощение Майкълсън се унесе. Бяха изтекли часове, откакто Ашли и Бен го бяха напуснали. Напрегна се, за да чуе преследвачите си. Не чу нищо. Безмълвието се стовари като тежест върху тъпанчетата му. Въздъхна. Добре, че болката в глезена му бе затихнала и се бе превърнала в поносимо смъдене. Реши, че по-късно ще трябва да се опита да оправи и коляното си, но в момента се чувстваше твърде уморен за това. Притвори очи, за да може да се съсредоточи по-лесно. При все това тишината започна да го поглъща. Прозина се и главата му се отпусна. Повдигна я, тъй като знаеше, че трябва да остане буден.

Огледа коридора. Бе чист. След няколко минути клепачите му започнаха отново да се затварят. Дишането му стана по-дълбоко. Остана потопен в това странно преходно състояние между съня и бодърстването.

Усети, че нещо докосва ръката му. Отвори веднага очи и рязко отметна глава назад, като насмалко не строши черепа си в стената. Насочи автоматично пушката си към стоящия пред него мъж. Той бе облечен в униформата на морски пехотинец, само че с отпрани ръкави. Това бе невъзможно! Той примига няколко пъти. Сигурно сънуваше. Фигурата обаче не изчезна и му се усмихна. Погледът на Майкълсън се сблъска с погледа на неговия отдавна изчезнал брат.

– Хари? За Бога, та ти си жив!

Брат му отмести цевта на пушката на Майкълсън с крайчеца на пръста си.

– Ако натиснеш спусъка на тази пушка, няма да съм жив – каза уморено Хари.

Майкълсън захвърли пушката встрани и без да обръща внимание на болката в глезена, скочи и прегърна брат си. Не се разплака и започна да се моли всичко това да не е плод на въображението му. Веселият смях на брат му обаче нямаше как да е резултат от халюцинация. Брат му бе напълно реален.

– Слава Богу, слава Богу, слава Богу... – пропя Майкълсън, положил глава върху раменете на Хари.

– Братко, не ни беше лесно да те догоним – каза Хари, като отмести ръка и я прокара през черните си коси.

Майкълсън познаваше добре този жест. Не бе го виждал от дълги години. Косата на Хари от десетилетия бе подстригана късо, по армейски, но тук, в пещерите, жестът се бе завърнал, подобно стар приятел.

Гласът на Майкълсън застина в гърлото му. Понечи да прегърне отново брат си, но изведнъж забеляза, че по цялата му дясна ръка имаше белег. Бе все още розов, съвсем скорошен. Майкълсън присегна с ръка и го докосна.

– Какво ти се случи? – попита.

Хари го изгледа мрачно. Майкълсън се взря по-внимателно в лицето на брат си и забеляза, че под сините му очи се бяха образували кръгове. Имаше погледа на преследван човек. Освен това бе отслабнал. Останките от униформата му висяха върху тялото като върху закачалка.

– Това е дълга история – каза Хари.

– Е, според мен разполагаме с време да ми я разкажеш.

– Не съвсем. Трябва да побързаме. Краканите са близо.

– Кой?

– Чудовищата – поясни Хари и му даде знак да го последва. – Хайде, войниче, взимай си вещите, че трябва да се махаме оттук.

Майкълсън му подхвърли пушката си и се извърна, за да прибере раницата и манерката. Когато излезе от пещерата, видя, че брат му разглежда пушката с усмивка на лицето. Хари му върна пушката с известна неохота.

– Хубаво желязо. Щеше да ми свърши добра работа, когато охранявах учените. Може би тогава... – той не довърши мисълта си и изражението му стана сурово.

Майкълсън се доближи до брат си и положи ръка върху рамото му. Все още допускаше, че той може да изчезне като облаче дим. Подобно на дух, възприел образа на брат му. Забеляза, че неговите ръце бяха празни. Как бе успял да оцелее тук без оръжие?

– В раницата си имам пистолет... – започна да обяснява.

– Не ми е нужен. Имам приятели.

Приятели ли? Майкълсън огледа още веднъж пустия коридор. Кого имаше предвид Хари?

Брат му издаде звук, от който по гърба на Майкълсън полазиха тръпки. Звукът бе нещо средно между вой и стон, нещо съвсем нечовешко. Чу се обаче съвсем ясно. Хари продължи да издава странните звуци и Майкълсън го погледна с удивление. Да не би брат му да се бе побъркал по време на усамотяването в пещерите?

– Не стреляй по тях – каза му Хари със съвсем сериозно изражение на лицето.

– За кого, по дяволите, говориш? – попита Майкълсън. Тогава усети някакво движение покрай стените на коридора. Малки фигурки, които дотогава се бяха притиснали към тях, се появиха в тунела. На зеленикавата светлина на мъховете се виждаше, че са въоръжени с ножове и копия.

Майкълсън чу как зад него пада камъче. Извърна се и забеляза, че други подобни същества се бяха появили и откъм тила му.

– Кой са те, Хари?

– Приятели са. Спасиха ми живота.

Едно от съществата се отдели от групата и се доближи до тях. Тръгна към Хари, но не откъсна поглед от Майкълсън. Той стисна карабината си. Съществото, напълно голо, бе високо само метър и двацет, но тялото му бе жилаво и мускулесто. Рошавата му коса с цвят на пясък бе вързана с кървавочервена превръзка. Огромните му очи огледаха

Майкълсън от глава до пети. Щръкналите му уши се движеха във всички посоки, подобно радарни чинии.

Малката фигурка се доближи и Майкълсън огледа въоръжението и. На кръста си имаше пояс, в който бе втъкнат дълъг нож с грубо кристално острие. В ръката си с четири пръста стискаше огромно копие.

Съществото отиде до Хари, подаде му копието и се отдалечи.

– Кои са те? Какво представляват? – попита Майкълсън.

– Те наричат, себе си „мими-суи“.

Едно от съществата направи рязко движение, което стресна Майкълсън, и се озова при Хари.

– Дода фераго – рече съществото, като посочи тунела зад себе си. – Дода кракан!

– Каза, че не сме сами – поясни Хари на Майкълсън. – Краканите са усетили миризмата ни и се приближават. Време е да се махаме.

Сякаш в потвърждение на истинността на това твърдение, зад тях се раздаде рев. Втори и трети рев му отговориха. Ревовете се чуваха от различни места. Животните ги обкръжаваха.

Майкълсън се сети за Ашли и Бен, изгубени в плетеницата от тунели. Доближи се до Хари.

– Слушай, Хари, тук съм с членове от екипа, които... – започна да му обяснява.

– Знам. Някои от моите приятели ги издириха. Твоите хора сега са на безопасно място.

– Къде?

Разнесе се втора поредица от животински релове.

– Ще ти го покажа – обеща Хари. – Хайде да тръгваме, преди да сме се превърнали в нечия вечеря.

Майкълсън се прилепи плътно до брат си. Някои от малките фигурки го задминаха, други останаха зад него, за да го прикриват. Той се опита да не изостава, като захпа долната си устна, но раненият му глезен започна отново да се обажда. Разстоянието между него и брат му се увеличи.

Хари спря, хвана ръката на Майкълсън и я метна през рамото си. Тилът им остана да се охранява само от двама или трима от дребните ловци.

– Няма да те изоставя, Денис – каза Хари.

– Аз ви забавям. Не се спуснах тук, за да ускоря смъртта ви.

– Не говори така, братко. Днес убити няма да има – обеща Хари и стисна рамото на Майкълсън. – А и нали точно по този начин

спечелихме синята лента на панаира в Кърни за бягане на три крака.

– Ти тогава ги измами – припомни Майкълсън, като лицето му се изкриви от болка.

– Не си спомням и ти да си върна лентата.

Зад гърба им внезапно започна оживен разговор. Един от ловците отиде при тях и прошепна нещо на Хари. Лицето му придоби сериозно изражение и той изръмжа нещо неразбираемо в отговор. Кимна и се придвижи напред. Зад тях остана само една дребна фигурка.

– Какво ти каза?

– Един от краканите се приближава към нас. Не е сигурно дали ще се окажем в безопасност.

Майкълсън стисна зъби. Бе поставил в опасност живота на брат си.

– Казах ти, че...

– Знам, знам, ти винаги си прав, – отвърна Хари. Последният ловец, чернокос и с белег на дясната страна на лицето, спря до него. – Денис, ти тръгни напред и се опитай да достигнеш другите. Нобкоби и аз ще се опитаем да забавим преследвача. Ти помогни на другите да спечелят време.

– Майната му! Имам пушка.

– Вярно е. Аз пък имам опит. Хайде, действай! Майкълсън съзря добре познатата му упоритост в погледа на брат си и разбра, че няма смисъл да се спори.

– Добре. Поне вземи пушката ми – предложи той.

– Може да ти потрябва – отказа Хари и повдигна дългото копие, което държеше в дясната си ръка. – Освен това използването на нетрадиционни оръжия намалява шансовете ни да се сдобием с „ил-джан“ от схватката.

– С какво?

– Става дума за нещо като войнска доблест. Като уважение и признание – поясни той. В тунела се чу стърженето на нокти по каменния под. – Хайде, тръгвайте!

Майкълсън кимна утвърдително и продължи по тунела. В никакъв случай обаче не смяташе да остави брат: си да води битка само с копие. Шмугна се в първия страничен тунел и се огледа. Брат му и другият ловец бяха допрели главите си, като малката фигурка жестикулираше енергично с ръце.

Като се освободи от раницата, Майкълсън свали пушката от рамото и се прилепи към пода на тунела, без да губи от поглед коридора. Зачака, вслушвайки се в засилващия се шум, идващ от приближаващия

хищник.

Брат му внезапно се напрегна и премести копието си напред. Очевидно бе забелязал нещо, което бе извън полезрението на Майкълсън. Малкият ловец се притисна плътно до стената. Хари намести основата на копието в една вдлъбнатина на пода и го подпря с крак, като наклони копието така, че острието му да е насочено към вътрешността на тунела. Приведе се, стиснал здраво копието.

В тунела закънтя гневен рев. Сетне се появи и самото чудовище, като запълни цялото пространство. Бе изключително едро, по-голямо от всичките си събратя, срещнати дотогава от Майкълсън. Черно, сякаш намазано с катран, то извиваше глава наляво и надясно и шумно душеше въздуха. Когато съзря Хари, застина и застана върху двата си мускулисти задни крака. Направи крачка назад и протегна шия напред, а сетне отвори уста и зарева.

– Майната ти! – изруга Хари на чудовището, като не се отмести от позицията си.

Майкълсън си позволи лека усмивка. Самонадеяният му брат продължаваше да не се плаши от нищо. Легнал по корем, присви очи и подпря приклада на пушката на рамото си. Опита се да се прицели, но брат му бе застанал между него и звяра. Майната му.

Звярът гневно изрева и стремително се нахвърли върху брат му, като преодоля разстоянието между двама им. Всичко стана така бързо, че Майкълсън не успя да реагира. Хари рязко се приведе, когато главата се устреми към него, и сетне се отметна встрани точно в момента, когато звярът се метна върху копието, което проби гърдите му. Дръжката на копието се счупи на две, докато Хари се изтърколи встрани.

Точно тогава дребничкият ловец отскочи от страничната стена и се метна върху шията на чудовището. В ръката си бе стиснал дълъг нож. Със зловещ смях се прицели в очите на звяра. Той отвърна с изпълнен с болка рев и отметна глава, като се освободи от ловеца. Дългото острие на ножа остана да стърчи от лявото око на животното.

Дребният ловец падна върху пода, обаче бързо се отдалечи от разбеснялото се чудовище и запълзя към Хари.

Хищникът забеляза ловеца със здравето си око и разтвори челюсти. Хари се опита да стигне пръв до другаря си и да го измъкне извън обсега на нападателя, но не му достигнаха няколко сантиметра. Малкият човек се озова между челюстите на чудовището. Хари сграбчи половината от дръжката на копието. Явно бе решил да я използва като оръжие, с което да спаси своя приятел.

Майкълсън стисна зъби. Тялото на брат му все още му пречеше да стреля. Хари очевидно бе решил да не остави дребничкия ловец в челюстите на чудовището. Дявол да го вземе! Като затаи дъх, Майкълсън се прицели и натисна спусъка. Изстрелът изтреща оглушително в тясно пространство.

От този звук всички застинаха. Хари прекрати устрема си към чудовището, като все още държеше в ръка остатъка от копие. Чудовището също замръзна.

– Хари! – изкрещя Майкълсън, и от крясъка му живата картина се разпадна. Звярът се свлече мъртъв на земята с куршум, пронизал мозъка му. При падането освободи плячката си и ловецът изпадна от челюстите му. Хари се затича към приятеля си.

Майкълсън изпълзя от скривалището и се доближи до брат си. Огледа трупа на звяра, който лежеше в средата на тунела.

– Как е? – попита Майкълсън.

– Ще оживее – отвърна Хари, като помогна на малкия ловец да се изправи на крака. – Те са жилаво племе. Размина му се само с няколко дупки на рамото. Няма сериозни увреждания.

– Радвам се да чуя това – каза Майкълсън. После коленичи до ловеца от племето мими-суи и постави ръка върху здравето му рамо.

– Денис, струва ми се, че ти казах да се махаш оттук.

– Не само съм по-възрастен от теб, но съм и по-старши по звание – отсече намръщено Майкълсън.

– Драго ми е да чуя, че си израсъл в службата по-бързо от мен. Иначе можеше и да ме послушаш – произнесе Хари със сериозен вид. – Благодаря ти, Денис.

Мъничкият ловец започна да говори нещо непонятно. В погледа му се четеше болка. Хари му кимна делово. Мъничката фигурка присегна с ръка към нараненото си рамо и накваси пръста си с течачата кръв. После се обърна към Майкълсън.

– Нобкоби иска да сподели своя ил-джан с теб – поясни Хари. – Това се смята за нещо почетно от неговия народ. Нещо като нашето кръвно братство.

Косматият ловец присегна с ръка и остави с пръста си кървав отпечатък върху челото на Майкълсън.

– Бра... братко – изръмжа.

Глава 23

Халид проследи с поглед как Линда прегърна уплашеното дете и положи буза върху главата му. Тя се опита да успокои момчето. Халид отиде до тялото на Блейкли, проснато върху пода. Очите на доктора бяха широко отворени и го гледаха. Дишането му все още бе накъсано и стържещо. Докторът разполагаше с информация, от която Халид се нуждаеше. Информация, необходима за успешното приключване на неговата мисия. Халид коленичи до Блейкли и му предложи манерката си. Сетне наля тънка струйка вода в устата на доктора.

Блейкли затвори очи и жадно погълна водата. Сетне отмести с ръка манерката, като неволно намокри гърдите си.

– Благодаря.

– Какво се случи? – попита Халид. – Как се оказахте тук?

Блейкли започна да говори със затворени очи, сякаш се опитваше да си припомни нещо.

– Лагерът... бе нападнат... и бе разрушен – отговори той. Дишаше тежко и често си поемаше въздух.

Първата мисъл на Халид бе, че някой го е изпреварил. Втори агент ли бяха изпратили? От следващите думи на доктора обаче обстановката му се изясни.

– Лагерът бе нападнат от огромни създания. Бяха стотици. Ние избягахме с лодката. Накрая се оказахме тук.

Халид се намръщи, като чу тези лоши новини. Дявол да го вземе, значи бяха много. Искаше му се да вярва, че единствените бяха тези, с които се сблъскаха. Хвърли поглед към поредицата от водопади. Ако по някакъв начин успееш да се завърнат горе, там щеше да ги очаква стадо от тези хищници. Халид приклепна и намести пистолета в кобура му.

– Какво да правим сега? – промърмори тихо. Докторът чу думите му и му отговори. Гласът му бе все още слаб, но вече изпълнен с повече увереност:

– Ще чакаме. Ще оставим тази работа на военните. Щом разберат какво се е случило, ще се появят тук. Ще ни открият.

Халид приглади наболата си буза. Докторът бе прав.

Военните наистина щяха да се мобилизират и скоро да възстановят сигурността на базата. Ако военноморските сили на САЩ пристигнеха тук, неговата мисия щеше да стане много по-трудна, да не кажем, невъзможна.

Разтри уморените си и кръвясали очи. Под клепачите му се бе образувала кир. Трябваше да достигне базата Алфа преди военните. Да заложим и останалите заряди, и да се измъкне оттам. Това щеше да представлява трудна задача дори и за него.

Дали пък това не бе изпитание, изпратено му от, Аллах? Всички природни стихии се бяха опълчили срещу него. Върхлитаха го и сякаш изпробваха силата му. Как иначе можеше да си обясни гнусните чудовища, които го бяха нападнали, безбройните препятствия, ужасите, които го дебнеха зад всеки завой? Това нямаше как да не е изпитание, изпратено му от Всемогъщия.

Той затвори очи, положи длани върху лицето си и започна да се моли на Бога да му даде сили да изпълни мисията си, както и да му изпрати знамение, че той е достоен за нея. Моли се цели пет минути, като слепоочията му започнаха да пулсират. Не се появи обаче никакво знамение. С въздишка седна и положи ръце върху коленете си. Пак нищо.

Най-сетне обаче го видя. От широка пукнатина на стената на пещерата изпълзя облаче мазен дим. Халид се разположи по-удобно.

– Докторе, да не би в базата да е имало пожар? Имаше ли много дим?

– Да, целият лагер бе изпълнен с пушек – отвърна докторът с измъчен глас. – Защо питаш?

Халид с усмивка на лицето му посочи стената.

– Я виж това! Виж пушека! Навярно по този тунел ще успеем да се завърнем – отговори, изпълнен с надежда. Не откъсна поглед от виещия се дим. Възприе го като призрак пръст божи.

Като все още притискаше Джейсън, Линда също погледна дима, струящ от тунела. Чувствата и бяха смесени. От една страна, изпита облекчение от откриването на обратен път към базата. От друга, ужасяваше се от събитията, които можеше да последват от това. Какво щеше да направи Халид. Той нямаше как да сподели плановете си с Блейкли и с Джейсън, без да ги убие.

Погледна Халид в лицето. Не откъсваше поглед от скалата и очевидно изпитваше странна възбуда. Когато погледите им се срещнаха, тя изтръпна – Задачата е почти изпълнена – каза и той с усмивка. Тя кимна в знак, че го е разбрала. Събитията се бяха развили прекалено бързо. Доскоро тя предполагаше, че ще изминат дни, докато открият път към базата. Смяташе, че щеше да и остане достатъчно време, за да си изработи план и да реши дали да се опита да го спре, или просто да спаси кожата си и да го остави да прави, каквото иска. Някой я дръпна за

ръката. Бе Джейсън.

– Линда, какво стана с мама? Жива и здрава ли е? Тя стисна момчето за рамото. Можеше да се опита да го излъже, обаче Джейсън бе хитро дете. Наблюдаваше я със сухи и сериозни очи и очакваше честен отговор.

– Джейсън, не мога да отговоря на въпроса ти. Тя обаче е в компанията на Бен и майор Майкълсън. Значи в добри ръце е.

Джейсън кимна с разбиране.

Халид я докосна по рамото и тя се стресна от този жест. Той и даде знак да се отдалечат на няколко крачки и да поговорят насаме. Сърцето и затуптя лудешки, когато го последва.

Той погледна назад, за да се увери, че са сами.

– Виж какво, искам тази нощ да тръгнем.

Устните и пресъхнаха. Всичко ставаше прекалено бързо. Досуш като при товарен влак, устремил се към разрушен мост.

– Блейкли няма да може да тръгне веднага – възрази тя.

– Не смятам да го взимаме с нас – каза Халид, без да мигне. – Нито него, нито момчето.

– Ти ми обеща, че няма да убиеш никого, ако не кажа нищо – прошепна тя.

– Не мисля да ги убивам. Мисля просто да ги оставя тук.

– Има ли разлика?

Той повдигна рамене.

– Както ти казах, ако те научат нещо за моя план, ще се видя принуден да ги убия. Изоставя ли ги тук, ще имат шанса сами да се спасят.

Докато гледаше Халид, тя си представи как Джейсън умира от глад, а някой звяр разкъсва Блейкли. Колко лесно му бе да осъди Блейкли и Джейсън на жестока смърт. Това чудовище имаше ли сърце.

– Тази мисъл ми е противна – каза тя и преглътна.

– Ще ги изоставим веднага щом заспят – прошепна Халид в ухото и с тона на човек, който се обяснява в любов. – Няма да ти се наложи да ги гледаш в очите.

От тези негови думи тя насмалко не обезумя. Как можеше така хладнокръвно да планира тяхната смърт? Как можеше така просто да ги изостави през нощта?

Как...

В този миг в главата и се роди една идея. Не и оставаше много време да я обмисли и рискът бе голям. Захапа долната си устна. Видя, че Джейсън се усмихваше на нещо, което Блейкли му разказваше. Видя, че

очите му светеха радостно на бледата светлина на гъбите. Бяха изпълнени с живот, този живот всъщност отгук нататък бе пред него.

Тя затвори очи, като дообмисли плана си. Можеше да направи това. Бе длъжна да го направи.

– Добре, тази нощ ще отпътуваме – отвърна решително.

Докато Линда само се преструваше, че спи, Блейкли и Джейсън, увити в резервните одеяла, наистина спяха.

Блейкли хъркаше и шумът от хъркането му не можеше да бъде заглушен дори от водата. Присвитите очи на Линда обаче наблюдаваха лицето на Халид, приседнал в спалния си чувал до една скала. Тя продължи да чака. Видя как той склони глава и как сънят почти го надви. Почти. Линда бе успяла да убеди Халид да си починат за малко, като обърна внимание на голямото си изтощение. Само за два часа, както бе му обяснила, колкото да събере сили за следващия етап от пътуването. Той се съгласи. Сетне тя разтвори няколко от таблетките си против депресия във водата на Халид и направи необходимото той да я изпие. Той не успя да долови вкуса на лекарството, тъй като водата така или иначе имаше силен привкус на минерали. Хапчетата нямаше да го потопят в мъртешки сън, тъй като имаха само слаб успокоителен ефект. В тези количества обаче трябваше да го направят толкова сънлив, че все пак да заспи, докато е на пост. Това щеше да и бъде достатъчно. Видя как брадичката му отново докосна гърдите му. Този път не успя да изправи глава.

Ушите и затуптяха от напрежение и тя се вслуша в дишането на Халид. Бе достатъчно близо до него, за да успее да разбере кога дишането му ще стане равномерно. Знаеше, че не разполага с много време. С бавни движения, които я измъчиха, тя се измъкна от спалния си чувал. За щастие ревят на водопадите заглуши шума, предизвикан от движението и. Приблужи се до него и си взе пистолета и каската, които той бе оставил върху една близка скала. Смяташе да вземе и пистолета му, но той го бе пхнал в спалния си чувал. Щеше да е прекалено рисковано да се опита да му го отнеме сега. Заради това тя промени плана си. Извади батериите от фенера и каската му.

След като приключи с това, тя отиде при спящия доктор. Постави ръка върху устните му и ги натисна, когато той се събуди и отвори очи. Надвеси се над него и постави пръст върху устните си, за да му даде знак, че трябва да мълчи. След като той се разсъни и успокои, тя му даде знак да я последва. Отдалечиха се на няколко метра. Тя доближи устни до ухото му с надеждата, че ревят на водопада ще заглуши думите и за да не бъдат чути от спящите.

– Трябва да се махнем отгук. Тихо и незабавно. В състояние ли сте да пътувате?

– Да, но защо? Какво става?

Тя му разказа набързо това, което се бе случило. В края на разкритията и гласът и трепереше.

Изумлението на Блейкли непрестанно нарастваше, докато я слушаше.

– Какъв мръсник! Как можах... Аз съм си виновен. Трябваше да се погрижа за една по-внимателна проверка. Наивен съм. Във всичко съм наивен.

Само за седмица докторът бе остарял с няколко десетилетия. Очите му бяха хлътнали, а раменете му – провиснали. Дори косата му изглеждаше по-бяла. Тя сложи ръка на рамото му.

– Трябва да събудим Джейсън и да се измъкнем веднага – предложи тя.

– А защо просто не се нахвърлим върху него и му вземем пистолета? – попита докторът. – Или да го ударим по главата с голям камък?.

– Той е професионален убиец. Действа като машина – каза тя, без да се опитва да прикрие страха си. – Няма да можем да се справим с него. Ако само го нараним, той ще ни убие. Най-безопасно за нас ще е да избягаме. Да навлезем в тъмните тунели, където той без осветление няма да може да ни последва.

– А другите опасности? – продължи докторът. – Без оръжие няма да оцелеем дълго време.

– Прав сте – потвърди тя, като скръсти ръце. – Шансовете ни да оживеем обаче са по-големи, ако избягаме от него.

– Добре. Но няма да взимаме много неща. Само манерките и храната.

– Хайде да събудим Джейсън – настоя тя.

Джейсън се уплаши, когато го разтърсиха. Не можеше да диша! Направи няколко опита да се освободи, докато разбра, че затруднението се дължи на дланта на Линда, поставена върху устните му.

– Тихо, Джейсън – прошепна тя на ухото му и даде знак да мълчи.

Той престана да се съпротивлява, но сърцето му продължи да бие ускорено и главата го заболя. Нови чудовища ли се бяха появили? Приседна и видя как Блейкли събираше кутиите със суха храна, като се движеше като крадец и внимаваше къде стъпва.

Халид се размърда в спалния си чувал. Блейкли и Линда не откъсваха поглед от хъркащия човек. Джейсън се обърна към Линда. На

устрните му бе застинал въпрос. Тя му даде знак да не говори. Не разбра защо трябва да мълчи. Бързото течение и без това вдигаше достатъчно шум. При все това той се съобрази с жеста и и не произнесе дума.

След по-малко от минута Линда и Блейкли струпаха до него три манерки, фенерчета и торба със суха храна. Блейкли показа на Линда пистолет с широка цев, който бе открил в лодката. Сигнален пистолет, както установи Джейсън. Блейкли се доближи до него и започна да шепне в ухото му.

– Чуй ме, момчето ми, трябва да се махнем веднага. Трябва да изоставим Халид и да вървим бързо. Смяташ ли, че това е по силите ти?

Смутен от чутото, Джейсън все пак кимна утвърдително. От бледото лице и нервния поглед на Линда разбра, че тя изпитва страх. Погледна Халид, легнал в позата на хищник.

Линда и Блейкли бързо си разпределиха малката купчинка от припаси и му дадоха знак да ги последва. Той стана и взе спортния си сак. Блейкли погледна сака и поклати глава.

– Остави го.

И дума да не става! Той можеше да си носи сака. Не беше малко бебче. Поклати глава и притисна сака по-плътнo към тялото си.

Докторът понечи да отвори уста, но Линда докосна ръката му и той не каза нищо. После даде знак на двамата да я последват. Джейсън тръгна след нея, а Блейкли остана последен.

Не си казаха и дума, докато пътуваха, дори и след като изоставеният им бивак остана скрит зад стена от сталагмити и скали. Безмълвието подейства потискащо на Джейсън. Стори му се по-страшно от ревящите чудовища и гърмящите пистолети. Всеки странен звук го караше да подскача от уплаха. Стори му се, че всяка тяхна стъпка кънти из пещерата. За щастие след половин час, когато най-сетне достигнаха купчината скали и камъни, водещи към димящия тунел, Линда проговори.

– Погледнете! – Посочи отвора, намиращ се над тях. – Димът вече не е така гъст. Ще можем да дишаме с по-голяма лекота.

– Така е – съгласи се Блейкли. – Това обаче може да ни затрудни в намирането на пътя, водещ нагоре.

Изражението на лицето му бе мрачно.

– Ще се справите ли? – попита Линда.

– Нима имам избор?

Линда стисна доктора за рамото и след това се обърна към Джейсън:

– А ти, Джейсън? Ще можеш ли да изкачиш тези скали?

– Колко му е – отвърна той самоуверено.

– В такъв случай да побързаме. Нямам представа колко време ще остане Халид под въздействието на лекарствата.

Халид сънуваше, че се държи за наметалото на майка си, докато черната буря се спускаше върху нейното село в пустинята. Опитва се да я предупреди, че се задава буря, но тя продължи да разговаря с останалите облечени в наметала фигури, без да обръща внимание на воя на приближаващия вятър. Той я задържа за дрехата, опитвайки се да привлече вниманието и, но тя го отблъсна с движение на бедрото си. Тогава той се затича към шатрата, без да откъсва поглед от задаващата се на хоризонта вихрушка. Обърна се отново към групата покрити с наметала фигури, сред които беше и майка му. Изкрещя силно, като гласът му заглуши вятъра. Този път те го чува и се извърнаха. Той отвори уста, за да ги предупреди повторно, когато видя лицата, надничачи под наметалата. Не бяха лица. Бяха черепи! Жълти, излъскани от пясъка черепи, гледащи го изпод черните наметала. От гънките на дрехите им към него се протегнаха мъртвешки ръце. Той отстъпи в посока на ревящия вятър и в гърлото му застина писък.

Халид внезапно се събуди и в началото бе малко объркан, тъй като ревят от кошмара му продължаваше да се чува. След миг съобрази, че това бе шумът на близкия водопад. Като преглъщаше трудно, все още с чувството, че гърлото му е пълно с пясък, той се измъкна от спалния си чувал. Посегна към манерката си. Нямах я. Изправи се.

След като огледа празните спални чували, даде си сметка, че са го измамили. Прокълна я. Извади пистолета си, сякаш очакваше нападение. Огледа се. Не видя никакви признаци на живот. Погледна към далечния димящ тунел, откъдето все още се подаваше тънка ивица черен дим. Поне успя да разбере накъде е тръгнала.

Подритна с крак разпиляната екипировка, опитвайки се да разбере какво е останало. Всички фенери бяха изчезнали. Също и батериите. Не разполагаше с източник на светлина. Бръкна в джоба и извади запалката си. Натисна я. Появи се пламъче. Това бе огънят, с който щеше да осветява пътя си. На лицето му се появи самоуверена усмивка. Щеше да и даде един урок. Скоро тя щеше да опознае гнева му и да моли за милост. Той щеше да се превърне в черната буря от своя кошмар. Безмилостна и неударима.

Глава 24

Ашли отстъпи крачка и се запита дали сетивата и не я подвеждат. Как бе възможно това същество да говори английски? Вероятно ставаше дума за съвпадение, за редуване на звуци, което по чиста случайност наподобяваше една английска дума.

„Смърт!“ – повтори старото среброкосо същество, като разтърси тоягата си, сякаш се опитваше с този жест да и помогне да разбере смисъла на казаното от него. Сетне подпря тоягата си върху земята и се облегна уморено на нея. Гледаше тъжно. „Добори доби“, каза най-сетне с уморен глас.

След тези думи сред съществата около нея настъпи брожение. Малцината любопитни, които все още бяха останали, бързо се прибраха в пещерите си и бързо закриха входовете им с черги. Никой повече не надникна иззад тях.

Останаха само няколко дребни същества, тези с диамантените копия. Дори и тези войници обаче не скриха, че се чувстват неловко.

– Аш, ще си имаме неприятности – каза Бен. Тя го погледна. Очите му се бяха разширили.

– Какво ще правим, Бен? – попита го, вече смутена от погледите на съществата.

– Откъде да знам? Нали от двама ни ти си антропологът?

– Би трябвало... – започна Ашли, но думите и бяха прекъснати от трясъка, с който тоягата на старото същество се удари в земята. То искаше да привлече тяхното внимание.

– Добори доби! – каза съществото и посочи Бен с дълъг изкривен пръст. После се извърна и като куцаше, се отдалечи.

– Почакай! – извика Бен.

Съществото се извърна към него, но това му струва много усилия. Очевидно бе уморено. Кашляше силно и с мъка се крепеше върху тоягата си.

То погледна Бен с огромните си влажни очи. Повдигна пръст и докосна с него края на ухото си. Отмести пръста към центъра на рисунката върху гърдите си, непосредствено над сърцето. Извърна се и след малко изчезна в отвора на една пещера.

– Аш, ти какво разбра?

– Трудно ми е да преценя. Той искаше да ни съобщи нещо. Какво обаче?

Тя преглътна, тъй като в гърлото и се бе образувала бучка. Огледа се. Не видя нищо. Заедно с Бен бяха останали сами. Там, където започваха жълтите ниви. Пред тях бяха стените, върху които бе разположено селото.

Обърна се и видя, че на открито са останали десет стражи. Бяха засанали пред стълбите, които водеха към втория ред на жилищата. Нямаше стражи, които да им попречат да се завърнат в нивята.

Тъкмо щеше да предложи да си тръгнат, като се опитат сами да открийт пътя през полето, когато от скалата се разнесе дълбок тътен, ба-вен и ритмичен. Ниските вибриращи звуци стигнаха до гърдите и и про-низаха цялото и тяло, сякаш то представляваше изопната струна на лък. Знаеше, че дори и да запуши ушите си с пръсти, пак щеше да чува глу-хия звук.

– Барабани – обясни Бен, без това да е необходимо.

– Много култури използват барабани при церемониални ритуали – уточни тя и отново погледна към жълтите ниви. Особено при ритуалите, свързани със смъртта, помисли си, но премълча това.

Бен обаче знаеше какво означаваша барабаните. Бе гледал много филми за Тарзан и си даваше сметка, че туземците изпитват безпокойство. Колкото и да е странно, самият той се чувстваше спокоен. Даваше си сметка, че бе редно сърцето му да тупти ускорено и дланите му да са овлажнели от страх. Чувстваше се обаче разтоварен, сякаш наблюдаваше събитията с чужди очи. Още от момента, когато старецът докосна гърдите си с пръст, Бен се изпълни с необяснимо спокойствие. С всеки пореден барабанен тътен главата му започна да се изпълва с мисли. Сякаш барабаните му казваха нещо. Бум. Наближава смъртта. Бум. Трябва да оцелеем и да живеем. Бум. Има само един изход. Бум. Докажи каква е кръвта ти.

– Бен? – Пред него се появи лицето на Ашли. Гласът и изглеждаше тънък в сравнение с тътена на барабаните. – Бен, добре ли си? – попита тя, като размаха ръка пред очите му.

– Добре съм. Просто се опитвам да съобразя какво става.

– Ти мърмореше нещо. Каза нещо за кръвта.

– А, нищо особено.

– Сигурен ли си, че ти няма нищо?

– Като се има предвид нашето положение, чувствам се чудесно – отвърна той с усмивка, надявайки се тя да не разбере лъжата му. В същото време се чудеше какво става с него. – Чудесно се чувствам – повтори. При все това тревогата и не се разсея.

– Имаш ли представа какво гласят? – попита тя, като продължи да гледа скалите.

Той повдигна рамене. Съществата можеха да ги убият по най-различни начини. Като ги намушкат с копия. Като ги обсипят с камъни. Като насъскат подобните на вълци животни срещу тях. Като ги хвърлят на пиявиците да изсмучат кръвта им. Кой можеше да знае това? Бен разтри слепоочията си. Колкото и да е странно, той знаеше. Щяха да бъдат нападнати от въздуха. Смъртта приближаваше. Как обаче, по дяволите, знаеше това?

Извърна се и погледна нагоре, към пространството над нивите. Върху покрива на този свят се виждаха само светещи гъби. Той обаче бе сигурен в това, което предстоеше да се случи. Дори знаеше от коя посока ще бъдат нападнати. Присви очи и погледна наляво. Тогава ги видя. Представляваха черни точки на фона на зеленикавото сияние. Приближаваха бързо и размерът им видимо се увеличаваше. Посочи ги с пръст.

– Погледни натам, Ашли. Виждаш ли ги?

– Какво? Къде?

Той хвана брадичката и и намести главата и в правилната посока.

– Навярно се отзовават на повика на барабаните – каза Бен. – Очевидно ги възприемат като покана за вечеря.

– Какво представляват? – запита тя.

– Нещо гладно. Много бързат да се озоват при нас.

– Колко патрона каза, че са ти останали? – Ашли посочи с поглед пистолета на кръста му.

– Само два – отвърна той, като огледа отново хоризонта. Опита се да преброи летящите черни фигури. Вече бяха доста по-големи и се виждаше как размахват широките си криле. – Според мен в ятото има не по-малко от петнайсет животни.

– Значи няма да можем да се спасим със стрелба – констатира Ашли. – Може би трябва да се скрием в полето. Там няма стражи.

– Не, там ще бъдем напълно беззащитни. Трябва да си намерим прикритие – каза Бен и погледна към селото. Барабаните вече кънтяха по-силно и на по-малки интервали, като му пречеха да мисли ясно. Огледа селото. Всички отвори вече бяха надеждно закрити с плътни тъкани. Нервните стражи, застанали при стълбищата, го следяха с присвити очи и стискаха здраво копията си. Между него и няколко отвора на най-ниското равнище нямаше пазачи. Той сръга Ашли с лакът и и посочи шестте черни отвора.

– Какво ще кажеш да се скрием в някой от тях?

– Стражите ще ни позволят ли? Тези техни копия никак не ми харесват.

– Забележи, че те пазят само пътя, водещ нагоре. Колкото до жилищата на най-долния етаж, никой не ги охранява.

– В такъв случай по-добре е да рискуваме. Погледни! – Що за твари са, за Бога? – възкликна Бен. Ятото вече бе наблизно. Създанията имаха ципести кожени криле, широки по няколко метра, криви черни клонове и абаносови опашки, по-дълги от ръката му. Очите им бяха неописуеми. Досущ като очите на голямата бяла акула, черни и немигащи.

– Страхотни хищници, няма що! – каза Ашли. – Навярно са наследници на птеродактилите. Хайде да се скрием някъде, че вече са съвсем наблизно.

Бен отмести поглед от приближаващото ято, което вече бе само на петдесетина метра от тях.

– Бягай! – изкрещя и я блъсна напред. Стражите не направиха никакъв опит да ги спрат. Барабаните внезапно спряха и на тяхно място се възцари тягостна тишина. Бен ускори ход, за да не изостава от Ашли.

Зад себе си чу силен тътен, последван от още няколко, сякаш нещо тежко падаше върху земята. Ятото бе кацнало и наоколо се разнесе зловещо грачене.

Ашли вече почти бе достигнала най-близкия отвор. Останалите пет се открояваха като черни дупки върху стената. Той внезапно си спомни посланието, чуто от барабаните: „Има само един изход.“ Отново огледа отворите. Бяха шест. А изходът бе само един. Забеляза малка рисунка, издълбана върху входа, към който се бе запътила Ашли. Представляваше кръг с триъгълник в него. Не бе символът, който му трябваше. Не биваше да се влиза там.

Той ускори ход и успя да спре Ашли тъкмо в момента, когато тя се канеше да се шумгне през отвора. Изгъркала се по земята, като удари рамото си.

– Бен, какво правиш?

– После ще ти обясня. Последвай ме.

– Бен, пази се! Зад тебе е!

Той рязко се извърна и извади пистолета си в движение. Знаеше какво ще види. Животното бе по-високо от щраус, но за разлика от стройната птица бе цялото от мускули и клюн. Нападна го, като се опита да го изкорми с кривия си клюн. Дявол да го вземе! Вече бяха започнали да му омръзват създанията, които се опитваха да го изядат. Стреля два пъти в черепа му, втория – почти от упор.

– Разкарай се! – изкрещя и отдръпна Ашли. Сетне започна да оглежда изображенията над отворите. Чу как трупът на убития от него звяр е разкъсан от събратята си. Върху задната част на крака му падна струя от гореща кръв. Той се затича и започна да се моли да успее да спечели достатъчно време благодарение на това занимание на хищниците.

Продължи да оглежда изображенията. Над следващия вход бе изобразена начупена линия с кръг върху нея. Над следващия – начупена стрела. Над по-следващия – кръг, вписан в друг кръг. Рисунката наподобяваше геврек. Нито един от тези знаци не му вършеше работа и той отмина тези отвори.

Тогавя го видя. Над входа на следващия тунел имаше грубо изображение на звезда. То сякаш взриви мозъка му. Веднъж бе сънувал как неговият дядо му даваше знак да го последва в тунел, върху който бе изобразена същата звезда. Това бе мястото, откъдето имаше изход!

Той стремително се пхна в отвора, като повлече и Ашли. Когато влезе в пещерата, насмалко не се сблъска с една фигура, застанала само на два метра от входа. Светлината бе достатъчна, за да може да различи познатата рисунка върху гърдите и. Старецът повдигна малка ръка и я положи върху рамото на Бен. Измърмори нещо с плътен глас, но думите му бяха напълно разбираеми:

– Ти си един от нас!

Ашли освободи ръката си. Какво всъщност ставаше? Отмести се, за да даде път на стареца. Като използваше тоягата си като патерица, той застана между тях и после отиде до входа. Даде им знак да се приближат.

– Какво става, Бен? – попита Ашли. Той повдигна рамене и отиде при мъжа. Ашли се намръщи и го последва. Наложил се да се приведе, за да види добре какво става навън.

Навън ятото хищници вече се бе разправило по канибалски с мъртвия си събрат, от когото бяха останали само няколко кости и сухожилия. Две от крилатите чудовища се опитаха да си пробият път към по-горните равнини, но острите копия на стражите ги задържаха на разстояние.

Някъде отляво се чу подсвиркване и от останалите пет отвора излезе малко стадо блеещи копитни животни прищпорвано от копията на други членове на племето. По размери наподобяваха дребни говеда, макар и в главата да приличаха по-скоро на коне с остри извити бивни. Животните се опитваха да отстъпят и очите им бяха побелели от ужас. След като се озоваха на открито пространство, разпръснаха се във

всички посоки. Движенията им привлякоха вниманието на ятото и след малко създанията с остри, клюнове се втурнаха след копитните животни.

– Ако бяхме влезнали в който и да е от другите тунели, щяхме заедно с тези животни да бъдем изпратени на заколение – поясни Бен. – Това бе изпитание.

Ашли понечи да отмести поглед от касапницата, но преди да го направи, видя как едно малко копитно животинче се отдели от останалите и застана непосредствено пред пещерата им, когато я видя. Очите му бяха изпълнени с неопишуем ужас. Изблея жаловито и я погледна. Тъкмо в този момент един хищник се доближи откъм гърба му и протегна остър клон с ясното намерение да го убие. Без да се замисля, Ашли изскочи от пещерата, хвана малкото животно за шията и го вмъкна вътре.

– В такъв случай ще осигурия спасение и на това дребосъче – каза тя задъхано и го повлече навътре в пещерата.

Старецът я погледна. Очите му издаваха, че е потресен. Застанал гърбом към входа, той не забеляза, че клонът се бе устремил към него. Крилатият хищник бе решил да не се отказва лесно от плячката си.

Ашли понечи да го предупреди. Вдигна ръката си и отвори уста.

Още обаче преди да успее да издаде звук, старецът, без въобще да се обръща, извъртя тоягата си. Звукът, предизвикан от сблъсъка между тоягата и клоната, изкънтя в целия тунел. В тези тънки старчески ръце все още се криеше изненадваща сила. Без да откъсва поглед от Ашли, старецът промърмори нещо и после положи ръка на рамото и. Сетне им даде знак да го последват във вътрешността на тунела.

Навън се чу силна шумотевица, сякаш някой дрънкаше с празни тенджери. Бен се отмести от входа и отиде при Ашли.

– След като нахраниха тези гадини, сега ги пропъждат с шум – възмути се той.

– Да, държат се като дресирани папагали – отбеляза тя. После стана и последва стареца. Малкото копитно животинче заситни след нея, като блееше тихо.

– Можеше да загинеш – каза Бен, като погледна животното.

– Действах импулсивно – обясни Ашли. – Реших, че ако ти не бе направил правилния избор, навън на негово място можеше да се окажем ние двамата. Не можех просто да го оставя да загине – въздъхна тя. Малкото животинче започна да се трие в нея и опря нос до ботуша и.

– Струва ми се, че си спечели нов приятел – усмихна се Бен, като я

стисна за рамото.

– И без това Джейсън винаги е искал да си имаме домашно животно – сподели тя и се облегна върху него.

Продължиха да вървят заедно по тъмния тунел, осветен само туктам от ивици фосфоресциращи гъби.

– А сега кажи ми как откри правилния отвор – попита тя след няколко минути. Почувства как тялото му се напрегна.

– Аш, сигурно ще си помислиш, че съм откачил.

– След това пътуване вече мога да повярвам във всичко – отбеляза тя и погледна гърба на старото същество, вървящо пред тях. Същество, което говореше английски и чието племе бе с милиони години по-древно от човечеството. Да, вече наистина бе готова да погледне много по-широко на света.

– Добре – започна той и си пое дълбоко дъх. – Помниш ли, че ти казах, че бях виждал и преди символа върху гърдите на стареца?

– Да. Май беше сънувал дядо си.

– Е, точно така е. В този сън дядо ме отведе до отвор на тунел, върху чийто вход бе изобразен същият знак. Каза ми, че е безопасно.

– Ти сериозно ли говориш? – запита тя, като спря.

– Нали сме живи? – засмя се тихо Бен.

– И преди ли си се проявявал като ясновидец?

– Не. Ако бях притежавал и по-рано това качество, сега нямаше да си имам тези неприятности. Щях да се грея на слънцето в Лас Вегас в очакване на поредното си представление.

– Защо в такъв случай това се получи сега? Той и отвърна с нервен смях и ускори ход.

– Имам едно предположение, но ми се струва много неубедително.

– Какво е то?

– Става дума за сънищата, свързани с това място. Имах доста такива сънища още от деня, когато взех решение да се включа в тази експедиция. Откакто се спуснахме долу, станаха по-чести и по-ясни.

– Значи смяташ, че това има нещо общо с пещерата?

– Не с пещерата, а с него. – Той посочи голия гръб на стареца. – Струва ми се, че той установи контакт с мен. Още, когато започнаха да бият барабаните, главата ми се изпълни със странни думи и мисли.

– Телепатия ли имаш предвид? Защо обаче се получава само при теб?

– Знам ли? Дали пък това няма някаква връзка с моята аборигенска кръв?

Тя отново погледна сините му очи и русата му коса.

– Ако съдя по външността ти, тази кръв едва ли ще да е много.

– Навярно е в достатъчно количество.

– Защо смяташ, че това има някаква връзка с твоето потекло?

– Имам предвид образите в моите сънища. Първо се появи дядо ми, облечен в традиционна аборигенска носия. След това се повтори кошмарът от детските ми години, свързан с пещерата. После чух думите, изречени от барабаните: „Докажи каква е кръвта ти.“ Всичко това ме навежда на мисълта, че става дума за някаква способност, свързана с древната ми кръв.

Тя си пое дълбоко дъх. Здравият разум и логиката насмалко не я на караха да се подиграе на тези думи. Те нямаше как да не бъдат бабини деветини. От друга страна пък, Бен бе доказал истинността им, като избра спасителния вход. Ашли се сети и за думите на свой колега, защитил дисертация за аборигенските племена. Бе и казал, че в живота им има много мистика. Че разговарят с духове. Че сред тях има старци, способни да контактуват на големи разстояния с помощта на сънища.

– Самият аз първоначално реших, че това са глупости – продължи Бен. – Един мой приятел, абориген, с когото бяхме изследвали заедно пещери, ми разказа много странни неща. Така обаче и не му повярвах.

Ашли разсеяно побутна малкото копитно животинче, тъй като то се тикаше в краката и. То изблея и се отмести встрани.

– Каква връзка може да съществува между австралийските аборигени и едно неизвестно племе от разумни антарктически двуутробни? – попита тя.

– Нямам представа. Не съм забравил обаче скалното изображение, което ти откри в пещерните жилища в базата Алфа. Все още му се чудя.

– Какво точно имаш предвид?

– Става дума за овала с мълнията. Спомняш ли си, че тогава ти казах, че вече бях виждал това изображение? В австралийските скални рисунки.

– Да, ставаше дума за някакви духове на аборигените.

– Точно така. За духовете, които уж научили аборигените да ловуват. За духовете „мими“.

Старецът се извърна и ги погледна. Промърмори нещо под нос. То прозвуча като „гота трифлука мими-суи“. Ашли и Бен се спогледаха.

– От нас двамата ти си телепатът – прошепна Ашли. – Какво каза?

Бен присви рамене и поклати глава.

Старецът, изглежда, усети тяхната обърканост и тежко въздъхна.

Посочи гърдите си. „Мими-суи“, каза. След това очерта с ръка пространството около себе си, цялата мрежа от тунели на племето. „Мими-суи“, повтори.

– Все още не мога да разбера нищо – озадачи се Бен. Ашли го спря с жест.

– Ми... ми... суи – засрича, като се постара да произнесе с правилно произношение. После посочи стареца с пръст.

Старата му шия изпука, когато я приведе. После се извърна.

Ашли бе удивена. Това бе невъзможно.

– Та той назова името на племето си: „мими-суи“ – обясни тя със затаен дъх, – Мими, скалните духове на аборигените. Става дума за тях.

Очите на Бен се разшириха, когато успя да осъзнае смисъла на чувотото. Още преди да успее да изрече и дума, тунелът свърши и се озоваха в голяма пещера, осветена от гъби, прилепнали по стените и тавана. Ашли погледна с удивление колоните, които крепиа високия таван. Не те сами по себе си привлякоха толкова вниманието и. Бяха обвити с гъста растителност. Белите стебла завършваха с месести червени плодове, висящи като японски лампи.

– Дявол да го вземе, отново се озовах тук – промълви Бен зад гърба и.

Бен се поколеба, преди да последва Ашли и стария им водач в пещерата. Огледа, я внимателно, сякаш очакваше да чуе призрачни гласове и да види дядо си нейде из сенките. Нищо подобно обаче не се случи. При по-внимателно оглеждане месестите плодове се оказаха единственото общо нещо между тази пещера и пещерата от сънищата му. Скалните образувания бяха по-различни, а растителността не бе така гъста. Пое си дълбоко дъх и тръгна подир Ашли. Тя спря и протегна ръка към един от червените плодове.

– Струва ми се, че и те са вид гъба. Обърни внимание на отсъствието на листа и на сложната коренна система. Наистина приличат на гъби. Линда би се побъркала от радост, ако види това нещо.

– Всичко това е наистина много интересно. Понеже стана дума за нея, ще ти напомня, че имаме приятели, които разчитат на нас.

– Знам това, Бен. Не съм го забравила. Може би местните хора, щом имат елементарни познания по езика ни, биха могли да ни обяснят как да се измъкнем оттук.

– Тогава, нека ги попитаме – предложи Бен. Ашли обаче поклати глава и продължи да следва стареца.

– Преди всичко трябва да спечелим доверието им. Номерът ти с

нашето отгървяване от хищниците ни помогна, но ми се струва, че те все още изпитват някакво подозрение към нас. Нямам ни доверие. Трябва да действаме предпазливо, ако не искаме главите ни да се озоват на дръвника.

Междувременно достигнаха центъра на пещерата. Тук подът бе равен и скалните колони и месестите плодове ги нямаше. В самия център бе издълбана плитка яма, с дълбочината на човешка длан. Камъкът около отвора бе излъскан като стъкло и украсен с кървавочервени рисунки.

Старецът се подпря на тоягата си.

– За Бога, погледни рисунките! – възкликна Ашли. Изостави Бен и се доближи до една рисунка, за да я разгледа по-отблизо. Коленичи, за да види изображението на звяр, нападнат от група дребни бойци. – Виж, боята има цвета на тези странни плодове. Гъбите вероятно се използват за направата и.

– Страшна работа – каза той саркастично, – Попадали сме в ателието на някой смахнат художник.

– Не, според мен това е по-скоро религиозен храм. Примитивните култури отдават особено голямо внимание на изображенията. На идолиите, статуите, рисунките и други подобни. Нека разгледам за няколко минути. Току-виж науча нещо от тях. – След това се премести при следващата рисунка, без да обръща въобще внимание на Бен.

Той почувства погледа на други очи. Очите от неговите сънища, които сега сякаш пробиваха тила му. Обърна се. Старецът, застанал от другата страна на рисунките, само стрелна с поглед Ашли, преди да се втренчи отново в него със сивите си очи. После му кимна и седна с кръстосани крака на пода, като остави върху тях тоягата си. Даде му знак да направи същото.

Когато приседна, Бен усети, че краката му са натезали от умора. Вероятно вече бе вечер. Късна вечер. Въздъхна и се намести върху каменния под. Зае удобна поза и започна да си мечтае за голяма бутилка, пълна с топла бира.

После насочи очи към стареца. Забеляза, че той продължаваше да го гледа съсредоточено, без да произнесе и звук. Просто го гледаше внимателно със сивите си очи. Очевидно искаше нещо от него. Какво ли?

Бен го изгледа усмихнато. На лицето му се появи една от тези усмивки, които уж превръщаха и крокодилите в кротки котенца. Старецът обаче само се намръщи в отговор и с изражението си даде да разбере, че продължава да очаква нещо. Ами, с нищо не мога да му помогна, помисли си Бен и позволи на клепачите си да се затворят, като се отпусна още

повече. Бе решил достатъчно загадки за този ден. Сега единственото, което му се искаше, бе да открие място, удобно за спане. Главата му бавно се свлече върху гърдите му. Може би имаше нужда само да подремне за малко.

Започна да потъва в съня, макар и все още да долавяше със слуха си шума, който предизвикваше Ашли, докато се преместваше от една ризунка към друга. Бе много приятно да се освободиш от натрупаното през деня напрежение, като му позволиш да се просмуче в скалата. Дишането му стана по-дълбоко и дори започна леко да хърка. Ако само можеше да...

– Бени, чедо, време е да се събудиш! Бен рязко отвори очи. Кой, по дяволите... Все още бе в същата пещера. Все още бе обграден от колоните и от месестите плодове. Насреща му обаче вместо древното същество бе седнал с кръстосани крака дядо му. Махна с покритата си с петна ръка в посока към него. Бен се огледа. В помещението нямаше никого, нямаше я дори и Ашли. Той протегна шия и се заслуша. Странна работа. Все още можеше да я чуе, да чуе как се премества наляво и да си говори нещо под носа, но иначе бе станала невидима за погледа му.

– Бени, момчето ми, какво търсиш?

– Къде съм? Дядо му повдигна изкривен от артрит пръст и докосна с него главата си.

– Тук си, момчето ми.

Бен пое дълбоко дъх и пулсът му се ускори. Това бе безумие. Дядо му и цялата пещера започнаха да потъват в мрака.

– Кротко, момчето ми. Трябва да се успокоиш. Ако си възбуден, нищо няма да се получи.

Като преглътна с мъка, Бен започна да схваща какво става. Заповяда на тялото си да се отпусне, като започна с пръстите на краката. Образът отново се избистри.

– Ха така, Бени. Така е наистина по-добре.

С усилие на волята Бен си наложи да диша дълбоко и равномерно.

– Ти не си дядо ми – каза.

– Така е, не съм – каза дядото и широко се усмихна. След малко образът му бавно се сви и сгърчи. Очите му станаха по-големи, а веждите му – по-гъсти. Върху коленете му имаше тояга. На мястото на дядо му се бе появило старото сакато същество.

– Разбира се, именно това е истинският ми образ – каза то. – Името ми е Моамба.

Гласът на древния човек все още звучеше като гласа на дядо му. На

Бен се стори много странно, че гласът излиза от такова едно нечовешко лице. Как? Защо? Главата му се изпълни с въпроси.

– Бени, нито един от двамата ни не познава езика на другия. Заради това разговарям с теб на езика на нашия разум. Твоят разум превежда моите мисли в образи и думи, които можеш да разбереш.

– Значи, ти открадна спомена за дядо ми, за да ми се представиш, така ли?

– Това не го направих аз, а ти. Твоят разум извика образа на дядо ти, за да ти покаже един хери-хути.

Бей си представи строгото трезво лице на дядо си.

– Какво, по дяволите, представлява един хери-хути? – попита.

– Хери-хути съм аз. Хери-хути си и ти. Това сме хората, способни да общуваме чрез сънищата. Да виждаме отдалеч какво се крие в тъмните пътеки на неизвестното.

– Защо мислиш, че аз съм такъв?

– Защото мога да прочета историята на твоята кръв. В твоите вени още от далечното минало тече кръвта на един силен хери-хути. При това наистина много силен. Все още не си усвоил това умение, обаче с течение на времето то би могло да задмине дори и моето. Това е необходимо на селото, за да оцелее.

– Какво имаш предвид под оцеляване?

– Аз съм последният човек от моя народ, който притежава това качество – каза Моамба и на лицето му внезапно се изписа болка. – В течение на дълги години видях как останалите хери-хути напускат този свят, докато останах само аз. Сега дори и аз не мога да поведе ловците, за да нахранят нашия народ и опазят границите ни от краканите. Ловците се отправят на лов сами, като слепци. Без помощта на един хери-хути е много трудно да разбереш какво се крие зад следващия завой и така изгубихме много ловци. Всички нощи се изпълват с плача на вдовици. Народът ни няма да оцелее дълго време, ако не се открие нов хери-хути, който да го напътства. – Старецът посочи Бен с пръст. – Ти си този хери-хути.

– Аз ли?

– От дълги години зова хора с тази способност в нашето село. Само ти се отзова.

– Не може да няма и други. Други, как да го кажа, като теб. Може би някое друго село ще се съгласи да сподели своя хери-хути с твоето.

– След Разпръсването изгубихме връзката с другите села – поклати глава Моамба. – Понякога, като сънувам, долавям образи на

Изгубените. Възможно е обаче и в сънищата си да приемам това, което ми се иска, като действителност.

– Въпреки това не можеш да очакваш от мен да... Моамба отново се превъплъти в образа на дядо му със сърдито лице.

– Кръвта вода не става! Ти си един от нас!

Бен отвори уста, за да възрази, когато внезапно се разнесе гласът на Ашли.

– Бен! Непременно трябва да видиш това! Думите и разпръснаха образите около него и ли на дядо му бе погълнато от мрака. Той отвори очи и отърси глава, сякаш да се освободи от паяжините на съня си.

– За Бога, как можеш да заспиваш в такъв момент – възкликна удивено надвисналата над него Ашли.

– Какво казваш? – попита той и разтри слепоочията си. Все още леко пулсираха.

– Ела да ти покажа нещо – подкани го Ашли, не обърна внимание на последния му въпрос. Отдалечи се на няколко метра, коленичи до една рисунка и даде знак да се приближи.

Бен погледна към стареца. Той все още не откъсваше поглед от него.

Като потрепера леко, Бен се изправи и отиде Ашли, без все още да знае какво да и каже.

– Какво откри, Аш?

– Погледни този петроглиф. Представява триптих.

– Трип... Какво?

– Триптих. Три свързани рисунки. Погледни последната. – Бе се надвесила над три червени кръга и гледаше последния от тях.

Бен коленичи до нея, без да вярва напълно на очите си. В третия кръг бе изобразена картата на континентите в Южното полукълбо.

– За Бога, та това е Австралия!

– Знам. Рисунката е груба, но доста точна. Сега виж останалите две.

Бен огледа рисунките. В първата бе изобразен австралийският континент, свързан с антарктическия с широка сухопътна ивица. Във втората бе показано как връзката между двата континента се прекъсва.

– Какво ще кажеш за това?

– Това е връзката! Това обяснява как австралийските мими или поне някои от тях в крайна сметка са се озовали тук.

– Все още не мога да те разбера.

Ашли въздъхна, сякаш вече му бе дала изчерпателен отговор.

– Преди много хилядолетия между континентите е съществувала

сухоземна връзка. При движението на континенталните плочи и промяната на равнището на океаните сухопътните връзки са се появявали и изчезвали често, понякога само в течение на месеци. Вкаменените останки на различни животни също потвърждават наличието им. В Антарктида са открити множество вкаменени останки на изчезнали двуутробни видове.

– Значи според теб...

– Точно така! Виж първата карта. Това е сухопътната връзка. На втората карта тази връзка изчезва. На третата са показани континентите, вече откъснати един от друг.

– Как обаче са могли тези хора да научат за тази работа? Че и да нанесат знанията си върху карта?

Ашли приклезна.

– Те очевидно са станали свидетели на това нещо. После са го нарисували на картата. Така, както са направили американските индианци. После с помощта на устни предания и на рисунки са запазили спомена за случилото се.

– Ашли посочи Австралия и Антарктида върху третата карта. – Някога между тези континенти е имало връзка. После нещо е накарало тези хора или поне някои от тях да напуснат Австралия. След прекъсването на сухоземната връзка са се оказали в плен тук.

Бен погледна още веднъж изображенията. Представи си народ, принуден да се укрие в ледения континент, вървящ по каменен мост. Докосна с пръст Антарктида. Две племена били разделени.

– За Бога, той спомена Разпръсването – промърмори. – Нищо чудно Моамба да е имал предвид точно това.

– Кой? – попита Ашли, като отлепи носа си от средната рисунка.

– Аш, може би ще е най-добре да приседнеш, преди да чуеш това, което ще ти разкаже сега – помоли Бен. Забеляза, че тя с присвити вежди го слуша много внимателно. След като обясни как бе общувал преди минути със стареца, веждите и се раздалечиха и се повдигнаха.

– Ти искаш да ми кажеш, че той може да ти говори – възкликна, след като го изслуша. – Значи те наистина владеят някаква първична телепатия. Той в момента слуша ли ни? – попита, като погледна стареца. – Чете ли мислите ни?

– Не ми се вярва. Необходимо е и двамата да сме в състояние на транс. Подобно на аборигените, които трябва да потънат в сън, за да установят контакт помежду си.

– Той наистина ли е последният човек от племето, притежаващ тази

способност?

– Да. С изключение на мен – потвърди Бен.

– От гледна точка на популационната генетика, загубата на тази черта у племето изглежда логична – рече замислено Ашли. – Тази общност е просъществувала в състояние на пълна изолация в течение на хиляди поколения. Браковете в тази затворена група, лишена от притока на свеж генетически материал, няма как да не отслабят сложната плетеница от гени, обуславящи тази способност, и в крайна сметка да я разкъсат – добави. После се обърна към Бен. Широко разтворените и очи бяха придобили стъклен блясък. – Бих могла да посветя целия си живот на изучаването дори само на тази една-единствена черта на тази популация. Това би променило коренно антропологията. Думата ми е, че...

– Аш, всичко това е наистина много интересно, но все пак трябва да се измъкнем оттук. Най-малкото, за да спасим Майкълсън и останалите.

– Прав си – отвърна Ашли, внезапно изтрезняла от думите му. – Ще разполагаме с много време за изследване, след като се завърнем в базата Алфа. Ти попита ли Моамба как да се измъкнем оттук? – Тя кимна към стареца.

– Не. А и не вярвам той да пожелае да ми съдейства в това. Иска да остана тук. Да заема неговото място в племето.

– Това би могло да се превърне в проблем – разтревожи се Ашли, като забарабани с пръсти върху брадичката си. – В цялата тази работа обаче отсъства логика. След като си чак толкова важен за племето, защо се опитаха да те убият?

– Не знам.

– Очевидно не всички в племето споделят становището на Моамба. Онова младо биче с рубинената тояга, вероятно вождът на селото, едва ли желае да се мотаем тук. Може би...

Зад гърба им внезапно настъпи оживление. Бен се обърна и видя една добре позната му фигура да куцука към тях измежду колоните. Последва я малка група въоръжени същества, които разклатиха с копията си червените гъби.

– Та това е Майкълсън! – възкликна Ашли.

Погледът на Бен се плъзна върху множеството копия, които следваха майора. Огледа групата въоръжени бойци. Повечето държаха небрежно праметнати през рамо копия, а други бяха подпрели ръце върху ножниците си.

Бен отиде до Майкълсън и го потупа по рамото. Забеляза кървавите

петна по лицето му.

– Какво се случи? Изглежда, че и ти си минал през месомелачката.

Ашли се присъедини към тях. Лицето и придоби загрижено изражение, когато огледа раните му.

– Нищо ми няма – заяви Майкълсън смутено, като избягваше да среща погледите им. – Повечето от тази кръв не е моя. А и това не е най-важното. Вижте какво, не разполагаме с много време.

Групата бойци зад тях се раздвижи. Майкълсън се обърна. През тълпата си проби път висока фигура на мъж, облечен с извехтяла и разкъсана военна униформа. Когато се доближи до Майкълсън, Бен успя да забележи родовата връзка между двамата. Същото съчетание от черна коса и сини очи. Същия крив нос.

– Това е брат ми Хари – поясни Майкълсън.

– Не се шегуваш, нали? – попита Ашли. – Значи най-сетне успя да го откриеш.

– Всъщност той ме откри. От три месеца живее в компанията на тези... тези същества.

Бен забеляза как Хари одобрително разглежда тялото на Ашли.

– Каза ли им? – обърна се Хари към брат си.

– Не. Тъкмо щях да го направя.

– Съжалявам – каза Хари на Бен и Ашли. – Помислих си, че сте бегълци.

– Какво искаш да кажеш? – попита Бен.

– Мислех, че вече знаете – каза Хари. – Иначе щях да се постарая да ви открия по-рано.

– За какво става дума? – настоя Ашли. Искаше и се да накара Хари да им съобщи най-сетне това, което продължаваше да премълчава.

– Става дума за базата Алфа – отвърна вместо него Майкълсън, след като се изкашля. – Разрушена е. Била е нападната от тези динозаври.

Ашли застина с отворена уста. Сетне се извърна бавно към Бен. Очите и бяха изпълнени със страх.

– Това не може да бъде – прошепна тя. – Ами Джейсън?

– Успокой се – каза Бен, като я прегърна и притисна към себе си. – Сигурен съм, че още при първите признаци за опасност Блейкли го е извел на подходящо място.

Неговите думи сякаш и подействаха. Поне и дадоха основание, върху което да гради надеждите си. Тялото и престана да трепери. Измъкна се от прегръдката на Бен и на лицето и се изписа решителност.

– Трябва по-скоро да отидем там – каза. – Длъжна съм да узная какво точно се е случило.

Бен почувства, че тя е готова да се разплаче.

– Разбирам те – отвърна. – Ще тръгнем незабавно за базата.

– Слушайте, не можем просто така да... – започна Хари. Спря по средата на изречението и подскочи, прекъснат от силен шум.

Бен рязко се извърна и видя как към тях се е устремил вождът на селото. Удари с новата си тояга по пода и шумът от удара закънтя в пещерата.

– Май някой е много ядосан – прошепна съвсем тихичко Бен.

При появата на селския вожд Моамба се изправи с усилия, помайки си с тоягата. Обърна се към него и го заговори. Размениха си разгорещени реплики и накрая вождът след поредица от ръмжения удари с тоягата си по тоягата на Моамба. Лишен от опора, старецът се свлече на пода.

Бойците, обкръжили групата, изохкаха от ужас. Неколцина от тях се обърнаха с гръб. Вождът изгледа уморено останалите, като дишаше тежко. Накрая донякъде се поуспокои и помогна на Моамба да се изправи. Спорът между двамата продължи по-тихо и накрая дори настъпи момент на неловко мълчание, след като погледите им се срещнаха. Вождът изръмжа, удари още веднъж с тояга по земята, сякаш, за да даде знак, че разговорът е приключил, и се отдалечи.

– Какво мислиш за всичко това? – обърна се Майкълсън към Хари.

– Предстоят ни неприятности – отвърна Хари. Лицето му бе изцяло побледняло.

Глава 25

Джейсън разбра, че става нещо неприятно още в момента, когато двамата възрастни започнаха да си говорят тихо. Тунелът непосредствено пред тях бе блокиран от старо свлачище. Останал бе единствено малък отвор с размерите на тиква. От него се просмукваше задимен въздух, който вееше в лицата им. Джейсън се вгледа в двамата възрастни, приклекли до свлачището.

– Не можем да се върнем – каза Линда. – Той ще ни издебне.

– В такъв случай ще трябва да открием друг път към базата Алфа – каза Блейкли. – Може би ще трябва да преминем през някой от страничните тунели – добави. Гласът му бе дрезгав, а очите му, възпалени и

влажни.

Джейсън огледа пътя, по който бяха дошли. Като стисна носа си, за да не усеща вонята, погледна ивиците черен дим, които преминаваха покрай него. Миришеха на изгорели автомобилни гуми. Можеше да долови неприятната им миризма дори и с езика си. Влажната кърпа, с която бе обвил лицето си, не помагаше кой знае колко.

При все това никой не се оплакваше от дима, тъй като той им сочеше посоката, която трябва да следват. Предния ден бяха преминали покрай множество кръстовища и понякога се колебаеха откъде точно трябва да продължат. Сега димът, просмукващ се през тунелите, безпогрешно им сочеше верния път.

– Да опитаме страничните тунели ли? – попита Линда. – Не знам дали трябва да го направим. В другите тунели не се усеща въздушно течение. Там въздухът изглежда застоял.

– Нима имаме друг избор? – възрази докторът, като се закашля. – Пък и най-сетне ще се измъкнем от този проклет дим.

– Може би ще успее да се промъкна през дупката – каза Джейсън, като застана до Линда.

– Прекалено тясна е, миличък. Няма да успееш – отвърна му Линда с тъжна усмивка.

– Нека самият аз да проверя – помоли Джейсън, като се промуши между Линда и Блейкли. Закашля се от гъстия дим, просмукващ се през Отвора.

– Не бързай, Джейсън – каза Блейкли, като го прегърна през рамо. – Не знаем доколко е устойчиво това свлачище. Пък и Линда е права. Отворът е прекалено малък.

– Нека проверя! – настоя Джейсън, промуши се под ръката на Блейкли и приклепна. Димният поток, понесъл се към него, бе толкова плътен, сякаш можеше да се пипне с ръце. Като пхна ръка в него, той се удиви от силата на течението. Имаше усещането, че си е подал ръката от движещ се автомобил. Изумлението му обаче веднага премина в гадене, тъй като отклони част от пушека и той се насочи право към лицето му. Закашля се и отдръпна ръката си. Пое си силно дъх, за да изпълни дробовете си с чист въздух, при което пред очите му заблестяха искрици.

– Внимавай, момче, това може и да те убие! – скара му се Блейкли, като положи ръка на рамото му. На лицето му се появи лека усмивка.

Джейсън с почервяло лице отблъсна ръката му. Вече бе изпълнен с решимост да изследва отвора. Преди да успеят да му попречат, той пое

чист въздух и стисна очи и устни. После се пхна направо в димния поток.

Силното въздушно течение започна да го отблъсква назад, но той заби пръстите на краката си в почвата, за да се задържи. Успя да вкара ръка и рамо през отвора и сетне започна да се върти, за да си пробие път през него. Само ако можеше да вкара и главата си... След секунди обаче осъзна, че отворът бе твърде тесен, за да успее да се промуши през него. Разочарован се отдръпна и се изтърколи встрани, като изпусна с усилие задържания в дробовете въздух. След малко видя как Блейкли размахва ръка пред носа му.

– Голяма услуга щеше да ни направиш. Насмалко да задушиш и нас заради непослушанието си.

– Аз само исках да...

– Стига детинщини! Вече разбрахме, че трябва да приемем реалността и да потърсим друг път. Този тунел представлява за нас задънена улица.

Джейсън се опита да запази лицето си.

– Успях обаче да видя, че това стеснение е дълго около шейсет сантиметра. След него тунелът отново се разширява. Според-мен само този малък участък не е наред. Ако успеем да преминем през него...

– Освен, ако случайно не криеш под ризата си лост за разкътрване на камъни, съобщението ти няма да ни е от голяма полза.

Джейсън се почувства победен и оклюма глава.

– Поне се опита да направиш нещо – реши да го утеши Линда, като положи ръка на коляното му. – А и с нищо не ни навреди. Дявол да го вземе, ако бях малко по-съобразителна, щях да открадна едно кубче в целофан от пластичния взрив на Халид. Щяхме да взривим прохода и да си пробием път – добави. После вдигна брадичката му с ръка. – Гордея се с теб.

– Благодаря – отвърна Джейсън, като се опита безуспешно да потисне усмивката си. Тя разроши косата му и се обърна отново към Блейкли:

– Бой се, че не ни остава друго, освен да потърсим нов тунел, Блейкли промърмори нещо в отговор, но Джейсън бе престанал да ги слуша. Вместо това се замисли над думите на Линда. Кубчета в целофан? Пластичен взрив? Ами ако случайно... Той се изправи.

Отиде до Линда и я дръпна за ръкава. Тя го погледна. Блейкли също го погледна и се намръщи. Намесата на Джейсън в разговора им не му бе приятна.

– Какво има, Джейсън? – попита Линда, като приглади русата си коса.

– Линда, ти спомена за някакъв взрив. Струва ми се, че имам малко такъв...

– За какво говориш? Откъде го имаш? – попит; Блейкли.

– Джейсън, кое те кара да мислиш, че разполагаш с взрив? – каза Линда, като положи ръка на рамото му.

Джейсън, забил поглед в краката си и без да поглежда никого в лицето, разказа за случая в тоалетната, когато раницата на Халид се бе отворила и съдържанието и се бе разпиляло.

– Струва ми се, че имам такова едно кубче в сака си – завърши, като посочи с поглед червения сак с надпи „Найк“. – Ей, сега ще ви го покажа.

Разтвори ципа на сака си и започна да се рови него. Трябваше да им разкаже това по-рано. Сега шеш да си има неприятности. Търсенето бе трудно, тъй като сакът бе пълен със спортна екипировка. В него освен това имаше и оранжева хартия, тесте карти, които се бяха разпилели, и много монети за машината за видеоигри. Къде обаче бе кубчето?

– Просто изсипи съдържанието му на земята – кае отчаяно Блейкли и понечи да вземе сака от Джейсън.

– Почакайте! – каза Джейсън и измъкна своята игра „Нинтендо“ от сака. – Може да се счупи – поясни и прибра в джоба на якето си.

Докторът обърна сака и го разтърси. Цялото му съдържание се изсипа на земята. И тримата започнаха да търсят.

Джейсън внимателно прибра резервния си комплект бельо така, че да не се вижда. Щеше да го е срам, ако Линда видеше боксерките му. Докато ги наместваше в хавлиената кърпа, забеляза добре познатия му сив материал. Взе го и го подаде на Линда.

– Ето го.

– Много хубаво самолетче – каза тя, като се усмихна, след като огледа фигурката.

– Помислих си, че е някакъв вид пластилин, само доста твърд – каза той и повдигна рамене.

– Ти сигурен ли си, че точно това е взривното вещество? – попита Блейкли с известно съмнение в гласа.

Линда откри сред вещите и парче смачкан целофан.

– Да, това е същият целофан, с който бяха опаковани и останалите кубчета – потвърди.

Блейкли взе самолета и започна да го разглежда, сякаш бе крехко и

скъпо произведение на изкуството.

– Добре. Разполагаме с взрив, но няма с какво да го възпламеним. Трябва ни детонатор.

– Какво представлява детонаторът? – попита Джейсън.

В отговор Блейкли само се намръщи, но Линда обясни.

– Това е малко взривно устройство, което възпламенява пластичния взрив.

– Нещо като пиратка?

– Да – отвърна Блейкли. – За съжаление тук няма будки за продажба на пиратки.

Като се порови в страничното джобче на сака, Джейсън извади оттам малката тъмночервена пиратка, която дотогава бе успял да укрие от любопитни погледи.

– Това ще свърши ли работа?

– Вие как мислите? – обърна се Линда към Блейкли. – Дали ще свърши работа?

– Според мен да – отвърна Блейкли, като се усмихна. В отговор Линда също се усмихна, извърна се и притисна Джейсън.

– Ти си пълен с изненади, млади човече. – Той поруменя.

– Моля ви, не казвайте на мама нищо за пиратката. Направо ще ме убие.

Халид приклепна при разклона на тунелите. Пъхна се първо в единия, сетне, в другия. Започна да души въздуха, подобно на хрътка, паднала на следа. В левия тунел имаше слаба миризма, дразнеща обонянието. Дим. Продължи вляво, като държеше запалката пред себе си. Внимателно бе настроил пламъка на минимум, за да пести бутана. Ако той свършеше, Халид нямаше да може да изпълни мисията си. Затова и пазеше грижливо малкото пламъче.

В пълния мрак дори и то се оказа достатъчно, за да освети пътя му на няколко метра пред него. Той продължи с бързи крачки напред, без да си позволява почивки. Нямаше представа на какво разстояние се бяха отдалечили Линда и нейната група. Така или иначе бяха оставили следи, от които разбра, че се движи във вярна посока: стъпки в калта, обвивка от хранителен продукт, място, където някой бе уринирал и миризмата на амоняк се бе запазила. Бяха наблизко.

Размишляваше за различни неща, докато напредваше по еднообразните тунели. Тренираното му тяло продължи преследването, като заобикаляше сипеите, прескачаше пукнатините и преодоляваше свлачищата.

То бе изпълнено с адска воля да съкрати разстоянието, делеящо го от бегълците.

Линда дръпна Джейсън още по-назад зад завоя, като се надяваше Блейкли наистина да знае какво върши. Не бе изключено цялата система от тунели да се стовари върху главите им. При все това тя бе убедена, че са длъжни да рискуват. Връщането по обратния път можеше да бъде само гибелно.

– Искам и аз да наблюдавам – каза Джейсън.

– Не, миличък, опасно е. По-добре вземи това и го пхни в ушите си – отвърна Линда и му подаде два тампона за уши, взети от аптечката. – Когато ти дам знак, закрий си ушите и си запуши устата.

– Защо?

– Защото експлозията ще е много силна. Би могла да повреди тъпанчетата ти.

– Но моля те, нека да наблюдавам – продължи да настоява Джейсън.

Внезапно пред тях се появи Блейкли. Изглеждаше напрегнат.

– Всичко е наред. Оформих така заряда, че взривната вълна да не се насочи към нас. Готови ли сте?

– Да. Добър стрелец ли си? – попита Линда.

– Приличен. Но при това налягане... – той не довърши мисълта си и повдигна рамене.

– Имаш възможност само за един изстрел.

– Знам – каза той и вдигна сигналния пистолет. Пиратката на Джейсън бе пхната в пластичния взрив и целта бе тя да бъде запалена от безопасно разстояние с точен изстрел. Блейкли даде знак и на двамата да се отдръпнат повече.

– Късмет – каза му Линда, като отмести детето зад себе си.

Блейкли избърса изпотените си вежди с ръкав и после се отдалечи на няколко крачки в тунела, за да заеме удобна позиция за стрелба. Тя забеляза, че устните му бяха придобили лилав оттенък. Стресът и задушният въздух влошаваха здравословното му състояние. Тя се възхити на спокойствието му, докато наблюдаваше как затъква ушите си с памук. После той и даде знак с пръст и се прицели с пистолета.

От своя страна, тя посочи на Джейсън да закрие ушите и затвори устата си. Той изпълни указанията и, но продължи да се опитва да надникне иззад гърба и към мястото, където бе застанал докторът.

След като закри уши, тя чу лекия пукот на сигналния пистолет,

досущ като този на играчка. После видя как Блейкли спуска пистолета. Нищо не се случи.

Той се извърна към нея, повдигна рамене и понечи да каже нещо. Точно тогава взривът избухна. Предизвиканата от него въздушна вълна изпревари шума. Тя видя как вълната повдигна Блейкли, отлепи го от земята и го блъсна в стената.

Преди да успее да му се притече на помощ, Линда също бе повдигната от въздушната вълна и се стовари върху Джейсън. Шумът, който последва, наподобяваше издавания от невидим товарен влак, движещ се с голяма скорост. Бе толкова силен, че разумът и се опита да не му обърне внимание. Сетне последва глухо бучене. В тунела се образува облак от прах и дим, който насмалко не я задуши. Забеляза Джейсън в светлината на лампата на каската си. След малко и двамата бяха обвити от няколко слоя прах.

Линда помогна на Джейсън да се изправи на крака. Той бе стиснал лакътя си и се мръщеше, но не изглеждаше ранен. Все още замаяна от дима, тя не съобрази в коя посока да търси Блейкли. Може би беше ранен. Включи и фенера, който висеше на пояса и, с надеждата, че неговата светлина ще пробие мрака по-успешно от фара на каската и. Раздвижи светлинния лъч из прашния облак. Не видя нищо.

– Струва ми се, че там виждам светлина – каза Джейсън, като повдигна ръка. С другата започна да измъква памучните тампони от ушите си.

Тя също видя слаба светлинна, която се приближаваше към нея. Отдъхна си с облекчение. Устреми се към нея с надеждата, че ще види Блейкли, и че пътят пред тях е разчистен.

– Почакай! – изкрещя внезапно Джейсън, като се опита да я улови за ръкава.

– Какво има? – попита го тя. После погледна фигурата, която излезе от пушека и се озова в обсега на светлината на фенера и. Не беше Блейкли. Отстъпи крачка назад. Не можеше да бъде!

В едната си ръка фигурата държеше запалка, а в другата – пистолет. По дясната му буза се стичаше струйка кръв, която течеше от рана по челото му.

– Колко е хубаво, че бурята на моето идване бе предшествана от гръм – каза Халид и насочи пистолета гърдите на Линда.

Блейкли изстена. Гърдите му се раздираха от болка. Първата му мисъл бе, че сърцето отново се обажда. След миг обаче забеляза, че

болката се засилва или отслабва в зависимост от това дали вдишва, или издишва. Вероятно бе счупил някое ребро. Прокара ръка по десния си хълбок. Остра болка непосредствено под мишницата му потвърди неговото подозрение. Да, определено бе счупено, но само едно. Дявол да го вземе, сякаш не му стигаха останалите му проблеми. Облегна отново глава на стената, затвори очи и придърпа влажната си носна кърпа върху лицето си. Макар да вонеше на сополи и пот пак това бе за предпочитане пред вдишването на праха, раздвижен от експлозията.

Реши да изчака прахът да се слегне и после да помоли Линда да му помогне да превърже гърдите си, преди да продължат. Въздъхна и се подготви да се поотпусне за малко, но внезапен пристъп на страх го накара да отвори очи. Ами ако взривът не бе разчистил достатъчно скална маса, за да могат да преминат? Или пък, не дай Боже, бе предизвикал срутването на друга част на тунела? Дали пък не бе счупил реброто си ей така, за нищо? Бе длъжен да провери.

С изкривено от болка лице и като скърцаше със зъби, той присегна към фенера, закрепен на кръста му. Измъкна го с усилие. И се намръщи. Имаше усещането, че някой го ръга с тъпо копие, и при това безмилостно го върти. Опита се да се пребори с болката, повдигна фенера и го включи. Лъчът му бе блокиран от слягащ се облак от каменен прах и дим. Видимостта не бе по-голяма от десет метра.

Дали пък нямаше да открие мястото на експлозията, ако се придвижеше няколко метра напред? Дали не бе сложил заряда както трябва? Не, това бе невъзможно. Бе действал точно в съответствие с инструкциите на Ханс, германския експерт по минно дело от базата Алфа.

Имаше само един начин да провери какво се бе случило. Изправи се на крака. Болката се засили, но само толкова, колкото от очите му да потекат сълзи. Щеше да бъде по силите му да я понесе, поне за кратко време. Пое дълбоко дъх и се подготви да тръгне. Още преди да направи първата стъпка, чу ехото на глас зад себе си. Бе гласът на Линда. Слава Богу, че поне тя бе добре. Насочи светлинния лъч към гласа. Светлината обаче се сблъска със стена от черен дим, а бученето в ушите му заглуши почти всички звуци. Той поклати глава и насочи отново лъча към мястото на взрива. Не след дълго останалите щяха да се придвижат натам.

Направи крачка напред, решил да огледа мястото на взрива, преди да пристигнат. Усети болката от копието още по-дълбоко. Реши, че трябва да започне да диша повърхностно, тъй като съществуваше опасност парче от счупеното ребро да пробие белите му дробове.

След още две крачки спря, за да си почине. Челото му отново

плувна в пот. Това бе опасно и за сърцето му, но отчаянието го накара да продължи напред. Освен това държеше пръв да разбере дали все пак не е поставил заряда както трябва.

Като осветяваше пътя с фенерчето, той стигна до мястото, където доскоро бе каменната стена, и се усмихна. През образувалия се отвор сега можеше да премине и малко слонче.

Внезапно иззад него изкхътя пистолетен изстрел. Без да се замисля, Блейкли отскочи встрани. При движението гърдите му се изпълниха с вълна от горяща жарава. Причерня му пред очите и започна да възприема лъча на фенера си като слабо пламъче.

Направи крачка напред и притисна гърдите си с ръце, сякаш по този начин можеше да потисне болката. Закашля се под кърпата, закриваща лицето му, и усети пристъп на остра болка, която го накара да коленичи. След като усети миризмата на собствената си кръв върху кърпата, той с рязко движение я отмести от лицето си. Пред очите му започнаха да светят движещи се искрици, докато се опитваше с усилие на волята си да не изпадне в безсъзнание.

Чу се втори изстрел.

Линда присви очи, когато куршумът се удари в скалата над главата и и при рикошета изсвири покрай ухото и. Халид, със спокойно изражение, на лицето придружаваше думите си с изстрели, като стреляше по стените около нея. Тя закри с ръка главата на Джейсън и се опита да го успокои, докато той се притискаше до нея.

– Надявах се, че ще осъзнаеш важността на моята мисия – каза бавно Халид.

– Халид – започна Линда. Бе и трудно да говори, но така или иначе трябваше да се опита да го вразуми. – Халид, ти не ни остави никаква възможност за избор. Не можех да ти позволя да ги изоставиш, за да ги обречеш на сигурна смърт.

Преди да се усети, Халид се спусна към нея, с неподозирана бързина я отблъсна встрани и стисна Джейсън за ръката. Тя изгуби равновесие и падна на земята, като силно удари коляното си.

– Недей, Халид! – изплака тя с очи, изпълнени със сълзи. – Недей! Ще направя всичко каквото кажеш!

За миг той сякаш се поколеба и отпусна ръката с пистолета; После бързо притисна Джейсън към гърдите си и долепи дулото до слепоочието му. Очите на детето бяха широко разтворени от страх, а устните му пребледняха. Опита да се освободи, но Халид знаеше как се държи

заложник. Въпреки трескавите гърчове на Джейсън пистолетът не се отлепи от слепоочието му. Линда разбра, че положението му е безнадеждно.

– Остави детето! – разнесе се гласът на Блейкли. Внезапната му поява изненада Линда. Халид отскочи крачка назад.

Блейкли се бе подпрял с ръка на стената на тунела, като държеше в другата сигналния пистолет, насочен към Халид. Линда знаеше, че в пистолета нямаше заряд, но това може би не бе известно на Халид. За миг сърцето и се изпълни с надежда. Видя как от устните на доктора капеше кръв и чу затрудненото му дишане. Навярно експлозията го бе наранила.

– Остави детето – повтори Блейкли с измъчен глас. – Пусни го.

Сигналният пистолет се залюля несигурно в отслабващата му ръка.

– Пусни го веднага! – извика Блейкли, като се озова между Линда и Халид.

Халид си даде вид, че се отдръпва от пистолета. Но с бързината на нападаща кобра изби пистолета от ръката на Блейкли с удар на своето оръжие.

– Празните закани са опасни, докторе – предупреди го той. – Видях как използвахте заряда, за да пробие отвора. Впрочем да не забравя да ви благодаря за това.

Блейкли се закашля и се отпусна до стената. От болката и изтощението устните му бяха станали тесни и сини. От устата му продължаваше да се стича струйка кръв.

– Съжалявам – прошепна на Линда.

Тя отиде при Блейкли, докато Халид направи крачка назад и отново опря пистолета до слепоочието на Джейсън. Провери пулса на доктора. Бе слаб и с прекъсвания. Трябваше да му се окаже незабавна медицинска помощ. Обърна се към застаналия на няколко метра зад нея Халид.

– Моля те, прекрати това – започна да го умолява. – Всички можем да тръгнем заедно на път. Пусни момчето.

Без да откъсва поглед от нея, Халид направи нещо удивително. Приведе се и остави пистолета си на земята. За миг сърцето и се изпълни с радост. Халид обаче от тайно място над обувката си извади друг пистолет, по-малък. Притисна новото оръжие към Джейсън, когото все още държеше здраво. Момчето не можеше да помръдне от прегръдката на Халид.

– Искаш момчето да живее, така ли? – попита Халид с присвити очи. Ритна пистолета към Линда. – Убий доктора!

Тя погледна оръжието така, сякаш бе нещо отровно. Нещо, което се боеше да докосне.

– Какво искаш да кажеш? – обърна се към Халид.

– Натоварени сме с твърде много баласт. Ще взема с нас или момчето, или доктора. Ти решавай. В пистолета има един куршум. Искан да застреляш Блейкли. Ако не то направиш, ще застрелям момчето.

– Не! – изкрещя тя, като се отдръпна от пистолета.

– Тогава ще умре момчето. Изборът е твой. Аз съм само инструментът.

– Халид... Моля те... Не ме карай да правя това! – проплака тя с очи, плувнали в сълзи.

Обади се Блейкли:

– Взemi пистолета. – Думите му бяха толкова спокойни и делови, че тя присегна неволно към пистолета. Ръката и обаче застина над него.

– Хайде!

Тя взе пистолета. Той бе все още горещ от изстрелите. Стисна го с две ръце, сякаш се боеше да го държи само в едната. Погледна към Халид.

– Разполагаш само с един патрон, мила моя – каза той, сякаш четеше мислите и. – Дори и да успееш да ме улучиш, момчето ще е мъртво, преди да си натиснала спусъка.

– Защо? – попита тя с изгънял глас. – Защо ме караш да правя това?

– Защото се нуждая от помощ. И от подчинение. Ще те науча да се подчиняваш.

– Не мога. Не мога просто така да убия човек.

– Виж какво, ще трябва да направиш това – намеси се Блейкли с грапав и измъчен глас. – Трябва да спечелиш време. Той така или иначе смята да избие всички ни.

– Но...

Блейкли се изкашля. Очите му бяха изпълнени със със сълзи. Лицето му бе изкривено от болка.

– Направи го. Аз така или иначе няма да успея да се измъкна оттук жив.

– Не мога... – прошепна тя с оклюмала глава. Блейкли се доближи до нея, положи ръка на главата и и задочна да говори на ухото и:

– Жена ми умря преди четири години. Децата ми са големи. Радвал съм се на седем внука. Животът ми бе пълноценен. Животът на Джейсън обаче едва сега започва. – Повдигна главата и, а сетне и ръцете, в които стискаше пистолета. Намести цевта на челото си. – Бъди силна,

Линда.

– Не, моля ви, не – извика тя и по бузите и се стекоха сълзи.

Той затвори очи, като все още придържаше ръката и със своята. Тя усети как неговият пръст изтласква нейния от спусъка.

– Знам какво правя – прошепна той. – Няма да позволя на това мръсно копеле да победи – добави и намести пръста си върху спусъка. Тя видя как пръстът му помръдва от изстрела и от отката пистолетът изскочи от ръцете и. Падна на земята, като от цевта му се показа струйка дим.

Изумена от случилото се, тя застина на мястото си. Ръцете и все още бяха повдигнати, сякаш продължаваше да държи пистолета. Блейкли се бе свлякъл встрани и погледът му бе втречен в насрещната стена. На челото му се бе появила дупчица с размерите на десет центова монета. Раната изглеждаше съвсем малка. Можеше да бъде закрыта от обикновена лепенка.

– Не! – изстена тя, като започна да се мятат. – Не, не, не...

Внезапно до нея се появи Джейсън и я прегърна. Халид бе пуснал момчето. Джейсън не каза нищо и се вгледа с широко отворени очи в неподвижното тяло на Блейкли.

Линда се обърна към Халид. Пистолетът му бе насочен към нея.

– Ти обеща, че няма да сториш зло на детето.

– Няма – отвърна той. Гласът му бе хладен, лишен от каквото и да е съчувствие към мъртвеца, лежащ неподвижно върху земята. – За разлика от твоята дума моята има стойност. Време е обаче да ти преподам следващия урок.

– Не можеш да ме държиш вързана през цялото време – възрази Линда. Бе се опитала да се освободи от въжетата, но те само още по-силно се врязаха в плътта и.

– Съобразителна си, Линда – рече той подигравателно, развеселен от опитите и да се освободи. – Ще ни се наложи да изменим доста дълъг път, преди да стигнем до базата Алфа. Не искам да те изгубя отново – добави. Сетне сграбчи Джейсън за ръката и го поведе надолу по тунела. – Можеш да си сигурна в това.

– Какво правиш? Та ти обеща да не му причиниш: нищо лошо? – извика тя, уплашена, че може да направи нещо на Джейсън.

– Не се безпокой, ще изпълня обещанието си – отвърна той и изчезна зад един завой.

Тя погледна към тунела до себе си. Сърцето и туптеше така силно,

че и бе трудно да диша. Какво бе намислил? Направи още един опит да разхлаби въжетата, с които бе омотана.

Огледа се отново. Лъчът на каската и бе съвсем слаб. Димът обаче се бе поразсеял и вече можеше да се диша без маски. Въпреки това все още продължаваше да дразни очите и носа.

Изви глава в другата посока, за да се опита да разбере какво прави Халид. От време на време оттам се чуваха някакви звуци. Какво ли вършеше?

Изминаха близо два часа, преди да чуе стъпки по каменния под. Халид и Джейсън се връщаха. От изтощение насмалко не заспа. За последен път бе спала около четирийсет часа преди това.

– Добре ли си, Джейсън?

Той кимна утвърдително, но изражението на лицето му бе странно.

Халид се приближи до нея и развърза ръцете и.

– Ще ида да устроя бивак. Ще останем тук около шест часа и после ще продължим.

Докато разтвиваше почервенелите си китки, тя забеляза, че Халид не държеше пистолет. Това и се стори странно, тъй като след смъртта на Блейкли той през цялото време бе с пистолет в ръка. Обърна и гръб и се отдалечи, като я остави насаме с Джейсън. Безгрижието му я изненада. Тя можеше да вземе момчето със себе си и да побегне. Знаеше обаче, че не си струва да прави това. Той щеше отново да ги открие. Все пак това внезапно отсъствие на предпазливост у него я хвърли в недоумение.

– Стори ли ти нещо лошо? – обърна се тя към Джейсън, като коленичи до него.

– Не... Обаче... не можах да му попреча – отвърна той и внезапно избухна в сълзи.

– Какво стана, Джейсън? Разкажи ми. Плачът на детето премина в конвулсии:

– Той... Той... Не искам да умра!

Тя го притисна към себе си, за да го успокои. След няколко минути изплака последните си сълзи.

– Обещавам ти, че ще те измъкна оттук – каза му тя. Надяваше, че ще може да изпълни обещанието си. – А сега си поеми дълбоко въздух и ми разкажи какво се случи.

Той повдигна ризата си. Тя се приведе към него с предположението, че ще открие някакви следи от физическо насилие. Това, което Джейсън и показа, обаче беше по-лошо.

– За Бога! Какво ти е сторил? – възкликна Линда. Джейсън

внимателно докосна черния найлонов пояс, плътно обвит около кръста му и притискащ телцето му. Под пояса изпъкваха кубчета от сив пластичен взрив, свързани помежду си с многоцветни жици. Тя се взря по-внимателно в токата на широкия пояс. Към нея бе прикрепено устройство е осветен дисплей и с малка клавиатура с размерите на визитна картичка. Устройството бе свързано с кълбо от многоцветни жици. Върху дисплея имаше малки червени цифри, които намаляваха стойностите си.

– Защо? – промърмори тихо Линда.

– Каза, че по този начин ще ми даде урок по послушание – отвърна момчето. – На всеки два часа Халид трябва да набира секретен код, иначе бомбата ще се взриви. Ако направя опит да сваля колана, пак ще се взриви.

– Мръсно копеле – изруга Линда и раменете и се разтрепераха. – Значи сега, ако избягаме или пък ако нещо му се случи... – тя не довърши мисълта си.

– Тогава ще избухне – продължи детето. – Той ми каза, че нямало да ме боли.

– Той ти е обяснил всичко това? Що за чудовище този човек?

– Хитро – отвърна Джейсън с тънък гласец.

Глава 26

Ашли дръпна Хари за ръкава. Забеля за, че приликата му с майор Майкълсън е много голяма. Особено сега, когато бе стиснал устни и гледаше строго, като между веждите му се бе появила дълбока бръчка.

– За какво, по дяволите, спореха? – попита. Моамба вече бе последвал вожда, а и доста бойци с бяха пръснали в различни посоки. Тя се огледа. Все още бяха обградени от неколцина туземци с копия. В погледите им се четеше недоверие.

– Какви неприятности ще си имаме пък сега? – обърна се тя отново към Хари.

– „Неприятности“ е меко казано – отвърна той, след като изглежда известно време пазачите с присвити очи. Решили са, че вие двамата трябва да умрете.

– Защо? – попита Ашли с широко разтворени очи. А вие с Майкълсън?

– Ние двамата бяхме осиновени от групата на бойците. Те се придържат към строг кодекс на честта. Наричат го „ил-джан“. На това нещо

не могат да попречат дори и старейшините. Вие двамата, за разлика от нас сте обявени за чужденци. Могат да ви използват като изкупителни жертви.

Ашли се обърна към Бен. Нормално бе да се разтревожи от заплахата, надвиснала над собствения и живот. Дишането и се учести и от мисълта за съдбата на нейния син. Тя не можеше да си позволи да умре. Поне не преди да се е убедила, че Джейсън е жив и здрав.

Бен продължаваше да наблюдава голите бойци около тях, но тя съумя да привлече вниманието му.

– Знам, знам – каза той, сякаш четеше мислите и. – Ще се измъкнем и ще открием Джейсън.

– Ами Моамба? – обърна се тя отново към Хари, след като си пое дълбоко дъх. Хари поклати глава.

– Борада, вождът, настрои останалата част от племето срещу вас. Старецът обаче показва характер. Издейства случаят да бъде поставен пред съвета на племето. Насрочен е за утре сутринта.

– Ами ако тази нощ избягаме? – каза Бен. Хари поклати глава и въздъхна.

– Изключено е. По пътя ще попаднете на много зверове и капани. А дори и да успеете да се промъкнете покрай тях, тези малки човечета познават чудесно територията си. Ще ви прережат гърлата още преди да сте чули стъпките им.

– Хич да не очакват, че ще им дам да ми отрежат главата ей така, без съпротива – каза Бен. – Ще им...

Ашли го прекъсна.

– Хари, ще ни дадат ли възможност да се изкажем на този съвет?

– Предполагам, че да.

– Ти ще можеш ли да преведеш думите ми?

– Да. В най-общи линии, но ще се постарая.

– Много добре. Спрямо нас се държат враждебно, но ако съдя по петроглифите им, изглеждат доброжелателно настроени. Всичките си помагат помежду си. Грижат се за слабите и за сакатите. Представяват едно голямо семейство.

– Мен ме възприеха като свой – съгласи се Хари. Ашли кимна утвърдително.

– Нещо ги е потресло и заради това са изнервени – каза. – Ако разберем какво е, може би ще успеем да спасим кожата си.

– А ако не успеем? – рече Бен.

– Ако не успеем, ще се бием – отвърна хладно Ашли.

Някъде вътре в пещерата се разнесе внезапно ударът на гонг, от който скалата едва ли не започна да вибрира. Въоръжените стражи възприеха това като сигнал и отведоха групата в съседна пещера, до която стигнаха през плетеница от тунели. Бен и Ашли бяха тикнати в нея, след което неколцина пазачи застанаха на пост до изхода, за да не им позволят да излязат.

– Заедно с Денис трябва да пренощуваме в пещерата на бойците – каза Хари. – Утре сутрин обаче веднага ще се явя тук. Може би ще успеем да ги разубедим.

– Постарай се наистина да си тук – отвърна му Бен. – Не обичам неясните обещания.

Ашли изчака братята да излязат и сетне огледа пещерата. На пода бяха оставени широки метър възглавници с одеяла с различни шарки, сгънати върху тях. В ъглите на стаята се виждаха каменни корита, пълни с вода.

– Предполагам, че това е нашата килия – каза Бен, като ритна една от възглавниците.

Ашли, скръстила ръце на гърдите си, кимна утвърдително. След напрегнатия ден се чувстваше без сили.

– Всичко ще се оправи – каза Бен, като я прегърна през рамо. Изрече тези думи толкова спокойно и уверено, че Ашли го погледна озадачено, сякаш очакваше на негово място да види друг човек. Къде бе изчезнала неговата обичайна нахаканост? Той я хвана за рамото.

– Тревожа се за Джейсън – каза тя, като се отпусна в прегръдката му. – Неизвестността е направо убийствена. Ами ако...

– Успокой се, на момчето нищо му няма – отвърна Бен, като положи пръст върху устните и. Думите му прозвучаха така убедително, че тя му повярва. Тя го погледна в сериозните сини очи. Те вече не бяха очите на лекомислен шегаджия. Испита желание да му прехвърли грижите си, да положи всичките си страхове и тревоги върху тези широки рамене, поне за известно време.

Старите рани в душата и отново я заболяха. Опита се да ги преодолее. Без да и позволи да изрече и дума, Бен се надвеси над нея и на мястото на пръста, с който бе докоснал устните и, постави своите. Неговите устни притиснаха нейните и не им позволиха да изрекват и дума.

Тя едва успя леко да изстене. Сетне устните му се плъзнаха по гърлото и и брадясалата му буза докосна нейната, докато той се опитваше да достигне основата на шията и. Отпусна се в нежната му и силна

прегръдка, отметна глава назад, като му предложи по-голям достъп до шията си.

За миг той се спря и я погледна в очите. Бузите му бяха поруменели от страст. Тя разбра, че това бе последната и възможност да го спре. Замря от уплаха при възможността да му се отдаде и да стане отново уязвима за болката и разочарованието.

Якаш усещайки опасенията и, той се отдръпна назад. Пламъкът в очите му премина в топлина. Никога дотогава не бе срещала мъж, едновременно толкова страстен и изпълнен с нежност. Тя почувства как ръката и се повдигна и започна да гали гъстата му коса. Прилепи се към него, подобно на удавница, опитваща се да достигне повърхността.

Опиянена от прегръдката му, тя му позволи да я вдигне и сетне нежно да я положи върху покрития с възглавници под.

Бен не можеше да заспи и продължаваше да гледа каменния таван. До него лежеше Ашли. Бе положила ръка върху гърдите му и прехвърлила крак върху корема му. Тя се раздвижи в съня си и желанието му отново се пробуди. Прояви сила на волята, за да не потъне отново във властта на тяхната страст. Знаеше, че тя се нуждае от сън. Следващият ден щеше да бъде изпълнен с предизвикателства. При все това не можа да се удържи и докосна с пръст извивката на дясната и гръд. Тя изстена тихо в съня си.

Тъкмо когато бе намислил да целуне слепоочието и, над него се спусна тъмна завеса. Той отново потъна в мрака, откъснат от светлината и от Ашли.

– Време е, Бени! – изненада го един глас.

В мрака отново се появи образът на неговия дядо, седнал със скръстени крака върху една възглавница само на няколко метра от него. Бен изстена и също приседна. Докато се опитваше да фокусира поглед върху дядо си, той се превърна в Моамба.

– Наложил се да изчакам доста време да чуеш зова ми – рече старецът.

Бен се изкашля и огледа голото си тяло. То още продължаваше да издава неговата страст. Бен се закри с ръце.

– Зает бях – рече.

– Струва ми се, че три пъти е повече от достатъчно – изкашля се Моамба. – Време е да поговорим.

– Прав си – отвърна Бен, като придърпа одеялото върху скута си. – Имам много въпроси към теб. За какво, по дяволите, на вашия вожд са

му притрябвали нашите глави?

– Той и хората от селото са уплашени. Мнозина загинаха. Кракани-те зачестиха набезите си в нашата територия. Унищожиха цели стада от нашите домашни животни. Изненадаха нашите часовои, като нахлуха дълбоко в земите ни и убиха много от тях.

– Това какво общо има с нас?

– Битката ни с краканите се води от безброй поколения. След раз-пиляването на народа ни те останаха тук заедно с нас. Когато потърсих-ме убежище в подземния свят, за да избягаме от тях и от студа, те ни последваха. Сетне един голям катаклизъм затвори обратния път към горния свят и останахме тук, долу, всички.

– Как успяхте да оцелеете?

– Приспособихме се. Вие създадохте машини и железни сечива, за да ви помогнат във вашия живот. Ние пък създадохме живи сечива – растения и животни, – които да ни служат. Чрез много усилия се научихме да правим селекция на тези, които в най-голяма степен съответс-тваха на нашите потребности, и после ги размножихме. Научихме се да произвеждаме храна – каза старецът и след това посочи стените. – Нау-чихме се да произвеждаме дори светлина, която да ни улеснява. Ние се адаптирахме. Кракани-те обаче не се адаптираха. Останаха тук, в пери-ферията на нашите земи, като се препитаваха с остатъците от нашия труд. Не ме разбирай обаче зле – те са много хитри. Непрестанно се опитват да открият пролуки в нашата охрана.

– След като сте съобразителни, защо не направихте опит да ги изт-ребите до крак? Да им видите сметката...

– Не бива да го правим – поклати глава Моамба. – Както ние им трябваме, за да оцелеят, така и те са ни нужни със същата цел. Изпраж-ненията им съдържат вещество, което ни е необходимо за производство-то на храната ни. Без него растенията биха загинали. А след тях – и ние. Съзнателно изпращаме нашите стари домашни животни, тези, които не дават мляко, в територията на кракани-те, за да има с какво да се хранят.

– Значи вие самите изхранвате тези чудовища. Нищо чудно, че са се размножили толкова.

– Трябва да поддържа-ме числеността им, за да произвеждат доста-тъчно тор. Основната работа на ловците ни е да събират тора и да го но-сят тук.

– Излиза, че са събирачи на лайна – вметна Бен. – Няма какво друго да кажа за тези доблестни воини.

– Те са наистина доблестни. Навлизането в царството на кракани-те

представлява голям риск. Особено, ако не разполагат с помощта на един хери-хути – отвърна старецът и го погледна многозначително.

– Нека не говорим повече по този въпрос – каза Бен. Боеше се, че Моамба отново ще поиска от него да остане тук и да помогне на селото. На същото село, което сега искаше смъртта му. – Все още не си ми казал коя е причината за тази проклета смъртна присъда, която ни бе издадена.

– Тъкмо мислех да поговорим за това. В течение на много поколения създадохме редица средства, с които да се пазим от краканите, да ги държим по-далеч, от нас. Едно от основните ни средства за отбрана е тинайфори. Наскоро...

– Почакай малко – прекъсна го Бен. – Какво представлява това?

Моамба стисна замислено устни и присви очи.

– Вие нямате дума за нея – отговори. Присегна зад себе си и откъсна малко светеща гъба от стената. – Нещо като тази гъба, само че убива. Оградихме централната пещера с плътна преграда от тинайфори. С него защитаваме нашето село.

– И как така тези чудовища, краканите, започнаха изведнъж да преодоляват вашата защитна преграда и да ви нападат внезапно?

– Отговорът представлява тайна, известна само на сектата на бойците и на вождовете – каза Моамба и се изкашля. Продължи да говори по-тихо, сякаш се опасяваше да не бъде подслушван. – Тинайфори е започнало да умира. Почернява и се разлага, като бариерата между нас и краканите изтънява. След време тази преграда може напълно да изчезне. Бен си представи как глутници от зверовете нахлуват в долината. Макар тези хора да му бяха издали смъртна присъда, при мисълта за възможната касапница изтръпна.

– И все пак какво общо има това с нас?

– Тинайфори започна да загива малко след пристигането на твоите хора.

– Как така?

– Не знам. Някои от бойците и аз вярваме, че това е поличба. Че това е знак, че е време да се завърнем в горния свят. Мнозина от другите обаче смятат, че вие сте демони, които искате да ни изтребите.

– Предполагам, че сред тях е и вашият вожд.

– Да. Както и повечето от останалите.

– И как очакваш да го убедим, че не е така? Не ми се вярва да възприеме сериозно честната дума на един демон.

– Така е. Заради това утре прави това, което ще ти кажа. Ще ни

помогне своят другар Хари. Без това да му е известно, докато спи, го учи на основите на нашия език. Помагам му да го научи. Вслушай се в думите му.

– Какво си намислил?

Моамба вдигна ръка в знак на сбогуване, контактът бе прекъснат и фигурата му изчезна.

– Утре ще научиш – каза му преди това.

Глава 27

На следващата сутрин Ашли започна да се разхожда напред-назад из пещерата, като се опитваше да осмисли информацията, съобщена на Бен от Моамба, единствения им съюзник в племето.

Как бе възможно да се преборят със суеверието? Подобно на много мисионери, избити по най-различни краища на света от суеверни туземци, и тя се чудеше какво може да направи.

Бен се доближи отзад и я прегърна, като опря лице до нейното.

– Ако продължаваш да се разхождаш така, ще издълбаеш бразда на пода – каза и.

Тя въздъхна. Той бе прав. Сега не им оставаше нищо друго, освен да чакат. Мисълта и се превключи на друга тема.

– Виж какво, исках да ти кажа нещо за снощи – започна неуверено тя.

– Какво? – отвърна той и се притисна по-плътено до нея.

– Ами, думата ми е, че... Това, че ние... Не искам да си мислиш... Искам да знаеш, че това бе само моментна слабост.

– Ето що, госпожо, не се опитвай да се измъкваш от случилото се. Аз не съм играчка само за една нощ. Да не би сериозно да мислиш, че можеш просто да ме използваш и да ме захвърлиш?

Тя неловко се усмихна и се измъкна от прегръдката му. Внезапно се почувства неудобно от физическата близост с него. Дали бе наистина искрен. Малко ли бяха другите мъже, които се бяха клеели във вечна любов, а сетне се бяха измъкнали от леглото и и изчезнали в нощта? Ами бившият и съпруг? Скот и се бе клел във вечна любов и вярност, а ето какво се получи. Тя постави ръка на корема си, като си спомни и болката, и загубата.

Отдалечи се от Бен, като се опита да не обръща внимание на обидата в очите му.

– Трябва да решим какво ще правим – каза. – В случай че не бъдем убедителни. Майкълсън все още има раница, пълна с оръжия. Би трябвало...

Пред входа на пещерата настъпи оживление и след малко Хари си проби път сред пазачите и дойде при тях. Зад него куцукаше Майкълсън, като използваше едно от счупените копия като патерица. Ашли тайно почувства облекчение от идването им. Зарадва се, че се появиха хора, които прекъснаха интимния разговор.

– Хари, успя ли да научиш нещо? – попита го тя. В отговор той кимна утвърдително.

– Цяла нощ бях буден и се опитвах да измъкна информация от местните клюкари. Тук също си произвеждат пиячка, като използват за целта един мъх. Има вкуса на топла паста за зъби. И все пак махмурлукът си е махмурлук.

– Говори по същество – обади се мрачно Бен. – Не разполагаме с много време.

Ашли го погледна изненадано. Бен нямаше навика да прекъсва хората така грубо.

Хари примигна няколко пъти, преди да заговори. Може би бе уморен, а може би наистина страдаше от махмурлук.

– Както и да е, това питие развърза някои и други езици. Изглежда, че почти всички са убедени, че вие избивате една тяхна скъпоценна гъба.

– Това ни е известно – каза Ашли.

– Как, по дяволите, научихте... – отвърна той удивено.

– За това ще говорим после. Кажете ни по-добре какво чу за днешното заседание на съвета. Ще ни бъде ли дадена възможност да се защитим?

– Слуховете са, че ще ви защитава Моамба. Макар и да е стар, мнозина предпочитат да не се карат с него. Така че нищо чудно да разполагаме с възможност да ги разубедим.

– Все пак нуждаем се от резервен план – каза Ашли и погледна към Майкълсън. Забеляза, че той все още имаше пистолет в кобура си. – Как сме с въоръжението?

Той се потупа по кобура.

– Разполагаме с това, с един Калашников 47, десантен вариант, и със съгваемата ми пушка, която е в стаята на Хари.

– Какви са шансовете да се измъкнем оттук със стрелба?

– Не бих заложил и пукнат цент за тях. Залата, където заседава

съветът, се намира дълбоко в скалата. Съмнявам се да е по силите ни да успеем да се измъкнем оттам. А дори и да успеем, ще ни предстои да открием обратния път.

– Значи, по-добре ще е да се стараем да бъдем убедителни – намръщи се Ашли.

Някъде далеч от тях започнаха отново да бият барабани. Пазачите до входа се оживиха. Един от тях излая някаква заповед.

– Време е за шоуто – каза Хари.

Първото нещо, което направи впечатление на Ашли в пещерата на съвета, бе подът. Скалата бе полирана гладко, като огледало, и изглеждаше хлъзгава, сякаш беше от черен лед. В центъра на помещението имаше малък отвор. Каменни стълбове, също полирани така гладко, бяха разположени в кръг. Стълбовете бяха изкусно украсени с въжета, направени от гъби, светещи със зелена и червена светлина. Други подобни фосфоресциращи въжета украсяваха стените.

Около отвора в центъра на помещението бяха разположени осем големи възглавници с различни цветове. Ашли огледа отвора с любопитство. Бе единствената част от помещението, грубо издълбана в скалата и лишена от всякакво полиране. Разумът и, макар и изпълнен със страхове за Джейсън, за самата нея и за Бен, продължаваше да е на антрополог. Вълнуваше се от многото тайни, свързани с тези хора. Какво бе културното значение на тези отвори? Имаше ги в почти всички скални жилища, които бе разгледала, включително и в базата Алфа. Първоначално бе решила, че са обикновени огнища, но след като се запозна с живота на обитателите, на пещерите, отхвърли това предположение. Все още не бе видяла нито едно запалено огнище. При толкова много минерални извори с гореща вода, топлина от вулканичен произход и недостиг на дървета тя не виждаше културна необходимост от толкова много огнища. Какво, по дяволите, представляваха отворите в такъв случай?

Ръката на един от пазачите докосна гърба и. Тя влезе в пещерата.

– Ние май сме първите посетители – каза Бен.

Ашли се отмести встрани, за да влезе Хари. Майкълсън въпреки нараненото си коляно, бе отишъл в пещерата на ловците, за да вземе оръжията и ги приготви за действие. Пистолетът на майора бе на гърба и. Бе го пъхнала в пояса си и закрила с ризата си. Ако нещата не се развиеха както трябва, можеха с помощта на пистолета да отидат до района на ловците и да се присъединят към Майкълсън. И към неговия арсенал.

Една жена от племето влезе през друга врата. В ръката си държеше

тояга, украсена с аметист. Провисналите и гърди отбелязваха принадлежността и към женския пол, а издутият и корем навеждаше на мисълта, че по всяка вероятност е бременна. Тя коленичи на една от възглавниците, а от двете и страни застанаха стражи. Умишлено не обърна внимание на Ашли и нейната група, като избегна погледите им, докато се наместваше на възглавницата.

С леко кимване обаче удостои с внимание следващото същество, което влезе в пещерата. То не бе приятно за гледане, тъй като му липсваше едната ръка и лицето му бе набраздено от дълъг белег. Провлачваше леко левия си крак, докато се придвижваше към една пурпурна възглавница, и се отпусна върху нея с тежка въздишка.

– Това е Тругула, ръководителят на клана на воините – поясни Хари на Ашли. – Има неугледна външност, но умът му е остър.

Думите на Хари, макар и едва-едва прошепнати на ухото и, очевидно достигнаха слуха на Тругула. Погледна ги строго изпод вежди. Хари се отмести от Ашли и не каза нищо, когато една процесия от важни фигури зае местата си по останалите възглавници. Не след дълго зад тях заеха позиции множество въоръжени стражи. Ашли се раздвижи, за да намести пистолета си в по-удобна позиция. Макар да и убиваше на гърба, създаваше чувство за сигурност.

Моамба премина покрай Ашли и се устрои върху карирана червено-жълта възглавница. Той също не даде вид да е забелязал присъствието им.

Последен пристигна вождът на селото Борада. Хари и бе казал, че той е син на предишния вожд. Заел длъжността в знак на признание на уважението към баща му.

Мнозина от останалите старейшини го търпели, но не се радвал на особена почит. Бил твърде лековат и взимал решения прекалено импулсивно. Съветът предпочитал да обмисля дълго решенията си, понякога в продължение на години. Дори и когато ставало дума за сравнително прости въпроси. Младият и с избухлив характер вожд смущавал с поведението си останалите старейшини.

Въпреки това вождът не останал без поддръжници. Хари посочи на групата един изключително мършав мъж, чиито уши и очи шареха във всички посоки. Ръцете му непрестанно наместваха възглавницата под него, сякаш се опитваше да открие по-добра позиция за твърдия си задник.

– Това е Синджари – каза Хари. – Мазен сикофант на Борада. Пазете се от него. Колкото е подъл, толкова е и хитър.

– Човек би казал, че и лек полъх на вятъра би го прекършил – рече Бен.

– Не подценявайте този изрод. Именно той убеди вожда, че вие двамата трябва да бъдете убити. Съобразителен мръсник е. Знае как да се възползва от хорските страхове и да извлича полза от тях.

Вождът удари три пъти с тоягата си по пода и едва след това седна.

Хари се намести между Бен и Ашли, за да може да им превежда.

Ашли предположи, че тяхната съдба ще бъде първата точка от дневния ред, обаче сгреси. Първата точка бе свързана с прибирането на реколтата. В течение на дълго време се умува дали трябва да се разреши на копитния добитък да пасе по нивите още един месец. След дълги спорове, по време, на които Моамба задряма, бе взето решение да се пристъпи към прибирането на реколтата веднага.

Ашли се поразкърши, очаквайки сега да започне да се обсъжда съдбата им. Отново сгреси. Единствената жена, членуваща в съвета, Джусири, се изправи, за да вземе думата. Един от стражите и помогна да стане, вероятно от уважение към големия и корем.

Ашли започна да пристъпва от крак на крак. Какво щеше да стане по-нататък? Безкрайното очакване започна да я дразни. Дори и Бен даде признаци на нетърпение.

Видя как Джусири отиде до малкия отвор в средата на пещерата. Останалите старейшини я обкръжиха. Мнозина от тях не скриваха удовлетворението си.

Ашли зина от удивление, когато видя това, което последва.

– Това е грозно – коментира Бен и захапа устната си. Джусири бръкна в торбата на корема си с две ръце.

С напрегнато лице, но и с гордост в погледа, тя измъкна оттам кафеникаво пъстро яйце с размерите на яйцето на щраус. Коремът и веднага спадна. Останалите старейшини започнаха да удрят с тояги по пода и да издават одобрението си с викове. Тогава Джусири внимателно положи яйцето в малкия отвор. Отворът представляваше гнездо, съобрази Ашли. Гордата майка отстъпи крачка назад.

– За Бога! – възкликна изумената Ашли. – Та те не са просто двуутробни! Те снасят малките си!

– Какво? – попита Бен, който все още не бе променил изражението на лицето си.

– Говорихме за това с Линда. Те снасят яйца, досущ като краканите. Те са бозайници, които снасят яйца. Смята се, че представляват еволюционна връзка между влечугите и бозайниците, като са наследили черти

и от едните, и от другите. Снасят яйца като влечугите, но са окосмени и кърмят малките си като бозайниците. Доскоро се предполагаше, че това е задънена улица на еволюцията.

– Тази група май се е отклонила от улицата – вметна Бен.

– Какво правят сега? – обърна се Ашли към Хари.

– Това е церемония, свързана с именуването. Джусири предлага детето си на племето.

Ашли видя как Моамба с усилия се надигна от възглавницата и отиде при яйцето. Коленичи и постави внимателно двете си ръце върху него.

– Какво прави? – попита Ашли. Въпросът и бе отправен към Хари, но и отговори Бен:

– Опознава яйцето и детето, което е в него. Ашли го погледна озадачено. Той обаче поклати глава, сякаш сам не знаеше как бе успял да научи това.

Моамба се обърна към майката, без да отлепва ръце от яйцето. Усмихна и се и промърмори нещо.

– Детето е здраво – преведе Хари.

Сетне Моамба рязко се изправи, като насмалко не изтърва яйцето извън гнездото.

– Усетих го! – каза Бен, като подскочи до нея. – Досуц като нероден младенец е, когато рита!

– Какво си усетил? – попита Ашли. Бен отново просто поклати глава.

Ашли видя как Моамба още веднъж положи ръце върху яйцето с по-голяма нежност отпреди. Ръцете му затрепераха, очевидно не само вследствие бремето на годините. Отново се обърна към Джусири, чието лице сега бе загрижено. Със сълзи на очи и каза нещо.

Тълпата нададе радостни викове и започна да удря с тояги по пода.

– Какво става? – обърна се Ашли към Хари. Бе негърпелива да чуе превода. Бен обаче отново го изпревари.

– Детето е хери-хути – каза. – Притежава способността да вижда и да говори с разума си – добави. После се обърна към Ашли. – Самият аз наистина почувствах как детето се размърда.

Моамба се изправи. Бе толкова радостен, че не се възползва от патерицата си. Удари с тояга по пода, за да успокои тълпата. След като оживената глъчка премина в тих шепот, проговори отново. За да придаде по-голяма сила на думите си, удари още два пъти с тоягата.

– Назовавам това дете Тушама – преведе Хари. – „Този, който

вижда нашето бъдеще“. Тълпата отново се оживи. Името на Тушама бе произнесено от множество присъстващи.

– Е, поне ще са в добро настроение, когато дойде време да решават съдбата ни – каза Бен.

– Надявам се това да не стане причина за отсрочка на решението – каза Ашли. – Не ми се иска да изгубя още един ден.

Сакатият Тругула сякаш бе разбрал думите и, с удар на тоягата си помоли за внимание и предложи да се вземе решение за съдбата на Ашли и Бен. В отговор на това мнозина, включително и Борада, кимнаха в знак на съгласие.

Сетне мършавият като кост Синджари с удар на тоягата си поиска да вземе думата. Преводът на Хари смрази пришълците.

– Вярно е, че днешният ден е изпълнен с радост. Не можем обаче да забравяме, че е изпълнен и със скръб. Нима плачещите вдовици са малко?

Думите му отрезвиха останалите.

– Това са демони, които искат да ни унищожат – каза Синджари и ги посочи с дълъг мускулест пръст. – Започнахме да измиряме още в момента, когато те дойдоха и оскверниха нашия свят. Опитавме се да другаруваме с тях – той кимна в посока към Хари, – но въпреки това продължаваме да измиряме. Според мен е знаменателно това, че тъкмо в момента, когато решаваме да убием демоните, се появява нов хери-хути. Това е божествена поличба. Трябва да прогоним демоните от нашия свят! Без да се бавим!

Няколко глави закимаха в знак на съгласие с думите на Синджари.

Ашли присегна към гърба си и натика пистолета за по-сигурно по-дълбоко в пояса си. Започна да оглежда препятствията, стоящи по пътя между нея и изхода.

С удар на тоягата си Моамба взе думата.

Бен се поуспокои, след като реши, че Моамба ще говори в тяхна защита. Присегна към Ашли и стисна ръката и.

– Той ще ги вразуми – каза.

Моамба изчака шумът на тълпата да утихне, преди да проговори. Синджари с присвити очи дращеше по тоягата си. Очевидно бе изнервен. След като обаче Моамба произнесе първите си думи, на мършавото лице на Синджари започна да се появява една все по-широка усмивка, разкриваща много зъби. Хари започна да превежда.

– Синджари е прав, когато казва, че много от нашите защитни прегради се сринаха. Че много от нашите хора загинаха. Разсъждавах дълги

часове по този въпрос, като се молех на боговете и търсех напътствията на нашите прадеди. В резултат на това стигнах до един-единствен отговор. – Моамба посочи с тоягата си Бен и Ашли. – Синджари е прав! Причината е в тях!

Глава 28

Майкълсън се бе надвесил над арсенала си и го оглеждаше; една съгваема карабина, един десантен Калашников 47, два пистолета и четири кутии с муниции калибър 34. Защо ли не бе взел и един гранатомет за тази мисия? Тъжно поклати глава.

Намръщи се, тъй като си даде сметка, че при каквато и да е битка, нямаше да имат шанс да излязат живи от тази пещера. Приклезна и лицето му се изкриви от болка, тъй като коляното му се обади.

Зад гърба му една двойка се съвкупяваше, без въобще да се крие от останалите ловци, и техните охкания и стонове нарушаваха тишината. След като през миналата нощ той преспа тук заедно с Хари почти успя да свикне с тази непосредственост. През нощта също стана свидетел на бурна изява на подобни страсти. Въпреки това той предпочете да им даде гръб. Започна да наблюдава един от воините, който правеше нещо в ъгъла.

Съществуто изглеждаше старо и с посивели слепоочия. Бе мършаво, но с остър поглед. Държеше в едната си ръка диамантен връх на копие, а с другата намаза повърхността му със сива паста. Дори на бледата светлина на гъбите пролича как в необработения диамант започна да сияе червеникава светлина. Като цъкна с език в знак на удовлетворение, то намаза още по-плътнo със същата паста краищата на необработеното острие. Те започнаха да сияят със силна яркочервена светлина.

Изуменият Майкълсън проследи с поглед как оръжейникът с помощта на друго сечиво започна да обработва върха, като наточва краищата на вече размекнатия диамант. Пастата сякаш бе омекотила повърхността на кристала и и бе придала друга плътност. Ако се съдеше по напрегнатите мускули на ръцете на съществуто, все още бе запазила някаква твърдост, може би като на оловото. Майкълсън видя как занаятчи-ята превърна диаманта в острие със зловещ вид.

Значи така го правеха тези хитреци, помисли той. Обработваха парчета диамант с помощта на паста, размекваща кристала. Накрая старото същество потопи творението си в гърне с вода. След това измъкна от

него все още мокрото острие и го почука с костен чук. То закънтя, подобно на кристална чаша. Бе се втвърдило достатъчно.

Майкълсън се изправи и се опита да разкърши крака. Любовната двойка бе приключила сексуалните си занимания и бе задрямала прегърната. Той успя да раздвижи краката си, но niskият таван не му позволи да се изправи.

Внезапно оживление при изхода на пещерата на ловците привлече вниманието му. Шумотевицата на тълпата издаваше страх. Майкълсън допусна, че причина за това може да е опит на групата на Ашли да се изтегли, и взе зареден пистолет. С лакти си проби път до малката тълпа, струпала се в центъра на помещението. Като отмести един ловец, застина, след като видя причината за оживлението.

Четирима ловци бяха донесли тяло, положено в грубо оплетена мрежа. Неподвижният труп бе положен до краката му. Майкълсън забеляза, че униформата на тюлена бе по-кървава, отколкото при последната им среща. Като съзря бледото лице и стъкления поглед разбра, че няма смисъл да се опитва да му измерва пулса.

– Вилянueva, дявол да го вземе – промърмори. Прибра пистолета си, коленичи до тялото на приятеля си и стисна ръката му.

– Майната му! – изруга. На челото на тюлена имаше дупки от куршуми. Две. Това очевидно не бе самоубийство. Някой го бе убил. Кой ли?

Ашли успя да се удържи и не изкрещя. Сякаш бе малко това, че изгубиха цял един ден, а сега и Моамба, единственият им съюзник, ги предаде. Тя стисна юмруци и раменете и потрепериха. Точно в този момент Джейсън можеше да е изложен на опасност. Затвори очи. Детето и трябваше да е добре...

– Сигурно не си разбрал правилно това, което каза Моамба – обърна се Бен към Хари. – Той обеща да ни помогне.

– Тихо, моля те! – отвърна Хари, като отмести ръката му. – Опитвам се да изясня.

След като отпрати обвинението си, Моамба започна отново да говори. Вероятно, ще се опита да затегне примката около вратовете ни още по-здраво, помисли си Ашли. Огледа отново помещението и изходите и започна да брои стражите.

Хари започна да превежда отново. Бавно, но все по-уверено.

– Тези пришествици в нашия свят причиниха гибелта на тинайфори – продължи спокойно Моамба. – Разбрах това от шепота на нашите

прадеди.

Откъм страната, където се намираха угодничешите на Борада, се разнесе невъобразим шум на тояги, удряни в пода. Ашли обаче забеляза, че Синджари, дясната ръка на вожда, се въздържа от изразяването на одобрение с подобни удари. На лицето му обаче се появи усмивката на победител.

Моамба поиска тишина със знак на ръката си, преди да продължи.

– Тези пришълци обаче не са демони. Те са същества като нас, направени от кръв, сухожилия и кости. Те ни причиняват зло не поради злонамереност. Правят го поради своето невежество.

Усмивката на Синджари на бърза ръка се преобрази в гримаса.

– Няма значение – прекъсна го той. – Нашите събрата загиват и законът е съвсем ясен в това отношение. Виновниците трябва да умрат. Дори и ти си съгласен, че са виновни. Да гласуваме!

Хари престана да превежда и облиза изсъхналите си устни. После погледна Ашли.

– Казах ти, че този човек е мръсно копеле – процеди той.

В отговор Ашли кимна, без да откъсва поглед от Моамба. На лицето на стария хери-хути се появи сянката на усмивка. Той повдигна ръка.

– Уважаваният Синджари твърди, че законите ни са съвсем ясни по този въпрос. Ще призная още веднъж учеността му. Той е напълно прав. Когато някой е виновен за смъртта на друг, трябва да умре. Законът постановява това – каза Моамба и за миг замълча. Синджари се опита да се обади, но Моамба го изгледа намръщено и той замълча.

Моамба се подпря с мъка на тоягата си, сякаш заседанието бе изсмукало силите му. Започна да говори бавно, за да даде възможност на Хари да превежда спокойно.

– Основната дума в нашия закон е думата „отговорност“. Аз не казах, че пришълците са виновни. Казах, че те са причината за случилото се. Те допуснаха грешки и неволно ни навредиха, тъй като не познаваха нито нас, нито нашия начин на живот. Не можем да искаме отговорност от хора за действия, които са извършили несъзнателно.

– Това са справедливи думи – обади се Борада. – Резултатът е един и същ.

– За думи ли говориш? – отвърна Моамба, като втреничи поглед във вожда си. – Благодарение именно на тези думи твоята дясна ръка все още се държи за китката ти. Спомням си, че имаше едно малко момче, което пусна стадо треферози от оборите им. Те тогава унищожиха близо една десета от реколтата. Според закона ръка, която вреди на

добруването на племето, трябва да бъде отрязана.

– Тогава бях съвсем малък – оправда се Борада. – Не знаех какво правя. Не можеш да ме държиш отговорен за...

Синджари присегна и докосна вожда за коляното. По този начин се опита да го накара да замълчи, за да не говори повече глупости.

Моамба се обърна към останалите старейшини. Изглеждаше още по-прегърбен отпреди.

– Аз съм стар човек – продължи. – Много по-стар от когото и да е от вас. Познавам ви добре и са ми известни вините на всеки. Нито един обаче не се е лишил от ръка, крак или нос. – При последната дума посочи към Синджари. – Грешките са част от всяко учение. Тези пришълци сега се учат. Трябва да ги научим какво да правят, а не да ги убиваме.

В пещерата настъпи оживление. Синджари се разшава върху възглавницата си. Един от неговите приближени се наведе и прошепна нещо в ухото му. Синджари кимна и сетне се изкашля.

Хари отправи към Ашли поглед, който сякаш казваше „пак почна“. Започна да превежда думите на Синджари така, сякаш оставяха горчив вкус в устата му.

– Моамба, както винаги, е мъдър и думите му ни дават повод за размишление – започна той. – Откъде обаче му е известно, че вредата, нанесена на нашата защитна тинайфори, е неволна? Как пришълците са нанесли тази вреда? По какъв начин?

Страхотен въпрос, помисли си Ашли. Как ли щеше да отговори страецът?

– Разсъждавах по този въпрос дълги дни и получих отговор на него – каза Моамба. – Чрез своите грешки те нарушиха равенството между женския дух она и мъжкия дух умбо. Предизвикаха неравновесие, което разкъсва тъканта на нашия свят.

В помещението се разнесе шепот. Дори Синджари не каза нищо.

– Как може да се спре това? – попита Джусири.

– Ще ви обясня това и всичко ще ви стане ясно – отвърна Моамба. – Тогава ще разберете защо закрилям тези чужденци. Убием ли ги, ще се лишим от единствения начин да поправим стореното.

– Това е хитрост – възрази презрително Синджари. – Единствената му цел е да отложи гласуването. Нека да гласуваме сега. Нека да ги унищожим, преди те да са унищожили нас.

Борада положи тежката си ръка върху рамото на Синджари и му даде знак да замълчи.

– Няколко са ме обвинявали, че съм склонен да действам

прибързано – каза. – Този път обаче ще се подчиня на решението на съвета. Според мен трябва да изслушаме Моамба. Въпросът е твърде сериозен.

От думите на вожда Синджари сякаш се смали.

– Обясни ни, Моамба – продължи Борада, – как се е случило това и как трябва да го спрем.

Моамба кимна и се отправи към изхода на залата. Останалите членове на съвета го последваха. Стражите дадоха знак на Ашли и групата и да тръгнат след старейшините.

– Знаех си, че старецът няма да ни предаде – каза Бен на Ашли.

– Все още не сме се измъкнали оттук – отвърна Ашли, но за пръв път се почувства обнадеждена. Племето познаваше чудесно пещерната система, така че с негова помощ може да се озоват в базата Алфа час по-скоро. Нагоди крачките си към тези на старейшините, макар да и се искаше да ги подкани да вървят по-бързо.

След като прекоси няколко тунела и се изкачи по вито стълбище, прокопано в скалата, съветът се озова в пещера, която едва можеше да го побере. За да надзърне в нея, на Ашли се наложи да се промъкне между стената и Тругула, който миришеше на мокро куче.

– Къде сме? – прошепна Ашли.

Хари повдигна рамене и неволно бутна Тругула с рамото си. В отговор водачът на ловците изръмжа нещо сърдито. Хари присви очи и се наведе към Ашли.

– Само не искай от мен да ти превода това.

– Ти за пръв път ли идваш в тази пещера? – попита Ашли.

– Да. Тази част от селището принадлежи на религиозната секта. Твърде затворени хора. Аз обикновено си стоя при ловците.

Ашли примига и се опита да види Моамба. Всички погледи бяха съсредоточени върху него.

Нещо светна със силен блясък в краката на стареца, но тя не успя да открие източника на светлината.

– Повдигни ме – обърна се тя към Бен.

Той и помогна да стъпи върху прегънатото му коляно и да се повдигне. Тя застана на един крак, като се подпря с едната ръка на рамото на Бен, а с другата, на стената, за да запази равновесие. Главата и се издигна високо над тълпата, така че видя цялата фигура на Моамба. Хари започна да превежда думите му.

– Доведох ви тук, защото на всички ви е добре известно значението на тази пещера. Това е домът на умбо, на мъжкото начало – каза

Моамба и посочи нещо с тоягата си.

Там върху каменен пиедестал бе положено нещо, познато на Ашли. Нещо, което блестеше ярко на слабата светлина. Сякаш я събираше и връщаше обратно във вид на сияйни стрели. Бе кристален идол, висок около половин метър. Диамантен. Подобен на този, който и бе показал Блейкли преди няколко месеца. Този обаче имаше ясна изпъкналост под голия си кръст. Бе близък на другия, само че от мъжки пол.

– Това е умбо – заяви Моамба. – Тук му е мястото и тук трябва да остане. За да защитава нашия свят. Не му е по силите обаче да го защитава сам. Той е само половината от цялото. Другата половина, она, женският дух, я няма.

– Вярно е – обади се Синджари. – Пришълците я откраднаха.

– Не са я откраднали. Първото ни селище бе опразнено. Нямамо е как да знаят, че тя бе нашата връзка с далечното ни минало. Тя бе оставена там, за да помогне на нашите прадеди да ни открият в новото ни селище. Сега я няма. Равновесието между умбо и она бе нарушено от хора, които не познават нашите обичаи, и смути силите, осигуряващи целостта на нашия свят. Това взаимодействие трябва да бъде възстановено.

– Ще се постигне, като убием нашествениците – заяви Синджари. Огледа се наоколо, за да види реакцията на останалите, но видя само разтревожени лица.

– Не е така – каза Моамба. – Равновесието може да бъде възстановено единствено като се върне она на мястото и.

Логиката на стареца изглеждаше безупречна. Така я възприе и Ашли, макар и да не повярва в нито една дума от чутото. Старейшините около нея, включително и вождът на племето, закимаха в знак на съгласие. С изключение на един от тях.

Синджари отиде в центъра на пещерата. Кокалестото му тяло започна да се тресе от вълнение.

– Моамба още веднъж доказа мъдростта си – рече и се извърна към тълпата. – Ясно е, че трябва да убием пришълците, оцелели след нападението на краканите, и да си възвърнем она. Да я върнем на мястото, където трябва да бъде!

Думите му бяха последвани от одобрителни възгласи, но не се чуха удари с тояги по пода. Това, изглежда, го смути. Той удари силно с тоягата си, сякаш се опитваше да подкани останалите да сторят същото.

Моамба обаче не позволи на одобрителните възгласи да продължат. Хари следеше думите му.

– Гневът на уважавания Синджари, изглежда, го е заслепил и го е накарал да забрави един важен закон на племето. – Моамба се обърна към якия вожд. – Борада, кажи ни какво се случи, след като ти изпусна трефериши от обора и те унищожиха посевите ни.

– Заедно с баща ми поправихме обора и засадохме повторно изпотъпканите площи. Това ни отне три цели дни без почивка.

– Точно така. Бе ти дадена възможност да поправиш грешката си. Пришълците заслужават и на тях да се предостави такава възможност. Нека те поправят собствената си грешка.

Сред тълпата отново се чуха одобрителни възгласи. Дори и Тругула удари по земята с тояга в знак на съгласие. Синджари обаче не бе готов да се признае за победен.

– Пришълците не са от нашето племе – рече. – Нашите закони не важат за тях. Какво може да им попречи да избягат, като вземат она и оставят нашия свят да загине?

– Те наистина са различни – съгласи се Моамба. – Достатъчно е човек да ги погледне, за да види това. Различията обаче са незначителни – добави. После обърна тоягата си към Ашли, Хари и Бей. – Елате при мен.

Какво ли ще стане? Ашли реши, като отчиташе пит-булската настойчивост на Синджари, че ще бъде опасно да се окажат отдалечени от единствения изход, преграден от целия съвет и от стражите.

Бен помогна на Ашли да стъпи на земята и разтри крака си.

– Добре, че не си с обуца с високи токове – оплака се той.

– Бен, ние направо ще рискуваме живота си, ако отидем там.

– Довери се на стареца – каза Бен. – Той ще ни измъкне от това положение.

Бен се промуши през тесния проход, направен от тълпата, като спря за миг само колкото да хване Ашли за ръката и я поведе със себе си. Зад тях тръгна и Хари.

Когато се оказаха изправени пред стена от втречени в тях очи, Моамба застана между нея и Бен и отново започна да говори. Хари продължи да им превежда.

– Тези чужденци могат да се сторят странни и дори грозни на някои от нас. Някой обаче би могъл да реши, че и Тругула с неговите белези и рани също е странен и дори неугледен, но това не му пречи да бъде един от нас... Важното у хората е състоянието на духа – добави и се потупа по гърдите с тоягата. – В това отношение не сме толкова различни.

Моамба направи пауза и посочи с тоягата си Хари.

– Ето един чужденец, който доказва доблестта на своя народ. Доказва, че този народ заслужава ил-джан не по-малко от нашето племе. Ето още един чужденец, притежаващ способностите на хери-хути. – Този път обърна тоягата към Бен. – Тази способност е дар от боговете. Щяха ли нашите духове да дарят някого с тази способност, ако не го смятаха достоен за нея?

Накрая той посочи с тоягата си Ашли.

– Боговете ни разкриха доброто у тези хора и по друг начин. Пришълецът с дарбата на хери-хути пося семето си в нея по време на последния сън. – Моамба постави ръка върху корема на Ашли. – Семето пусна корени и боговете я благословиха с дете. Дете, заченато тук, в нашето село. Ново дете на племето.

Ашли примига няколко пъти, вгледана в ръката върху корема и. Този човек се шегуваше! После погледна Бен. Бе зинал от удивление.

– Това, че боговете ги благословиха с дете, означава, че са ги признали за достойни хора. Кои сме ние, за да ги съдим?

В този момент Синджари удари с тояга по земята.

– Твърдиш, че този... нашественик е хери-хути. Отде да знаем дали е така?

Мълчанието бе прекъснато от Борада.

– Достатъчно, Синджари. Да се обвинява в лъжа Моамба, който е служил на нашето племе в течение на поколения, е грубост, която няма да позволя. Отстранявам те от по-нататъшното обсъждане на този въпрос. – След тези думи докосна рубинения накрайник на тоягата си с устни.

Тълпата издаде възглас на удивление. Ашли погледна въпросително Хари. Той се наведе към нея.

– Подобно нещо се случва тук много рядко. Тукашното общество е много отворено за свободното слово. Такова запушване на устата се смята за голямо наказание.

– Дано устата на Синджари си остане запушена – промърмори под нос Ашли и нетърпеливо се размърда. Какво щеше да реши съветът? Щеше ли да ги накаже със смърт, или да ги оправдае? Успял ли бе Моамба да ги убеди? Тя погледна корема си и преглътна. Моамба наистина можеше да бъде много убедителен.

Оказа се, че Борада не бе приключил изказването си.

– Вярвам на Моамба. Смятам, че на чужденците трябва да се предостави възможност да поправят грешките си. Ти знаеш ли къде се намира она? – обърна се към Бен. Хари побърза да преведе думите му.

Бен кимна утвърдително.

– Ще я върнеш ли на мястото и?

– Ще направя всичко, което е по силите ми – отвърна Бен.

– В такъв случай ще гласувам екзекуцията да бъде отменена, в случай че тази мисия бъде изпълнена успешно. И аз обаче имам някои резерви, подобни на съмненията на Синджари. Нуждая се от гаранция. Самката ти ще остане тук, докато изпълниш мисията си. Ако това не бъде сторено в рамките на един ден, тя ще загине – приключи вождът и удари с тоягата си по пода.

След тези думи старейшините сториха същото в знак на съгласие. Всички с изключение на Синджари, комуто бе забранено да изказва мнение, и на Моамба. Старият хери-хути просто изгледа първо Бен, а после, Ашли. И двамата видяха, че очите му бяха изпълнени с тъга, когато в крайна сметка повдигна тоягата си и удари с нея три пъти по пода. По този начин даваше израз на своето съгласие.

Глава 29

– Не мога просто така да я оставя тук – Бен се обърна към Моамба. Останалите старейшини вече бяха напуснали пещерата на умбо и в нея бяха останали само неколцина въоръжени стражи. Бен погледна към Ашли. Тя се бе привела над сияещия образ на умбо и изучаваше фигурката. В поведението и продължаваше да надделява любопитството на антрополога. Ръката и затрепера, когато докосна с пръст фигурката.

– Съжалявам, но не ми бе по силите да направя повече – каза Моамба. Думите му бяха преведени от Хари. – Разполагаш с днешния ден, за да се подготвиш щ да събереш група ловци. След това ще имаш още един, за да върнеш она. Ако не, Борада ще убие Ашли. И нероденото ти дете.

– Искаш да кажеш, че тя наистина е бременна? – попита Бен и разтри слепоочията си с краищата на кръстите.

Той кимна утвърдително.

– Значи ще ставам баща... – произнесе Бен и поклати глава. Събитията се развиваха твърде бързо. Ветровете вееха от най-различни посоки.

Старецът се приближи до Бен и произнесе нещо гърлено достатъчно тихо, за да може Хари да го разбере, след което докосна челото на Бен. От този допир цялото същество на Бен се изпълни с усещане за мир

и спокойствие, сякаш бе взел хладен душ след горещ ден под австралийското слънце. Бен въздъхна. Как успя да направи това? Моамба се отдалечи.

Успокоен, Бен започна да разсъждава трезво, а не под натиска на емоциите си. Трябва да планира действията си. Селските старейшини му бяха предоставили цял ден, за да си изработи стратегия. Пътешествието дотук бе доста продължително. Дори и да разполагаше с карта, за отиването до пещерата Алфа ще му е необходимо повече от ден. Бен се обърна към Хари.

– Ти сигурен ли си, че преводът ти бе точен? Само един ден ли ни предоставят? Двайсет и четири часа?

– Почти. Тяхното денонощие се нарича кукуру и всъщност продължава дваайсет и шест часа.

– Това е добре. Печелим два часа. Предполагам, че не ти е известно да има по-кратък път към базата Алфа.

– Знам един такъв път, но той ще ни отнеме поде ден и половина. И това при положение че не попаднем на кракани. Самият аз бях решил да се завърна в базата, след като ми зарасне ръката и се посъвзема, но Денис ме изпревари.

Моамба внезапно удари с тояга по пода. Изглеждаше смутен. Даде им знак да се доближат до стената. Там с известно затруднение произнесе няколко думи на английски.

– Ще покажа... бърз път... нагоре – рече. Очевидно бе схванал смисъла на техния разговор.

Моамба отиде до отсрещната стена и натисна с края на тоягата си една каменна изпъкналост. Тя се прибра в стената и след малко част от привидно монолитната скала се отвори като врата.

– Тайна врата! – възкликна Бен, наведе се и надникна в разкрилия се пред очите му тунел. – Води към още едно от тези тесни тунелчета. – Даде знак на Ашли да се приближи.

Моамба застана настрана с Хари и двамата започнаха да разговарят оживено.

– Трябваше да съобразя – каза Ашли, като коленичи до Бен. – Светилищата на много култури разполагат с тайни помещения и проходи.

Ашли приклепна, сякаш разочарована от мисълта, че може да изпусне една важна антропологическа връзка. После внезапно скочи.

– Боже мой, каква съм глупачка!

– Какво има?

– За тунела ми е думата. Мога да отгатна накъде води.

Удивеният Бен я изгледа въпросително.

– Сега сме в пещерата на мъжкия дух. Готова съм да се обзаложа, че в светилището на женския дух в пещерата Алфа съществува друга такава тайна врата, която е останала незабелязана от нас. Става дума за нещо като символичен девствен канал, свързващ мъжкия с женския дух.

– Искаш да кажеш...

– Искам да кажа, че оттук има пряка връзка с горната пещера.

– Сигурна ли си в това? – попита обнадеждено Бен. – Ако си права, бихме могли да избягаме оттук. Да се измъкнем всички на свобода.

– Не бива да правим това – отвърна Ашли. – С малките си тела те ще ни настигнат за броени секунди, не бихме имали никаква възможност да избягаме. Освен това Моамба и неговите хора се опитват да ни приемат. Става дума за едно изключително важно изпитание на контакта между нашите народи. Не искам да ги разочаровам. Като антрополог не мога да си позволя да разруша връзката, която те се опитват да създадат с нас.

– Ами ако...

– И дума да не става – прекъсна го тя. Бен обаче видя, че очите и са изпълнени с болка. Че едва се удържа да не влезе в тунела, за да отиде да търси своя син.

На няколко крачки от тях Хари и Моамба вече бяха приключили разговора.

– Бас държа, че няма да ми повярвате – каза отривисто Хари, за да привлече вниманието им. – Няма да ми повярвате, но този тунел... – ...води направо към базата Алфа – довърши мисълта му Ашли.

– Откъде разбра? – понита Хари. От удивление на челото му се появи бръчки.

– Просто в един момент съобразих, че съм антрополог – отвърна кисело Ашли. – Какво друго научи от Моамба?

– Ако съм го разбрал добре, тунелът е дълъг около петдесет километра.

Бен погледна тунела. Прецени, че ще трябва да се издигнат на около три километра и половина.

– Придвижването ще бъде дълго – предположи той. – Вероятно ще отнеме по-голямата част от един ден.

– Може би не – каза загадъчно Хари. – Да се измъкнем оттук. Трябва да отидем при Денис. Започвай да планираш действията си.

– Хари, помоли Моамба да ни помогне да подготвим плана си – предложи Бен. – Той познава добре тези пещери.

Хари се обърна с няколко думи към Моамба, като си помагаше с жестове. Старецът му отвърна нещо и поклати глава. Хари преведе чутото.

– Отговори ми, че му предстои да свърши много неща, които ще ти обясни по-късно. Превеждам ти обаче доста свободно. Буквално каза, че ще те „сънува“ по-късно.

– Да тръгваме – въздъхна Бен. – Днес ни предстои много работа.

Когато си тръгна, извърна се отново към Моамба.

Очите на стареца буквално го пронизваха. Тази нощ навярно ще имам интересни сънища, помисли си Бен, докато следваше Ашли към изхода.

Когато се озова в пещерата на ловците, Ашли огледа изумено проснатото там тяло на Вилиянуева. Бе твърде изненадана, за да може да каже нещо. Почти бе забравила за хората, с които се раздели в диамантената пещера. Бе решила, че те там са в по-голяма безопасност от нея. Като видя дупките от куршуми в челото на тюлена, съобрази, че тук опасностите не бяха свързани само с пещерите и техните обитатели.

– Това навярно го е сторил Халид – каза Майкълсън.

– А Линда? – попита Ашли. – Ловците видели ли са я?

– Не знам. Не разполагам с преводач – отвърна майорът. Кимна към брат си, който бе започнал оживен разговор с един ловец на име Томарсу. – Да се надяваме, че Хари ще научи някакви подробности за случилото се.

Ашли се изтормози, докато гледеше мъртвешки бялото лице на Вилиянуева. Когато отмести поглед встрани, забеляза нещо. В купчина от захвърлени предмети съзря нещо познато, флуоресциращо в зелен цвят. Шейната и. Смяташе, че вече я е изгубила. Забеляза, че до нея бе оставена и червената шейна на Бен.

Бива ги да оползотворяват всичко, помисли си. Това всъщност бе напълно естествено за местните хора, след като разполагаха с толкова малко ресурси.

Разговорът между Хари и Томарсу стана по-шумен и оживен. Ашли обърна поглед към тях. Хари бе започнал да прегъва пръстите си, сякаш броеше. В един момент, като че ли отчаян, той сви ръката си в юмрук и прекрати разговора.

– За какво спорихте? – попита го Ашли, когато той се завърна при групата.

– Говореше безсмислици – отвърна Хари. – Започна да ми описва

нещо, което прилича на престрелка. Шумът от нея привлякъл ловците към диамантената пещера. Когато отишли там, заварили само този мъртъв войник.

– Вилянуева – уточни Ашли. – Беше от нашия екип.

Хари кимна утвърдително, но смръщените му вежди продължаваха да издават загриженост.

– Когато го попитах за съдбата на другите двама, той каза, че ги проследили до една пещера, където имало водопад, и видели как те си устройват там бивак.

– Значи Линда е жива, така ли?

– Сега чуйте най-странното. Когато го попитах колко души са били, той каза, че четири.

– Четирима? – попита Бен.

– Точно така. Задах му този въпрос няколко пъти. Отговорът му бе категоричен четирима – каза Хари и протегна четири пръста.

Отговорът му смути Ашли. Независимо от всичко, което се бе случило в последно време, – тя държеше да знае...

– И къде са сега тези четирима души?

– Томарсу каза, че влезнали в един тунел, който миришел на смърт, и неговите хора не се решили да ги последват.

– На смърт?

– Точно така се изрази. – Хари повдигна рамене. Известно време всички мълчаха. Ашли наруши мълчанието.

– Както и да е. Да не се занимаваме сега с това, нека по-добре съредоточим вниманието си върху непосредствените ни проблеми. Хари, ти загатна, че може би ти е известен по-бърз начин да преминем през тунела.

– Може би – оживи се Хари. – Стига да успее да го подкарам. Ела да го видиш. – Поведо Ашли и останалите в една съседна пещера, малка като кутийка. – Не е много широка – призна, – но съм си у дома.

В един ъгъл бяха струпани дебели зелени възглавници и смачкано одеяло. Останалата част от мебелировката на килийката на Хари се състоеше от пъстър набор от примитивни инструменти и остриета на копия и от нещо продълговато, покрито с мушама. Ашли се намръщи, тъй като усети силна миризма на бензин. Бензин?

Хари ги последва и се промуши покрай нея.

– Всички останали в базата Алфа са електрически – обясни той. – Бръмчащи играчки и толкоз. Аз обаче монтирах на моята двигател с вътрешно горене. На мен ми трябва мощ.

Сетне хвана края на мушамата.

– След като бяхме нападнати, моите приятели, ловците, я докараха от последния ни лагер – продължи. – Беше доста потрошена, но аз я постегнах.

Дръпна мушамата и под нея се оказа транспортна шейна. Една от големите.

– Направих я от алуминий, за да бъде по-лека. Блейкли ми позволи да я донеса тук, тъй като тогава не знаехме, че ще трябва да отделим по-голямо внимание на боеприпасите. От много акъл дойдох тук всичко на всичко с един пищов. Какъв глупак бях!

– Тази шейна изправна ли е? – попита Ашли. Не и се искаше разговорт да се отклонява в друга посока.

– Почти. Можеше да се сгъне и да стане по-лесно преносима, но блокира в разгънато състояние. Това обаче не би трябвало да е проблем, тъй като пътят води право нагоре. Двигателят е изправен, но разполагам с един-единствен резервоар с гориво, така че от дълго време не съм го запалвал. А вероятно ще се наложи да донастроя едно-друго.

– Има ли достатъчно бензин, за да стигнем горе? – попита Бен, който коленичи до шейната и започна да я разглежда отблизо.

– Би трябвало да има предостатъчно.

– Хари едно време се занимаваше със състезателни мотоциклети – каза Майкъл сън. – Разбира от мотори.

Ако казва, че ще тръгне, значи наистина ще тръгне.

– С нейна помощ ще спечеля няколко часа – прецени доволен Бен.

– Има само един проблем – сподели Хари. – Предната ос е изкривена. Ако успея да я оправя, всичко ще е наред. Няма да е зле обаче да си изготвите и един резервен план. За всеки случай.

– Добре – прие Ашли. – След като аз съм единственият заложник, който трябва да остане тук, предлагам с Бен да замине който и да е друг, само не и аз. Колкото по-малко хора тук бъдат застрашени от опасност, толкова по-добре.

– Не, госпожо! – възрази Бен. – Ще пътувам сам. Сам ще се оправя.

– Ще ти трябват подкрепления – отвърна Ашли. – Все още нямаме представа колко кракани се разхождат из базата Алфа.

– Тя е права – обади се Хари. – Съветът позволи малка група ловци да те придружат. След като с брат ми сме официални кръвни братя с ловците, можем да дойдем с теб. Повярвай ми, подкрепления наистина ще ти потреляват. Мога да привържа вашите леки пластмасови шейни към моята. Ще ви изтегля набързо чак на върха.

– Няма да оставя Ашли сама – заяви Бен и лицето му почервенея от решителност. – Тя...

– При Ашли ще остана аз – прекъсна го Майкълсън. – Коляното ми никак не го бива, така че ако дойда с вас, само ще ви забавя. Може би заедно с Ашли ще подготвим и някакъв резервен вариант за действие. Стига да се наложи.

Бен понечи да възрази, но осъзна сериозността на доводите му.

– Добре! Хари, нека дойде с мен. Знай обаче, Майкълсън, че каквото и да стане, искам да видя отново майката на детето си.

– Ще я видиш, Бен.

В отговор Бен кимна. Ашли обаче се замисли. Майка? Тя бе успяла да изхвърли тази мисъл от главата си, но думите на Бен я върнаха обратно. Погледна корема си. Майка? Дори и не осъзна какво е редно да чувства след това откритие. В майчинството обаче имаше нещо, което и бе съвършено ясно.

– Бен, непременно трябва да откриеш Джейсън. Дори и да провалиш мисията. Обещай ми това.

– Ще се опитам – отвърна Бен. – Знаеш, че ще се опитам.

– Не се опитвай. Направи го.

Бен присегна към нея и я притисна в прегръдките си. Сълзите, които дотогава съдържаше, най-сетне потекоха. Тя се отпусна в ръцете му.

Глава 30

Бен лежеше буден в килията си. Знаеше, че трябва да си поспи. След цял ден, заделен на планирането на операцията, подготовката на оръжието и избора на ловците, които трябва да го придружат, разумът му все още се занимаваше с подробностите на предстоящата мисия. Ами ако не успее? Той се обърна на левия си хълбок, като потъна във възглавниците и размести тънкото одеяло, с което бе обвинил краката си. Пред очите му продължаваше да стои лицето на Ашли. Вечерта я бяха отвели в отделна килия. Охранявана. Беше заложница. Не им позволиха дори да прекарат нощта заедно.

Обърна се по гръб и въздъхна тежко. От тези тревожни мисли нямаше никаква полза. Може би е по-добре малко да се поразкърши. Пък и тъкмо ще провери докъде е стигнал Хари. Надигна се от възглавниците и се отправи към изхода.

След няколко минути се озова при пещерите на ловците. Хари се бе

привел над разглобената шейна. Частите и бяха разпилени върху каменния под. Майкълсън надничаше през рамото му. Разнесе се силен шум.

– Майната му! – извика Хари и рязко се отмести от шейната.

– Какво не е наред? – попита Бен, като отиде при тях. Хари държеше в ръцете си две половинки от алуминиев прът.

– Лоша работа. Натиснах твърде силно и счупих оста.

– Можеш ли да я поправиш? – Сърцето на Бен се сви.

– Не вярвам да успея. Размекнах алуминия чрез нагорещаване и се опитах да изправа оста, а тя се счупи. Трябваше да изчакам да поомекне, обаче се боях да не отслабя метала. Съжалявам, Бен, но провалих цялата работа. – Хари захвърли двете парчета на пода.

– Ти направи каквото можа – каза Майкълсън и сложи ръка на рамото на Хари.

– Майната му! Изложих се! – отвърна Хари и отмести ръката на брат си.

– Не се тревожи – успокой го Бен. – Ще използваме пластмасовите шейни, ще се изкачим с тях. Ще се позабавим малко, но в крайна сметка ще се справим – добави. Искаше му се да е прав. Дали обаче това забавяне няма да предопредели успеха или неуспеха на тяхната мисия?

– Слушай, хрумна ми нещо – каза Майкълсън на Хари.

– Какво? – попита Бен.

Майкълсън с уморен и раздражен поглед го стрелна през рамо и му посочи изхода.

– Виж какво, Бен, най-добре иди си легни. Остави тази работа да я свършим двамата с брат ми. И без това те чака дълъг път, така че най-добре ще е да си поспиш.

Бен му отвърна с уморен поглед. Знаеше, че майорът е прав.

– Ще се видим сутринта – каза Майкълсън и му обърна гръб. Съсредоточи цялото си внимание върху брат си и шейната.

Докато Бен отиваше към килията си, продължи да мисли за възможните последици от лошата новина. Дори ако изминаването на петдесетте километра им отнеме осем часа, пак ще им остане цял ден, за да изпълнят задачата си. Трябва да успее, каза си заинатено.

Внезапно си даде сметка, че тунелите, по които вървеше, му бяха непознати. Извърна се и погледна отрязъка на тунела зад гърба си. Май трябваше да завие на друго място, покрай голямата скала.

Вниманието му обаче бе привлечено от неочаквано стържене. На слабата светлина видя как в тунела се появява мършав призрак. Застина, изненадан от призрачния вид на фигурата, осветена от слабата

зеленикава светлина на гъбите и наподобяваща дух от отвъдното. Когато обаче тя го доближи, той веднага разпозна кокалестото същество. Бе Синджари, старейшината, който така упорито бе настоявал да бъдат убити.

Когато той се доближи до него, Бен видя, че е придружен от двама ското подобни пазачи. Бяха много грозни. Повечето хора от племето бяха дребни и гъвкави, но тези двамата наподобяваха яки булдози. Бяха настръхнали и го гледаха застрашително. Синджари спря пред Бен и вдигна тоягата си, за да му препречи пътя, след което изляя нещо на двамата стражи.

Двете яки създания се запътиха към Бен.

Ашли, макар и напълно изтощена физически, не можеше да заспи. Слепоочията и пулсираха, а натъртеното и бедро и причиняваше болка. Мислеше си за Бен и за прегръдката му, за уханието на неговата коса, за пръстите му, които галеха гърба и шията и. Предната нощ в момент на слабост бе отишла твърде далеч и оставила у него погрешно впечатление за истинските и чувства. Зави се още по-плътно с одеялото, уплашена от още по-страшната действителност. Дали наистина всъщност го бе подвела?

Погледна светещия циферблат на часовника си. Оставаха още два часа до мига, когато часовникът ще започне да отброява времето до момента на изпълнение на смъртната и присъда. Мислите и бяха изпълнени с прекалено много тревоги. Какво се бе случило с Джейсън? И с Линда? Какво ще се случи с Бен? Ще загине ли в опита си да я спаси? Беше ли въобще в състояние да я спаси? И най-лошото ако той се провали, ще умре ли, без да узнае съдбата на сина си?

Тя притисна одеялото до лицето си и не успя да сдържи сълзите си. Времето бе започнало да изтича.

Бен отстъпи крачка, за да се отдалечи от озъбените създания, които бяха започнали да му се хилят заплашително. Не бяха въоръжени, но Бен не се почувства спокоен от това. Отстъпи още една крачка, размишлявайки как да постъпи. Можеше, разбира се, да се опита да избяга, но те щяха да се нахвърлят върху него както диви кучета динго върху кенгуру. Най-добре ще бъде да остане на мястото си.

– Добре, копелета – изръмжа, по-скоро, за да се съсредоточи, отколкото, за да уплаши противниците си. – Хайде сега да проверявам дали шиите ви са трошливи.

Разрови пода с пета, за да издълбае в него вдлъбнатина, в която да стъпи по-устойчиво. Подготви се за нанасяне на удар, когато нещо внезапно го сграбчи отзад. Напрегнат като пружина, рязко се завъртя, за да поразии невидимия нападател. Успя да спре тъкмо навреме.

Това бе Моамба.

Старецът пусна рамото на Бен и задържа поглед върху юмука му само за миг. После погледна двамата стражи, които застинаха на мястото си. Изръмжа им нещо и копоите на Синджари се оттеглиха с наведени глави и подвити опашки.

Господарят им обаче остана на мястото си и продължи да препречва тунела с тоягата си. После изсъска нещо на Моамба. В отговор старецът просто повдигна рамене, от което Синджари затрепера от гняв и разтърси тоягата си.

Моамба докосна Бен по рамото и даде знак да го последва. После и двамата се отдалечиха от Синджари. Ругатните на старейшината обаче дълго време кънтяха зад гърба им.

Като последва Моамба в пещерата и тръгна сред гъбите, Бен се вгледа в каменните стълбове и те му се сториха странни. Когато премина оттук предния път в компанията на Ашли, Бен така се бе загледал в червените гъби, че възприе колоните като естествени каменни стълбове. Сега обаче ги разгледа по-внимателно и разбра, че е сгрешил. Прокара пръст върху грапавата и неравна повърхност на един от стълбовете. За Бога, та това бе вкаменен ствол на дърво. Огледа пространството около себе си и зина от удивление. В пещерата имаше цяла малка гора от вкаменени дървета.

Моамба изръмжа нещо нетърпеливо и отново привлече вниманието му. Даде знак на Бен да седне до края на кръга от боядисани глифове. Бен откри удобно място и се настани на каменния под, а старецът бавно седна срещу него. Бен вече знаеше какво очаква от него Моамба. Затвори очи и нареди на тялото си да се отпусне, като първо даде тази команда на пръстите на краката. Разумът му бе изпълнен с толкова много мисли и страхове, че му бе трудно да се съсредоточи. Опита отново да се отпусне, но пак без особен успех.

Тъкмо щеше да се откаже от опитите си, когато внезапно го заля вълна на спокойствие. Знаеше, че това бе дело на Моамба, и позволи на тази вълна да укроти тревожните му мисли.

Мракът зад клепачите му се изпълни с цветове. Отново видя за миг образа на покойния си дядо, насложен върху лицето на Моамба. Познатото лице успокои сърцето му, подобно на любима стара мелодия.

Образът на Моамба се избистри.

– Трябва да бъдеш по-внимателен, Бен – смъмри го старецът. – Не бива да се разхождаш сам из селото. Тук все още има хора, които биха предпочели да те видят мъртъв или да се провалиш. Синджари не е от хората, които лесно се отказват от намеренията си.

– Ти как разбра, че си имам неприятности?

– Това е част от задълженията на един хери-хути. Да вижда онова, което другите не виждат.

– Благодаря ти. Много съм ти задължен. Тъкмо щях да отнеса един бой.

– Не. Щеше да бъдеш убит. Тези двамата са от рода на Синджари. Те са силарис, отровните.

Една мисъл внезапно смути спокойствието на Бен, подобно на камъче, хвърлено върху повърхността на спокойно езеро.

– Какво ще стане с Ашли? Тя ще бъде ли в безопасност, когато замина?

– Да. Охраняват я хората на Тругула. Той ще я закриля. Никой, дори Синджари, няма да наруши спокойствието и.

– Сигурен ли си в това?

– За нея ще се погрижа лично аз. Имай ни доверие. Ще пазим жена ти, докато се завърнеш.

– Тя не ми е... Както и да е, самият аз не съм все още наясно с нея. Моля те обаче да се погрижиш за безопасността и, докато се завърна. Защото аз наистина ще се завърна.

– Ти ще се провалиш, Бен.

Изуменият Бен реши, че не го е чул добре.

– Какво каза?

– В състояние съм да надникна зад тесните пътеки на времето. Ако тръгнеш на път в това състояние, ще се провалиш.

– Какво искаш да кажеш?

– Ти си хери-хути, но не вярваш в това – рече Моамба и посочи гърдите си. – Трябва да поемеш наследството си или ти и много други хора ще загинат.

– Не виждам обаче как...

На мястото на Моамба отново се появи покойният дядо на Бен.

– Окоето на твоя разум избра този образ от паметта ти, когато за пръв път ти се обадох. Но ти се отказа от наследството на дядо си. Срамуваше се от него. Ако искаш да успееш, трябва преди всичко да се научиш да цениш собствената си кръв, да уважаваш потеклото си не по-

малко, отколкото уважаваш този образ. Единствено тогава ще имаш възможност за успех.

– В такъв случай какво трябва да сторя, за да успея?

– Вслушай се в гласа на кръвта си – отвърна старецът и опря юмруци до гърдите си.

– Ти обаче какво разбираш под... – започна Бен. Образите се размиха и той потъна в пълен мрак. Единствено думите на Моамба продължиха да кънтят в ушите му. „Вслушай се в гласа на кръвта си.“ Бен примига и погледна неподвижната фигура на Моамба. Искаше да му зададе много въпроси. Моамба обаче се надигна с помощта на тоягата си.

– Почакай! – спря го Бен. – Искам да разбера смисъла на думите ти.

– По-добре си поспи – отвърна му Моамба с гърлен глас. Сетне даде гръб на Бен. Очевидно бе решил, че му е казал достатъчно.

Да спя? Бен не повярва много в тази възможност.

Ашли се събуди внезапно. Бе изненадана от мисълта, че наистина бе успяла да заспи. Една жена от племето влезе в килията и. Носеше поднос, пълен с плодове с най-различни цветове и с димящо месо. Отиде до плосък камък, достигащ височината на коленете и, и положи храната върху него.

Сърцето на Ашли се сви, когато си спомни къде се намира. Тъкмо бе сънувала, че се намира в малкия си трейлър в пустинята на Ню Мексико. Джейсън и Бен си играеха в прашния двор и небрежно стъпкваха плахия и опит да създаде градинка в двора. Всъщност бе редно да съобрази, че сънува, защото единственото нещо, което растеше в тази градинка, бяха странните червеникави гъби. Най-странното обаче бе, че бе възприела с лекота Бен в ролята на баща. Отново погледна корема си. Бен – баща?

Тихо хъркане привлече вниманието и към купчината възглавници до нея. Тя приседна, тъй като веднага разпозна русия кичур, подаващ се изпод съседното одеяло. Това бе Бен! Какво правеше тук?

Присегна да го събуди и хъркането му внезапно секна. Рязкото му събуждане я сепна. Той разтри очите си.

– Колко е часът? – попита. Тя обаче не обърна внимание на въпроса му.

– Как успя да минеш покрай стражите?

Той се приповдигна на лакът. Очите му бяха зачервени, а по брадата му бе набола четина.

– Дори и тук, долу, човек трябва да се оправя с връзки. Моамба им

нареди да ме пуснат. Бях длъжен да се уверя, че ти няма нищо.

– Защо не ме събуди?

– И да наруша прекрасния ти сън? В никакъв случай! Какво е това ухание?

Горещото месо върху подноса бе изпълнило пещерата с миризми, които отправяха предизвикателство към апетита. Стомахът и се присви от глад.

– Това е закуската – каза тя въодушевено.

Бен приседна на възглавниците и едва тогава забеляза голата сервитьорка.

– Не са особено срамежливи, нали? – отбеляза той. После се измъкна от завивките и като се обърна с гръб към нея, бързо навлече, панталоните си.

Ашли също използва момента, за да се облече.

Двамата се нахвърлиха върху храната като изгладнели скакалци. След известно време тя отмести с ръка каменния съд.

– Е, аз си хапнах достатъчно. За последна вечеря това не беше зле. – Бен възприе думите и като удар.

– Това няма да бъде последната ти вечеря, Аш! Обещавам ти го. Ние наистина ще се измъкнем оттук!

Тя се усмихна. Не бе я разбрал правилно.

– Исках да кажа, че това бе последната твоя вечеря тук преди заминаването ти. Не моята.

– Разбрах те – каза Бен, но лицето му запази мрачното си изражение. То я разсмя.

– Аз пък си помислих...

– Знам – прекъсна го тя и пое дълбоко въздух, за да се поуспокои. Тя се присегна и стисна пръстите му. – Разбрах те, Бен. Това е много мило.

– Просто мило? – Думите и сякаш го нараниха. Погледна сплетените им пръсти и продължи, без да откъсва поглед от тях – Аш, вече би трябвало да знаеш какво чувствам към теб. Не искам да ме възприемаш само като мил.

Тя се опита да издърпа ръката си, но той я задържа.

– Бен... – Тя не знаеше какво да каже. Една част от съществуването и искаше да изкрещи шумно, че го обича. Друга част обаче бе уплашена. След Скот и след помятането тази част от нея не искаше отново да бъде наранена и лековерна. Та тя едва успя да оцелее след първото си разочарование. Благодарение на Джейсън продължи да живее, а сега и сина и

го нямаше. Струпването на прекалено много вълнения и пречеше да разсъждава с яснота. Как можеше да ги изрази с думи?

Не и се наложи да го направи. Той пусна ръката и и се отдръпна. Гласът му премина в шепот.

– Е, време е да тръгвам. Хари и останалите навярно вече ме чакат.

Той се обърна с гръб към нея. Личеше му, че е оклюмал. Тя понечи да каже нещо, за да го утеши. Искаше и се да го помоли да не я разочарова. Щеше ли обаче това да бъде справедливо. Тя не каза нищо.

Когато Ашли отиде в пещерата на умбо, видя, че там бяха Хари и тримата ловци, които щяха да се включат в екипа на Бен. Хари изглеждаше удивително бодър и свеж за човек, който бе работил цяла нощ. Бяха дошли и други членове на племето. Моамба разговаряше с Тругула. Други селски старейшини нямаше. Ашли се зарадва, че не видя Синджари.

– Успяхме! – каза Хари, целият сияещ.

– Наистина ли успя да поправиш оста? – попита Бен с развълнуван глас.

– Ела сам да се увериш. Няма да повярваш – отвърна Хари и му даде знак да го последва. Отправиха се към мястото, където се намираще Майкълсън, надвесил се над една от пластмасовите шейни.

Ашли забеляза, че към алуминиевата моторна на бяха закачени още четири, флуоресциращи. Ловците бяха прибрали всички изоставени шейни, включително и тази на Вилянueva. Тя погледна жълтата шейна на мъртвия си приятел и я полазиха тръпки. Реши, че това е лоша полчиба. Огледа труда на Майкълсън. Той приключи затягането на едно въже и така се образува малък влак.

– Това бе идея на Денис – поясни Хари и повдигна голямата шейна, като внимаваше да не докосне двигателя. – Погледни внимателно. Тази малка част превръща шейната в най-скъпото возило на планетата.

– Добре е направена – каза Бен и подсвирна от удивление. Ашли също я огледа. Частта сияеше на слабата светлина.

– Това дали наистина е направено от материала, за който си мисля? – попита тя.

– Позна – потвърди Хари. – Ос от чист диамант.

– Дали ще издържи? – попита Бен с известно съмнение.

– Проверих я няколко пъти на якост. – Хари повдигна рамене. – Стори ми се, че ще свърши работа. Пък и имаме ли избор? Или ще я използваме, или ще трябва да се мъкнем със собствена тяга на

пластмасовите шейни.

– Чудесно, мой човек, ще пътуваме в разкош – усмихна се Бен, като поглади диаманта с пръст.

– Значи вече сте готови за път – каза Ашли и се отдръпна, за да може Хари да намести шейната на стартова позиция. Почувства се смутена. Отдавна знаеше, че те ще отпътуват. И все пак мисълта, че Бен ще я напусне и тя ще остане сама, и може би дори ще загине, и се стори прекалено страшна. Побоя се, че може да се разплаче. Бен усети настроението и и я прегърна.

– Не би трябвало да чакаме повече – рече. – Вече трябва да пестим всяка минута.

В отговор Ашли просто кимна. Не каза нищо. Бе я страх, че може да не издържи.

Хари даде знак на ловците да заемат местата си и им посочи шейните. Очевидно той щеше да поведе групата, тъй като познаваше най-добре моторизираната шейна. Бен щеше да заеме втората шейна и да помага за успокояването на тримата нервничещи ловци, непознати с този вид транспорт.

Ашли застана встрани, за да не пречи на заминаващите, които товариха последните пакети и изслушваха последните указания. Моамба се приближи до нея и протегна ръка. Тя го погледна в очите. Той се опита да и вдъхне кураж, като леко я стисна за рамото.

След като всичко бе готово, Бен се завърна при нея. Заниманията му по отпътуването му на пръв поглед го бяха подмладили, но в очите му се четеше тъга.

– Обещавам ти, че ще разбера какво става с Джейсън. И че ще се завърна.

Тъй като ръката на Моамба, положена на рамото и, и придаде увереност, тя намери сили да отговори.

– Знам, че ще го сториш, Бен. Вярвам в теб.

След тези думи за пръв път осъзна, че наистина му вярваше. Че му бе поверила живота си. Че му бе поверила сигурността на своя син. Очите и се изпълниха със сълзи, които се стекоха по лицето и.

Той бързо я целуна по бузата, а сетне се обърна и отиде при шейната си.

Ашли пристъпи крачка напред. Не можеше просто така да се разделят, без да му каже какви чувства изпитва към него.

– Бен! Искам да знаеш, че...

Думите и бяха заглушени от запаления двигател на моторната

шейна. Тя плавно навлезе в тунела, като повлече зад себе си цялото влакче.

Тя видя как Бен навлезе в тунела върху жълтата шейна на Вилянueva. Притисна ръце към гърдите си и усети как сърцето и се сви.

– Бен. Аз те обичам – прошепна.

КНИГА ПЕТА ЗАВРЪЩАНЕ В АЛФА

Глава 31

Линда се промъкна през пространството между скалата и пода. Бе твърде уморена, за да признае пред себе си, че отново става жертва на клаустрофобията в това тясно пространство. В момента километрите камъни над главата и я измъчваха по-малко от сърбежа в очите, болката в мускулите и жалкото положение, в което се намираше.

Бяха изминали два дни, откакто с Джейсън бяха пленени от Халид. Темпото, което той наложи, бе изтощително съвсем кратки почивки, никаква обедна почивка, кратка почивка за закуска и студена суха храна за вечеря. Бе оставил на нея и Джейсън сами да решат дали могат да го следват. Бе я предупредил, че няма да спира, за да ги изчаква. След като трябваше всеки два часа да пренастройва кода върху изпълнения с взрив колан на Джейсън, не можеха да си позволят да изостават. И така цялото време употребяваха в нагаждане към темпото на Халид.

С едно последно усилие Линда се отблъсна от скалата и се изправи на крака. Тунелът тук бе по-широк. Задушливият пушек се бе разнесъл и вече почти не се усещаше, така че се дишаше по-леко. Именно това разреждане на дима бе причина за бясното темпо на Халид. Ако димът се разсееше напълно, преди да разберат как да достигнат базата, щяха да са наистина загубени.

Съществуваше още една причина да се радват на пушека. Досега нито един-единствен хищник не бе препречил пътя им. Линда каза, че вероятно пушекът действа на хищниците като репелент, и Халид мъчливо се съгласи. При това на лицето му неизвестно защо се изписа тревога и той ускори темпото.

Линда се раздвижи и намести кърпата върху носа си. Светлината на фенерчето на каската и пробиваше мрака пред тях. Халид бе спрял на няколко метра напред и наблюдаваше нещо, намиращо се на пода. Бе стиснал Джейсън за ръката. Какво бе това?

– Ела насам – каза и Джейсън.

Тя се доближи плътно до него и видя какво бе привлякло вниманието на Халид. В центъра на тунела бе разположена

петдесетсантиметрова метална кутия, от която излизаха дебели кабели, изчезващи в мрака. Върху кутията бе разположен мрежест овал, наподобяващ миниатюрна сателитна антена.

– Какво е това? – попита тя.

– Това е една от тези специални радиостанции на доктор... на доктор Блейкли – поясни момчето. Изговарянето на името на убития човек го бе смутило. – Тези кабели би трябвало да ни отведат до базата.

– Значи успяхме – зарадва се Линда. – Значи стигнахме.

Халид продължи да върви по тунела, като следваше кабелите.

– Линда – каза Джейсън, като стисна ръката и. – Линда, той няма да ме пусне.

– Ще те пусне, Джейсън. След като вече престанеш да си ми нужен като заложник, ще те пусне.

Момчето помълча известно време, преди да продължи.

– Когато стигнем до базата... – гласът му се разтрепери.

– Какво, Джейсън?

– Когато стигнем до базата, ако можеш да избягаш, направи го. Не мисли за мен.

– Няма да те оставя на него – прошепна тя, като спря за миг. – Уверявам те, че ще излезем от положението.

– Той така или иначе е решил да ме убие. Това ми е ясно.

– Джейсън... миличък... Няма да му позволя...

– Изписано му е на лицето – прекъсна я Джейсън. – Гледа ме така, сякаш вече не съществувам. Сякаш вече съм мъртъв.

Линда коленичи и закри лицето му с ръце.

– Обещавам ти, че ще се спасим. И двамата.

Джейсън поклати глава и отмести ръцете и.

– Той е решил да ме убие – повтори и продължи напред.

Тя видя как гърбът му изчезна зад един завой. Дявол да го вземе. Като се изправи на крака, тя го последва. Бе изпълнена с решимост да не позволи на този звяр да стори зло на Джейсън. Настигна момчето и го прегърна през рамо. Двамата не си казаха нищо, докато продължиха да вървят по стъпките на Халид и да следват виещия се кабел.

След още трийсетина минути в тунела се появи светлина. Джейсън я погледна. Тя изключи лампата на каската си и констатира, че повече няма нужда от нея. След като минаха през още един завой, видяха лампи, прикрепени към стените.

Все още светеха! Значи генераторите продължаваха да работят. От разказа на Джейсън бе останала с предположението, че базата е

разрушена и потънала в мрак. Може би тя вече бе освободена. Може би вече бяха изпратили подкрепления.

Като продължи по осветената част, тя видя, че Халид бе достигнал изхода на тунела и бе спрял.

– Базата Алфа – каза, без да я поглежда.

Тя с бързи крачки го отмина. Пое си дъх, изпълнена с надежда. Погледна, и сърцето и се сви. Изходът на тунела се намираше на западната страна на пещерата, над малко възвишение. Цялата пещера се разстилаше пред краката и. На около километър и половина се намираше самата база.

Или по-точно това, което бе останало от нея. Базата бе превърната в развалини. Тук-там продължаваха да блещукат светлини, но повечето осветителни стълбове бяха съборени. Малкото оцелели сгради бяха обезобразени от пожари и взривове, а няколко петна с червено сияние навеждаха на мисълта, че някои пожари все още не бяха потушени. Над базата се бе образувала пелена от мръсни облаци, които сякаш се опитваха да прикрият опустошенията. Дори от това разстояние можеха да се забележат човешки тела, разхвърляни като парцалени кукли по пустите улици между разрушените сгради. И което бе най-лошо, нищо, абсолютно нищо не се движеше. Базата бе мъртва.

Линда се опита да попречи на Джейсън да види тази гледка, но той се шмугна покрай нея и втренчи поглед в развалините.

– Асансьорът е изправен – каза Халид. – Можем да продължим.

Джейсън стисна Линда за ръката. Тя обърна изпълнените си със сълзи очи от пепелищата към него. Той бе повдигнал ризата си и и сочеше светещия дисплей на токата. Върху него светеше числото трийсет. Оставаха трийсет минути до избухването на пластичния взрив.

– Халид, време е да се пренастрои таймера на Джейсън – напомни тя.

– Ще оставим това за после – отговори той с груб глас.

Линда погледна Джейсън. Той и отвърна с поглед, изпълнен с примирение.

Оглушен от шума на транспортната шейна, Бен виждаше пред себе си единствено косматия задник на ловеца, пътуващ зад него.

Ловецът се казваше Нобкови и бе представен от Хари като кръвен брат на Денис. Бе настоял да бъде включен в групата, след като самият Денис не можеше да дойде с тях. Нобкови щеше да изгуби престиж, ако му откажеха участие в групата. Възприемаше го като задължение към

кръвния си брат. Но ако се съдеше по начина, по който Нобкоби се бе притиснал върху шейната си и подскачаше при преминаването над всяка неравност, можеше да се предположи, че съжаляваше, че се бе включил в пътуването независимо от престижа. Другите двама ловци от племето не създаваха впечатлението, че се чувстват по-добре.

Бен присегна и потупа Нобкоби по крака, за да го поуспокои. От допира с него обаче ловецът изпищя от ужас и насмалко не падна от шейната.

– Спокойно, мой човек – изкрещя Бен, опитвайки се да заглуши шума на двигателя и в същото време да изглежда спокоен. Нещо, което е трудна работа, когато крещиш. – Чудесно се справяш. Потрай още малко.

Бен погледна часовника си. Вече пътуваха около час. Ако изчисленията му бяха правилни, щяха да пътуват още около три часа. Трябваше да се озоват горе преди пладне. Нямаше да е зле.

Бен положи чело върху ръката си и затвори очи. Искаше му се равният шум на шейната и равномерното клатушкане да го приспят. Щеше да е хубаво и ловците да се поотпуснат. Помисли си за Нобкоби, оказал се въввлечен в тази история.

Без дори да отваря очи, Бен си представи Нобкоби, чувстващ се като удавник сред морски вълни. Роденият от въображението му Нобкоби обаче се извърна към него и го заговори.

– Аз мога да се движа почти толкова бързо със собствените си крака. Това... това е направо лудешко.

– Ти можеш, но ние не можем – отговори Бен. – Не сме толкова дребни като вас.

– Това е ужасно.

– Престани да се оплакваш – помоли го Бен. Нобкоби внезапно го погледна и разтвори широко очи. Толкова широко, че сякаш напълно побеляха.

– Та ти наистина си хери-хути!

В разговора внезапно се включи още един глас. Познат глас.

– Добре се справяш, Бени. Добре се учиш – каза гласът на Моамба и започна да заглъхва.

– Почакай... Кой се обади? – Бен отвори широко очи и видя, че Нобкоби продължава да го гледа.

– Хери-хути – каза Нобкоби и се извърна.

Бен се замисли за случилото се. Бе успял. Така, както Моамба бе успял да установи контакт с него, той установи такъв контакт с

Нобкоби. Дори главата леко го заболя от този безмълвен разговор. Как бе успял да постигне това така лесно? Никога преди не бе притежавал подобно умение.

Отново се разнесе безплътният глас на Моамба.

– Ловците са свикнали да слушат думите на хери-хути. Мозъците им са така обучени, че да приемат нашите мисли. Вашите хора не могат това. – Гласът на Моамба отново заглъхна.

Ужас, помисли си Бен. Много ми дойде. Нали не на Моамба щеше да се наложи да измъква статуетката от касата на Блейкли?

В този момент шумът на двигателя се промени. Хари намаляваше скоростта.

– Какво става? – извика Бен.

– Наближаваме средата на пътя.

– Защо трябва да спираме? – попита Бен, като погледна часовника си. Бе изминал още един час.

– Защото двигателят трябва да изстине. Нагорещил се е до червено. Когато го монтирах, търсех скорост. Не съм го правил да мъкне товари. Все едно да се опиташ да влачиш ТИР със спортна кола.

Влакът внезапно се измъкна от тунела и се озова в пещера с размерите на гараж за два автомобила. На отсрещната стена се виждаше входа на друг тунел.

– Това пък какво е? – попита Бен, като се изтърколи от шейната си. При изправянето си изстена. След това свали раницата си.

Хари, застанал на няколко метра от него, раздвижваше вратните си мускули.

– Моамба ми каза, че по средата на пътя има място за почивка на поклонниците. Реших, че тук можем да се поразкършим, да се изпикаем и да оставим двигателят да изстине.

Нобкоби и другите двама ловци вече бяха напуснали шейните си и се бяха отдалечили на максимално възможното разстояние от влака. Бяха подели оживен разговор. От жестовете им по посока на устройството дори и без превод личеше, че не го одобряват.

– Бензинът ще стигне ли? – обърна се Бен към Хари.

– Ще стигне. Не се безпокой.

– Колко време ще му трябва на двигателя, за да се охлади?

– Нямам представа. Половин час или час.

Бен кимна с разбиране, но продължи да стиска юмруци и да се разхожда напред-назад из тясното пространство. Докато се движеше, не се чувстваше зле. Принудителната почивка обаче направо го убиваше.

– Отпусни се, де! Разполагаме с предостатъчно време – подкани го Хари.

– Знам, знам. – Бен се опита да открие нещо, което да го поразсее. В пещерата обаче такова нещо нямаше. Погледна тримата ловци. – За какво си говорят? – попита.

– Просто си чешат езиците – отвърна Хари. От прозрачна ножница измъкна диамантен нож и започна да си чопли ноктите с него. – Говорят си също за разни стари легенди за времената, когато са живели горе, преди да се спуснат към сегашното си селище.

– Защо са напуснали предишния си дом?

– Доколкото мога да разбера, имало е някакво земетресение, което е наводнило пещерата им. Много от тях измрели. Горе има някакво светилище, което Нобкоби иска да посети. Нещо, свързано с древните им прадеди, които загинали по време на внезапно наводнение. Главите им били заровени в прозрачни камъни. Това нещо не мога да го разбера.

– Предполагам за какво става дума – каза Бен. Спомни си пещерните бисери с черепите. От погледа на Хари разбра, че той го взима за откачен.

– Добре, добре – рече примирено Хари. – Както и да е, след като те се махнали, пещерата им била завзета от краканите. Мръсните гадина я превърнали в място за чифтосване. От тези животни очевидно има няколко стада. Веднъж на десетилетие се събирали в пещерата, за да си търсят партньори.

– Нещо ми подсказва, че сега сме в десетата година – предположи Бен. Опита се да си представи огромните стада от кръвожадни чудовища, подгонени към пещерата от нагона си. Базата Алфа очевидно е била обречена.

– По-добре да проверя шейната – каза Хари.

Като си поигра с двигателя в течение на още двајсетина мъчителни минути, Хари даде знак за тръгване. След кратко суетене ловците отново се наместиха в шейните си и композицията потегли отново на път.

Останалата част от пътуването премина без произшествие. Нямаше никакви пречки или проблеми. Въпреки това пътешествието се стори на Бен продължително. Докато пътуваха, погледна часовника си поне шейсет пъти.

Най-сетне Хари изключи двигателя.

– Последна спирка, приятели.

Един от ловците прескочи Хари, за да стигне до каменната врата пред тях. Задвижи нещо отдясно на вратата, след което тя се отмести и

се озоваха в светилището на она. Хари последва ловеча в малката пещера, като изтегли шейната зад себе си.

Когато се озова в пещерата, Бен веднага се изтърколи от шейната си и отиде до изхода. Бързо огледа територията в непосредствена близост до него в очакване да види групи от чифтосващи се чудовища. Нямаше обаче никакви живи същества. Както и преди, водите на тихото езеро нежно се блъскаха в скалите на брега.

Погледна по-надалеч. На километри от тях се виждаха блещукащите светлинки на базата Алфа. На пръв поглед изглеждаше добре, но при по-внимателно вглеждане се забелязваше, че не бе достатъчно осветена. Бе частично затъмнена.

Въздухът, някога кристално чист, сега буквално поразил ноздрите му. Вонеше на застоял пушек и горящо масло. Вещаше недобри неща.

Глава 32

Първото нещо, което изненада Джейсън, когато се приближиха до базата, бе миризмата. Бе по-силна дори от вонята на мазни сажди. Джейсън защита носа си с пръсти и се опита да диша през устата. Изпита желание да превърже лицето си с кърпа.

Линда потупа арабина по гърба. На лицето и бе изписана тревога.

– Халид, вече сме близо до базата – каза. – На таймера на Джейсън остават още седем минути.

– В такъв случай ускори ход. Ще го настроя едва след като достигнем лагера.

– Опасно е да се придвижваме така бързо. Нищо чудно наоколо да има още от тези чудовища. Би трябвало да вървим по-бавно.

– Димът навярно ги е прогонил от пещерата, по това няма да трае вечно. Трябва да нанесе удара сега, преди пушекът напълно да се е разсеял.

– Джейсън, хайде да побързаме – подкани го Линда. Джейсън погледна бомбения си колан и видя как цифрата след примигване се промени от шест на пет. Без майтап.

Когато наближиха периферията на базата, източникът на вонята стана видим и всички забавиха ход.

– Джейсън, по-добре не гледай – помоли Линда и се опита да го придърпа към себе си.

Джейсън пренебрегна предупреждението и и проследи с поглед как

Халид заобиколи отдалеч трупа на един мъртъв звяр. Линда и Джейсън го последваха. Когато наближиха трупа, разбраха причината за смъртта на чудовището. Стомахът му бе разкъсан от някакво взривно вещество. На метри от туловището се търкаляха късчета метал и части от вътрешности. Джейсън преглътна и насмалко не повърна. Трудно му бе да определи кое бе по-противно, миризмата или гледката.

След като заобиколиха вонящия труп, Линда внезапно изстена и притисна главата на Джейсън към гърдите си. Преди това той обаче успя да види обезглавеното тяло на един от хората от базата, захапано от челюстите на чудовището. Този път не се опита да се измъкне от прегръдката на Линда.

Когато отминаха останките, Линда го пусна и го потупа по гърба. Видя, че Халид бе спрял, очевидно потресен от видяното. Лицето му бе побледняло.

– Не искам Джейсън да гледа повече такива неща – каза Линда. Халид кимна с разбиране.

– Всъщност ние почти достигнахме мястото, където исках да се озова. То се намира недалеч оттук. Движете се тихо.

Халид тръгна по пътеката между две разрушени дървени сгради. Когато го последва, Джейсън видя как изпод купчина счупени дървени греди и стъкла стърчат крака във войнишки обувки. Веднага отмести поглед от тях.

Базата бе съвсем безмълвна и единственият звук бе шумът от техните стъпки.

Халид спря за миг и се огледа, сякаш, за да определи координатите им, и сетне продължи на север. След по малко от минута достигна един от широките над метър естествени стълбове, свързващи далечния таван с пода на пещерата.

Свали раницата от гърба си и я разтвори. Извади оттам алпинистко въже и го подхвърли на Линда.

– Вържи момчето тук – нареди той.

– Какво? – Тя захвърли въжето и отказа да изпълни заповедта, – Останали са му три минути. Ще пренастроя таймера едва след като го вържеш.

– Защо...

– Времето ти изтича! Направи го веднага.

Линда погледна таймера на Джейсън. Сетне се наведе и взе въжето.

– Съжалявам – каза на Джейсън, докато го притискаше към каменната колона.

– Вържи първо ръцете зад гърба му.

Джейсън видя, че на лицето и се изписа тревога, докато омотаваше въжето около китките му. Забеляза, че е на път да се разплаче. Това го разтревожи повече, отколкото самото завързване.

– Няма страшно – прошепна и.

Тя омота въжето и около кръста му.

– Завържи го както трябва. Ще пропилиеш скъпоценни секунди, ако се наложи аз да го вържа повторно.

Линда стегна въжето и завърза набързо един възел.

– Приключих – каза тя и приседна с оклюмала глава. – Направих, каквото поиска – рече му сърдито. – Хайде! Пренастрой таймера!

Халид провери състоянието на въздуха и стегнатостта на въжето. Сетне се приведе и натисна нещо по малката клавиатура до дисплея. Появи се числото 120. Джейсън разполагаше с още два часа.

– Защо правиш това? – попита Линда.

– Поради две причини. Първо, момчето ни забавя, а ми предстои да поставя още петнайсет заряда, с твоя помощ ще свърша тази работа за по малко от два часа. Втората причина е свързана с мотивацията ти. Нима да се завърна, за да пренастроя таймера, преди да съм поставил всичките петнайсет заряда. Ти ще се видиш принудена да ми помагаш колкото се може по чевръсто.

– Аз вече ти обещах, че ще ти помагам. Нямахте защо да правиш това.

– Твоята дума нищо не струва – отвърна и той жлъчно. Тя не му каза нищо, Джейсън видя, че Халид взима две носни кърпи и се доближава до него. Опита се да се отдръпне, но въжетата бяха стегнати яко. Халид натисна челото на Джейсън с длан, като прилепи задната част на черепа му към каменната колона. Сетне извади една от носните кърпи и я натика в устата на Джейсън. Преди да се усети, той върза устата му с втората кърпа.

– Остави момчето на мира! – изкрещя Линда и задърпа Халид за ръката. Той грубо я отблъсна встрани и довърши възела.

– Не искам този хлапак да започне да крещи веднага след като се отдалечим. Би могъл да привлече отново чудовищата – каза. После посочи колана на Джейсън. Числото там вече бе 116. – Хайде, че времето си тече.

Линда коленичи до Джейсън и го погали по бузата. Той се опита да запази спокойствие.

– Обещавам ти, че ще се върна – прошепна тя. Джейсън и кимна,

като едва съдържаше сълзите си.

Тя го прегърна и не се отдръпна от него до момента, Когато Халид грубо я задърпа.

– Хайде!

Линда за последен път стисна раменете на Джейсън, след което се извърна и тръгна подир Халид. Джейсън проследи с поглед как те изчезнаха в тъмнината. После стъпките им заглъхнаха. Бе останал сам.

Лампата на каската на Бен проряза ивица светлина в мрака и той поведе групата към светлините на базата Алфа. Вървеше внимателно. Често спираше и се вслушваше в тишината. Макар и да не виждаше никого, той знаеше, че тримата ловци, въоръжени с ножове и копия, бяха в близост до него и търсеха признаци на присъствието на кракани. Ловците се движеха без фенери и бяха тихи като призраци. Единственото, което Бен чуваше, бе стърженето на ботушите на Хари по скалната повърхност.

Бен премести пистолета в другата си ръка и избърса дланта в панталона. Пожарите бяха нагорещили пещерата и от вонята на дим се дишаше трудно. Облиза напуканите си устни и отвинти капачето на манерката си. Само овлажни устата си с вода, след което се обърна към Хари.

– Очаквах тук да са останали много от тези чудовища.

– Може би горещината и димът са ги прогонили.

– Тази работа не ми харесва. Всичко изглежда прекалено лесно. От опит знам едно най-неприятните неща се случват именно когато всичко изглежда добре.

– Бъди внимателен, приятелю – отвърна Хари и повдигна рамене.

Отдясно се чу шум, който привлече вниманието им.

– Това е Нобкоби – каза Хари. – Да отидем при него. Открил е нещо.

Бен тръгна подир светлината на фенера на Хари, подскачаща по неравния под. Нобкоби бе приклепнал до димяща купчина животински изпражнения. Държеше шепя от тях под носа си. Обърна се към Хари и му каза нещо съвсем тихо.

– Казва, че са пресни – преведе Хари.

– Радвам се да чуя това – каза Бен и запуши носа си. – Щях да съм много разочарован, ако се бяха развалили.

– Той смята, че са на не повече от час. Открил е още една купчина. Предполага, че става дума за глутница от поне пет животни. Две от тях са самци.

– Нима е могъл да разбере всичко това просто като души лайната им?

– Това му е работата.

– Какво да правим в такъв случай? Дали да ги заобиколим?

Хари коленичи и започна да разговаря шепнешком с Нобкоби. Другите двама ловци бяха на метри от тях, като сканираха със слух периферията. Ушите им непрестанно мърдаха. Накрая Хари се изправи и се завърна при Бен.

– Решихме, че е най-добре да тръгнем подир групата – каза. – Изглежда, са се отправили към базата. Краканите се движат на компактни групи. Ако срещнат други животни по пътя си, или ще ги убият, или ще ги накарат да се присъединят към тях. Няма опасност в глутницата да има изоставащи зверове.

– Добре – каза Бен и подритна купчинката тор. – Ако рекат обаче да се завърнат по същия път, самите ние ще се превърнем в кракански лайна.

Халид следеше Линда отблизо и проверяваше дали свързва правилно жиците. Много добре. Започнала бе да се учи как да се държи. Това бе деветият заряд. След като той и обясни какво трябва да прави, като постави два заряда, тя свърза последните три. Този път ръцете и не трепереха.

Той постави още един заряд и видя, че тя поглежда часовника си. Халид знаеше, че им остава цял час до момента, когато трябва да бъде пренастроен таймера на Джейсън. Оставаха му само още шест заряда, така че щеше да се справи навреме.

– Сега натисни жълтото копче на приемника – каза и, като го посочи през рамото и.

– Чудесно. Всичко е активирано и е достатъчно само да подам сигнал.

Когато приближиха базата, Бен видя глутницата кракани. На фона на светлините на лагера, вече оказал се съвсем наблизо, ясно се очертаваха техните триъгълни глави и четинести гребени.

Глутницата наброяваше общо седем животни – през последния час към нея се бяха присъединили още две. Водеше по-едрият от двамата самци, зад него в рехав строй следваха самките, а накрая вървеше най-малкият sameц, когото Бен кръсти „Малкия Тим“. Той очевидно изпълняваше ролята на ариегард на глутницата, тъй като бе малко отдалечен

от основната група и често се извърташе назад. Очевидно усещаше, че нещо не е съвсем наред, тъй като често душеше въздуха.

– Много предпазливо копеле е – прошепна Хари на ухото на Бен, докато временно се скриха зад една скала.

В отговор Бен само кимна. Въздържаше се да говори, за да не би да привлече вниманието на зверовете.

Пътуването бе изпълнено с напрежение. По време на похода си глутницата се срещна със самотен войнствено настроен самец. Членовете и веднага го нападнаха като акули и превърнаха в купчина кървави парчета месо.

Бен изтръпна, като се сети за гледката. Тук, на откритото пространство, нямаше много места за криене. Ако глутницата случайно усетеше присъствието им... Бен разтърси глава и пропъди тази мисъл от нея.

Надникна иззад скалата. Видя, че глутницата вече бе навлязла в периферията на базата и бе започнала да потъва в сенките на оцелелите гради.

– Чисто е – каза Хари и махна с ръка на тримата ловци. – Да вървим!

Бен също се изправи и го последва. Като заобиколи скалата, кракът му попадна в невидима дупка и той падна. Когато pistolетът му се удари в каменния под, от дулото му изскочи огън. Изстрелът прокънтя из пещерата.

Наистина много тихо влизане в базата се получи, помисли си Бен.

От мрака на базата отново се подаде главата на влечуго, което започна да шари насам-натам и да търси нещо. Малкия Тим отново се бе озовал на светло.

Джейсън започна да се опитва да се освободи от въжетата, когато чу изстрела. Направи опит да издърпа кърпата в устата си, но не успя дори да си помръдне езика. Бе му почти невъзможно да диша през устата. Уплаши се, че може да се задуши, и пое силно въздух през носа. Сенките около него продължиха да танцуват.

Първата му мисъл бе, че Халид бе застрелян Линда и сърцето му се разтуптя. Сетне из пещерата изкънтя откос, изстрелян от автоматично оръжие. Това не бе. Халид! Опита се отново да се пребори с носната кърпа. Може би щеше да успее и да нададе вик за помощ.

Чуха се още изстрели.

Наближаваха ли? Вслуша се. Ушит му затуптяха и не можа да определи посоката ин източника на звука.

Още изстрели.

Да! Той започна да прави още по-трескави усилия. Сетне съобрази нещо и застина.

По какво стреляха?

Бен нахълта през вратата на една от малкото оцелели бетонни сгради. Нобкоби, като дишаше тежко, нахълта след него. Бързо огледа помещението и разбра, че е спалня – от двете му страни имаше по ред легла. Бен обаче не се увлече в огледа и бързо надникна през вратата, откъдето бе влязъл. Видя как краят на опашката на един кракан изчезна зад другия ъгъл.

Много добре. За тяхно щастие преследваше ги една от по-бавните самки. Още няколко бързи движения, и щяха да се отърват от нея. Какво обаче бе станало с Хари? Дали бе успял да се промъкне в базата?

Бен стисна юмруци. Добре, че поне самият той бе жив и водеше борба. Замисли се над възможните варианти за по-нататъшни действия и разтри челото си. Можеше да се опита да отиде при Хари, но щеше да му бъде много трудно да го открие. Можеше също така да се опита да достигне офиса на Блейкли и да вземе статуетката. Това щеше да бъде най-разумното, но не му се искаше да остави Хари и останалите ловци на милостта на съдбата.

И все пак какво можеше да направи? Пистолетът, с който разполагаше, нямаше да му бъде от голяма полза. Така или иначе трябваше да се надява, че Хари и другите ще се появят. Хари познаваше добре базата и знаеше накъде ще се запъти Бен.

Отвори вратата на сградата, подаде се навън и се огледа, за да определи координатите си. Вляво се намираше шахтата на асансьора, а през две смачкани палатки бе разположено езерото, така че се ориентира. Добре, имаше приблизителна представа за местоположението си. Офисът на Блейкли се намираше на около километър. Стига, разбира се, мостът, преминаващ над цепнатината, да бе цял. Ако му се наложеше да заобиколи огромната пукнатина, щеше да удължи пътя си с четири километра. Като отчиташе компанията на кръвожадните кракани, предпочиташе да ползва краткия път.

Пое си дълбоко дъх и даде знак на Нобкоби да го последва. Дребният ловец, държащ в ръката си копие, по-дълго от собственото му тяло, го послуша. Бен тръгна напред, като се движеше в близост до сенките и често сменяше едно скривалище с друго.

Погледна Нобкоби. Ловецът се бе подпрял небрежно на дръжката

на копието си, очите му бяха полупритворени и чешеше гърба си. Откъде това спокойствие?

Отново се разнесоха пет изстрела, този път още по далеч от тях. Едва тогава Бен съобрази какво ставаше. Хари умишлено стреляше, за да привлече зверовете към себе си и да разчисти пътя на Бен към кабинета на Блейкли.

Бен погледна Нобкоби и леко сръга с лакът ловеца.

– Ти това май го знаеше, приятелю, нали така? Хайде да вървим – подкани Бен и после ускори крачките си, като разчиташе на Хари да примами краканите.

Като ускори ход, Бен достигна цепнатината след две минути, но спря, когато видя моста. Или по-точно това, което бе останало от него.

– Майната му – промърмори. – Няма ли нещо, което да е наред?

От моста бяха останали единствено две счупени греди, стърчащи на около метър над черната зееща бездна. Опита се да прецени разстояние. Поне десет метра го делиаха от другата страна. Прекалено голямо разстояние, за да може да го прескочи. Щеше да им се наложи да тръгнат покрай... Той чу силен шум зад себе си и подскочи. Извърна се и видя как един от краканите се измъкна от пространството между две сгради и застана на площадката пред бездната. Това бе Малкия Тим, препречил единствения път към плетеницата от сгради и палатки. Създанието изсъска и тръгна напред.

– Маmicата ти, мръсно копеле – изруга Бен, като отстъпи крачка и повдигна пистолета си. – Значи Хари не успя да те измами – продължи. Сетне се прицели и стреля.

Създанието отскочи леко встрани от изстрела и докосна с лапа шията си. Бен видя, че там има тънка струйка кръв. Бе улучил мишената си, но куршумът не бе навредил особено на дебелокожото животно. То се устреми към него.

Когато Бен стреля повторно, Нобкоби се скри зад него. Този път Бен не улучи, но шумът от изстрела спря животно. То се задържа на едно място и започна да оглежда противника си.

Мръсното копеле едва ли не кроеше план за действие. Бен отстъпи още една крачка. Пропастта бе вече само на около метър зад гърба му. Извърна се, за да каже на Нобкоби да се опита да се спаси, докато самият той отвлича вниманието на животно, но не видя никого зад себе си. Нобкоби вече бе изчезнал. След миг обаче Бен забеляза дребничкия ловец, стъпил на гредата на моста на няколко метра над него. Завързваше въже на остатъка от осветителен стълб. Какво бе намислил?

Бен отново обърна лице към противника си. Звярът просто поклашаше глава и оглеждаше пистолета, сякаш се опитваше да разбере дали представлява опасност за него.

Кракът на Бен се подхлъзна върху гладката скала, когато отстъпи още една крачка. Позволи си да рискува и надникна още веднъж през рамо. Нобкоби се бе отдалечил от моста и стоеше на една ръка разстояние от Бен.

– Какво си намис...

Преди Бен да довърши въпроса си, Нобкоби се затича към повредения мост. За Бога, той ще се опита да скочи над пропастта, помисли си Бен. Това бе самоубийство. Видя как Нобкоби се затича уверено по единичната тънка греда, сякаш бягаше по равна повърхност. В последния миг дребният ловец изнесе копието си напред, подпря тъпия му край в гредата и полетя във въздуха. После се претърколи върху земята от другата страна на бездната.

Бен едва сега забеляза, че Нобкоби бе вързал другия край на въжето за кръста си. Въжето сега висеше над бездната.

Силен рев го накара да се обърне. Малкия Тим се бе втренчил в избягалата плячка и очевидно бе раздразнен от това. Погледът на черните му очи се пренасочи към Бен. Той видя как на муцуната на звяра се появи нещо като усмивка и успя да оцени дължината на жълтите му зъби. Животното направи крачка към него.

Бен, чийто пистолет бе насочен все още към главата на животното, си даде сметка, че шансът да го улучи там е малък. А пък да му нанесе смъртоносен изстрел на това място направо не му бе по силите. Насочи пистолета към една по-достъпна мишена, корема на животното. Ако бе разбрал правилно намерението на Нобкоби, Бен щеше ша се нуждае само от няколко допълнителни секунди.

Натисна спусъка. Куршумът потъна в хълбока на Малкия Тим и животното отстъпи няколко крачки.

Бен не чака повече. Извърна се и се затича към повредения мост. Както бе предположил, Нобкоби вече бе завързал другия край на въжето на един стълб на отсрещната страна. Бен вече разполагаше с въжен мост, прекаран над бездната.

Зад него се разнесе рев. Животното идваше! Бен насмалко не се подхлъзна, когато под краката му вместо каменна повърхност се оказа дървена. Като разпери ръце, достигна края на гредата и скочи.

Опита се да се хване за въжето, като протегна ръцете си колкото се може по-широко встрани. Успя да се залови за въжето с една ръка и се

намръщи, тъй като рамото го заболя от рязкото движение. Сетне се хвана за въжето и с другата ръка. Остана да виси една секунда в това положение, като дишаше тежко.

Въжето се разлюля. Какво, по дяволите, ставаше? Бен се извърна и видя как Малкия Тим бе започнал да блъска стълба, на който Нобкоби бе вързал въжето. Ако стълбът не издържеше, въжето нямаше да има на какво да се крепи.

Бен погледна надолу и видя още веднъж черната бездна. Започна да се придвижва с ръце по въжения мост, но засилващото се люлее на въжето затрудняваше движенията му.

Нямаше да успее.

Когато въжето внезапно омекна в ръцете му, разбра, че е познал.

Глава 33

Линда, присвила се в полуразрушената тоалетна, осъзна две неща. Първо, че не бе възможно да поставят с Халид всички взривни заряди, преди времето на Джейсън да изтече. Оставаха само двацет минути, през които трябваше да поставят цели три заряда. Второ, разбра, че Халид въобще не бе имал намерение да освобождава Джейсън.

Погледна Халид, подал глава през счупената врата на сградата. Силно миришеше на дезинфектиращо вещество с ухание на шишарки. След започването на стрелбата той прекрати поставянето на заряди и се скри в най-близкото убежище.

– Времето на Джейсън изтича – каза му Линда.

– Знам, но престрелките се водят точно между нас и момчето – каза Халид. – Очевидно има оцелели. Не знам по какво стрелят, но предпочитам да съм по-далеч от него.

Отвратително копеле, помисли си Линда. Веднага си намери извинение. Мръсникът въобще не бе имал намерението да се връща при Джейсън. Така или иначе проумя намеренията на Халид. Той поставяше взривните заряди в основата на най-големите колони. На тези, които свързваха пода на пещерата с тавана и. Намерението му бе да взриви основните от тях така, че таванът да се срути. Вулканът да се стовари върху пещерите.

Забеляза освен това, че той се движеше в кръг и крайният му пункт беше близо до асансьора. Смяташе да постави зарядите, да се качи на асансьора и да избяга. Като остави Джейсън, превърнат в човешка

бомба.

Разбира се, стрелбата наруши хитро скроените му планове.

Внезапно из пещерата се разнесе сърдит рев. Бе едно от тези създания. Изглеждаше ядосано. Тя забеляза, че при всеки пореден рев Халид се присвива. Тези създания предизвикваха у него нещо по-силно от обикновен страх. Започна да мърмори под носа си нещо на арабски. Звучеше като молитва.

Стана и приятно да наблюдава как хладнокръвният Халид най-сетне се бе уплашил. Бе парализиран от страх и се боеше да излезе от скривалището си. Времето обаче изтичаше.

– Трябва да тръгваме – каза твърдо Линда. Халид я погледна с мътни очи. Тя не изчака той да я наругае и продължи.

– Стрелбата се доближава до нас, Халид – каза тя и посочи към вратата. По каквото и да стрелят, то идва в тази посока. Към нас.

Той стисна юмруци, но жестът му издаде, не гняв, а страх и безсилие.

– Ами тогава, да тръгваме – каза. Обикновено спокойният му глас този път бе изпълнен със страх.

– Да тръгваме.

След като Малкия Тим събори стълба, на който бе вързано въжето, прозвуча изсвистяване, подобно на удар с камшик. Бен стисна с все сила омекналото въже, когато полетя в бездната. Надяваше се Нобкоби да бе успял да го закрепи здраво откъм другия край. Примига, когато видя как стената на бездната стремглаво се доближава към него. Щеше много да го заболи, но не трябваше да изпуска въжето. Ако го пуснеше, щеше да се превърне в размазано петно върху дъното на пропастта.

Извърна се, за да поеме удара в стената с краката си, но това не се оказа от голяма полза. Когато се удари в стената, стори му се, че е скочил от десететажно здание. Ударът на лявото му бедро в стената почти го заслепи от болка, но той не му обърна внимание. Бе съсредоточил вниманието си само върху едно нещо да не изпусне въжето, да накара своите десет пръста да го стискат с все сила. Отблъсна се от стената и после отново се доближи до нея. Този път двата му крака поеха спокойно сблъсъка и той остана да виси на пет метра от ръба на пропастта.

От другата и страна Малкия Тим си съдираше гърлото от гняв. Суетеше се като безумец напред-назад около разрушения мост, сякаш търсеше начин да премине от другата страна.

– Върви по дяволите! – изкрещя му Бен в отговор.

Малкия Тим застина при този звук и се наведе ниско над пропастта.

Бен знаеше, че животното го вижда. За миг се побоя дали краканът няма да скочи върху него, независимо че щеше сам да загине. Чудовището обаче вместо това изсъска за последен път и се устреми обратно към плетеницата от сгради. Слава Богу, отърва се от него.

Бен въздъхна и реши за малко да си почине. Усещаше как във вътрешността на единия му крачол течеше кръв. Трябваше да се изкачи, преди силите му да отслабнат.

Омота единия си крак с въжето и си позволи да освободи едната си ръка, за да го прикрепи по-здраво към пояса си. Вече обезопасен, започна спокойно да се изкачва нагоре.

Когато достигна ръба на пропастта, Нобкоби му помогна да се претърколи над ръба и. Бен легна на каменния под и започна да диша учестено. Ловецът докосна с пръст окървавения крачол на панталоните му и каза нещо на гърления си говор. В думите му прозираше загриженост.

– Това е дреболия. Нищо ми няма – каза той, като се повдигна на лакти. – Да не забравя, приятелю благодаря ти за спасението. По едно време си помислих, че чудовището ще ни изяде.

Нобкоби, объркан, смръщи вежди.

– Както и да е, това няма значение. – Бен се опита да стане. Раненият му крак обаче му попречи. Не беше счупен, но адски го болеше. Като заподскача на един крак, Бен се отдалечи от ръба на пропастта.

– Да вървим, че трябва да намерим касата. Нобкоби го последва, но след няколко метра хвана Бен за ръката и му посочи капките кръв, които капеха от раната му.

– Казах ти, че ми няма нищо. В кабинета на Блейкли трябва да има пакет за оказване на първа помощ – обясни Бен и понечи да продължи. Дребният ловец обаче бе настоятелен и не го пусна. Почна да поема въздух с носа си и след това доста убедително възпроизведе ръмженето на кракан.

– Искаш да кажеш, че оставям следа? Всъщност прав си. По-добре е да не им оставяме такива покани.

Бен съблече окървавените си панталони и ги изцеди. Останал по гашета, огледа раната си. Бе голям разрез, преминаващ по горната част на бедрото. Щеше да остави грозен белег, но нищо повече. Като се намръщи, използва последните капки вода в манерката си, за да промие раната. Сетне пристегна горната част на бедрото си с кърпа, за да спре кръвенето.

– Сега доволен ли си? – попита Бен, като навлече отново панталоните си.

По лицето на ловеца отново се бе изписало отегчение. Очевидно бе доволен.

– Добре, да тръгваме – каза Бен и отново започна да се прехвърля от една сянка към друга. Една среща с миризливите кракани му бе достатъчна и не искаше да се сблъсква с други.

Пътят бе чист. След пет минути се озова пред вратата на офиса на Блейкли. Стъклената врата бе разбита, но инак бетонната административна сграда бе непокътната. Като се промъкна през развалините, стигна до металната врата, водеща към канцеларските помещения. Нищо и нямаше. Опита се да я отвори, но бе заключена.

– Майната му! – изруга и удари с юмрук по вратата. Натисна още веднъж дръжката.

– Ало? Има ли някой там? – чу се глас иззад вратата. Слава Богу! Някой бе оцелял. Бен забарабани с юмрук по вратата.

– Отворете! Аз съм Бен Бръст от изследователския екип.

– Това безопасно ли ще е? – попита гласът след малко.

– Засега – да. Отворете.

Той чу как ключалката щрака и след миг вратата се отвори. Пред него бе застанала дребна блондинка с права коса. Хубавият и някога костюм сега висеше върху отслабналото и тяло като върху закачалка.

– Санди? – Бен разпозна Секретарката на Блейкли. – Добре ли си?

– Слава Богу, че си тук! – каза тя, затича се към него и го прегърна.

Нобкоби се доближи до Бен и промърмори нещо, като сочеше към вратата.

Санди едва сега забеляза голия дребен ловец. Очите и се разшириха и пръстите и стиснаха с все сила ръката на Бен. Леко изписка и се отдръпна.

Бен даде знак на Нобкоби да излезе навън, за да не я плаши повече. После хвана Санди за ръката и я поведе към офиса на Блейкли.

След като влязоха в него, Бен отиде до касата, където се съхраняваше диамантената фигурка. Идолът на племето мими-суи. Не знаеше как да я отвори, но в базата щяха да се намерят достатъчно експлозивни и взриватели за целта. Хари знаеше къде се намират тези неща и как да се използват. Къде обаче бе сега Хари?

– Какво беше това... това създание? – попита Санди, след като седна в едно кресло.

– Приятел е. Един от жителите на пещерата.

– Как... Искам да кажа, кога...

Той се доближи до нея.

– Историята е много дълга, но можеш да ми повярваш, че е приятел. Няма да ти стори нищо лошо.

Тя притисна ръце към гърдите си и потрепера.

– А ти как така остана тук? – попита Бен. – Защо не се евакуира заедно с другите?

От погледа и пролича, че тя го взе за обезумял.

– Нямахме никаква евакуация. Те ни нападнаха внезапно. Не остана време за евакуация. Всички са мъртви.

– Как така? Нима отгоре не изпратиха подкрепления?

– Радиовръзката бе прекъсната почти веднага. В деня след нападението чух двигателя на асансьора и отидох да погледна какво става.

Лицето и побеля, когато разказа какво се бе случило.

– Асансьорът бе пълен с войници. Те обаче нищо не знаеха – каза и погледна Бен с изпълнени със скръб очи. – Нищо не знаеха! Шумът привлече дузини от тези създания. Когато вратата на асансьора се отвори, войниците бяха буквално нахъсани на парчета. – Санди закри лицето си с ръце. – След това никой не направи опит да слезе.

Бен кимна с разбиране.

– При положение, че Мак Мърдо е на края на света, няма нищо учудващо – каза. – Вероятно ще им бъде нужна поне седмица, за да предприемат контраофанзива. Дотогава ще трябва да разчитаме само на себе си.

Санди започна да хлипа.

– Ще се справим. – Потупа я по ръката, опитвайки се да я успокои.

– Всички избягаха оттук – проплака тя. – Останах сама. Нищо не можах да направя.

– Какво стана с Блейкли?

– Когато го видях за последен път, бягаше оттук заедно с момчето Джейсън.

– Знаеш ли дали са успели да стигнат до безопасно място? – попита Бен с разтуптяно сърце.

– Нямам представа какво се е случило. Заклучих се тук. Обаче пишъците... Пишъците продължиха цели дни. След това настъпи тишина. Нищо не се чуваше. Абсолютно нищо. Това нещо, безмълвието, беше най-страшното – каза тя и го погледна. – Реших, че съм оцеляла само аз.

– Б, не си само ти – отвърна и той и се изправи. Какво щеше да каже на Ашли? Погледна часовника си. Бяха изминали четиринайсет часа, а му предстоеше да разбие касата и да се завърне в селото на племето. Нямахше да му остане достатъчно време, за да огледа цялата база, след

като наоколо се разхождаха зверове. Спря пред касата и стисна юмруци. Къде, по дяволите, бе Хари? Реши да се обърне към Санди.

– Дали случайно не знаеш каква е комбинацията на касата на Блейкли?

Тя кимна утвърдително и му каза комбинацията.

Е, може би най-сетне късметът му щеше да проработи. Завъртя диска според указанията и и тежката врата на касата се отвори. За миг му се стори, че статуята не е там, но после я откри, опакована в кафява хартия. Повдигна я, махна хартията и погледна статуята срещу светлината на лампата. После прокара пръст по изпъкналия и корем. Реши, че статуетката ще му донесе късмет.

Точно тогава в стаята нахлу Нобкоби, На лицето му бе изписана уплаха.

Бен съобрази, че късметът още не му се бе усмихнал.

По лицето на Джейсън се стичаха сълзи на безсилие. Все още не можеше да повярва на ушите си. За миг му се бе сторило, че само си въобразява, но нямаше как да сбърка акцента. Това бе Бен. Чу го как разговаря с някого и удря с юмрук по нещо. При това бе съвсем наблизо. Не успя да различи думите му, но това несъмнено бе Бен. Джейсън се опита да изкрещи, но кърпата бе затиснала гърлото му и успя да издаде само тих стон.

После чу хлопването на врата, след което отново настъпи тишина. Напрегна се, за да чуе отново гласа на Бен. Не чу нищо. Навярно Бен бе влязъл в сградата.

Джейсън се опита да се освободи от въжетата. Щеше да му бъде достатъчно да освободи само едната си ръка, за да махне превръзката. Трябваше да открие някакъв начин да се обади на Бен, когато той излезеше от сградата. Защото ако не успееше... Погледна дисплея на колана си. Докато го наблюдаваше, числото 11 бе сменено от числото 10.

Трябваше му помощ, и то бързо. Опита се отново да се пребори с въжетата, но безуспешно. Значи трябваше да опита нещо друго.

Както бе вързан към стълба, внезапно го осени една идея. Може би...

Раздвижи бедрата си. Трябваше да бръкне с лявата ръка в джоба на якето си. Затвори очи, докато се гърчеше и напрягаше. Почувства как пръстите му докосват познатата пластмасова кутия. Като внимаваше да не я изпусне, успя да я измъкне от джоба си. Тя обаче се заплете в плата. Спря и си пое дъх. Не биваше да бърза. Съсредоточи се, бавно я

измъкна от джоба си и въздъхна с облекчение. Играчката бе единственото нещо, което Халид му бе позволил да запази.

Помоли се на Бога батериите да не са се изтозили, когато включи играта. Кутийката започна да издава познатия му звън. Постави звука на максимум. Звукът не бе особено силен, но ако Джейсън извадеше късмет, странният звук щеше да бъде чул от Бен, когато излезеше от сградата.

Започна да чака. Моля те, Бен, побързай. Какво щеше да стане, ако батериите се изтощят? А и Бен дали вече не си бе тръгнал? Ами ако таймерът стигнеше до нула, преди Бен да го чуе? Главата на Джейсън се изпълни със страшни мисли.

Съобрази обаче, че бе забравил още едно основание да се тревожи. Някъде вдясно се подаде черна остра муцуна. Ами ако звукът бе привлякъл не Бен, а някой друг? Джейсън чу съск и видя как ноздрите на муцуната започнаха да се отварят и затварят. Изгърва играчката си и застина. След малко видя цялото създание. От корема и шията му се стичаше кръв, но то не обърна внимание на раните си, когато бавно се насочи към него.

Глава 34

Ашли бе сигурна, че синът и бе жив и здрав. Нямаше как да бъде иначе. Тя прекара целия ден в работа в пещерата на умбо, като се стараше ръцете и умът и да са непрестанно заети. Оглеждаше и измерваше различни неща и после правеше записки в бележника си.

Погледна часовника си. Вече бе късна вечер. Бен трябваше да е тръгнал обратно към селището. Ами ако не бе научил нищо за Джейсън? Или пък ако въобще не се завърнеше? Колко още време можеше Ашли да издържи, без да обезумее?

Воздъхна, седна и се вгледа в силуета на дремещия Моамба, седнал със затворени очи. Бе единственият и страж. Бе наредил на другите да се махнат и нареждането му бе изпълнено безпрекословно.

Погледна черния отвор, в който бе потънал Бен. Можеше да се опита да се скрие в него. Ако Моамба наистина дремеше, може би... После поклати глава. Щеше да и се наложи да пълзи дълго време. Сигурно щяха да я заловят. Пък и не можеше да изостави Майкълсън. Дори и ако станеше някакво чудо и тя успееше да избяга, щяха да убият него вместо нея.

Моамба внезапно отвори очи и я погледна. Той се опита да се изправи на крака, но от дългото седене се бе схванал. Ашли отиде до него и му помогна да стане.

Той погледна отвора на пещерата, водещ към селото.

– Какво става? – попита тя.

Той запуши устата и с ръка и и даде знак да го последва. Като използва тоягата си като патерица, той се промъкна през изхода и я отведе в сенчеста вдлъбнатина от другата страна на тунела.

Какво всъщност ставаше? Не и се наложи да чака дълго, за да разбере това. По тунела се разнесе мекият звук на кожа, стъпваща върху камък. Някой идваше. Кой обаче?

Тя втренчи поглед в слабо осветения тунел, но Моамба я придърпа в сенките. Тя зачака и затаи дъх. От стъпките стана ясно, че идват поне няколко души.

Групичката премина покрай скривалището и и влезе в пещерата на умбо. Тя преглътна, когато разпозна хилавото тяло на един от тях. Бе Синджари.

Другите двама бяха съвършено различни от него. Докато той бе висок и костелив, те бяха прегърбени и мускулести. Бе обаче съвършено ясно кой е старшият. Бе достатъчно Синджари просто да се намръщи, за да почнат останалите двама да се суетят. А суетене имаше доста. От жестовите и командите на Синджари ставаше ясно, че той издава нареждания, които се изпълняват с неохота.

Накрая, след като началникът им изляя нещо, двамата яки скотове се пхнаха в тунела, водещ към пещерата Алфа.

Какво ставаше? Ашли не разбра и думичка, но Моамба очевидно бе разбрал всичко. Тя почувства, че и той е напрегнат, и част от неговото напрежение се предаде и на нея. Усети, че и тя стиска юмруци. Синджари очевидно се гласеше да направи нещо лошо, нещо, което да навреди на нейната група.

Моамба внезапно изскочи от укритието и това я стресна. Той нахлу в пещерата на умбо и тя бързо се устреми след него. Синджари се извърна към тях с широко разтворени очи и зинала от удивление уста.

Моамба се засили към него и почти го докосна. Удари така силно по пода с тоягата си, че от нея се разлетяха трески. Синджари отстъпи крачка, очевидно смутен от внезапната поява на своя враг.

Ашли застана до Моамба, когато той обсипа Синджари с разгневени думи. Синджари даваше вид, че отстъпва под напора им. Докато обаче очите на слугите му бяха изпълнени със страх, от неговите бликаше

ненавист и заплаха. Ашли успя да види как той посяга към ножа, втъкнат в пояса му.

Отвори уста, за да предупреди Моамба, но думите заседнаха в гърлото и. Как можеше да го предупреди? Не разбираше и дума от езика му. Видя как Синджари стисна дръжката на ножа. Моамба обаче бе виден водач. Синджари нямаше да се осмели...

Без каквото и да е предупреждение Синджари скочи напред и заби дългата диамантена кама в гърдите на Моамба. Ножът прекъсна сърдитата му тирада. Старецът погледна дръжката, стърчаща от гърдите му, с любопитство, сякаш наблюдаваше странна буболечка. Изкашля се и на устните му се появи кръв.

Ашли, застинала от изненада, най-сетне изкрещя, когато Синджари измъкна камата и я заби за втори път в гърдите на Моамба. Старецът се олюля и се освободи от острието.

Синджари повдигна отново камата, като се прицели във врата на Моамба. Ашли обаче вече се бе нахвърлила върху нападателя. Заби тока на ботуша си в ребрата му и го отхвърли встрани. Докато той изгуби време, за да запази равновесие, тя застана пред Моамба. Старецът вече се бе свлякъл на пода. Измежду пръстите му, притиснати към гърдите, струеше кръв.

Синджари се извърна към нея.

– Махай се оттук, мръсно копеле! – изкрещя Ашли.

Той разтри удареното си ребро с една ръка, а с другата си поигра с камата. Усмивката му бе само от зъби и не излъчваше никаква топлина. Той имаше нож, а тя нямаше.

Тя погледна тоягата, изхлузила се от ръцете на Моамба.

Синджари не и предостави време да си изготви план за действие. Нахвърли се върху нея. Тя обаче бе живяла дълги години с четирима братя и бе тренирала карате, което бе изострило рефлексите и. Отскочи встрани и успя да улови забързалия се Синджари за китката. Като премести тежестта си върху единия крак, с удар с бедрото успя да събори мръсника на пода. Тя чу пукота, издаван от чупеща се кост, и се усмихна. Ножът на Синджари се затъркаля между камъните.

Тя направи две крачки и ножът се оказа в ръката и. Дай да видим какво ще направи това копеле, след като си разменихме ролите, помисли си. Синджари бе започнал да се отдръпва, като стискаше лявата си ръка. Отдалечи се от нея и се премести в другия край на пещерата. Очевидно бе се отказал от битката.

Без да откъсва поглед от Синджари, тя отиде до Моамба. Бе легнал

на гръб и дишаше тежко и учестено, вперил немиждащ поглед в тавана. Бе изпаднал в шок.

Нуждаеше се от незабавна помощ. Как обаче да му я окаже?

Ашли скочи, след като видя как Синджари внезапно се изправи. Дадде му знак с ножа, обаче той не се доближи. Вместо да направи това, се оттегли към малкия отвор. Погледна я с изпълнени със злоба очи, след което се пхна в него и изчезна.

Веднага след изчезването му тя чу звука на много крака, разнасящ се откъм тунела. Слава Богу, идваше помощ.

Тя се извърна тъкмо в момента, когато в пещерата нахлуха група воители с извадени копия. Всички започнаха да стенат, когато видяха проснатата върху пода окървавена фигура на Моамба. Сетне почти едновременно погледите им се извърнаха към нея. Бяха пълни с гняв и осъждане.

Тя погледна окървавената кама, която все още държеше в ръката си. Дявол да го вземе.

– Успокой се – каза Бен, като се опита да хване Нобкоби за трескаво движещите се ръце. Опита се да разбере жестовете му и гърлено изречените му думи, но без никакъв успех. Опитите му да постигне това само изнервиха и двамата.

Бен погледна Санди. Тя се бе свила в най-отдалечения ъгъл на кабинета на Блейкли и мълчеше. Нямахме как да получим помощ от нея.

Пусна ръцете на Нобкоби. Защо го нямаше Хари? Той владееше техния език.

Нобкоби внезапно присегна и докосна с пръст челото на Бен. После докосна с пръст собственото си чело. Бен го изгледа озадачено. Дребничкият ловец повтори жеста си и очите му започнаха да се изпълват с раздразнение.

Тогава Бен разбра – Нобкоби искаше да общуват с помощта на уменията му на хери-хути. Ловецът не можеше пръв да установи контакт, тъй като не разполагаше с тази способност, но това бе по силите на Бен. Трябваше да повторят това, което постигнаха в тунела.

Бен с кимане даде знак, че е разбрал, и прикани с жест Нобкоби да седне на дивана. Ловецът изгледа подозрително големия кожен диван и вместо това седна на пода със скръстени крака. Бен повдигна рамене и направи същото, като застана с лице срещу ловеца.

Като затвори очи, Бен се опита да забави дишането си и да успокои възбудения си разум. Опита се да си представи, че се намира в задния

двор на овцефермата на баща си с топла бира в ръка и предстоящ безмежежен ден.

– Какво правиш? – внезапно го попита Санди. Бен се намръщи и повдигна ръка, но не отвори очи.

– Всичко е наред, Санди. Ще те помоля за известно време да не вдигаш шум.

– Но...

– Просто се успокой – каза той. Думите му бяха насочени не само към Санди, но и към самия него. Трябваше да е спокоен.

Чу недоволното и роптаене, но не и обърна внимание и отпи от топлатата си бира, като се отпусна по гръб на стола си. Започна да мисли за Нобкоби и да си представя плоското му лице и мършавия му врат. Внезапно ловецът се появи пред Бен, също седнал на стол.

Нобкоби се огледа наоколо си с присвити очи. Стана и се подпря на верандата, като огледа огромното небе. От единия до другия край на хоризонта нямаше нито, един облак. Той сякаш се уплаши, а сетне се извърна към Бен и го погледна.

– Тук всичко е толкова голямо! – каза Нобкоби и потрепера.

Бен изпита известно неудобство от това, че бе показал на клетия човек такъв необичаен за него ландшафт. Нали обаче Моамба бе постъпил по същия начин със самия него? Освен това имаше много силно желание да види овцефермата.

– Успокой се, Нобкоби. Размерите не са най-важното – каза.

– Какво?

– Няма значение. Това бе една глупава шега – каза Бен и отпи още една глътка от бирата. Вкусът и наистина бе божествен. – Та кажи сега, какво искаше да ми съобщиш?

Нобкоби нервно преглътна.

– В пещерата чух много странен звук. Нещо, което не бях чувал преди.

– Що за звук беше?

Нобкоби смръщи лице и възпроизведе чутия звук. Прозвуча като тананикане. На Бен му се стори, че му звучи познато.

– Повтори го, ако обичаш – помоли Бен и се концентрира, като затвори очи. Къде бе чул това нещо? Внезапно отвори широко очи и подскочи от стола. – За Бога, та това бе проклетото дрънчене на играта „Нинтендо“ на Джейсън! Бе слушал тези дразнещи звуци поне хиляда пъти, откакто беше тук.

– Къде чу това? – попита глухо Бен.

– Отидох да го търся. Отидох да търся нещото, което издаваше този звук. Насмалко обаче не се сблъсках с проклетия кракан, който ни преследва. Хитрия кракан. Той също тръгна по посока на звука.

– Дявол да го вземе! – изруга Бен и се измъкна рязко от съня си. Картината се разпадна на многоцветни ивици и той отново се оказа пред Нобкоби в кабинета на Блейкли. Изправи се бързо на крака. Нобкоби направи същото.

– Санди, ти стой тук – каза Бен, докато поставяше нов пълнител в пистолета си. – Заклучи вратата. Ако започнем да чукаме, отвори я бързо.

– Какво става? – попита го тя, след като с кимане му даде знак, че е разбрала.

– Сега нямам време да ти обяснявам. Просто заклучи вратата и не вдигай шум – отвърна Бен и излезе в коридора. Чу как вратата хлопна зад него, а след малко и щракането на ключалката.

– Заведи ме до мястото, където се разнасяше звукът – каза Бен на Нобкоби. Ловецът го погледна с недоумение. Дявол да го вземе, нямаше време за нов контакт.

Бен възпроизведе мелодията и започна да се озърта, след което повдигна рамене.

Нобкоби с кимане даде знак, че е разбрал, и тръгна към вратата Бен стисна дръжката на пистолета така силно, че пръстите му побеляха от напрежение. Дали не бе закъснял? Не, нямаше как да е закъснял?

Заедно с Нобкоби излязоха навън. Тъкмо когато завиваха зад ъгъла, пред тях внезапно се появи Хари. Изненаданият Бен насмалко не го простреля.

– Виждам, че си успял – каза Хари, целият плувал в пот. – Хайде, да прибираме статуята и да се махаме оттук. Останалите ловци все още отклоняват краканите оттук, но няма да издържат дълго. Трябва да...

– Вече я взех – прекъсна го Бен.

– Чудесно!

– Имаме обаче друг проблем. При това трябва да побързаме – каза Бен. Даде знак на Нобкоби да продължи и набързо описа обстановката на Хари.

– Значи, мислиш, че е момченцето на Ашли, така ли?

Бен кимна утвърдително.

– Лоша работа. Моментът съвсем не е подходящ за видеоигри.

Нобкоби им даде знак да замълчат и прошепна нещо на ухото на Хари. Той се намръщи и преведе чутото на Бен.

– Точно на това място Нобкоби е видял Малкия Тим. Музиката се раздавала от близката съборена сграда.

Бен даде знак, че го е разбрал. Този път реши да стъпи здраво с два крака върху твърда скала, преди да продължи. Не му се искаше да повтори предишната, груба грешка, която бе привлякла вниманието на глутницата. Групата продължи тихо, като заобиколи смачкана палатка, преди това използвана за войнишка столова. По земята около тях се търкаляха тенджери и тигани.

След минута тихо придвижване чуха познат звук нечии нокти стържеха по камъка и се чуваше тежкото дишане на голямо туловище. Нобкоби, който се движеше на няколко метра пред Бен и Хари, подаде глава иззад купчина съборени дъски, за да проучи обстановката.

Отдръпна се незабавно и се притисна към дъските. Даде знак на Бен и Хари да не мърдат.

Бен видя как голямата опашка на звяра помете няколко търкалящи се тенджери. Кънтящият им звук отекна силно в безмълвието на мъртвия лагер. После опашката изчезна от полезрението им.

Нобкоби даде знак с ръка да продължат. Бен тръгна пръв. Подаде се едва-едва иззад ъгъла, за да огледа пространството пред тях.

Животното бе с гръб към него и опашката му се мятеше. Поглеждаше ту наляво, ту надясно, като шумно ръмжеше. Зави встрани и за миг спря, сякаш бе видяло нещо.

Бен затаи дъх. След като едрото животно се отмести, и той видя това, което то бе забелязало. Джейсън бе вързан за една от колоните. Очите му бяха разширени от ужас. Краканът обаче започна да кръжи около колоната, като душеше въздуха и ръмжеше. Очевидно бе озадачен от това, че жертвата му не се опитва да избяга. Досуц като котките е, прецени Бен, не е свикнало храната му да е неподвижна. Бързо се извърна и показа на Хари това, което бе видял, преди да го заговори шепнешком.

– Искам да разкараш това копеле оттук. Така, както си разкарал останалите. Дай ми възможност да освободя Джейсън и да го отведе на безопасно място. После ще се срещнем в кабинета на Блейкли.

Хари даде знак, че го е разбрал.

– Бъди обаче много внимателен – предупреди го Бен. – Това копеле е голям хитрец.

Хари размени няколко тихи реплики с Нобкоби. След това двамата тръгнаха в източна посока, за да отвлекат вниманието на звяра от мястото, където се намираше Бен.

Той изчака да заемат позиция и затаи дъх. Молеше се да не чуе

писька на Джейсън. Създанието едва ли щеше да чака още дълго. Неочакваната гледка щеше да му омръзне и щеше да нападне.

Бен, напрегнат до краен предел, внезапно подскочи. На изток от него внезапно се разнесе дрънченето на тенджери и тигани. Това бяха Хари и Нобкоби. Бе време да действа. Внимателно надникна иззад ъгъла, за да проследи реакцията на кракана.

Той бе застинал с шръкнали уши. Сетне бавно извърна глава в посока към звука. После спря и отново погледна вързания за колоната Джейсън. Нямахше да се поддаде на уловката. Поне нямахше да стори това, преди да види сметката на безпомощната плячка. Направи крачка към Джейсън.

Върви по дяволите, каза си Бен и вдигна пистолета. Преди обаче да успее да стреля, в откритото пространство внезапно изскочи Хари с две смачкани тенджери в ръце.

– На теб говоря, дебеланко. Не искаш ли да си поиграем? – обърна се Хари към звяра и за по-голяма убедителност удари двете тенджери една в друга.

Гласът и дрънченето привлякоха вниманието на животното. То изрева и се устреми към войника. Бързината на реакцията му очевидно изненада Хари, защото насмалко не падна, когато отстъпи крачка назад. Бен стисна зъби. Бягай, войниче! Хари сякаш чу безмълвната му заповед, защото веднага изчезна в мрака.

Бягащият човек се оказа прекалено голямо изкушение за чудовището. То се затича зад Хари и също изчезна в мрака.

Бен не чака повече. Затича се към Джейсън веднага след като престана да вижда опашката на чудовището.

По почернялото от сажди лице на Джейсън се стичаха сълзи. Момчето все още гледаше в посока към изчезналия звяр. Слава Богу, изглеждаше, че иначе нищо му няма. Бен се доближи до него. Шумът, издаден от стъпките му, привлече вниманието на Джейсън. Лицето му за миг се изкриви от ужас, преди да разбере, че пред него е Бен. Сетне последва поток от нови сълзи.

Бен се оказа до него след броени секунди. Прегърна го, силно и измъкна кърпата от устата му, като се зачуди кой бе вързал момчето. Сега обаче нямахше време за въпроси. Джейсън трепереше.

– Не се безпокой, синко. С мен си в безопасност.

Джейсън обаче продължи да плаче, като се мъчеше да каже нещо между хлипанията си.

– Опитах се... да привлека вниманието ти... с моята играчка –

проплака той. Сетне изпусна електронната игра и тя издрънча върху каменния под.

– Правилно си постъпил – каза Бен. Извади ножа си и започна да реже въжетата.

– Мама... мама добре ли е?

– Добре е. И тя е на безопасно място.

Джейсън внезапно се разтрепери сред разрязаните въжета. Трепереше така силно, че затрудни Бен, когато започна да развързва ръцете му. Накрая все пак Бен успя.

– Стой мирен за малко. Трябва да махна последното въже Това, което е омотано около теб.

– Искам да видя нещо – изкрещя Джейсън. Изглеждаше много уплашен.

– Какво?

Джейсън повдигна разкопчаната си риза. Бен едва сега забележа светещия дисплей, поставен върху токата на колана на Джейсън. Върху него светеше цифрата 6.

Джейсън погледна дисплея и изстена.

– Това пък какво е?

– Това е бомба – отвърна Джейсън с поглед, изпълнен с отчаяние.

– За какво, по дяволите, говориш?

Джейсън посочи сивите пакети пластичен взрив, прикрепени към колана.

– Постави ги Халид. За да контролира Линда. Трябва да избухне след шест минути.

– В такъв случай ще го сваля – каза Бен и присегна с ножа си.

– Ако се опиташ да го свалиш, ще избухне. Само декодирането може да го обезвреди.

– Кой знае кода?

– Халид. А той е някъде наблизо и залага други бомби.

Гадно копеле, само да успее да го докопам, помисли си Бен.

– Е, все ще се намери начин да се обезвреди. Хари е специалист по взривните вещества – каза Бен и закри лицето си с ръце. По дяволите. Как щеше да докара тук Хари. Нали си бяха уговорили среща след около половин час при офиса на Блейкли? Стисна юмруци и ги притисна към слепоочията си. По дяволите, човече, мисли!

Бен видя как цифрата 6 върху дисплея бе сменена от цифрата 5.

Ашли се отпусна върху възглавниците в малката пещера. Още

веднъж я бяха затворили в килията и. На входа и бяха застанали трима пазачи, чиито диамантени ножове блестяха на слабата светлина на гъбите. Тя се бе опитала с жестове и като повтаряше името на Синджари, да ги убеди в своята невинност. Усилията и се оказаха напразни. Единственият и свидетел, Моамба, агонизираше.

Пред входа на помещението се чуха звуци и след малко в него бе въведен и Майкълсън. Той силно куцаше, но успя да запази равновесие и не падна.

– Тези идиоти ми взеха оръжията – каза той, като се доближи до Ашли. – Всичките оръжия. Имаш ли представа какво става тук?

– Съжалявам. Аз съм виновна за всичко – простена тя. – Оказах се на неподходящо място в неподходящо време – добави и му разказа как Синджари бе нападнал Моамба и как тя се бе намесила. – Заловиха ме, тъй да се каже, на местопрестъплението. Когато ни завариха, Моамба бе намушкан в гърдите, а аз се бях надвесила над него с оръжието в ръка. Можеш ли да им кажеш нещо?

– Какво ще се случи, според теб?

– Не знам. В момента всички са загрижени най-вече за Моамба.

– Смяташ ли, че старецът има шанс да оцелее?

– Не ми се вярва. Изгубил е много кръв. При неговите умствени способности той щеше лично да разобличи Синджари, ако му бе по силите. Щеше да направи това телепатически, на всички дължини на вълната. Щом не съобщава нищо, значи и мозъкът му може би е мъртъв. Ако умре, не вярвам и ние двамата да имаме шансове за оцеляване, независимо дали Бен ще се справи със задачата си, или не.

– На Бен му остават още осем часа – каза Майкълсън, като погледна часовника си.

– Сега ми се иска той въобще да не се завръща – въздъхна Ашли. – Както са разгневени, сигурно ще ексекутират и него заедно с нас, дори и да донесе статуята. По-добре ще е да си остане горе.

– Той няма да направи това.

– Знам – каза тя, отпусна се върху една възглавница и даде знак на Майкълсън да направи същото. – Жалко, че няма как да го предупредя. Да предупредя Хари и Бен, че не трябва да се връщат.

– Няма как да го направиш. Хайде, успокой се. Бен ще се завърне заради теб.

– В такъв случай ще трябва да открия някакъв начин да разобличи Синджари пред селяните. Да се опитам да установя контакт с тях. Те обаче едва ли ще пожелаят дори да ме изслушат. Разумът им е замъглен

от гняв.

– Може би Хари ще се завърне заедно с Бен, преди Моамба да умре. Хари ще им преведе думите ти.

– Дори и да го направи, смяташ ли, че ще му повярват? Синджари е един от техните старейшини. Неговите думи ще натежат пред моите.

– Тогава ще се нуждаем от доказателства. Какво според теб е смятало да постигне това мръсно копеле?

– Според мен опита се да попречи на мисията на Бен. Иска да я провали.

– Ако можем да намерим доказателства, ще имаме шансове да придадем убедителност на твърденията ти.

– Как? – попита отчаяно тя.

– Като го заловят на местопрестъплението при завръщането му. Единственият удобен път между пещерата Алфа и селището е през това тунелче. Ако се е вмъкнал там, оттам и ще трябва да излезе.

– И как предлагаш да го хванем, след като сме заключени в тази килия?

– Не мога да имам отговори на всички въпроси – отвърна Майкълсън и повдигна рамене.

Тя се замисли върху безрезултатността на обсъждането им и поклати глава.

– Всичко ще зависи от това, дали Моамба ще е жив, когато Бен и Хари се завърнат – каза. – Ако...

Пазачите пред входа внезапно започнаха да ридаят. Цялото селище също се изпълни с плач. Бе толкова силен, че проби дебелите каменни стени, сякаш бяха от хартия. От този плач космите по ръцете на Ашли настръхнаха.

Майкълсън закри ушите си с ръце и притвори очи.

Плачът секна така внезапно, както започна. Възцари се пълна тишина. Създаде се усещането, че нещо жизненоважно е отстранено от въздуха.

Ашли забеляза, че един от стражите я наблюдава. Очите под космите му вежди бяха изпълнени със сълзи и с още нещо – с омраза.

– Какво стана? – попита Майкълсън.

– Времето не ни достигна. Моамба умря.

Бен тъкмо се изправяше, когато бе застигнат от удара. Стори му се, че пространството между ушите му се взривява. Прималия и се отпусна на коленете си. В първия миг помисли, че е избухнала бомба, подобна

на прикрепената към кръста на Джейсън. Когато отвори очи, видя, че Джейсън го наблюдава озадачено.

– Добре ли си? – попита момчето, очевидно неразбрало какво се бе случило.

– Струва ми се, че да... – отвърна Бен и след това светът пред очите му потъна в мрак.

Какво, по дяволите, се бе случило? Опита да се възпротиви, но започна да плува в тъмно пространство без звезди. Нямахше на какво да се опре. Нямахше на какво да се противопостави. В тъмнината пред него се появи бледа жарава. Той я възприе като фар и не откъсна поглед от нея. След миг тя се превърна в ярък пламък. Заговори го с гласа на дядо му, като потрепваше при всяка произнесена дума.

– Бен... Бен... Трябва да побързаш...

Бен разбра, че му се обажда Моамба. Обаче в съвсем неочакван момент.

– Какво става? Нещо не е наред ли? Ашли добре ли е?

– Слаб съм... Уморен съм... – Пламъкът отново се превърна в малка светлинка. – Трябва да побързаш... – продължи гласът и после тя проблесна още веднъж. – Опасност...

Светлинката изгуби блясъка си, а после напълно изчезна. Потънал в мрака, Бен усети пустота в сърцето си. Разбра, че Моамба не бе прекъснал просто контакта, а бе изчезнал. И нямахше да се върне. Когато реалният свят около него се появи отново, Бен усети, че по бузата му се стичат сълзи.

– Бен, какво ти е? – понита го Джейсън и разтърси рамото му.

– Добре съм – отвърна той на момчето и стана от каменната повърхност, върху която бе легнал. Моамба бе мъртъв. Бен бе напълно уверен в това.

– Ти припадна.

– Не се тревожи. Сега ми няма нищо – каза той и потупа момчето по коляното, като се запита за смисъла на последното послание на Моамба. Бе казал на Бен да се завърне незабавно. Да не губи повече време. Защо обаче трябваше да бърза? Нали му оставаха още седем часа до момента на завръщането? Навярно имаше сериозна причина за това. Навярно бе възникнала някаква нова опасност.

Джейсън го погледна загрижено, но не каза нищо.

Бен погледна дисплея върху колана на момчето. Върху него все още светеше цифрата 5. Моамба му бе казал да побърза. Трябваше да открие начин да се свърже с Хари, за да обезвреди бомбата.

Сетне се замисли... За Бога, как не можа да съобрази по-рано?

Та той разполагаше с начин да се свърже с Хари. По-точно, с Нобкоби, който можеше да извика Хари. И той можеше да направи това, което бе направил Моамба. Вярно, че не се бе опитвал да го прави от толкова разстояние, а и едва ли Нобкоби щеше да е отпуснат и ненапрегнат, но това бе възможно. Моамба вече го бе правил. Трябваше да се опита и той.

– Джейсън, знам, че това, което ще направя сега, ще ти се стори много глупаво, но трябва да се съсредоточа. Не вдигай шум.

– Добре, но...

– Тихо, ще разговаряме по-късно – каза Бен. Сетне седна, скръсти крака, затвори очи и започна да диша дълбоко. Опита се да си представи дома на своето детство близо до Перт. Оранжевия прах. Кенгурата, скачаци наоколо. Родния край.

Отново се намести върху скърцащ стол на верандата, този път без бира. Вместо това съсредоточи цялото си внимание върху образа на Нобкоби и си представи, че ловецът е седнал до него. Представи си подробно всички черти на ловеца. Белега върху бузата му и сивата ивица коса върху главата му. След известно време образът се превърна в реалност и изненаданото лице на Нобкоби го погледна и изчезна.

Дявол да го вземе! Бен започна отново да се съсредоточава. Стой там, Нобкоби, нали ме видя за миг? Знаеш какво искам. Хайде, изслушай ме.

Не се появи нищо. Бен продължи да се съсредоточава и му се стори, че изтичат минути. Минути, които не му достигаха.

Тъкмо когато му идеше да изкреши от отчаяние и да се откаже, Нобкоби се появи. Изглеждаше недоволен.

– Какво искаш? – изръмжа. – Препънах се и насмалко не паднах при първото ти обаждане. Нали сега трябва да...

– Достатъчно! Искам Хари да дойде при мен, и то веднага!

– И без това се бяхме запътили към теб. Този кракан очевидно никак не те обича. Отказа се да ни преследва и тръгна обратно към теб. Ти в безопасност ли си?

– Не. Имаме проблем. Искам с Хари да забравите за Малкия Тим и да се срещнем в офиса. Тичайте колкото се може по-бързо.

– Добре ще е и ти да сториш същото. Краканът тича към теб.

– Побързай – отвърна Бен, но Нобкоби вече бе изчезнал.

Бен излезе от състоянието си и видя, че Джейсън го наблюдава.

– Какво правиш? – попита детето.

– Това е много дълга история. Хайде, че скоро можем да имаме компания – отвърна Бен. Въздъхна с облекчение, когато видя, че дисплеят сочи цифрата 4. В света на сънищата времето течеше по твърде странен начин. Струваше му се, че е прекарал в него много повече от миг. – Можеш ли да тичаш?

– Разбира се – отвърна Джейсън, като раздвижи краката си. Личеше си, че е изпълнен с енергия.

– Да тръгваме тогава – каза Бен, хвана го за ръката и двамата започнаха да се отдалечават от мястото, където се намираха. А и започна да се чува шумът от стъпките на приближаващия кракан. Двамата смениха бързия ход с бързо тичане. Офисът се намираше на по-малко от сто метра от тях. Бен стигна до него, теглейки Джейсън за ръката, за по-малко от минута. Цифрата на дисплея се промени от 4 на 3 тъкмо когато влязоха в коридора. Побързай, Хари, побързай.

Бен стигна до вратата, водеща към офисите, и почука.

– Аз съм, Бен – извика. Чу отключването на бравата и вратата се отвори. Оттам се подаде разтревоженото лице на Санди. Тя забеляза Джейсън и очите и се разшириха от изненада.

– Открил си момчето! – възкликна. Затича се към него и горещо го прегърна.

– За какво беше това бързане? – чу се глас зад тях и в помещението се появи Хари. Зад него тихичко стъпваше Нобкоби.

Бен забеляза как очите на детето се разшириха от изненада, когато видя за пръв път представител на племето. После стисна Хари за рамото и го придърпа към себе си.

– Джейсън е опасан с взривни вещества. Разполагаме само с няколко минути, преди да избухнат. Искам да ги обезвредиш.

– Какво става, по дяволите? Я да видя – каза Хари и отиде при Джейсън.

Като чу думите на Бен, Санди пусна Джейсън, сякаш бе чумав, и отиде в другия край на коридора.

Джейсън посочи колана, но така и не откъсна поглед от Нобкоби, докато Хари коленичи пред него. Цифрата 2 светеше с яркочервен цвят. Хари опипа устройството и накара Джейсън да се обърне с гръб, за да може да го огледа внимателно.

– Хъм. – Бе единствената му реакция.

– Е? – каза Бен.

– Това вече съм го виждал. Конфекция е. Взривателят е поставен в тази малка тенекиена кутийка. Дори и да разполагах с време и

инструменти, не бих могъл да го обезвредя, без да рискувам. Ако не знаем кода, това чудо ще гръмне.

– Маmicата му! – изруга Бен. – Значи спукана ни е работата!

Хари повдигна рамене и присегна към колана.

– Не го прави! – изкрещя Джейсън, Хари въобще не му обърна внимание и разкопча колана. Той просто се разтвори и се свлече от кръста на Джейсън. Хари се изправи и взе колана. Държеше го далеч от себе си, сякаш бе отровна змия.

– Бях разбрал, че ще избухне, ако се свали – каза Джейсън.

– Кой ти каза това? – попита Хари.

– Халид.

– Излъгал те е. На самия колан няма никакъв кабел.

Джейсън се разтрепера.

– Значи, аз съм могъл всеки момент да го сваля... – каза. Бен остана с чувството, че момчето изглеждаше разстроено повече от това откритие, отколкото от възможността да бъде взривено.

– Добре. А сега, ако нямате нищо против – каза Хари и посочи цифрата 1, светеща на циферблата – това нещо ще избухне.

Бен грабна колана от Хари.

– Всички идете в задната част на сградата – разпореди той. – Аз ще го захвърля колкото се може по-далеч, и сетне ще тичам.

Хари поведе всички към коридора, докато Бен се запъти към изхода.

– Не хвърляй като момиченце – каза Хари на Бен. – Това чудо е бькано от пластичен взрив.

– Ти по-добре отведи хората в другия, край на сградата – извика Бен и изскочи като мълния оттам. Отдалечи се от нея, за да намери откритото пространство, където да захвърли колана. Тъкмо когато замахна с ръка, пред него се появи звярът. Застанал само на десетина метра пред него, раненият кракан зае позиция, наведе глава и започна да съска заплашително. Бе блокирал пътя на Бен.

Той присегна към пистолета си, но не го откри. Бе го оставил в помещението. Отстъпи няколко крачки.

Малкият Тим разтвори челюсти и издаде тържествуващ рев.

– Майната ти! – каза Бен, захвърли колана към зиналата паст, сетне се обърна и се затича към сградата. Позволи си да надзърне през рамо и видя, че чудовището се опитва да измъкне колана от устата си с помощта на предните си лапи.

Мръсно копеле, току-що ухапа по-голям залък от този, който

можеш да поемеш.

Бен прекоси разбитата входна врата и се устреми към коридора. Тъкмо когато достигна прага, взривът разкъса света зад него. Силата на взривната вълна го повдигна във въздуха и го захвърли в коридора.

Той се опита да падне правилно, когато докосна пода, но все пак нещо в тялото му изпращя. Върху него заваляха парчета мазилка. Веднага последва вълна от задушаваш дим.

– Бен, добре ли си? – попита внезапно появилият се до него Джейсън.

Бен в отговор само изстена.

– Я да го видя – каза Хари и коленичи до него. Бен се повдигна на ръце и колене и започна с кашляне да изхвърля отровния дим от дробовете си. Нещо в основата, на врата го заболя. Струваше му се, че бе изкълчил рамото си. Щеше обаче да оживее. Сетне погледна загриженото лице на Джейсън.

– Когато се измъкнем от цялата тази бъркотия ще ти купя тиранти – обеща му. – Не ни трябва повече колани.

Когато взривът избухна, Халид разбра, че духът на Линда е сломен. Това пролича в погледа и. Тя изгуби доста време за поставянето на последното взривно устройство, като се стараеше да не поглежда часовника си, макар че времето на Джейсън изтичаше. Бе свързала два кабела неправилно и насмалко не задейства детонатора. Халид тъкмо поправяше грешката и, когато откъм базата се разнесе експлозията.

След като ехото и утихна, Линда просто погледна Халид.

– Не ни достигна времето – опита се да се оправдае той, макар че въобще не бе мислил да спасява детето. Погледна я внимателно. Очакваше тя да се развика или да се нахвърли върху него. Тя обаче не го направи. Просто го погледна с хладни мъртви очи. Бе жена, която вече се бе предала.

Чудесно. Точно сега не му трябваше жена, която да му пречи. Значи бе започнала да се учи на изпълнителност. Пустинното слънце изгаряше тези, които не се движеха достатъчно бързо. Той поклати глава.

– Да довършим започнатото – разпореди се бързо. Тя се извърна и погледна базата, където се бе издигнал облак от дим.

– Нищо не се получи – каза глухо.

– Кое? – попита той, като спря за миг да работи с малката си отвертка.

– Стълбът... Стълбът, за който бе вързан Джейсън. Нищо му няма.

Той се взря в стълба. Тя бе права. Стълбът въобще не бе повреден. Как се бе получило това?

Огледа разсейващия се облак. Нещо не бе наред. Взривът бе избухнал на запад от стълба.

– Момчето сигурно е успяло да се отвърже и се е отдалечило от стълба – предположи той.

Думите му сякаш запалиха у нея искрица надежда, но след това тя наново оклюма. Взривът така или иначе бе избухнал, макар и не до колоната.

– Да тръгваме – каза Халид.

Тя не възрази.

Глава 35

Бен седна в коженото кресло в кабинета на Блейкли и започна да разтрива изкълченото си рамо. Трябваше да се движи. Като стоеше на едно място, рамото започваше да го боли. Хари преди това го бе наместил, макар и по доста болезнен начин.

Седналият до него Джейсън, все още напрегнат, подритваше дивана с крак. Момчето бе преминало през адски изпитания. Междувременно бе разказало всичко, случило се до момента, когато Бен го откри.

Санди, седнала на стол зад бюрото на Блейкли, омотаваше кичур от косата си с пръсти. Под очите и имаше тъмни кръгове.

– Клетият доктор Блейкли – простена тя.

Бен кимна в знак на съгласие. Засрами се от всички подозрения, които бе изпитвал спрямо ръководителя на тази окървавена експедиция. Не заслужаваше да умре по такъв начин.

– Всичко е готово, Бен. Да вървим – каза Хари, който най-сетне се появи на вратата.

Бе време да се тръгва. Посланието на Моамба се бе отпечатало върху разума на Бен. Чакането бе мъчително, но Хари бе настоял Бен да си почине за няколко минути, докато той организира едно по-бързо завръщане при Ашли. Докато се изправяше, Бен усети отново силна болка в рамото.

– Покажи ми това, за което говориш – обърна се към Хари и присви очи от болка.

– Извън сградата е. Ела да го видиш – подкани го Хари и му даде знак да го последва.

След като каза на Джейсън да остане на мястото си, Бен тръгна по коридора подир Хари. Входът бе напълно разрушен и вратата висеше на пантите си.

Хари махна с ръка на двамата ловци, които бяха отвели краканите далеч от тях. Бяха се завърнали и въобще не личеше да са уморени от многочасовия поход. Хари потупа приятелите си по раменете и излезе навън.

– Веднага, след като отпътуваш, и аз ще тръгна заедно с момчето – каза Хари. – Ще взема асансьора, за да го отведе на безопасно място. Ти обаче трябва да побързаш.

– Знам. Пази и себе си, и момчето. Наоколо се върти един луд, който залага бомби и на други места, не искам Джейсън отново да попадне в лапите му – каза Бен и погледна за пръв път плиткия кратер, образувал се при експлозията. Имаше почти два метра в диаметър. Повърхностните скали изглеждаха обгорели. Не видя никъде трупа на Малкия Тим и мрачно се усмихна. Взривът навярно бе разкъсал звяра на малки парченца. Обърна се към Хари. – Кажи сега, какъв коз криеш в ръкава си?

– Ще видиш – отвърна ухиленият Хари и го поведе малко встрани от сградата. – Ето го и моя шедьовър – каза гордо.

До стената на сградата бе подпрян черен хромиран мотоциклет. Бен подсвирна от изненада.

– Открих го в жилищния район, след като разузнах околността. Реших, че с него може да се пътува по-бързо из тунела. Това чудо ще изпревари който и да е кракан.

– Страхотна идея – съгласи се Бен и удари с ръка по седалката. – Бензин има ли? Готов ли е за път?

– Да.

– В такъв случай да действаме. Не знам къде е този мръсник Халид или какво крои, но според мен не трябва да чакаме повече...

– Какво ще кажеш за жената, която държи като заложник? За биоложката? – попита Хари. – Трябва ли да я търсим?

Бен затвори очи и стисна юмруци. Представи си нервната усмивка на Линда. Ненавиждаше думите, които му предстоеше да произнесе.

– Не – каза с напрегнат глас. – Това е прекалено рисковано. От това, което чухме, предполагам, че тя вече е мъртва. Просто изведи това момче с асансьора и толкоз.

– Добре. В такъв случай да тръгваме – подкани Хари.

След броени минути Хари подготви всичко необходимо. Бен се качи на мотоциклета с плякосана отнякъде пушка, поставена под лявото

бедро. В раницата му нямаше нищо друго освен статуята на она, завита в хартия.

Един от ловците – Бен така и не си спомни името му – неохотно се устрои на задната седалка на мотоциклета. Бен въздъхна, обърна се към Хари и му посочи дребничкия ловец.

– Тази статуя мога да я върна и сам – каза.

– Да пътуваш сам не е безопасно. Можеш да попаднеш на други глутници. Тръгвай!

Джейсън, застанал до мотоциклета, очевидно бе разтревожен от това, че Бен ги напуска.

– Ще се върна – успокои го Бен. – Следващия път на задната седалка ще видиш майка си.

Джейсън се Опита да се усмихне, но тревогата не изчезна от лицето му.

– Бен, пази се.

– Добре, добре – отвърна Бен и запали двигателя. Мотоциклетът изрева и Бен неволно се усмихна. След малко усмивката му премина в гримаса, тъй като спътникът му от задната седалка го бе стиснал така силно през кръста, че почти наруши кръвообращението му. Бен потупа ръката, която го стискаше. – Спокойно, мой човек. – Прегръдката се поразхлаби, но съвсем малко.

Бен махна за последно с ръка и потегли с умерена скорост. По повърхността бяха разпилени твърде много неща, за да кара със скорост, по-голяма от тази на бягащ човек. След малко обаче, когато започна да свиква с управлението на мотоциклета, увеличи скоростта и на лицето му разцъфна широка усмивка. Профуча покрай терен, обсипан със смачкани палатки, и се запъти на изток, за да заобиколи пропастта, тъй като мостът бе разрушен. Постара се да не забелязва човешките трупове, които срещаше по пътя. Това прилича на верижна катастрофа, помисли си мрачно и усмивката му изчезна.

За щастие само след няколко минути той успя да се отдалечи от базата и да се доближи до северната стена. Пое си дълбоко от тукашния въздух, който бе по-чист, и се зарадва на отслабването на вонята на дим и гниеца плът.

Когато се устреми към далечните скални жилища, подскачайки върху черния път, той се озърна и потърси с поглед кракани. Не ги видя. Чудесно знаеше обаче, че отвъд светлината на фара му може да се крият цели стада от тези животни.

Пое си дъх и продължи. Дланите му овлажняха. Продължи да се

оглежда, като се опитваше да надзърне през черната пелена, обграждаща мотоциклета. Чу се далечен рев, но иначе други признаци на присъствие на чудовищата нямаше. За щастие стигна до северната стена, без да срещне никакви кракани. Всичко изглеждаше необичайно лесно.

Загаси двигателя.

Дребничкият ловец веднага скочи от мотоциклета и се отдалечи от него, сякаш го възприемаше като някакво зловещо същество. Бен взе фенера и пушката и последва пъргавия си партньор до редицата, където бе разположена пещерата на она. Малкият ловец влезе пръв в нея. Бен го последва.

Ловецът, намиращ се само на крачка пред него, внезапно отскочи назад и се свлече в ръцете му. Какво, по дяволите, ставаше? Бен видя, че от малката му гърд стърчи дръжката на кама. Ловецът се загърчи в ръцете му и сетне застина. Бен го пусна на земята.

Отрова.

Насочи фенера си към пещерата. Освети двама приклекли членове на племето, мускулисти и много познати. Това бяха силарис, отровните.

Бен отстъпи на крачка от входа, за да може да насочи пушката си. В момента, когато поставяше приклада на рамото си, нещо го удари в тила. Той се свлече на колене и пред очите му заиграха искри. Падна напред, като пушката се измъкна от омекналите му пръсти.

От болка не виждаше почти нищо, но все пак успя да забележи как мършавата фигура на Синджари се приближава към него. Синджари изтри кръвта на Бен от тоягата си, надвеси се над него и го погледна в очите. Усмихна се, когато видя, че Бен губи съзнание.

– Казвам ти, че цялата тази работа е измислена от проклетия Синджари – убеждаваше го Ашли, докато се разхождаше, нервно из пещерата. Майкълсън погледна пазачите, застанали пред входа им.

– Така ни гледат, че едва ли ще имат желание да ни изслушат, дори и да говорим техния език – каза той. Ашли също се взря в четиримата пазачи.

– Знаеш ли кое е най-лошото в цялата тази история? – попита. – Най-лошото е, че тези хора винаги ще ни възприемат като убийци. И аз ще съм виновна за това. Близо десетилетие се занимавам с антропология, и ето че не успях да установя контакт с едно непознато племе.

– Ашли, престани да се самообвиняваш! Обстановката е съвсем необичайна и това се получи по вина на Синджари, не по твоя вина.

– Ако имаше начин да поправа грешката си... – процеди Ашли през зъби. – Ако...

Стражите внезапно се оживиха и Ашли не довърши мисълта си. Направи крачка напред, за да види кой е дошъл, и видя обезобразеното от белези лице на Тругула, началник на ловците и добър приятел на Моамба. Това не вещаеше нищо добро.

Ашли си даваше сметка, че не бива да пропилява тази възможност. Може би Тругула щеше да я изслуша.

Тя се обърна към Майкълсън и го хвана за раменете.

– Какво... – започна Майкълсън.

– Мълчи. Ще се опитам да го накарам да ни повярва. Това може би е единствената възможност да се сдобия със съюзник – каза. Обърна Майкълсън така, че да застане с лице към нея. После се наведе към Тругула и посочи майора. – Моамба – каза и още веднъж го хвана за раменете. – Моамба – повтори. Направи крачка назад и посочи себе си. – Синджари – рече. Възпроизведе за миг неговата игрива походка и сетне отново посочи себе си. – Синджари – повтори.

Тругула просто я погледна, без да реагира.

Тя присви очи от досада, но продължи да имитира Синджари. Като застана пред Майкълсън, тя извади въображаем нож от въображаема ножница и сетне го заби два пъти в гърдите на Майкълсън. Сетне направи крачка назад и отново посочи гърдите си.

– Синджари! – каза ожесточено.

Тругула присви очи и на обезобразеното му лице се изписа гняв.

– Синджари! – изсъска Тругула. – Синджари! – повтори и направи крачка към Ашли.

Тя не се поддаде на внезапното си желание да се отдалечи. Знаеше, че трябва да остане на мястото си, ако искаше да бъде убедителна. Погледна Тругула в очите, без да примигва, когато той се доближи плътно до нея.

Той продължи да я гледа няколко минути и едва тогава проговори. Очевидно му бе трудно да се справя с думите. Посочи с пръст главата си.

– Моамба... е мъдър – каза. После стисна Ашли за рамото. – Моамба... ти вярва.

Тя даде знак с кимане, че го е разбрала, за да го поощри да говори.

– Хари очевидно се е занимавал с него – промърмори Майкълсън.

Вождът на ловците се обърна към майора.

– Кръвен брат – каза и скръсти ръце на гърдите си. – Вярвам ти –

добави. Обърна се към Ашли. – Тругула... Тругула... вярва... на теб.

Правилно ли го чу? Правилно ли го разбра? Значи той и вярваше! Ашли се поддаде на порива си и прегърна Тругула с разплакани очи. Той обаче се измъкна от прегръдката и.

– Опасност! – предупреди. – Опасност тук! Тръгвайте! Сега! – добави и я поведе към изхода.

– Почакай! – отвърна Ашли, като освободи ръката си. – Ако наистина ни имаш доверие, кажи това на другите. Няма защо да бягаме.

Той я погледна смутено. Не я разбираше. Хвърли поглед към вратата, а после, отново към Ашли.

– Тругула ти вярва – каза с измъчен глас и посочи с ръка към селото. – Те не ти вярват.

Ашли разбра, че той иска да им помогне да избягат от това място. Да избягат от обвинителите си. Не допускаше, че неговите сънародници ще повярват в нейната невинност. Селяните изпитваха силно подозрение към чужденците.

– Тръгвай. Веднага – повтори Тругула.

– Не – отвърна Ашли и не помръдна от мястото си.

– По-добре ще е да го послушаме – обади се Майкълсън.

– Ако избягам, ще излезе, че признавам вината си. Не мога да позволя тези хора да ни възприемат като хладнокръвни убийци.

– Много рискуваме, Ашли.

– Ти нали преди малко каза, че трябва да потърся начин да докажа своята невинност? Тогава реших, че това е наивно. Ако Тругула обаче ни помогне, би могло да се получи нещо.

– Би могло, казваш. Доста лекомислено постъпваш, като залагаш нашия живот.

– Трябва да се опитам – каза тя и го погледна в очите.

Линда почувства, че краката и бяха натезали. Тътреше се след Халид като на автопилот, като се движеше механично. Погледна го. Той си пробиваше път към асансьора. Тя знаеше, че винаги ще го ненавижда и презира. Сега обаче душата и бе опустошена.

Бе измамила Джейсън. Бе му обещала, че ще се завърне. Спомни си погледа му, когато го завързваше за колоната. Той знаеше, че ще умре. Тя трябваше да се опита да го спаси, но страхът я бе прекършил. Бе изпитала страх от Халид. И от смъртта. Със своето бездействие бе предредила съдбата на Джейсън.

По бузата и се стече сълза. Целият и живот бе преминал под

сянката на страха. Под сянката на клаустрофобията или на някакъв друг страх. Той бе неин постоянен спътник. Същият този страх в крайна сметка бе породил нейната слабост и бе предизвикал смъртта на едно дете.

След смъртта на Джейсън страхът и изчезна. Бе останало само чувството за вина.

– Чуваш ли нещо? – попита я Халид.

Линда не чуваше нищо. Не му отговори. Бе и трудно да говори.

– Я виж това! – каза Халид.

Линда погледна към мястото, посочено от него. На разстояние, голямо колкото дължината на футболно игрище, мракът бе пробит от светлинни лъчи. Те осветяваха кулата на асансьора. Там нещо се движеше. Клетката на асансьора се спускаше към базата. Някой идваше.

Тя се вгледа по-внимателно и видя как през решетките на асансьорната клетка се подаваха пушки и други оръжия. Клетката бе заприличала на таралеж. Пристигаха подкрепления.

– Вече са близо – прецени Халид и очите му се превърнаха в тънки цепки. – Ще изчакаме още няколко минути.

Линда, доволна от тревогата на Халид, си позволи да се усмихне:

– Струва ми се, че няма да излезеш оттам.

Халид я погледна, свали раницата си и започна да се рови в нея. Извади оттам малък предавател. Бе различен от този, с който трябваше да се взривят зарядите.

– Какво правиш?

– Приведи се – каза и той и натисна копчето. Върху устройството просветна зелена светлина. Халид я сграбчи в ръцете си и се скри зад една частично разрушена сграда. Чу се силна експлозия и към тях се понесоха скални парчета и пушек.

След като по-голямата част от дима се разнесе, Халид погледна на-там. На мястото на площадката на асансьора имаше димящ кратер. Единственият оцелял прожектор осветяваше зловеща картина. Сякаш в забавен кадър, останалата част от кулата започна да пада. Асансьорната клетка, лишена от всякаква опора, се устреми към входа на пещерата. Макар и ушите на Линда още да кънтяха от взрива, тя успя да чуе човешки писъци.

Затвори очи. Стори и се, че времето е спряло. Сетне чу звука. Звукът, който се получи, когато асансьорната клетка се сгромоляса върху повърхността. Продължи да се вслушва. Писъците бяха престанали.

Халид се приближи до нея и запали цигара с леко трепереща ръка.

– Радвам се, че заложих тези заряди още през нощта, преди групата да се отправи на път. Още от самото начало си давах сметка, че мисията може да завърши по този начин. Планирах всичко навреме.

– А сега какво ще правим? Няма как да напуснем базата.

Той изхвърли облак дим към далечния таван.

– Сега ще трябва да се свържа със своите началници и да им доложя обстановката. Дано свързочният център на Блейкли да е изправен.

– А после?

– После ще умрем – каза той и повдигна рамене.

Глава 36

Проклетият Синджари! Бен започна да се свестява. Опита се да стане. Остра болка прорязваше тила му при всяко движение. Ехото на експлозията, която го бе будила, все още продължаваше да кънти в пещерата.

Бен изстена и се изправи. Краката му трепереха. Погледна далечната горяща база. Какво се бе случило? Така или иначе вече знаеше отговора, Халид.

Дали трябваше да се завърне в базата. Животът на Хари и другите може би беше застрашен. Разтри с пръст тила си и погледна часовника. Времето му изтичаше. Бе изгубил близо час. Трябваше да отиде при Ашли. Трябваше да я освободи.

Преди всичко обаче трябваше да разбере какво се бе случило. Седна на пода на пещерата и затвори очи, като позволи на мислите си да се движат свободно. Представи си Нобкоби и то призова.

Отговорът дойде почти незабавно. Образът на Нобкоби веднага се появи от мрака. Мустаците му бяха опърлени.

– Какво се случи? – попита Бен. – Джейсън добре ли е?

Задъхан, Нобкоби кимна утвърдително.

– Това, дете беше като клетка, е разрушено. Хари и брат ми отидоха да търсят врага ти и да го спрат. Отведох момчето и жената в мястото офис. В безопасност са. Аз ги пазя. Хари каза, че трябва да побързаш.

– Знам.

– Извикай помощ.

Бен прекъсна контакта и се изправи. Трябваше да върне статуята, преди... Дявол да го вземе! Даде си сметка, че нещо липсваше. Пушката му продължаваше да лежи на пода, там, където я бе изгървал. Бен

претърси малкото помещение. Раницата му я нямаше. Нямаше я и статуята, която беше в нея.

Синджари!

Мръсното копеле не го бе убило, защото бе намерило това, което му трябваше, за да провали мисията. Без статуята Ашли щеше да загине.

Мръсно малко копеле. Бен огледа помещението и спря поглед върху алуминиевата транспортна шейна с диамантена ос. Извади нож от пояса си и пререза въжето, с което бяха прикрепени към нея пластмасовите шейни. Дали пък...

Ашли разбра, че Тругула бе смутен от молбата и, но той накрая отстъпи и се съгласи да я отведе заедно с Майкълсън в стаята на умбо. За да стигне дотам, Тругула избута останалите ловци, някои, от които очевидно решиха, че вождът им е обезумял. Той обаче чрез блъскане и заплахи си проби път.

Майкълсън започна да се разхожда из пещерата, като гледаше с неодобрение мъжката статуя на умбо.

– Това е само мое предположение – поясни той. – Не бих искал да рискуваш живота си само заради него.

– Разсъжденията ти са логични. Синджари вероятно ще се опита да се завърне в селото оттук. Трябва просто да го изчакаме. Да се изправим пред него.

– Ами ако вече се е завърнал?

– Не вярвам да е успял – успокои го Ашли. – Ако това бе станало, досега да сме го разбрали. Щеше да е проглушил цялото село с обвинения срещу нас.

После огледа отново малкото помещение. Изглеждаше пренаселено, тъй като в него освен Тругула се намираха и още шест ловци. Други ловци охраняваха входа. Очевидно връщането му щеше да се узнае в селото и да дойдат и други хора. Ашли се надяваше да заловят Синджари, преди това да стане. Една тълпа можеше да бъде много лоша и да не и позволи да докаже невинността си.

Сякаш в потвърждение на страховете и в тунела се разнесе глъчка. Някой заговори на висок глас. Внезапно помещението като че ли се взриви, тъй като в него нахълтаха изведнъж много тела. Няколко фигури, уж борещи се, се изтърколиха в пещерата.

Майкълсън я прикри с тялото си. Тругула също препречи достъпа до нея.

Тя видя как ловците се опитваха да окажат съпротива на

новодошлите туземци, наподобяващи булдози, но те бързо надделяха. Бяха много повече, едно просто одраскване, с техните ножове и копия причиняваше гърчове у пострадалите от тях.

След малко само тя, Майкълсън и Тругула не се търкаляха на земята. Бяха обкръжени от поне десетина от ниските мускулести нападатели.

– Силарис! – каза презрително Тругула и се изплю в посока към тях.

Нападателите не направиха опит да се доближат. Очевидно мисълта, че могат да нападнат един от старейшините на племето, ги смущаваше.

Зад гърба им се разнесе шум, който привлече вниманието на всички към отвора на малкия тунел, водещ към горната пещера. Ашли видя как от него се измъква Синджари, последван от двама свои грозни съплеменници. Ашли ги разпозна – това бяха същите двама, които го бяха придружавали и преди. Забеляза и приликата между тях и другите, които бяха блокирали изхода. И едните, и другите бяха хора на Синджари, хора от неговия род.

Синджари се ухили, при което всичките му зъби лъснаха. Не му се наложи да каже и дума. Просто извади кама и тръгна към Ашли.

Тя изстена, след като съобрази, че неволно бе вкарала всички в капан.

Бен задвижи шейната на Хари на максимална скорост и скоро престана да забелязва очертанията на каменните стени. При спускането достигна скорост от осемдесет километра в час. При острите завои шейната отскачаше към тавана.

Присви очи и се напрегна, тъй като трябваше да натисне спирачката навреме, веднага щом усетеше, че приближава изхода. Излитането от тунела с тази скорост щеше да е равносилно на сигурна смърт. Отмести малко встрани пушката, защото му убиваше на бедрото.

Хайде, изходът трябваше да, е наблизко. Ако успееше да се съсредоточи и да използва способностите си на хери-хути, може би щеше да разбере колко още път му остава.

Отпусна се и опита да заповяда на сърцето си да тупти по-бавно. Още преди обаче да достигне необходимото състояние, някой му се обади. Някой търсеше контакт с него. Пред лицето му се появи призрачен образ. Лице, набраздено от белези. Тругула.

– Побързай! – каза му лицето, след като примига няколко пъти.

– Знам, че трябва да бързам. Това вече ми го съобщиха – отвърна

Бен.

– Тогава виж какво става през моите очи.

В течение на няколко секунди тунелът изчезна и Бен се озова в пещерата на умбо. Видя какво става. Сърцето му се сви и връзката се прекъсна.

Изгарящ от гняв, Бен увеличи скоростта.

Майкълсън се опита да спре запътилия се към Ашли Синджари. Старейшината обаче само леко помръдна китка и петима силарис се нахвърлиха върху майора.

Ашли обърна поглед към Тругула. Той също правеше напразни усилия да се освободи от ръцете на двама силарис. И от него нямаше да получи помощ.

– Той не помага. Той слаб – каза Синджари.

– Та ти говориш английски – изуми се Ашли.

– Изучавам враговете си. Това ми е нужно да...

– Да ги опознаеш? – изказа предположение тя.

– Не, да ги убивам – отвърна той, като не скри усмивката си от навиния и отговор. Сетне доближи камата до брадичката и и зловещо се ухили.

– Отрова. Нали това правилна дума? – попита, като погледна мъртвите ловци.

Тя кимна утвърдително.

Той срязва собствения си пръст и сетне махна небрежно с ръка.

– Аз водя силарис. Отрова не убива нас. Ние силни. Ние ръководим.

– А Борада? Аз пък си мислех, че той е вашият вожд.

– Борада? – Синджари изръмжа презрително. – Борада не умен. Аз ръководя Борада.

Ашли си даде сметка, че превратът е бил подготвен много преди тяхното появяване в селището. Вероятно пристигането им бе застрашило плана на Синджари. Той обаче бе съумял да го оползотвори в собствена изгода.

– Сега аз командвам. Аз казвам да убият всички вас. И всички други, които идват тук.

– Няма да спечелиш тази битка – отвърна Ашли. – Ловците на Тругула няма да ти го позволят.

Синджари я погледна лукаво и посочи Тругула.

– Много лошо. Той помогна на вас да убиете Моамба – изрече и

потупа гърдите си с камата. – Аз проверявам. И аз го спирам – завърши и разсече въздуха с камата си.

Значи Тругула щеше да бъде квалифициран като съучастник. Като съзаклятник. Мъртъвците не говорят. Ашли погледна Тругула, но очите му бяха полупритворени.

Синджари също забеляза това. Насочи пръст към ранения ловец, за да привлече неговото внимание. Започнаха да си разменят гневни думи. Сърдити думи. После Синджари му даде гръб и отново се обърна към Ашли. Посочи Тругула с пръст.

– Не умен. Иска помощ. Тук обаче няма никого. Моамба мъртъв. Сега твой ред – завърши с гнусна усмивка. Синджари хвана Ашли за гърлото с костеливата си ръка и точно в този момент откъм отвора на малкия тунел се разнесе страхотен шум. Синджари се извърна, за да провери какво става.

Ашли подскочи, когато видя как от отвора излита транспортната шейна. Тя прелетя през пещерата и събори няколко силарис.

Бен, спечелил достатъчно време, се измъкна от отвора. Успя да се изправи на крака още преди да забележат, че е пристигнал. Повдигна пушката и я насочи към Синджари.

– Мой човек, я пусни госпожата.

Синджари изсъска и се опита да забие камата в гърдите и.

Бен стреля.

Ашли видя как лявата половина от главата на Синджари отхвъркна встрани. Тялото му се задържа изправено около половин секунда, като не изпускаше камата, и сетне се свлече на пода.

Двама силарис се нахвърлиха върху Бен. Той отново се прицели и след два изстрела още две тела се изтърколиха върху пода.

– Още има ли?

Внезапно зад групата силарис сякаш по вълшебен начин се появи отряд ловци с дълги копия.

– Запознайте се с моите приятели – каза усмихнато Бен. – Обадох им се, преди да пристигна. Връзката чрез хери-хути може да доведе всички телефонни компании до фалит.

Останали без водач, силарис не оказаха особена съпротива и бързо бяха отведени навън.

Ашли се затича към Бен и го прегърна.

– Ти си жив и здрав! Просто нямах представа какво е гласял Синджари – удиви се тя, притисна се към Бен и изрече думите, които дълго време бе таила в гърдите си – Обичам те.

– Това пък какво беше? Я повтори – каза той и леко се отдръпна, за да я погледне в очите.

– Аз... Аз те обичам.

Той отново се отпусна в прегръдките и.

– Знаех си, че ме обичаш. Просто се чудех кога ще го разбереш и самата ти.

– Престани! – усмихна се Ашли и го целуна.

– Да знаеш, че горе, над нас, има някой, който също много очаква да го прегърнеш и целунеш – прошепна Бен на ухото и.

Тя се отдръпна от него и стисна раменете му силно.

– Да не би да искаш да кажеш, че...

– Джейсън е жив и здрав. Само дето е малко шокиран. Като всички нас.

Очите и се изпълниха със сълзи и замъглиха усмивката на Бен. Той я прегърна. В неговите прегръдки тя за пръв път усети, че е част от семейство. Чувство, което дотогава не бе познавала.

Без да се измъква от прегръдката на Бен, Ашли видя как в помещението влезе Борада. На лицето му бе изписано смущение. Отиде до Тругула и двамата започнаха разговор, изпълнен с енергични жестикулации. Очите на Борада се изпълниха с изумление.

– Ще те оставя за малко, за да проверя дали няма да си имаме още неприятности – прошепна Бен.

След като Тругула приключи изложението си, вождът погледна с погнуса тялото на Синджари. После се обърна към Ашли и Бен и наклони тържествено глава в посока към тях. Ашли така и не разбра дали по този начин той изразяваше благодарност, или извинение.

Бен се извърна.

– Насмалко щях да забравя. – Отиде до тялото на Синджари и развърза кесията, прикрепена към пояса на мъртвеца. Бръкна в нея и извади оттам диамантената статуетка. – Она! – произнесе Бен и повдигна фигурата така, че да я видят всички. Сетне внимателно постави женската статуя върху пиедестала редом до мъжката фигура. – Хубава двойка са, нали?

Глава 37

Джейсън седеше в едно мръсно кресло в разрушената чакалня до кабинета на Блейкли. Държеше в скута си пукнатата играчка

„Нинтендо“ и се опитваше да я оправи. Хари и съществата, които го придружаваха, бяха някъде навън. Патрулираха и пазеха. След взривяването на асансьора Хари взе мерки районът да бъде добре охраняван.

На Джейсън му бе наредено да стои заедно със Санди в кабинета на Блейкли. Тя обаче го нервираше. През цялото време гледаше някаква точка в пространството и си оправяше косата с пръсти. Дори не забеляза как той стана от креслото.

Все още размишляваше над това, как Бен го бе спасил. Надяваше се той скоро да се завърне заедно с майка му.

Застина, тъй като внезапно чу тих стържещ звук непосредствено до сградата. Това сигурно бе Хари или някой от приятелите му. Звукът се разнесе повторно. Наподобяваше шума, издаван от влачени дъски.

Джейсън тихо се изправи и направи крачка напред към стаята, където бе безопасно. Чу обаче звука още веднъж и любопитството му надделя. Доближи се до разрушения вход на сградата.

Щеше само да надникне. Можеше пък и да види нещо интересно.

Като затаи дъх, за да не може никой да го усети, той се промъкна зад едно обърнато бюро, откъдето имаше поглед към пространството отпред. Взря се, очаквайки звукът да се повтори, за да може да установи източника му. Боеше се дори да примигне, за да не пропусне нещо. Не видя нищо, освен кратера, образуван от експлозията, и отломките около него. Нищо не помръдваше.

Тъкмо реши да се прибере, когато...

Той едновременно го видя и чу. На около двайсет метра от него изпод купчина дъски и тухли се подаде муцуна. Бе едва забележима, тъй като черните камъни и обгорелите дъски около нея бяха добър камуфлаж. Ако не бе шавнала, нямаше да я забележи.

Муцуната пак се размърда и размести отломъците. Сега Джейсън забеляза и черно око. Стори му се, че гледа право към него. Това бе звярът, който се въртеше около него, докато бе вързан. Бен го бе кръстил Малкия Тим. Джейсън застина, тъй като се уплаши да не би да привлече неговото внимание.

Видя как животното отново отпусна глава върху земята. Очевидно все още бе замаяно от взрива и му трябваше време, за да възстанови силите си. Джейсън реши, че трябва да предупреди някого, че животното е оцеляло.

В този миг чу друг звук.

Глас. Познат глас. Женски глас. Жената плачеше.

Видя как в откритото пространство се появи Линда и се вгледа в

кратера. Лицето и бе мръсно, косата и сплъстена. Очите и бяха изпълнени със сълзи.

Зад нея се появи Халид с цигара в уста.

– Чиста работа – разнесе се гласът на Халид. – Момчето го няма.

Линда се доближи до кратера и започна да обикаля около него. Джейсън съобрази, че тя щеше да мине само на метър от укрилото се наблизо чудовище. Той изскочи от укритието си и се устреми като стрела към кратера.

– Линда! Върни се! Бягай! – закрещя.

Линда подскочи, когато чу гласа му, и размаха ръце.

– Джейсън? – извика. Неговите думи и неговата поява я шокираха.

Тя се подхлъзна и падна в кратера.

– Пази се!

С див рев звярът изскочи изпод купчината развалини, подобно на дяволче, скрито в кутия. Сетне се изправи. На мястото, където трябваше да бъде ръката му, стърчеше бяла кост. Целият му хълбок бе обгорен. Нахвърли се върху Линда, която се присви в дъното на кратера.

– Не! – изкрещя Джейсън.

Уплашеният Халид реагира, като започна да стреля бясно по създаването. Звярът се извърна към него, привлечен от шума на изстрелите. Халид започна да крещи и се опита да бръкне в джоба си. Очите му така се разшириха, че сякаш щяха да изскочат от орбитите си. Бе толкова уплашен, че практически не реагира, когато чудовището го ухапа. Само глух стон излезе от устните му в мига, когато животното го повдигна с челюстите си.

Тяглото му обаче се оказа твърде голямо за омаломощения звяр. Той отново се сгромоляса с трясък върху развалините, без обаче да изпуска Халид от челюстите си.

Ужасената Линда се придвижи на четири крака към противоположната страна на кратера. Лицето и се вцепени, когато видя как звярът се отдалечи с египтянина.

Тялото на Халид започна да хрущи между зъбите на чудовището. Ръцете му обаче бяха свободни. В едната си ръка държеше пистолет, но не стреляше. Вместо това се опитваше да измъкне нещо от джоба си. След рязко движение той нададе радостен вик. От устата му започна да тече кръв, но той успя да освободи ръката, с която бе бъркал в джоба си. В нея държеше нещо, което Джейсън веднага разпозна. Халид му го бе показвал и преди. Бе малък радиопредавател за дистанционно взривяване на бомби.

Линда също го забеляза.

– Недей! – изкрещя.

На изкривеното от болка лице на Халид се появи нещо като усмивка. От устата му започна силно да шурти кръв. Той повдигна ръка.

Преди обаче да успее да натисне копчето, звярът размърда челюсти и удари тялото му в земята. Предавателят излетя от ръката му и падна на около метър разстояние от него.

Халид протегна ръка, за да го вземе, но устройството се оказа извън обсега му. Джейсън видя как движенията на умиращия звяр станаха забавени. Очите на Халид се изпълниха с болка, когато се опита да се измъкне от стиснатите челюсти и да достигне предавателя. При втория опит успя да го докосне с пръсти.

Джейсън реши да не чака повече и се устреми към него.

– Върни се! – извика Линда.

Той не и обърна внимание и сграбчи предавателя само секунда, преди ръката на Халид да се озове на същото място. Халид го напсува и от устата му изхвърчаха кървави слюнки. Джейсън направи крачка назад.

– Дай ми го, момче!

– Не – отвърна Джейсън и отстъпи на безопасно разстояние от Халид.

– Тогава умри – каза Халид и вдигна другата си ръка. Тази, в която държеше пистолета. Можеше да стреля почти от упор.

Последното нещо, което Джейсън видя, бе пламъкът, който излезе от дулото на пистолета.

Ашли се изправи и раздвижи краката си, когато пристигнаха в пещерата на она. После подритна алуминиевото превозно средство на Хари. Бе пътувала цели четири часа, седнала върху Бен. Кръстът и се бе схванал. Дявол да го вземе!

– Хайде – обади се Бен. – Чисто е. Да вървим. Ашли се измъкна от малкото помещение и влезе в базата Алфа. Преди това не бе сигурна, дали ще види пак това място. Макар и уморена до смърт, успя да се усмихне. Най-после!

Когато обаче видя другото транспортно средство, усмивката и изчезна.

– Мотоциклет? – каза Ашли, докато се спускаше към Бен.

– Трябва да го върна на Хари. Човекът прави страхотни машини.

Тя кимна с разбиране и седна на седалката зад Бен. За нещастие

наложи се Денис да остане при племето. Нараненият му крак нямаше да им позволи да се придвижат достатъчно бързо нагоре. Той щеше да пътува по-късно пешком в компанията на ловците.

– Готова съм да пътувам, ако ще и на муле. Трябва да видя Джейсън – настоя тя.

– Знам, знам. Смущава ме обаче това, че не мога да се свържа с Нобкоби. Дръж се – каза Бен. След няколко минути те вече летяха през мрака към далечните светлини на базата.

Ашли се притисна към Бен и положи буза на рамото му. Прегърна го още по-силно. Почти чуваше как тупти сърцето му.

– Оглеждай се за кракани – извика Бен, като се опитваше да надвие шума на двигателя. – Тези гадини са плъпнали из цялата пещера.

– Карай направо към базата. Хич не ме интересува какво ще се окаже на пътя ни. Прегази го.

Продължи обаче да се оглежда, докато пътувала. Бяха потънали в пълен мрак. Когато наближиха базата, той премина в полумрак. В осветената и част въздухът се изпълни с воня.

– Боже мой! – възкликна тя и присви нос.

– Скоро ще свикнеш.

Не и се искаше да свиква. Когато видя опустошената и разрушена база, затвори очи. Как бе успял Джейсън да оцелее?

– Почти стигнахме – изкрещя Бен.

Внезапно откъм дясната им страна иззад обърнат автомобил се подаде окървавената муцуна на главата на влечуго. Бен я забеляза навреме и даде газ. Ревът на останалия зад тях звяр скоро заглъхна.

– Ей там е – каза Бен.

Тя вече бе разпознала мястото. Макар и обгоряла, сградата, в която се намираше кабинетът на Блейкли, беше на мястото си. Бен намали скоростта и зави покрай ъгъла и.

Сърцето на Ашли изстина от това, което видя в този миг.

Не! Тя скочи от мотоциклета. Огромният труп на един от хищниците лежеше само на няколко метра от сградата. В челюстите му се намираше неподвижното тяло на Халид. Лицето му бе бледо, а немигащите му очи гледаха към тавана.

Не това обаче я уплаши. Хари се бе надвесил над малка фигурка, сгърчила се върху каменната повърхност.

Не, за Бога! Не след всичко това, което вече изживях!

– Почакай! – Бен я настигна и я хвана за ръката.

Тя обаче освободи рязко ръката си и се устреми към Хари. Когато я

забеляза, той се изправи. Бен се присъедини към тях.

– Това не е Джейсън, Аш. – Бен постави ръка върху рамото и. – Точно това се опитвах да ти обясня. Още като видях лицето ти, стана ми ясно за какво мислиш.

– Кой е? – попита, като погледна мъртвия дребен ловец с дупка от куршум върху гърдите. Бен се наведе към мъртвеца и положи ръка на рамото му.

– Това е Нобкоби. Нищо чудно, че не успях да се свържа с него. Какво се случи? – обърна се към Хари.

Хари, готов да се разплаче, започна да му обяснява.

– Бях отишъл до асансьора, за да видя дали има оцелели. Ловецът остана да пази сградата. Докато ме нямаше, Халид и Линда се върнали. После обясни как краканът нападнал Халид, който пък, се опитал да взриви цялата пещера, преди да умре.

– Ловците го следели през цялото време, очаквайки да настъпи удобен момент да се намесят. Когато Джейсън грабнал преподавателя, Халид се опитал да го убие. Нобкоби обаче успял да блъсне момчето встрани и куршумът попаднал в него.

– Той е спасил детето ми! – промълви Ашли, като коленичи до Бен.

– Така е – потвърди Хари. – Джейсън отнесъл удар в главата. За няколко секунди изгубил съзнание, но му няма нищо. Сега за него се грижи Линда.

– Мамо!

Ашли рязко се извърна към сградата. Пред разбития и вход стоеше Джейсън с обвита с бинт глава.

– Джейсън!

Тя се затича към него и двамата се прегърнаха.

– Миличък мой! Съжалявам за всичко, което си преживял! – Ашли го притисна към гърдите си.

– Мамо, обичам те!

Тя продължи да го притиска в прегръдката си.

– Мислех, че съм очистил тази мръсна гад – каза Бен, като посочи огромния труп на звяра.

– Кожата му очевидно е не по-малко дебела от твоята – вметна Хари.

От входа излезе Линда с усмивка на лицето. Джейсън я забеляза и се измъкна от прегръдката на майка си. Избърса носа си и пооправи превръзката си. Очевидно бе почувствал неудобство от така видимата демонстрация на синовна любов.

Ашли се усмихна. Нима синът и вече бе пораснал?

– Погледнете! – каза внезапно Хари и посочи към покрива.

Линда се изправи и също обърна поглед към мястото, накъдето гледаше Хари.

От покрива се спускаха светлини. На слабата светлина на няколко оцелели прожектора се видя как от шахтата на асансьора надолу се спускаха парашути. Нови и нови, един след друг. Всеки от парашутистите държеше в ръка халогенен фенер, който размахваше във всички посоки. След броени минути на Ашли и се стори, че парашутистите бяха стотици. Разпръснаха се във всички посоки, сякаш изпълниха цялата база. Приличаха на светулки в топла пролетна вечер.

– Кои са тези? – попита Джейсън.

– Струва ми се, че кавалерията е дошла да ни се притече на помощ – отвърна Хари.

– Време беше – добави саркастично Бен.

ПОСЛЕСЛОВ

Връх Еребус, Антарктида

Бен въздъхна и се пъкна в леглото. Страхотен ден. Притисна се към Ашли. Тя изстена в съня си и се обърна на другата страна. Положи ръка на корема и. Бременността и вече бе видима. Бяха изминали четири месеца, а тя с нищо не бе дала да се разбере, че смята да прекрати изучаването на културата на мими-суи. Сигурно щеше да изчака деня на раждането, за да изостави временно хартията и писалката.

Той се усмихна в мрака и продължи да лежи на гръб, подпрял главата си с ръка, и с поглед, вперен в тавана. Базата Алфа почти бе възстановена. Звуковите генератори, проектирани от Линда, успешно държаха краканите на разстояние. Групата биолози, ръководени от нея, бе направила друго откритие. Гибелта на защитната гъба на мими-суи се дължеше не на нарушаването на равновесието между умбо и она, както бе смятал Моамба, а на конкуренцията на друга гъба, докарана тук от хората. Така че Синджари в крайна сметка се бе оказал прав. Именно хората бяха виновни за случилото се, макар и по един косвен начин.

Бен въздъхна уморено и се протегна. Всички кости го боляха. Задълженията му към племето в неговото качество на хери-хути сякаш нямаха край. Нямахше нищо чудно в това, че Моамба бе решил да предаде щафетата именно на него. В знак на уважение към паметта на стареца той се чувстваше задължен да изпълнява тази дейност, поне докато мъничката мими-суи, надарена със същите качества, пораснеше достатъчно, за да го отмени. Детето, което Моамба кръсти Тушама преди смъртта си, се оказа момиче. Нейният пол хвърли в смут обитателите на селището, но Бен не се вълнуваше от това. Момче или момиче, това дете щеше да заеме неговото място.

Бен се размърда още веднъж под одеялата. Всъщност нямаше основания да се оплаква. Работата си имаше и предимства. В свободното си време можеше да изучава безкрайните пещери. Ловците, които познаваха добре дългите пътеки, му показваха толкова удивителни гледки, че понякога му се струваше, че сънува.

Това му се случваше дори тогава, когато събираше кракански изпражнения.

Бен затвори очи. Не след дълго щеше да настъпи утрото. Намести се на другия си хълбок и прегърна Ашли през кръста. Когато задрямва,

нещо докосна съня му. Нещо слабо и неопитно. Някой го зовеше.

Той се подготви за контакт, но контактът не се състоя. Това, което усети, бе като топъл полъх, докосващ студена буза.

После нямаше нищо.

Кой се бе обадил?

Ръката му усети как бебето се движи в утробата на Ашли. Тогава Бен си спомни за думите на Моамба за кръвта, която не трябва да се забравя.

КРАЙ

© 1999 Джеймс Ролинс
© 2002 Венелин Мечков, превод от английски

James Rollins
Subterranean, 1999

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:

James Rollins
SUBTERRANEAN
Harper 1999

Редактор Тотка Попова

Художествено оформление на корица „Megachrom“ – Петър Христов
ИК „БАРД“ ООД – София 2002
Фантастичен трилър

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3061>]